

Xin
lỗi/
anh
nhận/nhân
người/
Cố Tây Tước

Tiểu thuyết
Hà Giang dịch

CỔ TÂY TƯỚC

Tác giả dòng văn học thanh xuân vườn trường với văn phong dễ đọc, dễ cảm, đi sâu vào lòng người đọc.

Các tác phẩm của cô hầu hết đều viết về những tháng năm thanh xuân thuần túy nhất, âm áp nhất.

Các tác phẩm của Cổ Tây Tước do Amun phát hành:

- Bức thư bị lãng quên
- Vì sao đông ấm, vì sao hạ mát
- Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người đứng trên lầu lại ngắm em
- All in love - Ngập tràn yêu thương
- Yêu đúng lúc, gặp đúng người
- Xin lỗi, anh nhận nhầm người
- Thời gian có anh, ký ức thành hoa

Giới thiệu

Đám học sinh lén ngắm tuyết bò rạp trên bậc cửa sổ ở cuối hành lang nhìn ra xa, bị thu hút bởi cảnh tượng đôi nam nữ đứng bên bờ hồ ở giữa vườn trường. Chàng trai mặc chiếc áo choàng màu đen dài qua gối, còn cô gái mặc chiếc áo khoác lông vũ màu đỏ. Một đen một đỏ, trông vô cùng nổi bật giữa không gian tuyết trắng.

“Nhìn kia, có người đang hẹn hò bên hồ kia!”

“Tay trong tay, thật là to gan lớn mật, không sợ bị thầy giáo bắt sao?”

“Á, họ còn hôn nhau kia!”

...

Tuyết rơi ngày một lớn, cây bạch trà cạnh tòa nhà lớp học đã phủ một lớp tuyết dày, lá tả rơi xuống.

Tuyết rơi xuống, phủ trắng toàn thân hai người đứng bên hồ.

Trong số sinh viên ngắm nhìn họ, có người bỗng hát lên câu: “Sương tuyết thổi trắng tóc, cũng xem như bạc đầu...”

Mục lục

Chương 1: Người cô từng quen biết

Chương 2: Anh ấy không nhận ra mình, tốt quá!

Chương 3: Côn khúc có hay không?

Chương 4: Không phải cậu ta đang theo đuổi cháu đấy chứ?

Chương 5: Đồ mặt trông thật đẹp!

Chương 6: Thích người có nụ cười ngọt ngào

Chương 7: Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy!

Chương 8: Đây là đường Thanh Sơn

Chương 9: Tôi cười một cái khuyh quốc khuyh thành, em nhìn nhiều một chút

Chương 10: Vậy anh ôm em nhé!

Chương 11: Anh không muốn bán nhan sắc một cách vô ích

Chương 12: Em coi như là trả nợ đi!

Chương 13: Bạn trai cô thật chu đáo!

Chương 14: Hóa ra cậu đang chơi trò yêu thầm!

Chương 15: Mộng xuân không dấu vết

Chương 16: Ánh dương ấm áp giống như hôm nay

Chương 17: Vậy em cũng thích anh

Chương 18: Anh muốn hôn em

Chương 19: Một người khó theo đuổi, một người khó rung động

Chương 20: Hai em đang hẹn hò à?

Chương 21: Tớ yêu rồi!

Chương 22: Mưa to gió lớn sắp đến ư? Không hề tồn tại mà!

Chương 23: Chúng mình nói về chuyện nhằm lẫn hồi xưa nhé!

Chương 24: Bà xã thật khéo tay

Chương 25: Anh vẫn nhớ em như thuở ban đầu

Ngoại truyện 1: Đường Thanh Sơn năm đó

Ngoại truyện 2: Gặp phụ huynh

Ngoại truyện 3: Mối tình đầu của tôi

Ngoại truyện 4: Thích em mới trêu chọc em

Ngoại truyện 5: Hình dáng của tình yêu đầu

Ngoại truyện 6: Đợi đến khi hoa mùa xuân nở rực rỡ

Lời cuối sách: Tôi nhớ em!

Chương 1: Người cô từng quen biết

Hứa Thanh Tranh có chút khó xử, bởi cô không biết sau khi tốt nghiệp có nên đến chỗ chú hai thực tập hay không. Chú hai cô là một đạo diễn kịch nói nổi tiếng, giàu kinh nghiệm, gần đây bỗng nổi hứng chuyển sang đạo diễn Côn khúc^[1]. Hồi thượng tuần tháng Tám, ông đã đăng vài dòng trên Wechat: “Đã qua sáu trăm năm mà vẫn còn loại hình nghệ thuật như thế này để chúng ta thưởng thức. Cảm ơn cân sinh^[2] Tô Phách, khuê môn đán^[3] Đồng An Chi và tất cả các bạn trẻ yêu mến bộ môn nghệ thuật cổ Côn khúc này. Đợi vở *Tây lâu ký* kết thúc, chúng ta lại làm vở mới nữa nhé?”

[1] Côn khúc hay còn gọi là khúc hát vùng Côn Sơn, chiếm địa vị chủ yếu cuối thời nhà Minh ở Trung Quốc. Đến đời Thanh thì Côn khúc gọi là nhã bộ, rất được sĩ đại phu hâm mộ. Côn khúc tích hợp các bài hát dân gian từ miền Nam Trung Quốc, lời bài hát phần lớn được chuyển thể từ các tác phẩm văn chương đương đại. Phần chính của Côn khúc là hát theo kiểu nhạc kịch, một trong những cách hát vô cùng khó, các bài hát có nhạc đệm nhẹ nhàng, kết hợp với phần biểu diễn chủ yếu là đơn ca và múa do chính người hát thể hiện minh họa cho bài hát.

[2] Cân sinh chỉ những diễn viên nam trẻ tuổi, đội khăn mền, thiên về văn.

[3] Đán chỉ những diễn viên đóng vai nữ. Theo tuổi tác phân chia thành lão đán, tiểu đán. Khuê môn đán là cách gọi người con gái thời xưa.

Lúc này, hai chữ “Tô Phách” hiện lên trước mắt khiến cô cảm thấy có chút quen quen. Cái tên này không hẳn là hiếm gặp, nhưng cô thoáng nhớ đến quãng thời gian hồi thiếu nữ, đã từng rung động đến nỗi suýt cầm lấy ngón tay út của người ta, cái người cũng có tên là Tô Phách ấy. Chàng thiếu niên đó chẳng phải cũng học Côn khúc sao? Nhưng rồi cô lại nghĩ, chắc là trùng tên thôi mà! Thế giới rộng lớn như thế thiếu gì chuyện trùng hợp?

Chưa đến hai ngày sau, chú hai cô lại đăng lên áp phích và ảnh diễn viên của *Tây lâu ký*. Nói thật là dàn diễn viên sau khi được hóa trang thì có khi bố mẹ họ cũng không nhận ra được ấy chứ. Thanh Tranh nhìn mấy tấm áp phích và bức ảnh đó thì chỉ cảm thấy đẹp mà chẳng nhận ra ai cả. Cho đến khi lướt đến trang cuối cùng, nhìn thấy nam nữ chính mặc trang phục hiện đại, cô mới sững người. Nữ chính mặc chiếc váy liền màu trắng ngời tựa vào ghế, một vẻ đẹp e ấp như đóa hoa hải đường mùa xuân. Còn nam chính đứng cạnh nữ chính, áo trắng quần đen, khuôn mặt anh tuấn, vài sợi tóc vương trước trán cùng hai hàng lông mày đen sậm như vẽ, càng làm nổi bật đôi mắt sáng và có hồn.

Thanh Tranh nhìn ngắm khuôn mặt của nam chính vài giây, rồi hít sâu một hơi, thầm nhủ: Đây chẳng phải là người mà cô từng biết hay sao?

Ký ức mơ hồ thời thiếu nữ dần dần hiện lên rõ nét, giống như chiếc lọ ước nguyện cũ kỹ bị vùi sâu dưới lớp cát, nhờ cơn gió nghịch ngợm thổi tới mà trôi lên khỏi mặt đất. Trong chiếc bình ấy cất giấu năm tháng tuổi thanh xuân chưa từng bị hoen gỉ, cất giấu những mơ mộng hảo huyền trong sáng, vô tư.

Bản thân cô hồi đó vẫn là thiếu nữ hay mộng mơ, dù tính từ lúc họ có bao lời chưa ngỏ, sánh vai bước bên nhau đến lúc chia xa còn chưa được hai mươi ngày. Cây anh đào nở hoa bên trường kịch, hoa còn chưa tàn, vậy mà trong hai mươi ngày đó, cô đã nghĩ xong việc họ ở bên nhau đến đâu bạc răng long. Đương nhiên vì kết quả không như mong muốn, sau hai mươi ngày đó, trái tim thiếu nữ của cô cũng vỡ tan thành từng mảnh.

Giờ nghĩ lại quãng thời gian ngắn ngủi ấy, chuyện của họ thật giống như đến giữa đêm khuya, rồi đi khi trời sáng, đến như giấc mộng xuân ngắn ngủi, đi như đám mây lang thang.

Cô vốn học chuyên ngành đạo diễn kịch nói, muốn đến chỗ chú hai thực tập, nhưng với tình hình như hiện nay, cô không khỏi cảm thấy nản lòng, chưa kể đến quãng thời gian “giống như một trò đùa” ấy thì với Côn khúc, cô quả thực chẳng hiểu gì.

Thế nên sau khi chần chừ do dự mãi, thông qua giới thiệu của thầy giáo, cô đã liên hệ với một tiền bối khác, nhưng vừa liên hệ được với họ thì chú hai cô lại gọi điện đến.

Chú hai vừa thấy cô nghe máy liền hỏi ngay: “Lão Đàm nói, cháu tốt nghiệp xong muốn thực tập ở chỗ lão ta à? Trước đây cháu chẳng nói sẽ đến tìm chú hai của cháu ư, sao bây giờ lại tìm người khác thế?”

Cô vội vàng giải thích: “Chẳng phải chú làm Côn khúc sao? Cháu chẳng hiểu chút nào về Côn khúc cả, sợ làm phiền chú thôi.”

“Nói về Côn khúc, trước đây chú cũng chỉ nghe qua, lúc làm đạo diễn phải mời rất nhiều người chỉ đạo nghệ thuật đến giúp đỡ chứ. Cháu cứ nghe nhiều, học nhiều, đi theo một thời gian là hiểu, lo gì. Học nhiều hiểu nhiều, cháu sẽ học được rất nhiều thứ khác nữa đấy.” Chú hai ân cần khuyên nhủ.

Sau đó, cô cũng cảm thấy không nên vì việc tư mà bỏ việc công, vì cái nhỏ mà mất cái lớn, sao phải đắn đo mấy chuyện từ tám, chín năm trước chứ. Hơn nữa, nói thật là nếu như không vì cái tên và tầm ảnh của đối phương cứ đập vào mắt thì có lẽ cô cũng gần như quên rồi, dù sao chuyện đó cũng trôi qua đã quá lâu.

Mà có khi người ta cũng quên cô từ lâu rồi, hơn nữa thiếu nữ khi đã bước qua tuổi mười tám thường có nhiều thay đổi. Năm đó, gương mặt cô

vẫn còn bầu bình trẻ con, chẳng nhìn thấy lúm đồng tiền trên má, ngay cả bản thân cô xem lại mấy tấm ảnh của mình khi đó còn cảm thấy xa lạ nữa là.

Khi đã nghĩ thông suốt, cô không còn do dự nữa. “VẬY... cháu đồng ý ạ.”

“Ừ, thế nhé, ngày mai cháu đến rồi tự cảm nhận xem thế nào. Tối mai là màn cuối vở kịch *Tây lâu ký* đấy. Có điều vé bán hết sạch rồi, cháu đứng ở cánh gà xem vậy.”

Thực ra Thanh Tranh biết vở kịch này rất thành công, đặc biệt thu hút sự chú ý của một lượng lớn sinh viên. Từ giữa tháng Tám bắt đầu tuyên truyền vở Côn khúc *Tây lâu ký* phiên bản thanh xuân, đến nay mới là thượng tuần tháng Chín mà cô thấy không ít bạn học trong Wechat nói về vở kịch này. Cô luôn biết chú hai là đạo diễn kịch nói đại tài, danh tiếng vang xa, nhưng không ngờ ngay đến Côn khúc, chú làm cũng giỏi như vậy.

Xem ra, chú vừa có cái tâm làm nghệ thuật, kết hợp với khả năng nắm bắt thị hiếu độc giả rất tài nên đầu tư vào vở kịch nào cũng đạt hiệu quả đáng kinh ngạc, đúng là cô cần phải học tập chú hai nhiều hơn mới được.

Thế là ngày hôm sau, cô bắt một chiếc taxi đến Nhà hát lớn Bách Châu.

Bây giờ cô đang nói chuyện điện thoại với bạn cùng phòng Thi Anh Anh. Cô bạn này đang thực tập ở tỉnh khác, gần đây gặp nhiều chuyện phiền phức, thường gọi điện buôn dưa lê với cô. Hôm nay, khi biết cô quyết định thực tập ở chỗ chú hai, cô nàng lại tuôn ra một tràng ngưỡng mộ xen lẫn ghen tị: “Chúng ta nên đổi vị trí cho nhau mới phải, thật đấy! Cậu thì

luôn có khả năng xử lý mấy chuyện phiền toái, còn tớ đây là một fan cứng của kịch, đúng là ngược đời mà.”

“Chẳng phải trước đây cậu từng nói, cậu chỉ thích xem kịch của nghệ sĩ có tên tuổi, mấy vở kịch mới nổi cậu sẽ tắt luôn ti vi hay sao?”

“Trước đây thì đúng là như vậy, nhưng hôm qua vô tình lướt Weibo, xem được một đoạn của *Tây lâu ký - Ngọa tiên*. Nói một cách công bằng thì diễn viên kịch trẻ mà có chất giọng và dáng vóc như thế là rất đáng nể. Tớ cực kỳ độ lượng với người có thực lực đây.”

“Vâng, cảm ơn cậu đã luôn độ lượng với tớ.”

Thi Anh Anh cười, mắg: “Cậu không tự sướng thì sẽ chết à?”

“Đâu còn cách nào khác, sắp phải làm việc dưới đáy của xã hội rồi, cơ hội tự sướng đâu còn nhiều nữa.”

Thi Anh Anh nghe xong, lại không kìm được kể lể mấy chuyện phiền toái gần đây của mình. Lúc sắp đến cổng Nhà hát lớn, hai người họ mới kết thúc cuộc nói chuyện.

Vừa từ trên xe bước xuống, ngược mắt nhìn lên, Thanh Tranh đã thấy tấm áp phích khổng lồ treo ngay ở trên quảng trường chính trước cổng Nhà hát lớn. Nam nữ chính mặc trang phục diễn kịch nhìn nhau đăm đuối, xung quanh là hoa lá rực rỡ sắc màu. Tấm áp phích này cô đã từng nhìn thấy trong Wechat của chú hai. Lúc đó, cô có cảm giác màu sắc thật đẹp, bây giờ nhìn gần mới càng cảm nhận rõ vở kịch tiếp sau đây chính là một bữa tiệc linh đình cho thị giác.

Thanh Tranh đứng đó ngấm nghĩa một lúc, thỉnh thoảng có người đi qua cũng ngược mắt nhìn tấm áp phích.

Không hiểu sao khoảnh khắc này khiến cô nhớ về năm ấy, hình ảnh nam chính đầu đội khăn xanh, gương mặt tuấn tú trong tấm áp phích kia bỗng biến thành chàng thiếu niên với mái tóc ngắn cũn như người vừa mới cạo trọc đầu không lâu, chỉ có một lớp tóc đen mọc lún phún.

Cô nhớ hồi đó thời tiết vẫn chưa vào hè, cô hỏi anh: “Anh để tóc thế này, da đầu có lạnh không?” Nhưng mà cô lại quên anh trả lời thế nào rồi, vì thực sự đã quá lâu.

Đang miên man nghĩ ngợi thì điện thoại đổ chuông.

Là số điện thoại của Tiểu Triệu, trợ lý mới của chú hai, dãy số này trước đó chú hai đã nhắn cho cô. Lúc gần đến nơi, cô đã gửi tin nhắn cho Tiểu Triệu.

“A lô, cô Hứa phải không, tôi là Tiểu Triệu, cô tới chưa?”

“Đúng rồi ạ, tôi vừa mới tới.”

“À, tôi có chút việc bận, phiền cô đợi tôi mười phút được không?” Từ trong điện thoại, Thanh Tranh nghe thấy tiếng thở gấp, hình như anh ta đang chạy.

“Không sao ạ, anh cứ làm việc của anh đi, tôi không vội.” Cũng còn lâu mới tới giờ diễn kịch, do cô đến sớm quá thôi.

“Được, được, vậy chúng ta gặp nhau ở cổng sau nhé.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Thanh Tranh đi dạo loang quanh một lúc ở quảng trường, sau đó mới men theo con đường nhỏ đi ra cổng sau của Nhà hát lớn.

Từ phía xa xa, những lẵng hoa nhô ra khỏi cổng sau thu hút sự chú ý của cô. Cô nhớ trong các bộ phim thời dân quốc, những giỏ hoa tặng đều được đưa vào từ cửa sau.

Cách cổng sau chỉ khoảng hai mươi mét, cô nhìn thấy một bóng người bước ra từ hậu trường tối mờ mờ.

Thanh Tranh tưởng đó là Tiểu Triệu liền rào bước về phía trước, đang định vẫy tay ra hiệu thì nhìn thấy đối phương đeo khẩu trang và đội mũ lưỡi trai màu đen, mặc bộ quần áo thể thao màu đen, tay thon dài, chân dài thẳng tắp, trông rất được... Có điều, ăn mặc như vậy để đến đón người ta không phải là quá kỳ lạ hay sao?

Nhìn kỹ lại, cô mới phát hiện người đó đang gọi điện thoại, bước đến cổng, người đó dừng lại, nhìn lướt qua mấy lẵng hoa.

Thanh Tranh nghĩ, người này chắc chắn không phải là Tiểu Triệu, do vậy cô không bước qua đó làm phiền người ta gọi điện thoại nữa. Thế là cô đứng đợi bên đường, trời chiều hoàng hôn bao phủ một màu xanh đậm nhạt đan xen, ở giữa có những vệt phốt hồng, vàng rực, Thanh Tranh bất giác ngẩng đầu lên nhìn.

Khi cô nhìn về phía cổng sau của Nhà hát lớn một lần nữa thì thấy người mặc áo đen vừa nãy đã gọi xong điện thoại, đang nhanh nhẹn đổi vị trí hai lẵng hoa to đặt gần cổng sau nhất, sau đó mới quay người bước vào bên trong.

Thanh Tranh nhìn mà chẳng hiểu gì, có điều đối phương đã đi rồi nên cô cũng dứt khoát bước vào trong.

Cô thấy ở cổng sau không có ai, không biết có thể vào trong không nhỉ? Thử xem sao!

Ai ngờ cô vừa bước lên bậc thềm của Nhà hát lớn thì một bác bảo vệ to cao mặt đen như Bao Công, đột ngột xuất hiện, chặn ngay cô lại.

“Mời cô xuất trình thẻ công tác.”

“Bác ơi, cháu tìm đạo diễn Hứa.”

“Tìm đạo diễn Hứa mà không có thẻ công tác thì cũng không được vào. Đây là lời của ông ấy.” Bác bảo vệ thiết diện vô tư, thật đúng với khuôn mặt của bác.

Thanh Tranh chẳng còn cách nào khác, đành cười với bác bảo vệ rồi kiên nhẫn đứng cạnh cửa đợi Tiểu Triệu, nhân tiện quan sát lăng hoa mà người đó vừa xê dịch. Cô thấy một lăng hoa ghi băng rôn “Thủy mặt chính âm Phong Nhã Tụng - Chúc buổi biểu diễn của Thảm Già Công thành công tốt đẹp!”, còn một lăng khác thì ghi “Phong động nhất sơn xuân sắc - Chúc buổi biểu diễn của Hạ Tô Phách thành công tốt đẹp!”.

Hai lăng hoa đều được viết chữ to đẹp, giữa lăng hoa cắm cắm tú cầu nhiều màu sắc, bên trên là hoa hồng, bên dưới là hồng môn, còn có những bông hoa nhỏ và lá điểm tuyết mà cô nhìn rất quen nhưng không nhớ ra tên.

Thanh Tranh quan sát tỉ mỉ một hồi, thấy lăng hoa của Thảm Già Công cao hơn một chút so với lăng hoa của Tô Phách. Nhưng trước đó, vì lăng hoa của Tô Phách đặt ở trên bậc thềm nên cao hơn hẳn lăng hoa của Thảm Già Công, tuy nhiên, sau khi được người mặc áo đen đó đổi lại, lăng hoa của Thảm Già Công rõ ràng đã cao hơn lăng hoa của Tô Phách một gang tay.

Hình như có ân tình gì đó, Thanh Tranh nghĩ thầm.

Mặc dù cô không hiểu lắm những chuyện như thế này, nhưng nếu có người để ý đến vị trí cao thấp của những lăng hoa thì cô đoán, trong chuyện này nhất định là so đo vai vế gì đây.

Dù sao trong lúc chờ đợi cũng không có việc gì làm, cô bèn lấy di động ra, tra tìm người có tên là Thẩm Già Công.

Thẩm Già Công và Tô Phách là bạn học cùng trường, đều tham gia học cân sinh và quán sinh. Thẩm Già Công trông đáng vẻ nghiêm túc, chững chạc, lớn hơn Tô Phách hai tuổi, vào trường kịch sớm hơn Tô Phách, nên Tô Phách gọi anh ta là sư huynh.

Có điều, diễn viên nổi tiếng hay không không phụ thuộc vào trường trước hay sau, nhìn khắp nơi đều thấy hoa tặng nam nữ chính là đủ biết, Thẩm Già Công vẫn kém hơn chút. Độc giả trên mạng cũng bày tỏ, trong vở *Tây lâu ký* phiên bản thanh xuân lần này, mặc dù Thẩm Già Công đóng hai vai, nhưng một vai chỉ là vai phụ lúc mở màn, bước ra xướng mỗi khúc *Tiêu mục - lâm giang tiên*, còn một vai quan trọng hơn, nhưng cũng là vai phụ, diễn công tử chơi bời của nhà tướng quốc.

Thế nên mới có người không thích Tô Phách, đi đòi lăng hoa ư?

Hay nói cách khác, đó chính là Thẩm Già Công ư? Người vừa nãy quả thực có tư chất của một diễn viên, cho dù không nhìn thấy mặt, nhưng nhìn vóc dáng cũng có thể biết được...

Cô chưa kịp suy đoán lung tung gì thêm thì bên trong thấy có một người vội vàng chạy ra.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Người này chạy ào đến trước mặt Thanh Tranh như một cơn gió. “Cô là cô Hứa phải không? Xin lỗi đã để cô đợi lâu.”

“Anh Tiểu Triệu?” Thanh Tranh lịch sự mỉm cười.

Tiểu Triệu cười ha hả, lấy thẻ công tác trong túi ra, đưa cho Thanh Tranh. “Cô cất kỹ nhé, vì mấy hôm trước có fan lén vào bên trong nên đạo diễn Hứa thắt chặt kỷ luật hậu trường, tất cả mọi người ra vào đều cần có thẻ công tác.”

“Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

“Vậy tôi đi làm việc đây, cô cứ tự nhiên nhé.” Nói xong, Tiểu Triệu rời đi nhanh như một tia chớp.

Ngoảnh đầu nhìn lại lẳng hoa, Thanh Tranh bật cười, rồi giờ tẩm thẻ công tác cho bác bảo vệ, sau đó ung dung bước vào trong hậu trường.

Chương 2: Anh ấy không nhận ra mình, tốt quá!

Thực ra, đây không phải là lần đầu tiên cô bước vào Hậu trường của Nhà hát lớn Bách Châu, nhưng bây giờ vẫn cảm thấy nó giống như mê cung vậy.

Khu hóa trang có hai tầng, tầng trên là dành cho các diễn viên, mỗi người đều có một phòng, trước cửa còn gắn biển tên. Ngay cửa ra vào ở cầu thang tầng dưới là khu hóa trang dành cho diễn viên quần chúng, đó là một phòng rất rộng, phía xa xa là khu văn phòng của nhà hát.

Khu hóa trang ở tầng trên thông với sân khấu, Thanh Tranh không nhìn thấy chú hai ở khu hóa trang nên đến sân khấu tìm.

Lúc này, khán giả vẫn chưa vào hội trường, trên sân khấu chỉ có vài chiếc đèn hắt sáng, trông khá tối.

Lối đi xuống sân khấu là chỗ đặt nhạc cụ, các loại nhạc cụ đều được sắp xếp ở vị trí nhất định, lối lên sân khấu rất trống, chỉ có hai bộ bàn ghế, bên trên để các đạo cụ như quạt, đèn..., bên cạnh còn đặt vài hòm đạo cụ, phía trên chắt đồng lụa hoa đủ màu sắc, xem ra cũng là đạo cụ.

Nhân viên nhà hát đi đi lại lại tấp nập. Đến khi vào tới cánh gà, cô mới gặp được chú hai của cô. Đạo diễn Hứa đang ngồi nghe người ta nói gì đó, thấy Thanh Tranh thì ngẩng đầu lên, nói: “Một lát nữa là khán giả vào trong hội trường rồi, ở đây cũng không có việc gì, cháu không cần phải đi theo chú đâu, hôm nay cháu cứ tự đi xem nhé!”

“... Vâng.”

Nhân viên đang nói chuyện công việc với chú hai cô ngoảnh đầu lại nhìn, nhưng chỉ thấy góc váy màu trắng ngà khuất ở lối rẽ.

Thanh Tranh đi loanh quanh trong hậu trường, xung quanh cô, ai ai cũng bận rộn nên chẳng ai quan tâm, chú ý đến một người nhàn rỗi như cô.

Ở hành lang có đặt mấy cái bàn sát tường, bên trên bày nhiều trang phục biểu diễn, nhân viên phụ trách phục trang đang dùng bàn là cẩn thận ủi phẳng. Trang phục biểu diễn Côn khúc nhã nhặn, đẹp đẽ mà cổ điển, đặc biệt là hình thêu trên đó, từ chỗ của Thanh Tranh đứng có thể nhìn thấy hoa cỏ được thêu sống động như thật.

Trước đây, không phải cô hoàn toàn không biết Côn khúc, chưa kể đến anh chàng mà trái tim cô rung động hồi xưa cũng học Côn khúc, thì cô út của cô lấy chồng ở tỉnh giờ cũng là giảng viên nhạc cụ dân tộc của Học viện Âm nhạc. Cô út của cô vô cùng yêu thích Côn khúc. Thế nên hồi nhỏ, cô đã từng cùng cô út nghe mấy vở Côn khúc rồi, có điều sau đó, thứ nhất là thực sự không hiểu gì, thứ hai là cũng cảm thấy không hay nên cô không đi nghe nữa.

Đương nhiên năm đó, sau khi biết chàng thiếu niên mời cô đi ăn ấy học Côn khúc, cô đã nói một câu trái với lòng mình: “Hồi nhỏ em cũng từng nghe Côn khúc, Côn khúc rất hay.”

Bây giờ nghĩ lại quãng thời gian đó, đúng thật là... tuổi trẻ ngông cuồng, cái gì cũng dám nói.

Đi lòng vòng hồi lâu, Thanh Tranh nhìn thấy có một anh chàng cao to đang bước tới, anh ta một tay vác máy quay, một tay xách hòm lớn. Thanh

Tranh nhận ra, anh ta chính là thợ quay phim phụ trách quay tất cả các vở kịch của chú hai.

Hai người nhìn nhau cười, rõ ràng là có ấn tượng về nhau, nhưng đều không nhớ tên của đối phương.

“Anh này, anh đến quay phim ă?”

Đối phương trả lời: “Đúng rồi, bây giờ quay cảnh bên lề hậu trường trước.”

“Quay diễn viên sao?”

“Ừ, cô có muốn đi cùng tôi không?”

Thanh Tranh nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: “Quay ai trước hả anh?”

“Ai cũng được, cô muốn xem ai trước?” Anh thợ quay phim thật dễ tính.

Thanh Tranh chân thành nói: “Nữ chính.”

“Được, đi thôi!”

Thế là Thanh Tranh cùng thợ quay phim đi đến chỗ diễn viên hóa trang.

Hai người bước đến trước cửa phòng của nữ chính Đồng An Chi. Anh thợ quay phim gõ cửa hai cái, bên trong vọng ra tiếng “Mời vào”. Mặc dù chỉ nói mỗi hai từ, nhưng lại khiến người nghe có cảm giác giọng nói thật du dương, trầm bổng.

Khi hai người họ bước vào phòng thì nghe người đó cất giọng trêu đùa: “Anh Hạo, anh tuyển được cô trợ lý xinh đẹp này lúc nào thế?”

Cung Hạo vội giải thích: “Không phải trợ lý của tôi đâu, cô ấy là cháu gái ruột của đạo diễn Hứa.”

“Hóa ra là cháu gái của đạo diễn Hứa, thật xin lỗi.” Đồng An Chi lúc trước đang nhìn thẳng vào gương để thợ hóa trang trang điểm cho cô, lúc này đã ngoảnh đầu lại nhìn Thanh Tranh, khóe miệng cong lên để lộ một nụ cười hoàn hảo. “Chào em, chị là Đồng An Chi.”

Thanh Tranh liền mỉm cười nói: “Không dám, em là Hứa Thanh Tranh.”

Hai người, một người thì “thật xin lỗi”, một người thì “không dám” nhìn nhau hai giây rồi bật cười, có cảm giác lần đầu gặp mặt mà như đã quen biết từ lâu.

Đồng An Chi nói: “Thanh Tranh, cái tên này nghe rất hay, nhà họ Hứa quả nhiên đều là những người văn hóa uyên thâm.”

Thợ hóa trang chỉ biết mỉm cười lắc đầu, thầm nghĩ, trình độ nịnh của An Chi đúng là không chê vào đâu được.

Thanh Tranh cũng cười, nói: “Bố em là ngoại lệ duy nhất trong gia tộc đấy ạ, không thích văn thơ nhạc họa, chỉ để ý kết quả thắng thua.” Nói đơn giản hơn chính là chỉ thích kiếm tiền.

Đồng An Chi gọi Thanh Tranh bước qua ngồi bên cạnh cô ấy cho dễ nói chuyện.

Sau khi ngồi xuống, Thanh Tranh thấy thợ hóa trang tiếp tục trang điểm cho Đồng An Chi, cẩn thận dùng bút tô tô vẽ vẽ.

Thợ hóa trang tranh thủ khen Thanh Tranh: “Da em đẹp thật đấy! Em học gì vậy? Rất có khí chất văn nghệ sĩ.”

“Cảm ơn chị, em học khoa đạo diễn kịch nói.”

Đồng An Chi hỏi: “Khoa đạo diễn kịch nói? Vậy em đây là có hứng thú với Côn khúc hả?”

“Dạ.” Thanh Tranh không biết trả lời thế nào cho phải, trước mặt diễn viên Côn khúc mà nói thẳng là không hứng thú thì chẳng lịch sự chút nào, nhưng cô cũng không thể nói dối. “Thực ra em không hiểu nhiều về Côn khúc, hôm nay đến là muốn mở mang kiến thức.”

“Ha ha, vậy chị sẽ tranh thủ đề em có ấn tượng tốt về Côn khúc.” Đồng An Chi nghĩ gì đó, lại nói tiếp: “Chị cứ tưởng em đến vì Tô Phách cơ, vì gần đây anh ấy có thêm nhiều fan hâm mộ lắm, khiến chị ngưỡng mộ chết đi được.”

“Không phải đâu.” Cô đáp mà lòng yên tĩnh như dòng nước lặng, vì quả thật là không phải.

Thợ hóa trang cười, nói: “Dạo trước chị dẫn em gái chị đến xin cậu Tô chữ ký, nó xúc động đến nỗi suýt khóc đấy.”

Đồng An Chi nói: “Tô Phách đối xử cực kỳ thân thiện, ấm áp với các fan hâm mộ, nhưng đối với bọn em thì có lúc độc mồm độc miệng lắm.”

Thợ hóa trang không tin. “Sao có thể thế được, chị thấy cậu Tô rất lịch thiệp mà.”

“Đều là giả đấy ạ.”

Thanh Tranh không biết nói gì, chỉ có thể ngồi yên lắng nghe.

Vì Đồng An Chi đang hóa trang, không tiện nói chuyện nhiều, thế nên sau đó hai người họ chỉ thỉnh thoảng nói vài ba câu.

Sau khi trang điểm xong, thợ hóa trang lại làm tóc. Thanh Tranh chứng kiến từ đầu đến cuối, cảm thấy diễn viên ca kịch Côn khúc thật vất vả. Xong xuôi, Đồng An Chi đứng dậy, bước đi nhẹ nhàng, từ gương mặt đến thần thái đều khiến người ta cảm giác như đang xuyên không đến thời cổ đại.

Cô bước đến trước mặt Thanh Tranh, mỉm cười tinh nghịch, hỏi: “Họa mi thâm thiển nhập thời vô?”^[1]”

[1] Trích trong bài thơ Khuê ý - Cận thi thưởng Trương thủy bộ (Gần đi thi – dâng quan thủy bộ họ Trương) của nhà thơ Chu Khánh Dư. Dịch nghĩa là: Tô lông mày thế này đậm hay nhạt?

Thanh Tranh là sinh viên xuất sắc của khoa đạo diễn nên nhập vai tương đối nhanh. “Vân tướng y thường, hoa tướng dung; Xuân phong xuất hạm, lộ hoa nùng”^[2]. Đẹp!”

[2] Trích trong bài thơ Thanh bình điệu kỳ 1 (Khúc hát thanh bình kỳ 1) của nhà thơ Lý Bạch. Dịch nghĩa là: Nhìn mây nhớ đến xiêm áo, thấy hoa nhớ đến dung nhan; Gió xuân thổi nhẹ qua hiên, sương hoa nồng nàn.

Đồng An Chi đáp lại: “Tình sâu ý đậm, thật lòng khó nhận, cảm kích cảm kích.”

Thanh Tranh vội nắm lấy cánh tay của Đồng An Chi, nói: “Chỉ có nàng thấu hiểu lòng ta.”

Hai người diễn đến nỗi đều bật cười, còn thợ hóa trang thì cảm thán: “Hai cô có đúng là hôm nay mới gặp nhau lần đầu không đó?”

Cung Hạo cũng đã quay được tương đối, thu dọn đồ nghề rồi nói với Thanh Tranh: “Đi nào, tiếp theo là quay Tô Phách.”

Thanh Tranh dĩ nhiên không muốn đến phòng hóa trang của Tô Phách, nhưng nghĩ rằng trước khi Đồng An Chi biểu diễn cũng cần chuẩn bị một chút, không tiện làm phiền chị ấy, nên cô nói với An Chi: “VẬY em ra trước đây, lát nữa sẽ xem màn biểu diễn đặc sắc của các anh chị ạ.”

“Okie em.”

Do đó, Thanh Tranh theo Cung Hạo bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Thanh Tranh đã nói: “Tôi không đi xem nam chính đâu.” Cô lắc lắc cái di động trong tay, nói: “Tôi có chút việc, lát nữa xem ở trên sân khấu vậy.”

Cung Hạo cũng không nghĩ ngợi gì, nói luôn: “Thế cũng được.”

Đúng là Thanh Tranh có chút chuyện thật, nhưng mà chỉ là vì di động của cô hết pin rồi.

Cô nhìn ngó xung quanh, thấy ở góc bên cạnh chỗ cầu là quần áo có ổ cắm. Trang phục biểu diễn để trên bàn trước đó đã được mang đi, cô bèn bước đến, lấy trong túi ra chiếc sạc điện thoại, rồi ngồi tựa vào góc tường bắt đầu sạc.

Cô mở điện thoại lướt weibo, ngắm mèo chó, đọc truyện cười, xem đồ ăn, cuối cùng không biết thế nào lại gõ tìm chữ “Tô Phách”, sau đó thì một loạt các tên liên quan hiện ra, nhưng chẳng mấy chốc cô đã phát hiện ra người cần tìm, vì fan hâm mộ anh không ít, còn là V^[1] nữa.

[1] V ở đây được hiểu là VIP, thành viên quan trọng, thân thiết.

Thanh Tranh nhìn ảnh đại diện của “Côn khúc tiểu sinh Tô Phách”, trong ảnh, anh mặc bộ đồ diễn, đứng ngược sáng. Cô do dự một lát rồi mới ấn vào. Kéo xuống xem, đều là tin tức về kịch, ví dụ gần đây nhất chỉ có

một dòng trạng thái viết: *Tối nay, đợi bạn đến*. Bức ảnh đính kèm là tấm áp phích của vở *Tây lâu ký*. Dòng trạng thái này, theo cô cảm nhận thì rất chung chung, nhưng fan hâm mộ lại rất nghịch ngợm, bình luận nào là “Em đến rồi, nam thần đón em đi”, nào là “Tối nay, xin chàng hãy thương tình”...

Thanh Tranh tắt phần bình luận, tiếp tục lướt weibo của anh. Thấy bên cạnh không có người nào, cô liền ngồi tựa vào bàn nghịch điện thoại.

Weibo của anh đã lập từ hai năm trước, tổng cộng chỉ có khoảng hơn trăm bài đăng, chẳng mấy chốc mà xem hết.

Dòng đầu tiên anh đăng là: “Anh là Tô Phách, em đang ở đâu?”

Thanh Tranh lười biếng nghĩ: “Em đang ở cách anh chưa đến ba, bốn mươi mét đây.”

Chỗ cô ngồi gần khu lên sân khấu, lúc này bắt đầu có nhiều tiếng ồn, có thể khán giả đang lần lượt bước vào hội trường. Cô cúi đầu xem lượng pin đã sạc, đang do dự không biết có nên sạc thêm một lúc nữa không thì từ xa đã vọng đến giọng nói của chú hai cô: “Tranh Tranh, sao cháu lại ngồi đây? Có thể đi ra phía cánh gà, chú ý đừng đứng gần sân khấu quá sẽ bị khán giả nhìn thấy.”

Thanh Tranh “ạ” một tiếng, rút sạc pin khỏi ổ điện rồi bước đến khu sân khấu. Khi đi ngang qua khu để nhạc cụ, cô phát hiện các nhạc công đã ngồi vào vị trí của mình liền vội vàng rào bước đến cánh gà, chọn cho mình một vị trí dễ xem nhất.

Nhân lúc buổi biểu diễn chưa bắt đầu, cô lén nhìn khán đài phía dưới. Khán giả đã đến ngồi gần kín chỗ, mức độ náo nhiệt, ồn ào cũng ngày càng

tăng.

Lúc này, một số diễn viên đã bước đến đợi sau cánh gà. Vì đều là diễn viên trẻ nên trước khi bước ra sân khấu, họ không khỏi có chút căng thẳng, ai cũng đang lẩm nhẩm đọc lời thoại.

Thanh Tranh đứng lặng lẽ bên cánh gà chờ đợi.

Không bao lâu, cô ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy một diễn viên đeo râu giả từ hậu trường bước ra.

Người này vóc dáng cao ráo, hình tượng nho nhã, toát lên vẻ thư sinh, đáng tiếc vì hóa trang thêm bộ râu giả nên không nhìn rõ mặt.

Người này sau đó đi về phía cánh gà.

Thấy dáng vẻ sau khi hóa trang xong của anh ta, Thanh Tranh đột nhiên nảy ra suy nghĩ: Mọi người ở trên mạng đều nói *Tiêu mục - lâm giang sơn* là một điệu nhạc, lẽ nào... anh ta là Thảm Già Công?

Một lát sau, tiếng trống nổi, tiếng sáo ngân vang, Thảm Già Công bước qua Thanh Tranh lên sân khấu. Ánh đèn từ trên cao hắt xuống, chiếu vào anh ta, rồi dần dần di chuyển theo từng bước chân của anh ta ra tới trung tâm sân khấu.

Bạch phát vô căn sâu xung tự. Khuyên quân cập tảo thường dương...

Tôn tiền nhan tự ngọc, đặng hạ ngữ như hoàng. Thí khán bi hoan ly hợp xử, từng giáo đả động nhân trường...^[1]

[1] Dịch nghĩa: Tóc bạc bao nhiêu sợi là bấy nhiêu sợi sâu. Khuyên chàng sớm cất bước quay về... Trước tôn nghiêm, dung nhan như ngọc. Dưới ngọn đèn, tiếng ai nỉ non. Nhìn cảnh ly hoan bi hợp để rồi đau đớn cõi lòng.

Trước khi đến đây, Thanh Tranh từng tìm hiểu về lời bài hát và tình tiết vở kịch *Tây lâu ký*, cô nhớ trong lời giới thiệu của vở kịch thì sau *Tiêu mục* sẽ là *Mịch duyên*, cũng có nghĩa là, cảnh sau Tô Phách sẽ xuất hiện trên sân khấu.

Lúc này, ý nghĩ duy nhất trong đầu cô là hy vọng anh không nhận ra mình.

Chứng kiến các diễn viên đợi ở cánh gà lần lượt lên sân khấu là một trải nghiệm thật kỳ diệu đối với Thanh Tranh. Diễn viên đi lướt qua người cô bước lên sân khấu và biến thành người xưa thực thụ. Các nhân vật đi đi lại lại trên sân khấu làm cho sàn sân khấu khẽ rung. Sự rung nhẹ này kết hợp với ánh đèn sáng rực ở sân khấu khiến người ta có cảm giác như đang ở trong mơ.

Nhìn diễn viên lên lại xuống, xuống lại lên, không biết bao lâu, Thanh Tranh đột nhiên ngược mắt lên thì thấy ở khu hậu trường tối mờ mờ có một chàng công tử tuấn tú, phong thái thoát tục mặc áo bào xanh, đầu quấn khăn đứng đó.

Là Tô Phách.

Thanh Tranh không ngờ, bao nhiêu năm rồi mới gặp lại, cho dù khuôn mặt đã bị che bởi lớp hóa trang mà cô vẫn có thể khẳng định chắc chắn đó là anh.

Khoảnh khắc đó, tiếng trống tiếng kèn phảng phất như đều lắng xuống, bên tai Thanh Tranh chỉ còn lại tiếng đập của trái tim mình.

Có lẽ vì con người bằng da bằng thịt xuất hiện trước mắt nên những ký ức chưa bao giờ quên hẳn ấy lại lần lượt hiện lên trong tâm trí cô.

Cô nhớ, câu cuối cùng anh nói với cô là: “Xin lỗi, anh nhận nhầm người.” Nửa câu trước cô không hiểu gì, nhưng nửa câu sau, nhìn biểu cảm trên gương mặt anh lúc đó thì cô đã hiểu rất rõ.

Cô nhớ hôm đó trên đường trở về nhà, cô đã khóc rất thảm thiết, không thảm thiết sao được khi giấc mộng bên nhau đến đầu bạc răng long vừa bắt đầu đã tan thành mây khói.

...

Người sắp lên sân khấu dường như cũng cảm nhận được ánh nhìn của cô, liền ngước mắt nhìn sang.

Thanh Tranh cảm thấy ánh mắt của anh dừng trên người cô giây lát, khi trái tim cô đập chậm nửa nhịp thì anh thu lại ánh mắt đó như không có chuyện gì xảy ra.

Xem ra, anh thực sự không nhận ra cô.

Thật là... quá tốt rồi.

Chương 3: Côn khúc có hay không?

Buổi biểu diễn *Tây lâu ký* hạ màn trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt của đông đảo khán giả.

Thanh Tranh thấy các diễn viên vẫn còn ở trên sân khấu cúi đầu cảm ơn khán giả, cô liền bước ra khỏi cánh gà.

Đứng khá lâu nên cảm thấy hơi khát nước, cô đến chỗ bình nước nóng lạnh đặt ở hành lang, lấy cốc giấy rót một cốc uống.

Khi cô chậm rãi uống xong cốc nước thì đột nhiên bị người nào đó vỗ vai. Cô ngoảnh đầu sang nhìn, không thấy ai, mà chỉ ngửi thấy một mùi hương giống như hoa lan, hoa quế.

Khi đối phương cất tiếng cười giòn tan, thì cô mới biết mình đang bị trêu đùa.

Đồng An Chi từ phía sau Thanh Tranh tao nhã bước đến, mỉm cười nói: “Đang nghĩ gì vậy? Sao mà tập trung thế?”

“Em đang nhớ đến vở kịch vừa nãy.” Khi nãy trên sân khấu, diễn viên hát cái gì cô không biết, chỉ biết trái tim mình sau khi đi lòng vòng một hồi, cuối cùng đã trở về vạch xuất phát.

“Nam chính đẹp trai không?” Đồng An Chi nghịch ngợm nháy mắt với cô.

“... Rất đẹp trai.” Thanh Tranh thật thà đáp.

“Có khả năng vừa nhìn thấy đã yêu không?”

“Không ạ.” Năm đó, cô quả thực... Nhưng lời nói bây giờ của cô là: “Em vừa nhìn đã thấy yêu chị hơn.”

Mọi người đi lại trên hành lang khiến âm thanh trở nên ồn ào, cô bất giác cúi đầu nhìn quanh, thấy Tô Phách vẫn còn mặc trang phục biểu diễn, gương mặt tuần tú bước về phía cô, cảnh tượng trước mắt nếu dùng từ “đẹp” thì không thể diễn tả hết.

Anh bước lại gần, nói với Đồng An Chi: “Hai người đang nói chuyện à?” Giọng anh trầm thấp, khác hẳn với giọng hát trong và cao trên sân khấu, nhưng lại khá êm tai. Nói xong, ánh mắt anh rơi trên người Thanh Tranh đang đứng bên cạnh. “Chào em.”

Ánh đèn ở hành lang thật chói mắt, trước đó cô nhớ là đèn còn rất tối mà, nếu như anh không nhìn rõ thì... Thanh Tranh dù sao cũng cảm thấy khá căng thẳng, cô thầm cầu nguyện: “Đừng có nhận ra, đừng có nhận ra.”

Khi định thần lại, cô nở nụ cười, để lộ lúm đồng tiền nho nhỏ. “Chào anh.”

Khóe miệng Tô Phách khẽ động đậy, có thể coi đó là cười mỉm, đồng thời gật đầu với cô.

Thanh Tranh xác định, đây là phép lịch sự tối thiểu của hai người xa lạ, không hề có chút ngạc nhiên hoặc vui mừng của người quen xa cách lâu ngày gặp lại.

Cô thả lỏng người, kỷ niệm tuổi thanh xuân ngọt xít cuối cùng đã có thể dừng tại đây, đóng gói, niêm phong lại được rồi.

Lúc này, Thanh Tranh liền nhớ đến chú hai, cô muốn tìm chú để hỏi về việc sắp xếp cụ thể lịch thực tập, nếu hôm nay không có thời gian nói chuyện thì cô sẽ về trước.

“Chị cũng chưa gặp đạo diễn Hứa, có điều ngày mai vẫn còn nửa vở diễn cuối, lát nữa chắc thể nào chú ấy cũng gặp bọn chị nói chuyện. Hay là em cứ đi theo chị nhé? Bây giờ chị phải đi tẩy trang đã.” Đồng An Chi nhìn vẻ mặt do dự của Thanh Tranh, liền dứt khoát kéo cánh tay cô, cười nói; “Lẽ nào tìm được người “vừa gặp đã yêu” như chị mà không muốn ở lại với chị lâu hơn à?”

Thanh Tranh trầm nghĩ, đợi một chút cũng không sao, thế nên cô để mặc cho An Chi kéo đi, nói: “Muốn chứ ạ, nhưng chỉ sợ quá rầy, làm lỡ việc của chị thôi.”

“Sau khi diễn xong, chuyện quan trọng nhất của chị không phải là tìm đồ ăn thì cũng là tán gẫu ấy mà.”

Sau khi bước vào cửa, Đồng An Chi bảo Thanh Tranh ngồi đợi ở xô pha, còn ra hiệu cho cô ăn đĩa trái cây đang đặt ở trên bàn, sau đó đến bên bàn hóa trang, thợ hóa trang đang đợi cô ở đó.

Sau khi tẩy trang xong, ba người họ vui vẻ nói chuyện, lúc thì nói về việc làm đẹp, lúc lại nói về đồ ăn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, khi Đồng An Chi rửa xong mặt bước ra khỏi nhà vệ sinh thì cũng nghe thấy có người gõ cửa.

“Mời vào!” Đồng An Chi thuận miệng lên tiếng.

Nắm nắm cửa xoay nửa vòng nhỏ, Thanh Tranh nghĩ chắc là chú hai tìm cô liền nhanh nhẹn đứng dậy.

Ai ngờ người mở cửa lại là Tô Phách.

Tô Phách đã thay bộ trang phục thường ngày, bộ quần áo thể thao màu đen, đứng ở cửa với dáng vẻ tự nhiên. Trên mặt anh không còn phấn bột và son dầu nữa, trông thật sạch sẽ, thoải mái, gương mặt này còn đẹp hơn gấp nhiều lần so với khi trang điểm.

Thanh Tranh ngại ngùng, cảm giác mình đứng dậy như vậy chẳng khác nào chào đón người ta. Có điều cũng may là Tô Phách không hề nhìn cô, chỉ nói với Đồng An Chi: “Đạo diễn Hứa bảo mọi người tập trung một lát.”

“Ồ, được, em thay quần áo rồi ra ngay đây.”

“Em cũng đi cùng nhé!” Tô Phách nhìn sang Thanh Tranh. “Đạo diễn Hứa nói bây giờ khá muộn rồi, bảo em đợi chú ấy, một lát nữa chú ấy đưa em về.”

“... Vâng.”

Tô Phách đi rồi, trong đầu của Thanh Tranh lúc này bỗng nhiên lóe lên một tia sáng - Thân hình cao lớn, mặc bộ đồ màu đen, anh ấy, chẳng lẽ anh ấy chính là người mặc bộ quần áo đen đôi vị trí lăng hoa ư?

Càng nghĩ cô càng cảm thấy đúng.

Nếu là anh ấy đôi lăng hoa, vậy hành động trước đây có thể coi là... tôn trọng rồi.

Tối muộn, các diễn viên đoàn kịch lần lượt đến phòng nghỉ của đạo diễn Hứa. Thanh Tranh cũng đi theo Đồng An Chi đến đó, nhưng cô biết rõ

chú hai mình không phải là người có thói quen nói chuyện dài dòng nên đứng ở hành lang bên ngoài phòng, vừa chờ vừa nghịch điện thoại.

Quả nhiên không bao lâu đã có người mở cửa bước ra, là Thẩm Già Công. Trước đây cô đã từng xem ảnh của anh ta trên mạng nên nhìn cái là nhận ra ngay.

Cô vội vàng đứng dậy, lịch sự chào: “Chào anh.”

Đối phương cũng gật đầu, nhưng liền sau đó cũng khách sáo đáp lại: “Chào cô.”

Ngay sau đó, mọi người lần lượt bước ra, đạo diễn Hứa thấy cháu gái liền đi đến vỗ vai cô, giới thiệu với mọi người trong đoàn kịch. “Vừa rồi mọi người đều bận rộn nên tôi chưa giới thiệu, đây là cháu gái tôi, tên là Hứa Thanh Tranh.” Sau đó giới thiệu với Thanh Tranh tên của mọi người. “Hình như tuổi của các bạn cũng ngang nhau đấy, làm quen chút đi, lúc nào chơi đùa còn có bạn.”

Mọi người trong đoàn đều đáp lại: “Được ạ.”

Đồng An Chi lắc lắc chiếc di động hướng về phía Thanh Tranh. “Có xe buýt đến đón bọn chị bây giờ, mọi người đã add Wechat của nhau rồi, có thời gian rảnh thì hẹn gặp nhé.”

“Vâng, nhất định rồi.”

Đạo diễn Hứa nói: “Các bạn ra ngoài đợi đi, tôi chỉ nói thêm hai câu thôi, mọi người về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, còn nửa vở diễn ngày mai nữa thôi, không thể lơ là đâu nhé. Mai xong việc, tôi mời mọi người ăn đại tiệc.”

“Oa, đại tiệc đấy!”

“Cảm ơn đạo diễn!”

“Buổi diễn cuối cùng rồi, cố gắng lên nào!”

Mọi người nói chuyện rôm rả. Thanh Tranh vì tranh thủ trả lời tin nhắn của bạn nên đi tụt lại phía sau.

Khi cô gửi xong tin nhắn, ngẩng đầu lên thì phát hiện người đi bên cạnh cô này giờ là Tô Phách.

Tim cô nảy lên một nhịp, trực giác mách bảo cô coi như không nhìn thấy, cứ bước nhanh về phía trước... Nhưng rõ ràng nhìn thấy mà lại làm như vậy thì chẳng khác nào lừa mình dối người, thế nên cô đành phải giả vờ bình tĩnh tiếp tục bước chậm rãi như trước.

Sau đó, cô nghe Tô Phách hỏi một câu: “Còn khúc có hay không?” Giọng nói của anh thật ôn hòa.

Thanh Tranh đột nhiên nhớ tới lời nói dối năm xưa của mình, có chút xấu hổ.

“Cũng không hiểu nhiều lắm.” Cô bây giờ không thể nói dối được.

“Ừ, cũng không dễ hiểu.”

Anh nói xong câu này thì cũng không nói thêm gì nữa, vẫn là kiểu gật đầu lấy lệ.

Thanh Tranh đương nhiên không thể tìm ra chủ đề gì để nói, lại có chút ngại ngùng, dù gì cô cũng là người nhớ tới chuyện năm xưa. Tuy vậy, chẳng bao lâu họ đã ra đến cổng, Tô Phách lúc này mới nói thêm một câu: “Tạm biệt em.”

Chiếc xe buýt của đoàn kịch đã đỗ ở cổng, xung quanh xe lúc này vẫn còn bị một số fan hâm mộ vây quanh. Khi họ thấy các diễn viên đi đến thì vui mừng, phấn khích chạy đến vẫy tay, gọi tên.

Thẩm Già Công thay mặt các diễn viên của đoàn kịch cảm ơn các fan, đồng thời dặn họ sớm về nghỉ ngơi, đi đường chú ý an toàn. Mọi người lần lượt chào fan hâm mộ rồi lên xe.

Còn Thanh Tranh theo đạo diễn Hứa ra bãi đỗ xe.

“Cháu thật không ngờ Côn khúc lại được chào đón như thế.” Sự bất ngờ của Thanh Tranh là xuất phát từ tình hình phát triển thực tế hiện nay của Côn khúc.

Chú hai cô cười. “Vở diễn có hiệu quả như thế này cũng nằm ngoài dự kiến của chú. Chỉ có thể nói là do thiên thời, địa lợi, nhân hòa thôi.”

“Chú hai à, sau khi vở *Tây lâu ký* kết thúc, chú định làm vở gì tiếp theo? Vẫn là Côn khúc à?” Cô ôm chút hy vọng về một đáp án phủ định từ chú mình.

“Ừ, vẫn là Côn khúc, nhưng cụ thể vở nào thì chú chưa nghĩ ra. Lúc đầu chọn vở *Tây lâu ký* cũng phải lựa rất lâu đó chứ. Vở kịch này không giống những vở kinh điển mà mọi người đều biết, nhưng cũng không quá xa lạ để phải làm quảng cáo rùm beng.”

Thanh Tranh “ồ” lên một tiếng rồi hỏi tiếp: “Vở tiếp theo chú vẫn mời nhóm Tô Phách phải không?”

“Trong đoàn kịch, họ là những diễn viên trẻ, tài năng. Tô Phách còn là diễn viên xuất sắc có thể kế nghiệp trong tương lai. Cùng hợp tác với cậu ta trong vở *Tây lâu ký* này, chú càng đánh giá cao về cậu ấy.”

“... Vâng ạ.”

Chú Hứa thấy cô tỏ ra không vui, cho rằng cô vẫn không muốn làm Côn khúc, bèn nói: “Thanh Tranh à, làm đạo diễn thì tầm nhìn cần phải rộng mở, nghệ thuật phải có sự tương thông, cháu càng có cái nhìn sâu rộng, càng hiểu nhiều hơn về cái hay cái đẹp của nghệ thuật thì càng làm được những vở kịch hay. Chú hai cũng đâu chỉ làm mỗi kịch nói.”

Không phải, nguyên nhân chính là vì... lúc anh nói “tạm biệt”, cô không đáp lại, vì cô thực sự không muốn “tạm biệt” với anh.

Cô lo họ gặp nhau nhiều, anh nhớ ra cô của ngày xưa thì làm thế nào? Đây là điều mà cô bất chợt nghĩ ra.

Dù sao cô cũng rất cần thể diện.

Năm xưa cô đã khóc lóc bỏ chạy đó. Haizz, đúng là không nên nhớ lại chuyện xấu hổ, ngốc xít năm ấy.

“Cháu hiểu rồi ạ.” Kết quả tệ nhất là bị anh nhận ra, cùng lắm cô không thừa nhận là được chứ gì, công việc quan trọng hơn mà.

“Có thể chứ.” Đạo diễn Hứa cuối cùng cũng hài lòng gật đầu. “Vậy cháu đợi thông báo đi nhé!”

“Vâng ạ.”

Ở đoàn kịch, sau khi xe khởi động, Tô Phách kéo mũ áo trùm lên đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi. Những người khác đều sôi nổi trò chuyện, nào là sau buổi diễn hôm nay trên weibo đã tăng lên bao nhiêu fan hâm mộ, nào là phải đăng dòng tin lên weibo cảm ơn sự ủng hộ của mọi người mới được...

Sau đó có người nhắc đến Hứa Thanh Tranh, nói rằng không ngờ đạo diễn Hứa trông như thế mà cháu gái của ông ấy lại xinh đẹp nhường vậy, có thể làm diễn viên được.

Đồng An Chi ngồi phía trước Tô Phách bật cười. “Cô nương nhà người ta học chuyên ngành đạo diễn đây.”

Thẩm Già Công thấy Tô Phách hôm nay có gì đó là lạ, thường ngày mặc dù cậu ta không nói nhiều, nhưng ít nhất cũng góp vui vài ba câu, thấy thế anh liền hỏi: “Sao vậy, hôm nay cậu mệt à? Vừa nãy đạo diễn còn khen ngợi cậu đó. Cậu đừng có gầy áp lực cho bản thân quá.”

Tô Phách xua xua tay, ý bảo anh ấy nghĩ nhiều rồi.

Thẩm Già Công giơ một tay lên nắm bả vai Tô Phách. “Lãng hoa đó là cậu tặng à? Cậu không cần làm như vậy đâu, trong nghề này cần dựa vào thực lực để kiếm miếng cơm, bất kể là ai.”

“Làm người phải có tôn ti trật tự, em chỉ kính già yêu trẻ thôi.”

“Phì.” Đồng An Chi ngoảnh đầu lại, nói: “Nói anh mồm miệng độc địa, đúng là chẳng oan uổng chút nào.”

Tô Phách không nói thêm câu nào nữa, chớp mắt xuống để che mắt, trông như thể thực sự muốn ngủ.

Cách một ngày sau, nửa vở cuối *Tây lâu ký* phiên bản thanh xuân cũng hạ màn thuận lợi ở Nhà hát lớn. Tối hôm đó, có không ít công chúng yêu văn hóa nghệ thuật giới thiệu vở diễn cho bạn bè, người thân, và ngay tối hôm ấy trên các bài báo cũng đăng tin ca ngợi vở diễn này.

Có điều dường như tất cả sự việc ấy đều không ảnh hưởng đến cuộc sống của Tô Phách. Khi kết thúc vở diễn, ngày hôm sau trời vừa sáng, anh đã tỉnh dậy, xuống bếp làm bánh sandwich, gọt hoa quả.

Khi anh rửa tay xong, bung đồ ăn sáng ra phòng khách thì mẹ anh là bà Lương Phi mặc bộ đồ ngủ bằng chất liệu lụa thêu hoa và mây màu xanh nhạt, bước ra. “Chào con trai!”

“Vâng, chào mẹ.” Tô Phách đã ngồi trước bàn, ung dung gặm táo.

Một tia nắng lọt qua ô cửa sổ chiếu xuống bàn, hắt đúng vào giữa mắt và lông mày, khiến anh hơi nheo mắt lại, đồng thời hàng lông mi dày cũng cụp xuống.

Lúc này, chiếc điện thoại màu đỏ đặt trên bàn ăn reo vang, chuông điện thoại chính là một câu hát không có nhạc đệm được lặp đi lặp lại trong bài hát hợp mặt chúc tết: *Tiểu ni cô niên phương nhị bát*^[1]...

[1] Dịch nghĩa là: Tiểu ni cô năm nay vừa tròn mười sáu.

Đột nhiên nghe thấy mình hát giọng tiểu đán^[2], Tô Phách bỗng thấy chán ghét, với tay ấn vào phím tắt chuông.

[2] Tiểu đán: đóng vai nữ, trẻ.

“Ôi, con trai à, điện thoại của mẹ mà.” Bà Lương Phi giằng lấy chiếc điện thoại trong tay anh. “Ây da, là dì Khương con gọi đó, chắc là giục mẹ đến đó đấy mà, mau lên, mẹ cần phải gói đồ ăn sáng yêu thích của mẹ mới được!”

Tô Phách ăn hết quả táo rồi phui phui hai tay. Chỉ một lát sau, bà Lương đã xách chiếc túi đựng bữa sáng được đóng gói cẩn thận, cười ha hả

tạm biệt con trai với tâm trạng vui vẻ để ra ngoài cùng chị em bạn dì đi tảo mộ.

Tô Phách sau đó cũng gói phần sandwich của mình để vào túi. Lúc luyện giọng không được ăn quá no, tập thổi nhạc cụ thì lại cần ăn no, nhưng hát là phải để bụng hơi đói, thầy giáo từng nói vậy khi họ mới học nghề này.

Khi tất cả mọi người đều có tư chất thì chăm chỉ phần đầu chính là một yếu tố quan trọng để thành công. Tô Phách chưa hẳn hiểu sâu sắc điều này, nhưng anh cảm thấy một khi đã vào nghề thì chăm chỉ dùi mài cũng không tồi.

Hôm nay, từ sáng sớm, Thanh Tranh đã lên mạng lướt xem weibo của vài diễn viên chính trong vở *Tây lâu ký*.

Đồng An Chi nói: “Moaa! Vở *Tây lâu ký* bản thanh xuân đã kết thúc rồi, mình thấy cảm động quá đi, các bạn đều là thiên thần nhỏ! Ôm cái nào!”

Đính kèm là ảnh selfie của cô trong trang phục diễn.

Các bình luận bên dưới đều nói: “Đẹp, đẹp quá!” Thanh Tranh cười rồi cũng viết thêm một bình luận của mình.

Weibo của Tô Phách thì là: “Cảm ơn nhé, chúng ta sẽ gặp lại ở vở tiếp theo!”

Không có ảnh đính kèm.

Bình luận bên dưới không khen anh diễn xuất thì cũng khen anh đẹp trai, hoặc là trêu chọc anh.

Thanh Tranh lại lướt đến weibo của Thẩm Già Công.

Nội dung gửi lên weibo của Thẩm Già Công cũng rất chân thành, mộc mạc: “Cảm ơn, cảm ơn tất cả mọi người! Chẳng có gì báo đáp, chỉ có thể tiếp tục cố gắng thôi.”

Đính kèm là ảnh một chú chó Husky.

Bình luận phía dưới đa số nói về chú chó mà anh ta nuôi, hỏi hôm nay chú chó đó có ngoan không, có nghịch ngợm gì không, có phá nhà phá cửa không?

Thanh Tranh phát hiện, nội dung trong weibo mà mấy người này gửi lên có cảm giác thật gần gũi như những người bình thường.

Chương 4: Không phải cậu ta đang theo đuổi cháu đấy chứ?

Vì ngủi thấy mùi canh cực thơm nên Thanh Tranh tắt weibo đi, bước xuống giường. Và cũng do cái mũi quá thính, nên vừa ngủi cô đã nhận ngay ra đây là canh chim bồ câu hầm hạt óc chó.

Đã lâu lắm rồi cô không về nhà bà do bài vở nhiều. Giờ là thượng tuần tháng Chín, cô mới sắp xếp được thời gian về thăm bà.

Khi bước vào phòng khách nhỏ, Thanh Tranh thấy bà đang ngồi trên xô pha, lật xem ảnh.

“Bà ơi, bà lại xem rồi. Bà xem nhiều thế không chán ạ?”

“Cháu gái của bà, sao bà có thể chán được chứ?” Bà nội cô trông khá mập, nhưng rất nho nhã, khi đeo chiếc kính lão nom càng tri thức, rất có khí chất.

Thanh Tranh cười, nhanh nhẹn ngồi xuống cạnh và xem cùng bà.

Trong cuốn album ảnh mà bà nội cô đang cầm trên tay, đa số là ảnh chụp cô hồi học tiểu học. Tám ảnh ngay trước mắt đây là cô đang đánh đàn cổ, mặc một chiếc váy công chúa, lông mi cụp xuống, các ngón tay thì nâng lên, trông vô cùng tập trung.

Bà nội cô nói: “Lúc nhỏ cháu học hết cái này đến cái khác, mới còn ít tuổi mà đã đi sớm về muộn, bà bảo cháu học ít thôi thì cháu không nghe.”

Thanh Tranh cười híp mắt. “Chẳng phải sau đó cháu không còn học đàn cổ nữa hay sao?”

“Chứ không phải là do cháu còn học một đồng thứ khác à?” Bà nội cô lại lật xem ảnh một lúc rồi nói: “Bà nghe chú hai cháu bảo, dạo này chú làm Côn khúc, mà cháu lại theo học chú ấy, thế cháu cũng muốn làm Côn khúc à?”

Thanh Tranh gật đầu.

Bà nội mỉm cười, hiền dịu nói: “Hồi bé sau khi cháu đi nghe Côn khúc về có nói với bà là cháu nghe buồn ngủ lắm. Bây giờ đừng có mà ngủ nữa đấy nghe không!”

“...”

Thanh Tranh cảm thấy thật bối rối, có những chuyện cũ, rõ ràng bao nhiêu năm im lìm bất động, vậy mà khi đã được lật mở ra thì thường xuyên bị nhắc đến.

Cô thấy trên bàn còn có một cuốn album ảnh hồi cô học trung học, trăm ngàn giấy lát, cô lật một tấm ảnh ra, chụp lại, sau đó gửi cho cô bạn cùng phòng Thi Anh Anh.

Thanh Tranh hỏi: “Bạn yêu à, so với tớ bây giờ có khác nhiều không?”

Thi Anh Anh: “Nhiều lắm!”

Thanh Tranh toát mồ hôi. “Cảm ơn cậu. Cậu nói xem, nếu có người nào đó từng gặp tớ tám, chín năm trước, liệu có nhận ra tớ không nhỉ?”

Thi Anh Anh: “Trừ khi người đó nhớ mãi không quên cậu, dù sao thì đôi mắt của cậu vẫn rất dễ nhận ra mà. Nghe cậu hỏi câu này, liệu có phải

chạm mặt người yêu ngày xưa gì đó không đây?”

Thanh Tranh: “Không phải chạm mặt người xưa, càng không phải là nhớ mãi không quên.”

Cô muốn khẳng định là không phải. Cô có thể nhớ ra anh, thứ nhất là vì ngoại hình anh thay đổi không quá nhiều, có chăng chỉ là không còn vẻ trẻ trung của thời niên thiếu, thay vào đó là khuôn mặt góc cạnh và khí chất của người đàn ông; thứ hai là do bản thân cô có sở trường ghi nhớ con người, sự vật, tình huống, nhân vật. Những thứ thuộc về hình ảnh, màu sắc, cô xem xong sẽ nhớ rất lâu, còn đối với chữ số hay ngôn ngữ thì cô lại không nhớ được nhiều.

Thi Anh Anh: “Thế thì có đến tám phần là không nhận ra đâu. Tám, chín năm trời chứ có phải hai, ba năm đâu. Bạn bè tớ tám, chín năm trước, tớ cũng quên kha khá đấy.”

Thanh Tranh trầm nhủ: “Thế thì phải mượn lời nói may mắn này của cậu rồi.”

Dì giúp việc đang nấu nướng trong bếp bước ra nói: “Chị ơi, em thấy canh cũng được rồi đây.”

Bà Hứa gấp cuốn album lại, đứng dậy nói: “Tôi cũng nghĩ được rồi đấy.” Sau đó, bà nói với Thanh Tranh: “Đi nào, bà nội làm thêm món bách hợp xào cần tây rồi chúng ta ăn cơm nhé.”

Thanh Tranh ngọt ngào nói: “Bà ơi, cháu giúp bà rửa rau nhé!”

Chiều tối hôm đó, chú hai cũng đến nhà bà nội.

Chú hai gọi Thanh Tranh đang giúp bà nội và dì giúp việc trong bếp ra ngoài. Thanh Tranh cứ nghĩ chú nói về công việc nên tập trung tinh thần lắng nghe.

Nào ngờ, đạo diễn Hứa nói: “Thanh Tranh à, chú hai muốn mượn khu vườn nhà cháu để dùng vào việc có được không?”

Căn nhà của Hứa Thanh Tranh ở Bách Châu có một khu vườn cổ, là bố cô mới mua năm ngoái, nghe nói chủ cũ của khu vườn bị phá sản, mà lúc đó bố cô lại có một khoản tiền chưa dùng đến nên mới đầu tư. Vì khu vườn khá cũ kĩ nên phải tốn rất nhiều công sức tu sửa. Sau khi sửa xong, bố cô thường dùng nó là nơi tiếp đãi bạn bè, rất lãng phí và xa xỉ.

Thanh Tranh hai ngày nay đều xem tư liệu và video về Côn khúc, thế nên cô lờ mờ đoán được ý của chú hai. “Chú hai muốn làm một vở Côn khúc phiên bản lâm viên ạ?”

“Tuổi trẻ tài cao!” Đạo diễn Hứa hào phóng khen ngợi cháu gái. “Vườn ở Bách Châu thì nhiều, nhưng đa số đều là tài sản công cộng, nếu muốn dùng thì phải làm các thủ tục xin phép, mà chưa chắc đã được phê chuẩn. Vườn tư nhân cũng rất khó thuê, vì từ lúc bố trí cho đến lúc diễn xuất, thời gian cũng không ngắn. May mà nhà cháu lại có, Thanh Tranh, cháu thấy chưa, có phải cháu rất có duyên với Côn khúc không nào? Trước đây các văn nhân thường biểu diễn Côn khúc trên thuyền hoa ngay trong vườn nhà mình, thậm chí có người còn có đoàn dạy kịch riêng, chuyên biểu diễn những vở kịch mà họ muốn nghe ngay trong vườn của họ. Thế nên việc làm bản lâm viên thế này một mặt nào đó có ý nghĩa là khôi phục văn hóa cổ và đưa mọi người quay về thời xưa.”

Thanh Tranh dứt khoát cắt đứt ngay cái duyên phận mà chú hai miễn cưỡng lôi cô vào, nói: “Chú hai à, chú muốn mượn khu vườn, cháu sẽ giúp

chú nói với bố cháu, không có gì đâu ạ.”

“Ừ, ừ. Cháu cũng biết đấy, bố cháu ấy mà, luôn không cùng suy nghĩ với chú. Nếu như chú nói với bố cháu, chắc chắn ông ấy sẽ không cho mượn, có thể còn châm chọc chú vài câu ấy chứ, vì thế...”

Lão đại nhà họ Hứa, cũng chính là bố của Thanh Tranh năm đó một mình một ý, quay lưng lại với việc kế thừa văn hóa nghệ thuật bao đời của gia đình, đi buôn bán làm ăn. Mọi người trong gia đình đều không đồng tình, cười nhạo ông. Sau đó, ông có sự nghiệp thành công, cũng không ít lần lên tiếng chế giễu sự thanh cao đi đôi với thanh bần của người nhà. Tóm lại là hai bên chưa nói được vài câu đã cãi nhau.

Thanh Tranh không lấy làm lạ về chuyện này, nói với vẻ hiểu biết: “Chú hai, vậy chú định làm vỡ gì thế?”

“Cụ thể thì chú chưa nghĩ ra, muốn chọn ra một, hai khúc trong vở kịch kinh điển và để cho các diễn viên diễn ở cảnh thực xem sao. Khán giả cũng không có nhiều, vì chú muốn bảo đảm khán giả có thể thay đổi chỗ ngồi hoặc di chuyển vị trí để xem các tình huống diễn, lối đi cho diễn viên cũng cần nhỏ và đẹp. Hiện chú đang khá thích vở *Ngọc trâm ký*.”

Sau đó, ở bên bàn ăn, chú hai cũng nói chuyện với bà nội về việc mượn khu vườn, cuối cùng hài hước tổng kết: “Tranh Tranh nhà chúng ta đúng là nhà đầu tư chính hiệu đấy.”

Nhà đầu tư mà làm chân học việc ư? Thanh Tranh cạn lời.

Còn bà nội thì cười ha hả nói thêm một câu: “Đây là lão đại chuẩn bị hồi môn cho Tranh Tranh đấy.”

Thế nên cô mang của hồi môn đi đầu tư sao? Nghĩ tới đây, mặt Thanh Tranh lập tức đen sì cả lại.

Sau khi vở *Tây lâu ký* kết thúc, Tô Phách lại tham gia hai buổi giao lưu diễn xuất trong đoàn, tiếp đó sẽ bắt đầu luyện tập vở *Ngọc trâm ký*. Vì đạo diễn vẫn là chú Hứa Lâm nên đã tiết kiệm được rất nhiều công sức chuẩn bị. Trước khi bắt đầu tập luyện, đoàn kịch dự định để thầy chỉ đạo nghệ thuật chỉ cho các diễn viên trẻ cách diễn xuất.

Nghĩ đến đạo diễn Hứa, Tô Phách lại không kiềm chế được nhớ đến Hứa Thanh Tranh.

Hứa Thanh Tranh...

Anh ngồi trước bàn ăn, nhăm nháp bữa sáng, nghĩ ngợi rất lâu.

Hôm Thanh Tranh đến đoàn kịch Côn khúc Bách Châu, thời tiết rất đẹp, bầu trời trong xanh, mây trắng lững lờ trôi.

Cô đứng trước cổng lớn của đoàn kịch, nhìn vào trong là thấy ngay vườn hoa trung tâm, bên trong có đình đài lầu các, rất có dáng vẻ tĩnh lặng, thanh nhã.

Thật khéo, người đầu tiên cô nhìn thấy khi bước vào cổng lại chính là Đồng An Chi. Trước đó, trên Wechat, Thanh Tranh đã nhắc đến chuyện thực tập với chị ấy. Đối phương nhìn thấy cô thì lập tức vui mừng chạy đến ôm chầm lấy.

“Em đến sớm thế, chú em còn chưa đến đâu.”

“Làm thuê cho người ta mà, không thể đến muộn hơn ông chủ được.” Thanh Tranh đưa cho Đồng An Chi túi hoa quả trên tay. “Trước khi diễn có được ăn không?”

“Không ăn quá no là được, em chu đáo quá cưng ạ.”

Hai cô gái đứng ngay trước cổng nói nói cười cười có người bèn lên tiếng: “Xin đi nhờ một chút.”

Giọng nói truyền đến từ phía sau lưng, Thanh Tranh nhận ra ngay, vì nhận ra quá dễ nên cô quay người lại thì thấy Tô Phách đang đứng ngược sáng, cả người anh được bao phủ bởi ánh nắng vàng.

“Chào.” Tô Phách nói với hai cô.

Đồng An Chi “í” một tiếng. “Anh cắt tóc à?”

Thanh Tranh cũng phát hiện ra mái tóc của Tô Phách ngắn hơn rất nhiều so với lúc anh ở Nhà hát lớn và cô cũng vui vẻ đáp lại. “Chào, Tô...” Tô gì nhỉ? Cứ gọi trực tiếp tên người ta thì thật kỳ quái, nhưng cô biết một số fan hâm mộ kịch thường gọi diễn viên kịch mà mình thích là tiên sinh.

“Tô tiên sinh.”

Đồng An Chi cười. “Thanh Tranh, em gọi tên Tô Phách của anh ấy là được rồi.”

Nhưng Thanh Tranh không thốt nên lời, có chút khó xử.

Tô Phách cup mắt xuống nhìn Thanh Tranh, nói: “Xung hô thể nào cũng được.”

Đồng An Chi lại hỏi Tô Phách: “Anh hôm nay đến muộn hơn rất nhiều so với thường ngày đấy nhé, sao thế?”

“Tôi qua anh ngủ hơi muộn.” Nói xong, anh đi vòng qua hai người họ rồi bước vào trong. Mới bước được hai bước, hình như nhớ ra điều gì, anh ngoảnh lại hỏi Thanh Tranh. “Em đến đây làm gì vậy?”

Người anh muốn hỏi là Thanh Tranh, nhưng người trả lời anh lại là Đồng An Chi. “Thanh Tranh đến làm trợ lý của đạo diễn Hứa, thực tập ấy mà. Sau này anh đừng có bắt nạt Thanh Tranh giống như mấy sư đệ sư muội bọn em đây, à không đúng, không chỉ có sư đệ sư muội, ngay cả sư huynh anh cũng đâu có tha.”

Tô Phách nhàm chán không nhiều lời với hai cô gái, cứ thế bỏ đi.

Đồng An Chi lại quay sang nói với Thanh Tranh: “Lần trước, Thẩm sư huynh cảm ơn anh ấy một việc gì đó, anh ấy trả lời lại một câu, đại ý là không cần cảm ơn, anh ấy chỉ là kính già yêu trẻ mà thôi.”

Đúng là có hơi mạnh miệng thật, nhưng Thanh Tranh cũng không tiện tùy tiện đánh giá người khác, chỉ cười cười, nghĩ thầm, mình nhỏ hơn anh ấy, hy vọng anh ấy kính già yêu trẻ, đừng có chấp mình là tốt rồi.

Ngày đầu tiên Thanh Tranh ở Đoàn kịch Côn khúc Bách Châu, buổi sáng, ngoài việc nghe đạo diễn Hứa và lãnh đạo đoàn kịch thương lượng về việc chỉ đạo nghệ thuật, nghiên cứu thảo luận về kế hoạch tuyên truyền thì cũng không có việc gì quan trọng để đi theo học hỏi. Thế nên, trong lúc rảnh rỗi, cô đã nghe được không ít chuyện phiếm trong đoàn.

Ví dụ như Thâm sư huynh yêu chó như mạng sống, trừ khi lịch diễn kín mít, nếu không cứ hằng ngày vào một giờ nhất định, anh ta đều về nhà dắt chó đi dạo, bất kể mưa gió.

Ví dụ con của một lãnh đạo nào đó trong đoàn, mới tám tuổi, đến đoàn kịch chơi và bất ngờ nghe thấy tiếng hát của Đồng An Chi thì vô cùng kinh ngạc. Thế là cuối tuần nào cu cậu cũng có mặt ở đoàn kịch, mục đích là muốn theo đuổi chị An Chi.

Ví dụ về Tô Phách, ngày nghỉ thà đi câu cá chứ không chịu đến gặp mặt mỹ nữ do lãnh đạo giới thiệu. Thế nên lãnh đạo tổng kết lại rằng, trong mắt của Tiểu Tô đoàn kịch ta, mỹ nữ chẳng bằng một con cá...

Đây là những thông tin do một cậu em trong đoàn kịch cung cấp.

Thanh Tranh: “Ồ.”

Cậu em đó nói: “Đáng tiếc là chị Đồng nhà chúng ta đã thích một ông chú đại gia rồi, nhưng anh Tô cũng có thiếu tiền đâu nhỉ, hơn nữa tuổi còn trẻ không phải tốt hơn sao, làm gì đó cũng cần thể lực chứ nhỉ?”

Thanh Tranh ngược mắt nhìn ngắm hòn non bộ phía xa xa, trầm nghĩ, cậu nhóc à, hình như chúng ta không thân đến mức nói đến cả chủ đề này đấy chứ. Cô thấy cậu ta có bộ dạng một lòng nghĩ đến hạnh phúc của các thành viên trong đoàn, không nhìn được liền hỏi: “Nghề phụ của cậu là làm mai mối à?”

“Không phải đâu, cậu ta thấy em dễ thương, xinh xắn nên muốn tiếp cận ấy mà.” Đồng An Chi từ phía sau bước ra, vỗ vào đầu cậu em trong đoàn một cái rồi nói: “Luyện đi cho nước nó trong, nếu rảnh rồi thế thì đi luyện giọng đi, mới chap chừng vào đời đã muốn dụ dỗ con gái nhà người

ta rồi, đám người lớn tuổi chưa kết hôn như anh chị đây còn chưa có cơ hội nữa là.”

Cậu trai trẻ cười hì hì rồi chạy biến đi.

“Cảm giác thế nào?” Đồng An Chi hỏi cảm nghĩ của Thanh Tranh khi ở đoàn kịch trong buổi sáng nay.

“Mọi người rất chăm chỉ ạ.” Các diễn viên trong đoàn kịch đều rất nghiêm túc luyện tập, chỉ thỉnh thoảng mới nghỉ ngơi đôi chút.

“Phải gian khổ mới có thể gặt hái được thành công mà, cũng chẳng còn cách nào, làm nghề này thì phải vất vả khổ luyện thôi. Có điều, trong cái khổ cũng có cái vui đấy nhé.” Nói xong, Đồng An Chi vui vẻ bật cười. “À, đợi chị trở thành vợ của đại gia thì mỗi ngày chỉ cần nghĩ đến việc đếm tiền thôi. Đạo diễn Hứa nói hai ngày nữa là đến địa điểm diễn xuất luyện tập, nghe nói đó là khu vườn của tư nhân. Không biết đạo diễn Hứa mượn được của người bạn nào, đã kết hôn chưa?”

Thanh Tranh suýt chút nữa thì sặc nước bọt.

“Sao lại nhìn chị như thế?” Đồng An Chi giả bộ xắn tay áo lên, nói: “Cảm thấy mục tiêu của chị tầm thường lắm hả?”

Cô nương họ Hứa mặt bình thản như không, lắc đầu nói: “Không có, rất tốt, rất thực tế! Mục tiêu của em là làm ra các tác phẩm mà người người đều ca ngợi, lưu danh thiên hạ, không phải cũng rất tầm thường sao?”

“Ha ha, chị vì lợi, em vì danh, hai chúng ta ngu tầm ngu.” Đồng An Chi lại nói: “Sau khi kết hôn rồi, chị sẽ sinh hai đứa một trai một gái, cuộc đời như thế mới thật viên mãn.”

“Em thích con gái hơn.”

Lúc này, Thảm Già Công đi qua, nghe thấy hai bọn họ nói chuyện liên chên vào một câu: “Hai người đang nói chuyện sinh con đấy à?”

Tô Phách bước phía sau anh ta một bước cũng hỏi: “Thích con gái ư?” Câu này đương nhiên là hỏi Thanh Tranh. Anh có đồng tử màu đen sẫm, khi nhìn vào người khác khiến người ta có cảm giác đặc biệt chăm chú. Thanh Tranh bắt giác tránh ánh nhìn đó, tùy tiện gật đầu.

Khi Thảm Già Công và Tô Phách đã đi khuất dạng, Đồng An Chi mới lẩm bẩm: “Anh Tô Phách bình thường nói chuyện vô tư vô tâm, cứ nói ra câu nào là như xuyên vào tim người ta, không ngờ hôm nay lại nói năng hòa nhã, thân thiết thế, còn không chẹn họng chúng ta nữa chứ. Chị cứ nghĩ anh ấy sẽ nói: “Chị em các cô đến đối tượng còn chưa tìm được mà đã thảo luận chuyện sinh con cái liệu có quá sớm không vậy?”.”

“Thế thì em sẽ trả lời anh ấy: Anh chẳng phải cũng chưa có sao? Hơn nữa, còn chưa chắc ai tìm thấy trước đây.”

“Đúng, quá đúng!” Đồng An Chi muốn cười ngất.

Lúc nghỉ trưa, Thanh Tranh vừa lấy hộp cơm cô mang đi định ăn thì có người nói đạo diễn Hứa tìm cô. Cô đành đóng nắp hộp cơm lại rồi chạy đi. Đạo diễn Hứa thông báo chiều nay các diễn viên bắt đầu luyện tập kịch với thầy giáo, mà cô lại không hiểu nhiều về Côn khúc nên bảo cô đi theo thầy để nghe, một lát nữa ông sẽ phải ra ngoài, tối muộn mới quay lại. Thanh Tranh liền vâng lời.

Lúc cô quay lại chỗ cũ thì chẳng thấy hộp cơm đâu nữa. Nhìn ngó xung quanh mới phát hiện Tô Phách đang ngồi ở chòi nghỉ gần hồ nước, ung dung thư thái gắp một miếng mộc nhĩ cho vào miệng nhai.

Hộp cơm của cô chẳng phải là khác hẳn hộp cơm chú hai cô đặt cho mọi người trong đoàn ư, sao anh có thể lấy nhầm được? Nếu như nói Tô Phách cố ý lấy nhầm hộp cơm của cô thì Thanh Tranh quả thực không thể tưởng tượng được, vậy khả năng duy nhất chỉ có thể là, anh ấy luyện tập nhiều đến nỗi hoa mắt chóng mặt mà lấy nhầm chẳng?

Cô do dự một lát, cuối cùng vẫn bước qua đó, cân nhắc mãi mới thốt nên lời: “Tô tiên sinh!”

Tô Phách ngẩng đầu, ánh mắt nhìn cô vẻ dò hỏi. “Hử?”

“Xin lỗi, phần cơm trên tay anh là của tôi.”

“Ồ.” Tô Phách không vì việc cầm nhầm mà ngại ngùng, mặc dù có để lộ chút áy náy, nhưng phần nhiều là tỏ ra tò mò. “Là cơm em nấu à?”

“Sao, không ngon à?” Cô buột miệng hỏi.

“Ngon lắm.”

“Cảm ơn...”

“Suất cơm này anh đã ăn rồi, chắc là em cũng không muốn ăn nữa đâu.” Tô Phách nói xong giơ tay chỉ về phía gian phòng vừa mở cửa phía xa. “Cơm đến rồi, anh lấy hộp cơm đó đền cho em.”

Anh nói hợp lý hợp tình, có lùi có tiến, khiến người ta chỉ biết gật đầu chấp thuận.

Thanh Tranh nhìn lại hộp cơm của mình, miễn cưỡng “ừm” một tiếng rồi đi lấy cơm, vì không thể để bụng đói được.

Một phút sau.

Nhân viên mang cơm đến chỉ vào tờ giấy trên bàn, nói: “Ai lấy cơm xong, làm phiền gạch tên đi ạ.”

Sau đó anh ta nhìn thấy trợ lý đạo diễn Hứa là Hứa Thanh Tranh gạch tên của Tô Phách đi, không hiểu liền hỏi: “Sao cô lại gạch tên Tô Phách vậy?”

Thanh Tranh đành phải giải thích: “Tô Phách ăn của tôi, tôi ăn của anh ta.”

Những người đứng xung quanh: Thế này là thế nào?? Chuyện gì đang xảy ra vậy???

Thẩm sư huynh đứng ở một bên liền bước đến chời nghỉ, nói: “Tôi nghe nói, cậu ngang nhiên vô cớ bắt nạt cô nương nhà người ta phải không?”

Tô Phách bình thản đáp: “Em lấy nhầm thật mà.”

“Chúng ta thường ăn cơm hộp mua ở ngoài về, đã khi nào được ăn hộp cơm gỗ màu đỏ thế này đâu?”

“Biết đâu đạo diễn Hứa mời, chi mạnh tay cũng không biết chừng.”

Thẩm sư huynh lắc đầu, chỉ biết coi việc Tô Phách lấy nhầm là thật. Đàn ông thường bất cẩn, không để ý đến mấy chuyện vụn vặt cũng không có gì quá khó hiểu.

Rồi anh ta lại nhìn thấy cái gì đó, cười thành tiếng. “Nhìn cô Hứa ăn cơm mà nhăn nhó mặt mày kìa, có khác gì đồ chúng ta ăn là thức ăn cho chó không?”

Tô Phách cũng nhìn về phía Thanh Tranh, thấy cô đang ngồi trên chiếc ghế dài, chậm chạp nhai cơm. Anh lại nhìn xuống phần thức ăn trong tay mình, trước khi ăn cũng không biết mùi vị lại ngon đến vậy, anh cứ nghĩ đó là một hộp cơm bình thường cô mang đến.

Anh cầm điện thoại lướt vài cái rồi hỏi: “Em định đặt điểm tâm sau bữa ăn, anh có muốn ăn uống gì không?”

Thẩm Già Công nói: “Tôi cái gì cũng ăn được.”

“Em đặt nhiều một chút, mọi người cùng ăn nhé.”

Sau bữa cơm, Thanh Tranh nhận được một cốc nước ép quả tươi và bánh ngọt có người phát cho, nói rằng Tô Phách mời. Thật khéo là cô đang muốn ăn chút đồ ngọt, vì suất cơm vừa nãy hơi mặn.

Thanh Tranh luôn biết các diễn viên ca kịch Côn khúc luyện tập rất vất vả, bây giờ mặc dù họ không đến nỗi bị đánh như nhân vật Tiểu Đậu Tử trong vở Kinh kịch *Bá vương biệt cơ*, nhưng cũng chịu không ít mệt mỏi. Tuy nhiên, biết và tận mắt chứng kiến là hai việc khác nhau, một động tác có thể phải luyện vài chục lần, một câu nói có khi cũng phải nhắc lại vài chục lần để tìm ra điểm đặc sắc nhất. Sự mệt mỏi này cứ từng chút từng chút tăng dần, cho đến khi người xem mệt lử thì diễn viên vẫn phải làm lại từ đầu.

Vì chiều nay chủ yếu là thầy giáo của tiểu sinh^[1] đến, thế nên người khác còn có thời gian nghỉ ngơi, chứ Tô Phách thì phải luyện tập liên tục. Thanh Tranh nhìn anh cả một buổi chiều, ngẩn ngơ thần thờ. Trong phòng có bật điều hòa mà trang phục diễn của anh vẫn ướt đầm mồ hôi...

[1] Trong Kinh kịch, Côn khúc truyền thống của Trung Quốc, vai nam được chia làm “sinh”, “tiểu sinh”, “lão sinh”, “võ sinh”. Trong đó “tiểu sinh” là nhân vật trẻ tuổi.

Sau buổi tập, chú hai nhìn thấy cháu gái thì hỏi: “Chú thấy cháu xem rất hăng say, có phải là thích rồi không?”

“Vâng, có một chút ạ.”

“Thích là tốt rồi. Chú đang lo cháu hoàn toàn không thích chút nào thì công việc sau này chỉ khiến cháu phí công vô ích, cũng không thấy vui vẻ.” Lúc hai người sắp bước ra xe, đạo diễn Hứa thuận miệng hỏi một câu: “Cháu thi được bằng lái xe chưa nhỉ?”

“Được rồi ạ.” Nhưng cô vẫn không dám lái, nói về cái bằng lái xe này, Thanh Tranh chỉ cần một ngày xem tài liệu là thi được điểm lý thuyết tuyệt đối, còn phần thực hành thì phải thi ba lần mới miễn cưỡng đỗ.

Cô ỉu xiu nói: “Giáo viên dạy lái xe còn thành thật khuyên nhủ cháu cứ treo cái bằng ở nhà trang trí thôi, đừng phát huy tác dụng của nó, tránh gây ra một loạt tác dụng phụ.”

Chú hai nghe thế thì cười ha hả.

Sau đó Thanh Tranh định lên xe thì bị cậu em trong đoàn, cậu mà trước đó muốn tiếp cận cô, giữ lại. Bây giờ thì cô đã nhớ tên của cậu ta là Lâm Nhất.

Lâm Nhất đưa cho cô một cái túi vải màu trắng với biểu cảm như kiểu “Em hình như đã biết một chuyện rất hay ho nhé!”, rồi nói: “Anh Tô bảo em đưa cho chị.”

“Cái gì vậy?” Cô nhìn vào trong, là hộp cơm của cô.

“Anh Tô nói đã rửa sạch rồi ạ.”

“Ồ, cảm ơn...”

“VẬY em đi đây.” Cậu ta nói xong thì chạy biến đi như làn khói.

Khi cô lên xe rồi, chú hai mới hỏi: “Anh Tô? Tô Phách hả? Cậu ta tặng cháu đồ ư?”

Không phải là tặng, mà là trả...

Nên nói thế nào bây giờ?

Tuy nhiên chú hai cô đã nghĩ xa xôi. “Không phải Tô Phách đang theo đuổi cháu đấy chứ, Tranh Tranh?”

“Không phải đâu chú!”

Khi về đến nhà, Thanh Tranh cầm hộp cơm đi vào bếp, tiện tay mở ra, phát hiện bên trong có một phong bì, tim cô bất giác đập mạnh, suy nghĩ hỗn loạn, không thể nào...

Cô hồi hộp mở phong bì ra, bên trong có hai tờ tiền màu đỏ hồng.

“...”

Là ý gì đây?

Là phí cảm ơn sao???

Hay là phí cảm ơn cộng thêm ngày mai mang thêm một suất cơm nữa?
Dù sao cũng có hai tờ cơ mà!

Chương 5: Đồ mặt trông thật đẹp!

“Bà nội ơi, dì Vương ơi, ngày mai bà và dì làm thêm cho cháu một suất cơm mang đi được không ạ?” An toàn là trên hết, lúc đang ăn cơm tối, Thanh Tranh liền nhờ bà nội và dì giúp việc.

Bà nội cô hỏi: “Sao vậy? Một suất cháu ăn không no à?”

“... Cháu mang đi làm người tốt việc tốt bà ơi.”

Sáng hôm sau, Thanh Tranh xách hộp cơm vừa bước vào cổng khu vườn thì gặp Tô Phách. Bất kể là hai trăm đồng của anh có ý gì thì cô cũng mang cơm đi rồi. Cô rất tự nhiên và dứt khoát đưa một suất cơm cho anh, hộp cơm này có chất liệu gỗ khác với cái trước.

Tô Phách nhìn xuống hộp cơm, rồi ngược lên nhìn vào mắt cô, mắt cô long lanh rất đẹp, có phải là mắt hạnh không nhỉ? Không cười mà cũng giống như cười vậy.

“Cho anh à?”

“Vâng, trả tiền nhận hàng.” Thanh Tranh giải thích, rồi nói thêm: “Không cần trả lại hộp đâu.”

Tô Phách cười, không đáp lời, cầm hộp cơm rồi đi.

Thanh Tranh đưa hộp cơm cho anh từ sáng, cứ nghĩ không có ai nhìn thấy, nhưng đến lúc ăn trưa, chuyện cô đưa cơm cho Tô Phách đã lan truyền khắp nơi, hầu như người nào cũng biết.

Không bao lâu, chuyện đồn thổi này đã nâng lên một cấp: Hứa cô nương đang theo đuổi Tô Phách.

Thanh Tranh nghĩ thầm, lời bịa đặt sẽ dừng lại trước người hiểu biết, càng vội vàng thanh minh thì càng bị coi như là thú tội, hơn nữa cô cũng tự hỏi lòng mình là không có gì phải xấu hổ cả.

Chiều hôm đó, Đồng An Chi tìm Thanh Tranh hỏi thẳng: “Mọi người đang đồn là em muốn theo đuổi Tô Phách?”

Thanh Tranh lắc đầu. “Không phải đâu.” Nói xong liếc nhìn Tô Phách đang ở phía xa, hỏi lại: “... Tô tiên sinh có nói gì về mấy lời đồn đại này không ạ?”

“Anh ấy á? Không nói gì, vẫn làm mọi thứ như bình thường.”

“Ồ.” Anh ấy không nghĩ linh tinh là được.

Đồng An Chi cười tủm tỉm, hỏi: “Nhưng tại sao em lại tặng cho cậu ta hộp cơm?”

“Anh ấy đưa em tiền.”

Đồng An Chi vạ lần không ngờ lại có mối quan hệ thế này. “Hóa ra là tiền trao cháo múc?”

Thanh Tranh cười khan hai tiếng.

“Xem ra anh Tô đúng là chán việc ăn cơm ngoài với tiệc tùng linh đình rồi, muốn ăn cơm nhà đây mà. Nghe nói em nấu ăn rất ngon đúng không?”
Đồng An Chi hỏi.

“Em không biết nấu, là người nhà nấu đấy ạ.” Nói xong Thanh Tranh dừng một chút, rồi tự hào nói tiếp. “Nhưng món nào em cũng biết cách làm, mọi người thường bảo em là Vương Ngũ Yên giới đầu bếp đấy.”

Đồng An Chi bật cười cổ vũ, sau đó an ủi Vương Ngũ Yên giới đầu bếp: “Em cũng đừng để ý đến mấy lời đồn thổi, chị với Tô Phách, rồi cả Thẩm sư huynh với Tô Phách đều có tin đồn, một thời gian sau là hết thôi.”

Thẩm sư huynh cũng có tin đồn với Tô Phách sao? Chuyện quái quỷ gì vậy?

Hôm nay, Thanh Tranh đã trải qua một ngày dở khóc dở cười.

Thời tiết hạ tuần tháng Chín còn khá nóng, Thanh Tranh vẫn hằng ngày kiên trì đến đoàn kịch sớm hơn khoảng mười lăm phút, vì cô quen đến sớm để chuẩn bị. Có điều, trừ ngày đầu tiên ra thì Tô Phách luôn đến sớm hơn cô. Lúc cô đến, anh đang luyện giọng. Cô vốn sợ ở một mình với anh, nhưng ai ngờ khi anh bận rộn, hai người căn bản cũng không có thời gian nói chuyện gì, thỉnh thoảng mới nhìn nhau thì anh lịch sự khẽ gật đầu. Trong lòng Thanh Tranh một lần nữa lại tự an ủi và nghĩ rằng, yên tĩnh như vậy thật tốt.

Khi việc luyện tập đã hòm hòm, diễn viên của vở *Ngọc trâm ký* cuối cùng cũng ngồi xe ô tô di chuyển đến khu vườn tư nhân mà đạo diễn Hứa nói lần trước để tập diễn.

Khu vườn tọa lạc trong khu thành cổ, phía trước khu vườn được khai thác thành trọng điểm du lịch, phía sau là cảnh sơn thủy hữu tình, xung quanh còn có thêm vài khu nhà vườn nữa, cảnh trí thực sự rất đẹp.

Đồng An Chi sau khi đi một vòng liền hỏi: “Căn nhà này đáng giá khoảng bao nhiêu tiền nhỉ?”

Tiểu Triệu nhỏ giọng đáp: “Theo đạo diễn Hứa nói thì có thể mua được bốn, năm căn nhà ở trung tâm thành phố.”

Đồng An Chi nói: “Thế còn được, tôi cứ nghĩ nó phải hơn cả tiền tỷ ấy chứ.”

Tuy vậy, chủ nhân của khu vườn là Thanh Tranh hôm đó lại đến muộn nhất, vì cô quên mất việc đổi địa điểm nên vẫn chạy đến Đoàn kịch Côn khúc, cứ phải đi đi lại lại như thế nên lúc tới được khu vườn thì đã muộn.

Khi cô thở hồn hển chạy đến thì các diễn viên đã thay xong quần áo, đội nhạc cũng đã ở vị trí sẵn sàng, chuẩn bị chính thức bắt đầu vào cảnh diễn.

Tô Phách lúc này đã được phân vai diễn Phan Tất Chính^[1], đang ngồi trong đình gần hồ nước đánh đàn.

[1] Phan Tất Chính: là nhân vật nam trong vở Côn khúc nổi tiếng Ngọc trâm ký.

Thanh Tranh biết là không phải anh đang thực sự đánh đàn. Đạo cụ đàn đặt trên sân khấu thường không có dây, diễn viên chỉ cần diễn cho giống là được. Lần này vì phối hợp với cảnh thực nên đạo diễn Hứa kiên quyết dùng đàn thật, và nhiệm vụ của Tô Phách là lấy chân làm giá đỡ đàn, không chế âm thanh của tiếng đàn. Tiếng đàn nhỏ, mọi người xung quanh căn bản không nghe thấy, cuối cùng vẫn phải nhờ nhân viên hậu trường tranh thủ thời gian dùng mic để cho tiếng của âm phối to hơn.

Ánh mắt của Thanh Tranh dõi theo từng hành động đứng dậy, bước về phía trước của anh, rồi lại nhìn thấy Đồng An Chi đóng vai Trần Diệu

Thường^[2] bước lên diễn, dung mạo xinh đẹp của thanh xuân đó ẩn chứa một chút tình cảm u sầu như có như không.

[2] Trần Diệu Thường: Nữ chính trong vở Côn khúc Ngọc trâm ký.

Hai người gặp nhau trên cầu, bóng cả hai chiếu xuống mặt hồ, nước hồ trong vắt, khiến cho cảnh trong nước còn êm đềm hơn cả hiện thực.

Trong vườn lúc này, lá cây ngô đồng khe khẽ xào xạc, lá phong Nhật Bản nhẹ nhàng đung đưa. Ánh sáng mặt trời chiếu xuống bị bóng cây che khuất một nửa và sóng nước thì lăn tăn trong hồ. Hoa cỏ mọc xung quanh cây cầu nhỏ, phía xa xa là rừng trúc trồng cạnh bờ tường màu phấn hồng khẽ lay động. Thật là một sự kết hợp hoàn hảo với câu hát “Phân tường hoa ảnh tự trọng^[1]” của Trần Diệu Thường.

[1] Dịch nghĩa: Bóng hoa trên bức tường phấn hồng cũng thấy nã nê.

Đội nhạc được bố trí ngồi ở chỗ giao nhau giữa hành lang gấp khúc và hiên nghe mưa đối diện với hồ nước, bị che lấp bởi rèm buông màu trắng, tiếng sáo kỳ ảo như dán xuống mặt nước, thể hiện được tất cả sự du dương, uyển chuyển mà xa xăm của điệu Thủy Ma^[2].

[2] Điệu Thủy Ma là một loại kịch, làn điệu hí khúc cổ Trung Quốc. Vào thời Minh, các nghệ nhân như Cố Kiên, Ngụy Lương Phụ tiến hành cải cách loại Côn Sơn xoang trong Tứ đại thanh xoang nên được gọi là điệu Thủy Ma. Làn điệu này lên bổng xuống trầm, uyển chuyển, êm tai dễ nghe.

Cảnh trước mắt hoàn toàn là thực, không hề có ống kính máy quay di chuyển, diễn viên ở đâu, thì ánh mắt của người xem tập trung ở đó, di chuyển bước chân để xem cảnh thay đổi.

Thanh Tranh đứng đó, trước mắt cô chỉ còn là ống áo bay bay, ánh sáng của chiếc trâm cài, của làn tóc mai, theo từng bước chân nhẹ nhàng đi

qua đi lại của diễn viên, tiếng hát, tiếng ngâm rơi vào tai, cảm tưởng như không gian lúc này cũng tràn ngập hơi thở mơ hồ, ám muội, khiến cô xem đến ngất ngây, say mê.

Đến khi đạo diễn Hứa hô một tiếng “tốt”, cô mới định thần lại.

Đạo diễn Hứa phải nói là vô cùng hài lòng với hiệu quả như vậy, đợi Tô Phách từ đình đi ra, ông liền vỗ vai anh, nói: “Tốt lắm, chẳng trách hai thầy nghệ thuật trong đoàn đều nói tương lai cậu nhất định sẽ có thành tích xuất sắc.”

Thanh Tranh đã bước đến chỗ đạo diễn Hứa, mọi người đều hướng ánh nhìn về phía cô.

“Xin lỗi, tôi đến muộn.” Cô có chút ngại ngùng. Ánh mắt cô lúc này vừa hay nhìn lên Tô Phách, nhưng rất nhanh đã nhìn đi chỗ khác. Có điều, chỉ trong khoảnh khắc đó cô cũng có thể thấy rõ những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh, khi được ánh nắng mặt trời chiếu vào trông giống như những hạt ngọc.

Đạo diễn Hứa đã gọi điện cho cháu gái và biết lý do cô đến muộn, chỉ cười lắc đầu rồi tiếp tục nói về vở kịch.

Nhưng chỉ một lát sau, ông đã thấy cô cháu đứng cạnh mình liên tục ngo ngoáy, mặc dù động tác rất nhẹ.

“Cháu sao thế?”

Thanh Tranh đã cố gắng hết sức để bản thân không ngo ngoáy nữa. “Nhiều muỗi quá ạ.” Trong vườn nhiều hoa cỏ, muỗi cũng tương đối nhiều, mà cô thì là người dễ bị muỗi đốt.

Tô Phách đứng đối diện đã như có như không nhìn cô mấy bận, lúc này hỏi: “Em hay bị muỗi đốt như thế, sao không mang theo dầu chống muỗi?”

“Tôi nào biết khu vườn này lại nhiều muỗi như vậy.”

Đạo diễn Hứa nói: “Vườn nhà cháu mà cháu chưa từng đến đây sao? Không biết có nhiều cây, nhiều muỗi à?”

Vườn nhà cháu???

Tất cả mọi người có mặt lúc đó: “...”

Đồng An Chi tròn tròn mắt. “Đạo diễn nhỏ, vườn này là của nhà em à?”

“Vâng...” Dưới con mắt ngạc nhiên của mọi người, Thanh Tranh đành ngại ngần gật đầu, thực sự trong lòng cô không muốn cao ngạo với ai.

Một cậu đàn em trong đoàn lập tức nói: “Chị đại gia bất động sản ời, xin hãy bao nuôi!”

Tô Phách lườm cậu đàn em một cái, rồi giơ tay vỗ vỗ sau gáy của cậu ta, nói: “Đừng có nói linh tinh!”

Cậu đàn em luôn rất hâm mộ Tô Phách lập tức nhận sai. “À vâng, em biết rồi.”

Đồng An Chi kéo Thanh Tranh ra một bên, nói: “Chị đã đoán trước là có nhiều muỗi mà, cầm lấy cao dán xua muỗi này đi, nào nào, để chị dán cho.”

Vừa nãy đứng nói chuyện thôi mà trên cánh tay của Thanh Tranh đã có hai nốt muỗi đốt, cô vừa gãi vừa nói: “Chị à, chị tốt quá đi!”

“Nếu như em là nam giới, lại lớn hơn mười tuổi, chị sẽ đối xử với em còn tốt hơn nữa.”

Thanh Tranh nghe thấy thế thì không nhịn được cười. “Cho dù em sinh nhầm giới tính, nhưng chẳng phải hai chúng ta là một cặp thần tiên tình đầu ý hợp sao?”

“Có thừa miếng dán nào không? Cho tôi một miếng.” Tô Phách nói xong cũng bước qua.

Đồng An Chi ngoảnh đầu hỏi: “Anh Tô Phách, em nhớ là anh không hay bị muỗi đốt mà?”

Tô Phách thản nhiên đáp lại một câu: “Muỗi nhà người ta có lẽ rất lâu chưa được hút máu người, rất đói khát.”

Rất đói khát... Thanh Tranh cảm thấy cách nói chuyện này của Tô Phách khiến người ta thật đau đầu. Câu nói này nếu thay vào là người ghét cô thì chẳng khác nào chửi gà mắng chó, nhưng nếu ngược lại thì là có ý thăm dò đối phương rồi.

Chắc chắn anh không thể nào muốn thăm dò cô, vậy có nghĩa là anh đang trêu chọc cô ư?

Mới bước được hai bước, bỗng sau gáy Thanh Tranh bị ai đó đập nhẹ một cái, cô đưa mắt nhìn sang hướng tay của Tô Phách, hỏi: “Anh làm cái gì vậy?”

“Có muỗi.”

“... Ồ.” Cô vòng tay ra sau gãi gãi, không thấy ngứa, có lẽ là chưa kịp đốt thì đã bị đuổi đi rồi. “Cảm ơn...”

“Không có gì.”

Đồng An Chi vừa hay quay đầu nhìn lại, thấy ngay hành động của Tô Phách, ánh nhìn của cô có thêm chút ý vị sâu xa. Đến khi tiếp tục luyện tập, cô mới nói nhỏ với Tô Phách: “Hứa cô nương có phải rất thu hút, rất hợp khẩu vị không?”

Hợp khẩu vị?

Tô Phách cúi đầu xoa xoa áo, nói: “Cứ như thể em đã gặm qua rồi ấy.”

Đồng An Chi: “...” Cách thức tư duy của tiểu sinh đang hot trong giới Côn khúc khiến cô thật sự không thể nào ứng phó được.

Hôm nay sau khi bận rộn xong xuôi, đạo diễn Hứa thông báo: “Ngày mai tôi có chút việc, không thể đến được, việc tập luyện tạm dừng một ngày, các bạn tự sắp xếp thời gian nhé.” Sau đó ông nhìn đồng hồ rồi lại nói: “Bây giờ đã bảy giờ rồi, mọi người có đói không? Có muốn cùng nhau tụ tập ăn uống không? Tôi thì không thể đi rồi, Tiểu Triệu đi đi nhé, thanh toán cho mọi người.”

Mọi người nghe thấy thế thì vui mừng hoan hô, đồng loạt lên tiếng cảm ơn đạo diễn Hứa.

Đạo diễn Hứa nhìn cô cháu gái, nói: “Cháu cũng đi đi nhé, cùng các bạn thư giãn một chút.”

Làm đạo diễn thì phải hòa đồng rồi, Thanh Tranh gật đầu nói: “Vâng ạ.”

Khi đạo diễn Hứa đi khỏi, cả đoàn đến một nhà hàng Nhật.

Vì không phải làm việc nên mọi người nói chuyện cũng thoải mái, phóng khoáng hơn.

Cậu đàn em Lâm Nhất hoạt bát, vui vẻ hỏi Thanh Tranh: “Chị đạo diễn nhỏ này, nhà chị làm gì vậy?”

Từ sau khi Đồng An Chi gọi cô là đạo diễn nhỏ, đa số mọi người trong đoàn đều gọi cô như vậy.

“Bố tôi làm kinh doanh.”

“Ồ ồ, làm rất lớn phải không?”

“Cũng tạm...”

Lâm Nhất lại hỏi: “Chị có bạn trai chưa?”

Đồng An Chi ngắt lời cậu ta: “Cậu đừng có suốt ngày hỏi dò chuyện nhà khác như thế chứ, rất bất lịch sự đấy, phải không anh Tô Phách? Hãy mau giáo huấn cậu ta đi.”

Tô Phách không thể không lên tiếng: “Không sao, chỉ nói chuyện thôi mà.”

Lâm Nhất nói: “Đúng vậy. Chị An Chi à, em luôn có một thắc mắc, tại sao chị nhất định phải tìm đối tượng là một ông chú lắm tiền chứ? Trong đoàn chúng ta rõ ràng có rất nhiều soái ca mà, không tính đến anh Tô Phách, thì còn có anh Thẩm, anh Triệu, còn có em...”

“Cậu á? Lòng chưa mọc hết mà còn bày đặt!”

“Em tính tuổi ta là hai mươi rồi đấy.”

Đồng An Chi nói: “Còn chưa đến độ tuổi kết hôn, sinh con ra lại chẳng có cách nào ghi tên vào sổ hộ khẩu.”

Mọi người bật cười ha hả, Thanh Tranh cũng cảm thấy rất vui. Cô thấy Tô Phách ngồi đối diện cô mỉm cười, có vẻ tâm trạng không tồi.

Ánh mắt cô đang dừng trên người anh thì bị anh phát hiện, có thể là do uống chút rượu nên bị phát hiện ra mà cô cũng không rời ánh mắt đi, còn nhìn anh cười nhẹ một cái.

Tô Phách hơi sững người, nhìn cô, nụ cười trên gương mặt càng rạng rỡ.

Thanh Tranh hỏi: “Tô tiên sinh không uống rượu sao?”

“Anh lái xe đến đây.”

“Ồ, lái xe đúng là không thể uống rượu.”

Tô Phách cúi đầu nhấp một ngụm trà, chuyển rời ánh mắt ra chỗ khác.

Cô uống một chai rượu Sake, gương mặt hơi ửng hồng.

“Đỏ mặt trông thật đẹp.” Tô Phách thản nhiên nghĩ.

Đám người vừa ăn vừa nói chuyện, nói về sự vất vả của nghề, nói về niềm vui khi được khán giả quan tâm, về ước mơ muốn theo đuổi, bữa ăn đến gần mười giờ mới kết thúc.

Từ nhà hàng bước ra, mọi người trong đoàn lên xe của Tô Phách và Đồng An Chi, Tiểu Triệu muốn đưa Thanh Tranh về, nhưng kỳ thực là họ không cùng đường.

Thanh Tranh liền khéo léo từ chối: “Tôi bắt xe là được mà.”

“Để anh đưa em về, anh thấy em uống cả một chai rượu.” Tô Phách đứng cạnh xe lên tiếng.

Thanh Tranh nghiêng đầu nhìn anh cười, ánh đèn đêm chiếu vào mắt cô trông như những ngôi sao trên bầu trời, tỏa sáng lấp lánh.

“Tửu lượng của tôi rất tốt, không có vấn đề gì cả. Cảm ơn Tô tiên sinh.”

Lúc này một chiếc xe taxi vừa hay dừng lại, khi khách bước xuống, cô liền tạm biệt Tô Phách và mọi người: “Tạm biệt nhé, ngày kia gặp lại.”

Mọi người lần lượt đáp lời cô, cô vẫy tay và lên xe.

Tô Phách nhìn theo một lúc rồi mới lên xe.

Có cậu đàn em nói: “Đạo diễn nhỏ thật là độc lập.”

Chương 6: Thích người có nụ cười ngọt ngào

Mặc dù nói là ngày nghỉ, nhưng Tô Phách vẫn theo thói quen đến đoàn kịch luyện tập.

Ở đoàn kịch hôm nay cũng vừa hay là ngày nghỉ, chẳng có ai, nhưng bất ngờ là khi bước vào phòng luyện tập thì anh nhìn thấy Triệu Nam. Triệu Nam là diễn viên tịnh^[1] xuất sắc nhất trong lớp diễn viên trẻ đoàn kịch của họ. Người trong nghề nói, ngàn sinh vạn đán, nhất tịnh nan cầu^[2]. Có thể thấy, diễn viên hoa liễu trẻ tuổi, tài giỏi trong nghề này rất hiếm.

[1] Tịnh, hay còn gọi là hoa liễu, chủ yếu thể hiện ở nhân vật nam, có đặc trưng tính cách nổi bật, hơn nữa tính cách, phẩm chất hoặc tướng mạo cũng không bình thường. Những nhân vật này thường có nét tính cách thô bạo, ngông cuồng.

[2] Ngàn sinh vạn đán, nhất tịnh nan cầu có nghĩa là trong ngàn diễn viên vai sinh, vạn diễn viên vai đán, tìm được một người diễn giỏi vai tịnh là vô cùng khó.

“Anh Tô, chào!”

Tô Phách gật đầu. “Chào cậu, trở về rồi à?”

Hai người mặc dù cùng chung đoàn bao nhiêu năm, nhưng lại không nói chuyện với nhau nhiều.

“Ừm, hôm qua tôi đã đến đoàn báo cáo rồi.”

Triệu Nam vừa luyện tập xong, lúc này đang ngồi trên ghế uống trà, trên trán còn đọng những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Thực ra nếu nhìn tướng mạo của Triệu Nam, đa số mọi người đều lầm tưởng rằng anh ta diễn vai tiểu sinh. Đáng tiếc ở chỗ ngày nhỏ Tiểu Nam có chất giọng rất tốt, nhưng vóc người vừa thấp vừa béo. Ai đó nói béo sẽ hủy hoại tất cả, người ta có thể thấy chàng thiếu niên Triệu Nam là một ví dụ điển hình. Lúc đó, thầy giáo tuyển diễn viên tiểu sinh cứ thế tùy tiện đem mầm nhỏ tài năng này vứt cho thầy giáo tuyển diễn viên hoa liễu.

Triệu Nam nói: “Tôi ở Bắc Kinh học có hơn nửa năm thôi, mà khi trở về phát hiện thấy đoàn mình thay đổi nhiều quá. Chúc mừng anh Tô, vở kịch phiên bản mới gây tiếng vang rất lớn.”

Tô Phách chỉ cười cười, buột miệng nói: “Vừa về ngày hôm qua, sao không nghỉ ngơi thêm vài ngày?”

Triệu Nam nhìn Tô Phách, không đáp mà hỏi ngược lại: “Nhóm của anh Tô chẳng phải hôm nay cũng được nghỉ hay sao? Sao mới sáng sớm anh đã đến rồi?”

Tô Phách luôn cảm thấy bản thân mình và Triệu Nam căn bản là hai người không có tiếng nói chung, trước đây cũng thế, chỉ trò chuyện với cậu ta vài câu là không có lời nào để nói nữa, muốn nói khách sáo vài câu thì cũng phải nghĩ mệt cả đầu. Thế là anh chỉ cười cười rồi ai làm việc nấy.

Tô Phách không ngờ rằng, ngày hôm sau anh lại gặp Triệu Nam ở khu vườn nhà họ Hứa.

Triệu Nam nói đến thăm mọi người, còn mang cho họ nước uống và hoa quả.

Thấy Triệu Nam đưa cho Thanh Tranh miếng dưa hấu đã gọt vỏ, Tô Phách bất giác nhú mày.

Thanh Tranh nhìn thấy Tô Phách bước đến, ánh mắt anh rơi vào miếng dưa hấu trên tay cô, nghĩ ngợi một lát rồi hào phóng đưa cho anh. “Đàn em của anh mang đến đây.”

Tô Phách không ngờ cô lại đưa cho mình, anh liền cầm lấy.

Thanh Tranh cũng tự đi lấy một miếng ăn.

Tô Phách thấy khỏe miệng cô dính nước đỏ, có một ít dưa hấu dính ở đó, anh khẽ động đậy ngón tay, cuối cùng vẫn giơ tay lên lau cho cô, động tác này có thể nói là rất đột ngột. Thanh Tranh cứng đờ người, ngay cả Triệu Nam ở bên cạnh cũng có chút bất ngờ.

Tô Phách nói: “Bị dính ít nước dưa hấu. Xin lỗi, mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế ấy mà.”

Thanh Tranh: “... Ồ.”

Có người gọi Triệu Nam, anh ta liền đứng dậy rời đi.

Lúc tất cả mọi người đang bận rộn diễn thì Thanh Tranh bị muỗi đốt sắp khóc đến nơi, cô liền trốn vào một góc xịt dầu chống muỗi. Một lát sau, cô nghe thấy tiếng bước chân phía sau, ngoảnh đầu nhìn lại, là Triệu Nam.

“Hi, xin chào, cô là cháu gái của đạo diễn Hứa...?” Triệu Nam mỉm cười làm quen.

“Anh nắm tin tức cũng thật nhanh.” Thanh Tranh thấy khó xử, cô không muốn tất cả mọi người đều đối đãi với cô với tư cách là cháu gái của đạo diễn.

“Hình như cô không vui khi tôi nói vậy.” Triệu Nam thật tinh ý.

“Ồ không đâu, đây cũng là sự thật mà.” Trước đó, Thanh Tranh đã nói chuyện với anh ta vài câu, anh ta nói mình là diễn viên trong đoàn kịch Bách Châu. Thanh Tranh không bất ngờ chút nào, vì trông anh ta quả thực rất tuấn tú, nổi bật, có điều...

“Sao trước đây tôi chưa từng gặp anh nhỉ?”

“Năm trước, tôi học ở Bắc Kinh.”

“Ồ. Anh cũng là diễn viên tiểu sinh à?”

“Không phải, tôi được phân diễn vai hoa liễu.”

Thanh Tranh bây giờ rất hiểu việc phân vai diễn trong Côn khúc. Hoa liễu là dùng sơn màu vẽ toàn bộ khuôn mặt diễn viên để thể hiện một gương mặt nhân vật nhất định nào đó, đương nhiên không có yêu cầu cao đối với tướng mạo.

“Anh đẹp trai như vậy, sao lại học vai hoa liễu?”

“Vì hồi nhỏ tôi vừa xấu vừa béo, chỉ có thầy giáo hoa liễu là chịu thu nhận tôi thôi.”

Thanh Tranh cảm thấy khá ngỡ ngàng.

“Muốn xem ảnh của tôi hồi nhỏ không?”

Triệu Nam vẫn còn giữ bức ảnh lúc bé, mấy bức ảnh cũ ngả vàng được chụp lại bằng điện thoại.

Thanh Tranh nhìn người trước mặt, rồi lại nhìn bức ảnh, nói: “Anh đúng là đây thì thành công đấy.”

Triệu Nam nghe xong, bất giác cười thành tiếng.

Thanh Tranh còn có việc phải làm, cũng không tiện nói chuyện nhiều.
“Tôi bận chút việc rồi, anh cứ tự nhiên nhé.”

“Đợi chút đã. Có thể cho tôi số điện thoại của cô không?”

Đối phương hỏi vô cùng lịch sự, hai người cũng vừa nói chuyện rất vui, vì không có lý do gì để từ chối nên Thanh Tranh đồng ý.

“Được rồi, cô làm việc đi, rảnh thì a lô nhé.” Triệu Nam lắc lắc chiếc điện thoại, cười vui vẻ.

“Được.”

Triệu Nam rời đi trước bữa trưa, buổi chiều thì trời bắt đầu mưa to, phía góc mái hiên nước mưa trút như thác, những hạt mưa to rơi xuống đập vào chiếc bàn đá xanh, tạo thành tiếng lộp bộp như bản nhạc giao hưởng. Trong tình hình này thì đương nhiên không thể tập luyện được, đạo diễn Hứa chẳng còn cách nào khác, đành phải bảo mọi người nghỉ ngơi chờ mưa tạnh. Đồng An Chi bước đến chỗ Thanh Tranh, khoác vai cô, nói: “Hôm nay có nhóm fan hâm mộ kịch đợi ở bên ngoài vườn nhà em đấy.”

“Fan hâm mộ? Thật không ạ? Lúc em đến không để ý.” Thanh Tranh nhìn cơn mưa bên ngoài. “Không phải bây giờ họ vẫn đang ở ngoài chứ? Fan hâm mộ cũng thật khổ mà.”

“Người ta ở quán trà đối diện uống nước, còn thoải mái hơn nhiều so với chúng ta ở đây tập luyện, còn bị muỗi đốt nữa chứ.”

Thanh Tranh nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: “Là fan của ai đấy chị?”

“Còn có thể của ai nữa, của Tô Phách chứ ai. À, hôm nay em gặp Triệu Nam, thấy anh ta thế nào?”

“Rất đẹp trai.”

“So với Tô Phách thì sao?”

“... Không giống nhau mà.”

“Vậy em thích kiểu nào?”

Thanh Tranh phát hiện mình không hề nghĩ nhiều, trong lòng lập tức đã có đáp án mà không có bất kỳ do dự nào, điều này khiến cô có chút kinh ngạc. Tuy nhiên, cô lại không muốn tùy tiện lừa gạt người khác, mặc dù là chuyện nhỏ, nhưng cô cũng thấy nói dối thì chẳng ra sao, thế nên thành thật đáp: “Tô Phách.” Sau đó, cô bổ sung thêm: “Em cũng thích người lớn hơn một chút, Triệu Nam hình như còn trẻ hơn em.”

“Ha ha ha, Tô Phách chỉ hơn Triệu Nam một tuổi thôi đây, thế em nghĩ họ kém nhau mấy tuổi?”

“Ba tuổi?”

Đồng An Chi cười đến nỗi suýt không thở được. “Anh Tô Phách nhìn có vẻ vậy thì hơi vội nhỉ?”

Thanh Tranh lúng túng. “Chuyện này chị đừng có nói với anh ấy đấy nhé.”

“Không đâu, không đâu.”

Nhưng mà không may có người nào đó lại vừa hay đi qua và nghe thấy.

Cậu đàn em nghe được câu chuyện liền kể lại cho Tô Phách với vẻ vô cùng hào hứng.

Tô Phách nghe xong, trầm mặc giây lát, sau đó thì hít sâu một hơi, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trận mưa hôm nay dường như muốn chống đối lại đạo diễn Hứa, lúc tạnh mưa thì trời cũng nhá nhem tối. Đạo diễn Hứa không còn cách nào khác đành phải thu dọn đồ nghề, bảo mọi người quay về.

Sau cơn mưa thời tiết khá lạnh, cánh đàn ông thì không cảm thấy gì, nhưng chị em phụ nữ thì không chịu nổi nên có chút co ro.

Lúc Thanh Tranh đang khom lưng sắp xếp đồ vào túi thì cô được choàng một cái áo vào lưng. Cô cứ nghĩ là chú hai liền quay người lại thì nhìn thấy Tô Phách.

Biểu cảm mang ý cười trên gương mặt của cô lúc này bỗng chốc cứng đờ.

Tô Phách nói: “Cảm ơn vì hộp cơm của em hôm trước.”

Đó là chuyện qua lâu rồi mà, bây giờ mới đến cảm ơn sao?

Thực sự là có chút kỳ quái.

Cô đứng dậy, cởi áo ra, trả lại cho đối phương, nói: “Không cần đâu, cảm ơn anh.”

Tô Phách nhận lấy, nhưng không phải là lấy về, mà lại một lần nữa khoác lên người cô, vô cùng chậm rãi nhưng cũng rất kiên quyết: “Em mặc vào đi.”

Khoảnh khắc đó, anh ở gần cô trong gang tấc, cảm giác có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

Thanh Tranh có chút mơ hồ, cảm giác quen thuộc từ nơi xa xôi nào đó lại như ẩn như hiện trong tim. Không hiểu vì sao anh lại quan tâm đến cô như vậy, có cảm giác không chân thực. Đột nhiên cô nghĩ đến chuyện Đồng An Chi nói rằng có fan của Tô Phách đang đứng đợi anh bên ngoài, bèn buột miệng nói: “Không phải là anh muốn lấy tôi làm người thế thân, dẫn dụ đám fan hâm mộ bên ngoài đấy chứ?” Lời vừa dứt, chính cô cũng cảm thấy mình suy nghĩ thật thiển cận, đầu óc có vấn đề, chỉ hận không thể cắn lưỡi cho xong.

Tô Phách hơi nhướn mày, bật cười. “Không phải, chiều cao của em làm sao có thể làm thế thân cho anh được.”

Khi nhìn thấy vẻ mặt không biết nói gì của Thanh Tranh, Tô Phách nói tiếp: “Em đi trước đi, áo ngày mai trả lại cho anh cũng được.” Không đợi Thanh Tranh có cơ hội trả lại áo, anh nói xong liền rời đi.

Tay Thanh Tranh đang cầm chiếc áo, nhất thời không biết nên tiếp tục khoác vào hay là cứ cầm như vậy. Thôi, dù sao cũng đã thế rồi, cứ dùng đã. Cô đúng là có hơi lạnh. Cô còn ngửi thấy mùi vị thanh mát xa lạ của chiếc áo khoác, cũng không biết anh dùng nước giặt gì mà dễ chịu vậy...

Lúc Tô Phách bước đến lối rẽ thì đụng phải Đồng An Chi. An Chi nói: “Tô sư huynh, học sinh trung học theo đuổi nữ sinh sao? Thủ đoạn cũ kỹ quá đấy.”

Hai tay Tô Phách rút túi quần, chân vẫn không dừng bước, chỉ buông ra một câu: “Không phải bảo tôi là dậy thì hơi vội sao? Còn học sinh trung học gì nữa.”

“...”

Nửa đêm hôm đó lại kéo tới một trận mưa rào rích, may mà sáng hôm sau nữa bầu trời quang đãng, trong lành, mở cửa sổ ra là có thể ngửi thấy mùi hương hoa cỏ nhàn nhạt, thanh mát.

Tô Phách vào bếp chuẩn bị làm bữa sáng.

Bà Lương hôm qua đi cổ trần về, vừa ngủ dậy lại bắt đầu kể lể, nào là dì Khương, người đi cùng bà, thật có phúc, sớm đã có con dâu luộc tôm hùm nấu cháo cho ăn, sau đó ca thán bản thân mình số khổ, không biết bao giờ mới được ăn hải sản.

Tô Phách hầu như ngày nào cũng phải dậy sớm để đi tập, làm gì có thời gian nấu hải sản. Có điều, anh vẫn rất hiếu thuận lấy trong ngăn tủ lạnh ra một túi to rong biển khô, nhìn vỏ túi rồi thuận tay lấy ra một hộp tôm khô. Anh thầm nghĩ, thế này cũng coi như có hai món hải sản rồi.

Lúc ăn bữa sáng, bà Lương ngồi trước bàn ăn ngửi đủ loại mùi vị hỗn độn, ăn bánh sandwich, ăn canh rong biển nấu tôm khô, vừa ăn một miếng vừa thở dài: “Con trai à, con thông minh như vậy, chẳng lẽ không hiểu ý của mẹ sao? Mẹ cũng không nói vòng vo với con nữa. Hôm qua dì Khương đã nói chuyện với mẹ về một cô gái, con người bạn đồng nghiệp cũ của dì, cũng bằng tuổi con đây, đang làm bác sĩ, vừa hiếu thuận, vừa xinh đẹp.”

“Con thích người nhỏ tuổi hơn.”

“Lần trước con đâu có nói như vậy, con còn nói tuổi tác không quan trọng, con thích người phụ nữ mạnh mẽ.”

Tô Phách vẫn điềm tĩnh như không. “Con biết làm thế nào, mẹ đừng sốt ruột.”

“Con biết làm thế nào à, sắp ba mươi rồi mà chẳng có chút động tĩnh nào cả. Giờ còn chưa cho mẹ bế cháu trai, mẹ sốt ruột lắm rồi.” Bà Lương chê trách nhà quá vắng vẻ.

“Cháu gái thôi!” Anh thuận miệng nói.

“Dù là cháu trai hay cháu gái, mẹ đều thích. Nhưng trước hết con hãy mau chóng tìm đối tượng đi đã.”

“Được rồi, mẹ ăn từ từ, con đi đến đoàn kịch đây.”

Bà Lương bắt mãi phàn nàn phía sau lưng anh. “Cứ bảo con tìm đối tượng là con chạy nhanh như gió, rốt cuộc con muốn tìm người như thế nào?”

Tô Phách bước vào thang máy.

Tìm người như thế nào nhỉ? Tìm người có nụ cười ngọt ngào. Anh nghĩ.

Anh vừa đỗ xe xong thì nhìn thấy một chiếc xe ô tô nhỏ màu đỏ bên phải đang chậm chạp điều khiển cho xe vào vị trí đỗ bên cạnh. Từ cửa kính chưa dán nhìn vào bên trong liền thấy ngay người ngồi lái xe.

Khóe miệng anh khẽ cong lên lộ ra một nụ cười. Anh định đợi đối phương đỗ xe xong rồi mới xuống xe, kết quả là người lái xe cứ tiến tiến lùi lùi năm lượt vẫn chưa đỗ đúng vị trí.

Tô Phách cảm thấy mình cũng thật biến thái, còn ngồi trong xe mà đếm số lần cô tiến lùi không đúng. Anh đếm đến lần thứ bảy, cuối cùng cũng bước xuống xe, sau đó đi về phía chiếc xe đó, giơ tay gõ vào cửa kính.

Thanh Tranh nhìn thấy có người đến, vẻ mặt vốn nghiêm túc lúc này có phần lo lắng, cô hạ kính xuống, hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ tôi đâm vào cái gì rồi?”

“Không có. Để anh đỡ cho.”

Tài xế mới không biết đỡ xe nghe thấy tài xế lâu năm muốn giúp đỡ thì chẳng khác nào như được tái sinh, Thanh Tranh không nghĩ ngợi gì nhiều, cầu còn chẳng được nữa là, thế là cô điều chỉnh cần số về vị trí P rồi dừng xe lại.

Tô Phách lên xe, chỉ mất khoảng ba đến năm giây đã cho xe vào đúng vị trí quy định, sau đó nhanh nhẹn bước xuống và đóng cửa lại.

Lúc cầm lại chìa khóa, ánh mắt của Thanh Tranh mang vẻ khâm phục và ngưỡng mộ không thể kiềm chế, biết bao giờ cô mới có thể đỡ xe vào đúng vị trí trong ba giây chứ?

Cô cảm ơn anh xong mới nhớ tới chiếc áo vẫn còn để trong xe, liền đến mở cốp xe, lấy ra chiếc túi giấy màu trắng, đưa cho Tô Phách. “Áo này tôi đã dùng máy giặt ở nhà giặt và sấy khô rồi.”

“Ừ.” Tô Phách nhận áo, khoe miệng mang theo ý cười.

Chương 7: Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy!

Sau trận mưa, hoa trong vườn được bao phủ bởi những chiếc lá nhiều màu, tầng tầng lớp lớp, trông rất có tính nghệ thuật. Lúc này, Đồng An Chi và Tô Phách đang tự tập kịch trước cửa sổ của thủy tạ^[1].

[1] Nhà xây trên mặt nước, dùng làm nơi giải trí.

Thanh Tranh thấy micro gắn trên áo của Đồng An Chi không được chắc chắn, sợ một lúc nữa diễn sẽ rơi ra mất, thế là cô liền bước đến. Lúc đi ngang qua bàn đề đàn, Tô Phách đang ngồi đó, chốc chốc lại gảy đàn. Ánh mắt cô quét qua, một suy nghĩ chợt lóe lên.

Bước chân cô hơi chậm lại, tất nhiên là vẫn đến chỗ Đồng An Chi chỉnh lại micro cho chị ấy. Lúc quay trở lại, cô cố ý đi chậm, lặng lẽ theo dõi động tác của Tô Phách, thấy ngón tay anh gảy đàn rất tỉ mỉ, cẩn thận. Cô chắc chắn anh biết đánh đàn cổ, có điều không thành thực lắm.

Trong lòng cô có chút xao động, Tô Phách dừng tay, ngẩng đầu lên nhìn cô rồi hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì...” Thanh Tranh lặng lẽ bước ra khỏi thủy tạ.

Thực ra, cô không hối tiếc lắm việc mình đã từng từ bỏ đàn cổ, tuy nhiên, cô vẫn còn có chút ảo não về sự kích động của mình năm đó, nó cho thấy cô rất... thiếu lí trí, và cũng có chút ngốc nghếch nữa.

Thanh Tranh thở hắt ra một cái rồi tiếp tục chuyên tâm làm việc, không để ý đến ở phía sau, ánh mắt của Tô Phách đã rơi trên người cô một lúc lâu.

Việc luyện tập sau đó rất thuận lợi, cả mấy ngày liên tiếp thời tiết đều rất đẹp.

Một ngày hạ tuần, vì có chút việc ở trường nên Thanh Tranh xin phép chú hai cho nghỉ nửa ngày. Tuy vậy việc trong trường chỉ mất chút thời gian đã giải quyết xong, trong phòng ký túc lúc này cũng thật vắng vẻ, cô không ở lại lâu, định quay về khu vườn, nhưng nghĩ mấy ngày nay trong thành phố đang diễn ra lễ hội dân gian *Ca thần tiên* tổ chức bốn năm một lần, thế là cô quyết định đi miếu Thành Hoàng quay video, dù sao cũng khó gặp dịp như thế này.

Khi cô đến gần miếu Thành Hoàng, khó khăn vất vả mới đỗ được xe, từ trên xe bước xuống thì nhận được cuộc gọi của Triệu Nam.

“Tôi nhìn thấy cô rồi.”

“Hả?” Thanh Tranh bất giác nhìn xung quanh.

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười. “Tôi đang ở trong chiếc xe ven đường.”

Thanh Tranh nhìn thấy người vẫy tay về phía cô, liền bước về phía đó. Triệu Nam xuống xe. “Thật là có duyên, tôi vừa đi ăn với khách xong thì nhìn thấy cô. Hôm nay không phải làm việc à?”

“Tôi xin nghỉ nửa ngày.”

“Cô định đi đâu?” Anh hỏi rất tự nhiên.

“Miếu Thành Hoàng.”

“Đi xem *Ca thần tiên* à?”

“Vâng.”

Triệu Nam cười. “Nghe nói năm nay có tiết mục *Thần tiên vụt qua nhanh*, đi trên đường nếu may mắn thì sẽ gặp Lã Động Tân^[1], họ còn tặng một món quà bí ẩn. Rất vui.”

[1] Lã Động Tân: là một trong tám vị tiên nổi tiếng trong Đạo giáo. Dân gian coi Lã Động Tân là vị tiên pháp lực cao siêu, hay cứu khổ giúp dân trừ nạn nên rất được tôn kính.

Mắt Thanh Tranh sáng bừng lên. “Thật sao? Anh đi rồi à?”

“Không, bạn tôi đi và kể với tôi, tôi cũng luôn muốn đi xem sao, chọn ngày không bằng đúng ngày, hay là chúng ta cùng đi nhé?”

Một khi hai người đã cùng chung chí hướng, Thanh Tranh cảm thấy không có gì mà không được, liền vui vẻ gật đầu. “Được chứ.”

Và như vậy, hai người bước bộ đến miếu Thành Hoàng, rất nhanh đã nhìn thấy đám người náo nhiệt và tượng điêu khắc mang tính biểu tượng ở cổng miếu, phía xa còn có tiếng trống chiêng vọng lại.

Vừa tới cổng miếu, Thanh Tranh liền lấy trong túi ra chiếc máy ảnh để chụp. Cô chụp lại những sạp hàng đặc sắc và đầy chất nghệ thuật ở đây, thứ mà ngày thường không có. Triệu Nam đề nghị cầm túi xách hộ cô, để cô tiện chụp ảnh.

“Không cần đâu, tôi có thể đeo cả chiếc máy ảnh cỡ lớn cơ, thế này chưa là gì cả.”

Triệu Nam cũng không có ý nài ép.

Hai người đi dạo một lúc, Triệu Nam cười nói: “Nghe mọi người nói cô học chuyên ngành đạo diễn ở Học viện kịch trong thành phố chúng ta?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sau này cô muốn làm đạo diễn Côn khúc?”

Thanh Tranh dừng chân, tạm ngừng việc chụp ảnh, thành thật đáp: “Chuyên ngành tôi học là kịch nói. Có điều, bây giờ tôi cảm thấy Côn khúc cũng rất thú vị.”

“Sao lại đột nhiên cảm thấy thú vị?”

Triệu Nam chỉ tùy tiện hỏi, nhưng Thanh Tranh lại trả lời nghiêm túc: “Vì người đẹp, ca từ đẹp.” Gần đây, cô nghiên cứu rất nhiều ca từ trong Côn khúc.

Triệu Nam nghe xong thì bật cười, không nói gì nữa, hai người tiếp tục bước về phía trước. Một lát sau, họ phát hiện phía trước có một người múa sư tử đang đi về phía bên này.

Thanh Tranh định lùi xuống, thì có người ở phía sau vỗ một cái vào vai cô.

Cô ngoảnh đầu nhìn, đập vào mắt là một khuôn mặt đeo mặt nạ, mặc áo đạo sĩ, búi tóc trên đầu, lẽ nào là Lã Động Tân?

“Lã... Lã Động Tân?” Có quá nhiều điều bất ngờ khiến cô nhất thời không biết cư xử thế nào.

“Cô gái, chúc mừng cô đã nhận được lời chúc phúc của thần tiên!” Vị “Lã Động Tân” vừa nói vừa lấy trong ống áo to rộng ra một chiếc túi thêu màu đỏ đưa cho Thanh Tranh.

Đám người ở phía trên đang nhìn cô ngơ ngác.

Có người nói: “Lã Động Tân, ông chọn người xinh đẹp để cho sao?”
Câu nói này khiến cho biết bao nhiêu người bật cười.

Thanh Tranh ngại ngùng cầm lấy, đang muốn nói cảm ơn thì vị đại tiên này đã chạy đi xa rồi. Tốc độ này thật sự có vài phần giống với dáng vẻ của thần tiên tu luyện chưa tốt.

Triệu Nam nói: “Cô xem xem bên trong có gì?”

Thanh Tranh cũng tò mò, dứt khoát tắt máy ảnh, mở túi thêu ra xem, phát hiện bên trong có một cặp vé xem phim ngay chiều tối nay ở rạp phim gần đây.

Món quà này đúng là rất thực tế, nhưng cũng thật khéo, hôm qua cô từng nói với Đồng An Chi là muốn tìm cơ hội cùng đi xem bộ phim này.

Cô cảm thấy rất kỳ lạ nên đã lấy điện thoại ra chụp lại tấm vé và túi thêu, gửi cho Đồng An Chi, nói: “Lã Động Tân ở miếu Thành Hoàng tặng em cặp vé xem phim, đúng là liệu việc như thần.”

Đồng An Chi không nhấn lại, có lẽ là đang bận.

Triệu Nam thấy cô vui vẻ gửi tin nhắn xong, mới nói: “Có hai tấm vé, tặng tôi một tấm nhé?”

Ý phía sau câu nói này là muốn đi xem cùng cô. Thanh Tranh có chút do dự.

“Sao thế? Không nữa à?”

Triệu Nam cười híp mắt giơ tay ra, Thanh Tranh đành phải âm thầm đưa cho anh ta.

Thế nên hai người đi dạo miếu Thành Hoàng xong thì cùng nhau đến rạp chiếu phim.

Lúc họ đến rạp thì còn cách giờ chiếu phim khoảng hai mươi phút, Triệu Nam nói: “Cô mời tôi xem phim, tôi mời cô uống nước nhé. Cô ở đây đợi tôi một lát.”

Thanh Tranh muốn nói không cần khách sáo, trong túi cô cũng có nước, thì Triệu Nam đã quay người đi mua bỏng ngô và Coca Cola rồi.

Thanh Tranh bèn ngồi ở khu vực đợi, nhớ ra là gần đây sữa bổ sung canxi của bà nội cũng gần hết rồi, cô liền mở trang web mua hàng, định đặt thêm vài hộp.

Không bao lâu, cô cảm thấy bên cạnh có người ngồi xuống. Cứ nghĩ là Triệu Nam, cô không cả ngắc đầu, chỉ nói một câu “Về rồi à”, nhưng người ngồi bên cạnh hồi lâu không thấy đáp lại.

Cô lấy làm lạ liền ngoảnh đầu sang thì nhìn thấy Tô Phách.

Tô Phách?!

“Anh... sao anh lại ở đây?!”

So với vẻ mặt kinh ngạc tột độ của Thanh Tranh, Tô Phách lại tỏ ra cực kỳ bình thản, nói: “Anh muốn xem phim, đương nhiên là đến rạp chiếu phim rồi.” Nói xong ngừng một giây rồi tiếp: “Em cùng Triệu Nam đến xem phim à?”

“... Ừm.” Hai câu ba điều không thể nói rõ ràng mọi chuyện, nên cô gật đầu cho qua. Điều cô tò mò và kinh ngạc là tại sao Tô Phách lại xuất hiện ở đây. “Anh... hôm nay anh không tập diễn à?”

“Đồng An Chi không khỏe, xin nghỉ về nhà, không có nữ chính, đương nhiên là không thể luyện tập rồi.”

“Chị An Chi bị bệnh sao? Bệnh gì? Có nặng không?” Thảo nào trước đó cô gửi tin nhắn mà không thấy chị ấy trả lời.

“Bệnh cũ.” Tô Phách hình như không muốn nói nhiều.

Nhưng Thanh Tranh tỏ ra rất quan tâm. “Bệnh cũ là bệnh gì?”

Tô Phách “khụ” một tiếng mới nói: “Cô ấy nói bị hội chứng kinh nguyệt. Một năm có thể bị hai, ba lần đau không chịu nổi. Anh đưa cô ấy về nhà rồi, vừa về đến nhà là ngủ, em yên tâm đi.”

Thanh Tranh: “...”

Tô Phách đang muốn nói gì đó thì điện thoại reo, màn hình hiển thị là thầy Lục. Anh đành phải đứng dậy đi ra một bên nghe điện thoại, để lại cô nương Hứa với vẻ mặt không thể phức tạp hơn.

Tô Phách đứng ở cửa rạp chiếu phim gọi điện một lúc, mắt nhìn thấy Triệu Nam cầm đồ ăn bước về phía Thanh Tranh.

Lúc này, nhân viên soát vé lên tiếng nhắc: “Đã ba giờ mười phút, mời quý khách vào xem phim. Đã ba giờ mười phút, mời quý khách xuất trình vé vào xem phim.”

“Có thể xuất trình vé rồi, chúng ta đi thôi.” Triệu Nam hình như không nhìn thấy Tô Phách, sau khi nói với Thanh Tranh một câu liền cầm đồ bước lên trước dẫn đường.

Thanh Tranh lại nhìn về phía Tô Phách, thấy anh đang gọi điện thoại, cũng không biết là anh có nhìn thấy cảnh này không?

Người đã bước vào mà tâm trí vẫn không tập trung, ngồi yên vị rồi mà cô vẫn thỉnh thoảng đưa mắt nhìn ra phía cửa ra vào.

“Nhìn gì vậy?”

“Không có gì.” Thanh Tranh cười cười, muốn giơ tay lấy Coca.

Triệu Nam chu đáo cầm ống hút cho cô rồi mới đưa qua.

“... Cảm ơn.”

Mấy phút sau, đèn tắt, xung quanh bỗng tối om, trên màn hình bắt đầu xuất hiện chương trình quảng cáo.

Vì không phải là cuối tuần, số lượng chỗ ngồi chiếm chưa đến một nửa, ghế bên phải của Thanh Tranh vẫn còn trống.

Sau khi bộ phim chính thức chiếu thì bên cạnh cô có người ngồi xuống, lờ mờ cảm thấy bóng dáng đối phương có chút quen thuộc, cô bất giác nhìn sang.

“Anh...” Cô ngạc nhiên nói. “Anh, anh ngồi đúng số ghế không đấy?” Nếu đúng thì thật là thần kỳ!

Triệu Nam cũng nhếch miệng cười. “Anh Tô, thật trùng hợp.”

“Ừm.” Tô Phách nghĩ, làm gì có sự trùng hợp thế.

“Tô tiên sinh...” Thanh Tranh lại nói nhỏ. “Anh đã ngồi đúng số ghế chưa đấy?”

Tô Phách cũng nhỏ giọng đáp lại cô: “Em là nhân viên soát vé à? Đừng để ý đến việc anh ngồi đúng hay chưa nữa, tập trung xem phim đi.”

Vào ngay lúc này và trong tình huống này, cô làm sao có thể tập trung xem phim chứ?

Sau khi bộ phim bắt đầu chiếu, Thanh Tranh lại liếc trộm Tô Phách một cái, thấy một tay anh chống cằm, xem rất nghiêm túc. Nhìn sang bên Triệu Nam, thỉnh thoảng lại thấy anh ta lướt điện thoại, hình như không có hứng thú lắm với bộ phim nghệ thuật này.

Cô điều chỉnh tâm trạng, cố gắng làm cho bản thân đừng quá để ý đến người ngồi bên tay phải mình.

Cô nhìn lên trước màn hình với trạng thái bồn chồn, bối rối.

Sau hơn nửa tiếng trôi qua, cuối cùng cô cũng có thể tập trung xem phim.

Nhưng bộ phim chiếu được một nửa thì cảnh ân ái giữa nam nữ chính càng ngày càng nóng bỏng, người sáng mắt đều biết rằng, tiếp ngay sau đây thôi sẽ là cảnh giường chiếu. Đôi tình nhân ngồi ở hàng ghế trước còn có mấy hành động thân mật, Thanh Tranh ngại quá không biết làm thế nào, đưa tay lấy Coca uống để che giấu sự ngại ngùng. Ai ngờ tay phải đưa ra, nhưng không cầm được cốc Coca mà lại cầm ngay vào một bàn tay. Cô giật nảy mình, nhanh chóng rút tay về, ngó đầu sang thì thấy “người bị hại” cũng đang nhìn cô.

“Tôi quên mua nước uống, có hơi khát.” Lúc Tô Phách nói câu này, nam chính trong phim cũng đang ghé sát vào tai nữ chính, khàn giọng nói “Anh hơi đói.”, sau đó liền há miệng ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn của nữ chính...

Hai câu này gộp vào nhau khiến Thanh Tranh khóc không ra nước mắt, ngày gì vậy không biết. Từ trước tới giờ cô không hề cảm thấy từ “đói

khát” lại có hình tượng sinh động đến như vậy. Ai ngờ, Tô Phách lại nói tiếp một câu: “Anh sẽ mở nắp cốc để uống, em không thấy phiền chứ?” Anh không chế âm lượng vừa đủ để chỉ mình cô nghe thấy.

Thanh Tranh đâu còn tâm tư nào suy xét lời anh nói, chỉ “ừ” một tiếng.

Triệu Nam phát hiện bọn họ đang nói chuyện liền thuận miệng hỏi một tiếng: “Anh Tô nói gì vậy?”

Thanh Tranh cố gắng giữ cho giọng mình thật bình thường: “Anh ấy khát.”

“Là vì bộ phim sao?” Triệu Nam hình như có chút liên tưởng, bật cười.

“...”

Lời Triệu Nam nói, Tô Phách cũng nghe thấy. “Tình cảm và tình dục trong bộ phim này được thể hiện rất tốt, có vấn đề gì sao?”

Triệu Nam không nói gì nữa.

Bộ phim tiếp tục, nhưng mấy cảnh quay chậm chỉ là thăm dò tình ý đôi phương, còn cảnh giường chiếu thì rất nhanh chóng kết thúc khiến Thanh Tranh như trút được gánh nặng.

Sau đó ba người không nói chuyện gì nữa. Đến khi bộ phim sắp hết thì Triệu Nam có điện thoại, anh ta ấn phím tắt, gửi tin nhắn đi, rồi nói với Thanh Tranh là mình có việc phải đi trước, rảnh rồi sẽ hẹn gặp lại.

Thanh Tranh cũng lịch sự đáp: “Được ạ.”

“Anh Tô, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Và thế là, ở cạnh Thanh Tranh lúc này chỉ còn lại Tô Phách...

Khi bộ phim kết thúc, Thanh Tranh và Tô Phách bước ra khỏi rạp chiếu phim.

Tô Phách nhìn đồng hồ đeo tay rồi hỏi: “Có muốn cùng đi ăn cơm không?”

“Tôi hẹn người nhà rồi.” May mà đúng là cô đã hẹn bà nội cùng ăn cơm tối, nếu không lại phải tìm lý do từ chối.

“Vậy anh đưa em về.”

“Không cần đâu, tôi tự về được.” Thanh Tranh khéo léo từ chối, trên mặt còn nở nụ cười tươi, vô cùng chân thành.

“Anh vốn định đi ra phía bắc thành phố mua ít đồ, tiện đường mà, anh đưa em về.”

Lần trước ăn ở nhà hàng Nhật, cô từng nói với Tiểu Triệu là nhà cô ở phía bắc thành phố. Cô nhớ mình lúc đó đang bước phía sau anh, anh đang nói chuyện với người đàn em, mà cô cũng đâu có nói to.

“Không cần phiền phức như vậy đâu...”

“Không phiền.” Tô Phách nhìn cô với nét mặt đăm chiêu, rồi lại nói thêm: “Sao em lại không muốn anh đưa em về như vậy?”

Chẳng phải vì đã từng cùng anh có một quãng thời gian... em sợ bị phát giác mà.

Cô nhất thời cũng không tìm được lý do từ chối, nếu nói thẳng là không muốn để anh đưa về thì chỉ khiến người ta nghĩ ngợi.

Cuối cùng, Thanh Tranh vẫn ngồi lên xe của Tô Phách, một chiếc xe việt dã màu đen rất giản dị, trong xe vô cùng sạch sẽ, gọn gàng.

Tô Phách sau khi lên xe liền đưa cô một chai nước suối.

Thanh Tranh vội vàng nhận lấy. “Cảm ơn anh.”

Tô Phách khởi động xe rồi hỏi: “Em và Triệu Nam là bạn thân à?”

Thanh Tranh bị anh hỏi vậy thì đờ người, không biết là anh có ý gì, đành nói thực: “Không thân, hôm nay mới gặp nhau lần thứ hai.”

Tô Phách “ừ” một tiếng. “Em sống ở đâu?”

“Ngõ Hương Trúc, anh cho tôi xuống cạnh vườn cây là được, không cần phải vòng qua đâu, chỗ đó thường xuyên bị tắc đường.”

“Thêm một đoạn cũng không sao.”

“Tôi đi bộ cũng được.”

“Hứa Thanh Tranh!”

“Dạ?”

“Anh có thói quen tiền Phật tiền đến tận Tây Thiên, em cứ nên đồng ý với anh đi.”

Thanh Tranh: “...”

Tô Phách đưa cô đến cổng tiểu khu rồi mới rời đi. Vừa mới lái xe đi không lâu thì anh nhận được điện thoại của bà Lương. “Con trai, đang ở đâu đấy, bữa tối có về ăn cơm không?”

“Về ạ, con đến phố cổ mua cho mẹ ít hạt dẻ rồi về.”

“Ôi chao, con trai, con tốt quá, con cố ý chạy xe xa như vậy để mua hạt dẻ cho mẹ à?”

Tô Phách thầm nhủ: chỉ là tiện đường. Nhưng lời đến miệng lại biến thành: “Mẹ thích ăn là tốt rồi.”

Chương 8: Đây là đường Thanh Sơn

Khi Thanh Tranh nhận được tin nhắn của Triệu Nam là cách lần họ đi xem phim hai ngày sau.

Anh ta nói tối nay mình có buổi diễn kịch ở một nhà hát nhỏ gần trường đại học, mời cô qua đó xem. Lúc ấy cô đang bận nên không kịp nhắn tin, kết quả đến chiều tối, anh ta vẫn bảo người đem cho cô một tấm vé.

Thanh Tranh nhớ là buổi tối đạo diễn Hứa còn sắp xếp một vở kịch đêm, mặc dù cô chỉ là trợ lý đạo diễn, có cô hay không cũng chẳng sao, nhưng những người khác vẫn phải ở lại tăng ca, nếu cô về sớm thì cũng không hay lắm. Hơn nữa, không biết có phải là ảo giác hay không mà cô lơ mơ cảm thấy Triệu Nam hình như đang muốn “tiếp cận” mình. Vì hai hôm nay anh ta đều nhắn tin cho cô, mặc dù chỉ là câu hỏi đơn giản kiểu như “Cô đang làm gì vậy?”, nhưng do cô nghi ngờ nên chỉ trả lời khách sáo, qua loa.

Đang định lấy điện thoại nhắn trả lời Triệu Nam rằng mình không đi thì cô nhìn thấy Tô Phách từ một đầu hành lang bước qua. Anh bước ung dung từ tốn, nhưng dáng vẻ khi đang mặc trang phục diễn thì lại giống như chàng Trương Quân Thụy^[1] lên về từ mái Tây.

[1] Là nhân vật trong vở tạp kịch Tây sương ký của Vương Thực Phủ. Truyện miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của nàng Thôi Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy.

Thanh Tranh nhìn thấy anh, bất giác cắt điện thoại đi, cắt xong lại cảm thấy hành động của mình thật khó hiểu.

Tô Phách bước đến trước mặt cô, liếc mắt nhìn tấm vé cô cầm trong tay, ý cười không thể hiện rõ trên khuôn mặt dần dần biến mất.

Thanh Tranh thấy anh chưa đi, có chút khó xử. “Công tử y phục xộc xệch, là do có cô nương nào đuổi đi sao?” Ý cô là muốn nhắc nhở anh đi chỉnh lại trang phục.

Tô Phách đáp: “Muốn biết anh bị cô nương nào đuổi đi thì tối nay nghiêm túc xem kịch.”

Vốn là một câu nói đùa của cô nhưng lời đáp lại của anh hình như có ẩn ý, Thanh Tranh nhất thời không biết nói thế nào.

Tô Phách cũng không nói gì thêm với cô, gật đầu rồi rời đi.

Lúc này, đạo diễn Hứa đang gọi điện thoại cũng bước đến bên cạnh, thấy cháu gái mình cầm tấm vé thất thần, ông liền cúi đầu xuống nhìn. “Buổi diễn của bạn?” Rồi ngay sau đó thay cô quyết định. “VẬY ĐI ĐI, xem nhiều kịch một chút để học tập. Tối nay không có nhiều việc đâu, chú tự quyết được, cho cháu nghỉ nửa ngày.” Nói xong, đạo diễn Hứa vỗ vai cháu gái, vừa nói chuyện điện thoại vừa rời đi.

Hứa cô nương vốn yêu nghề kính nghiệp không còn gì để nói, lại nhìn tấm vé trên tay, thầm nghĩ người ta đóng một vở kịch quả thực không dễ dàng gì, lại còn đặc biệt nhờ người tặng vé cho cô, lãng phí thì thật đáng tiếc, không thể vứt đi được. Còn chút nghi ngờ của cô, không chừng là do bản thân đã nghĩ quá nhiều cũng nên.

Nghĩ được như vậy, Thanh Tranh liền dứt khoát cắt điện thoại vào túi.

Khi Đồng An Chi biết Thanh Tranh muốn đến xem kịch của Triệu Nam thì phát áo hát một câu: “Có mới nói cũ.”

Thanh Tranh cười: “Không sợ, em không nói cũ, em đi rồi về.”

Đồng An Chi nói với vẻ nghiêm túc: “Thực ra chị cũng rất muốn đi xem. Nhưng mọi người ở đây vừa đóng vở kịch mới nên không thể đi được, em đi thay bọn chị, cổ vũ cho anh ta nhé.”

“Nhất định rồi ạ.”

Thanh Tranh lái xe đến chỗ Triệu Nam. Cô đến sớm, đây là thói quen từ lâu của cô, đi xem diễn kịch thì nhất định phải đi sớm cho dư dả thời gian.

Lúc đến cô gửi một tin nhắn Wechat cho Triệu Nam, không ngờ anh ta lại đích thân ra đón cô.

“Buổi biểu diễn của anh đã rất bận rồi, sao còn ra đây đón tôi, tôi tự tìm chỗ ngồi được mà.”

Triệu Nam cười nói: “Cô là khách quý, đương nhiên phải đón tiếp chu đáo rồi.”

Thanh Tranh nói: “Tôi thay mặt nhóm của Đồng An Chi đến cổ vũ anh, chúc anh có buổi biểu diễn thành công.”

“Cảm ơn. Nào, đi bên này.” Triệu Nam dẫn cô đi vào bên trong. “Cô đến được, tôi thấy rất vui.” Trong lúc đang bước, anh ta liền nắm lấy cổ tay cô.

Thanh Tranh hơi bất ngờ, có chút ngại ngần giã ra, đồng thời khéo léo chuyển chủ đề. “Hôm nay anh diễn vở gì vậy?”

“Chung Quỳ^[1] giá muội.” Anh ta vẫn tỏ ra bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

[1] Chung Quỳ là vị thần trừ yêu diệt ma trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc. Đây là trích đoạn kể về chuyện thần Chung Quỳ gả em gái đi.

“Anh diễn vai Chung Quỳ à?”

“Lẽ nào cô cho rằng tôi có thể diễn cô em gái?”

Thanh Tranh bật cười, nói: “Thực ra tôi nghĩ, anh diễn cô em gái đó cũng không phải là không được.”

Triệu Nam rất hào hứng phối hợp: “Đẹp là lỗi của tôi rồi. Vai mà tôi muốn diễn không chỉ là Chung Quỳ, phía sau còn không ít trích đoạn, đến lúc đó cô xem là biết.”

“Được.”

Hai người bước đến cổng sau của rạp, Thanh Tranh vội nói: “Vậy anh làm việc của mình đi, tôi tìm chỗ ngồi đợi anh diễn.”

“Có muốn theo tôi vào sau hội trường xem không?”

“Không cần đâu, tôi sợ làm phiền các anh. Anh mau đi đi, lát nữa gặp.”

“Vậy được, đợi lát nữa gặp nhé.”

Thanh Tranh tìm số ghế rồi ngồi xuống. Rạp chiếu nhỏ này thực ra trước đây cô đã cùng bạn đến xem biểu diễn hai vở kịch, một vở là do sinh

viên trường khác đóng, một vở là *Trà hoa nữ* do đoàn kịch nhỏ ở nước ngoài tới biểu diễn.

Trong lúc chờ đợi, liên tục có người vào, trước khi vở diễn bắt đầu thì rạp gần như chật kín khán giả.

Rèm đỏ được kéo lên, cuối cùng vở kịch cũng bắt đầu.

Lần này, Thanh Tranh được xem một vở Côn khúc rất khác biệt, diễn viên hầu như khiêu vũ khắp sân khấu, có một số ít thì hát. Triệu Nam trong vai Chung Quỳ đem theo năm con quỳ nhỏ, trang điểm bắt mắt, phối hợp với sự dí dỏm của các diễn viên khác trên sân khấu khiến khán giả xem không rời mắt...

Thanh Tranh nhìn Triệu Nam mang chiếc mặt nạ vẽ nhân vật Chung Quỳ, nếu anh ta không nói trước với cô là anh diễn vai Chung Quỳ thì chắc chắn cô không thể nhận ra.

Cô bỗng nhớ tới hai ngày trước, trong lúc nói chuyện phiếm với cô chú hai bảo rằng, hoa liêm không diễn vai xấu xa thì cũng diễn vai thô bạo, cho dù diễn có hay thế nào đi nữa thì cũng khó có thể có lượng fan hâm mộ như của sinh, đán. Đây là chuyện xưa nay mặc định thế rồi.

Hết trích đoạn này lại tiếp nối đến trích đoạn khác, Triệu Nam diễn rất nhiều, cuối cùng anh ta chọn vở *Dạ hôn*^[1], từ cảnh ồn ào vui nhộn đến cảnh tiêu điều vắng vẻ, mỗi trích đoạn đều vô cùng đặc sắc.

[1] Dạ hôn: có nghĩa là chạy trốn trong đêm tối.

Buổi biểu diễn kết thúc, Thanh Tranh đến hậu trường chào tạm biệt Triệu Nam, rồi chân thành nói: “Diễn xuất của các anh rất đặc sắc, để lại ấn tượng sâu đậm cho khán giả.”

“Cảm ơn.” Triệu Nam đang tẩy trang. “Lát nữa chúng tôi tìm chỗ nào đó uống nước, cô đi cùng nhé?”

Bên cạnh có người đang kêu gào gọi tên anh, Triệu Nam cũng không ngăn lại.

Thanh Tranh nói: “Không ạ, tôi đã hẹn với người nhà rồi, phải về sớm một chút.”

Triệu Nam tỏ vẻ tiếc nuối: “Thế thì thôi vậy, hẹn gặp lại cô lần sau nhé.”

Thanh Tranh gạt đầu, nói thêm một câu: “Chúc mừng các anh đã có buổi biểu diễn thành công”, rồi mới rời đi.

Sau khi Thanh Tranh đi khỏi, chàng thanh niên đứng cạnh Triệu Nam nói: “Anh chia tay với cô gái ở Bắc Kinh rồi hay sao mà lại theo đuổi người mới thế? Hoa liễm ca ca của chúng ta đúng thật không hổ danh mang chữ “hoa”, công tử đào hoa.”

Triệu Nam không thích người khác lúc nào cũng nhắc đến từ “hoa liễm” với anh, cho dù anh đang diễn vai này đi chăng nữa.

“Cậu không hiểu đâu, đừng nói linh tinh. Được rồi, chúng ta đi thay trang phục thôi, thay xong đi uống chút gì đó.”

“Được được.”

Trong lúc này, cảnh cuối cùng ở khu vườn nhà họ Hứa cũng đã hạ màn.

Trần Diệu Thường từ đầu đến cuối tỏ ra xa cách (Đồng An Chi đóng vai) chặn ngay Phan Tất Chính đang thu lại niềm vui trên gương mặt và tỏ

ra vô tình (Tô Phách đóng vai) nói: “Anh Tô Phách đừng đi vội, nói chuyện một lát đi.”

Tô Phách liếc nhìn bạn diễn của mình: “Nói đi.”

“Nghe nói anh đã nhập mua được ít trà Hầu Khôi^[1] thượng hạng, có mùi hoa lan thơm ngọt. Anh có thể mua cho em một ít không? Em không mua được.”

[1] Một loại trà được sản xuất ở vùng Hoàng Sơn, An Huy, Trung Quốc, là loại trà rất thơm, cánh to, có vị ngọt thanh, rất đắt.

“Được.” Tô Phách bước đến bên cạnh lấy điện thoại.

Đạo diễn Hứa nói vài câu xong, công việc tối nay coi như cuối cùng đã kết thúc.

Lần này đến lượt Tô Phách gọi Đồng An Chi lại. “Em có thể cho anh số Wechat của Thanh Tranh không, anh có chút việc muốn hỏi cô ấy.”

Đồng An Chi có chút bất ngờ. “Hai người đến bây giờ vẫn chưa add Wechat của nhau à? Anh muốn hỏi gì cô ấy?”

“Chuyện nhỏ thôi.” Tô Phách vào phòng thay quần áo. “Nhớ gửi cho anh nhé.”

An Chi vốn muốn trêu chọc vài câu, nhưng vừa hay điện thoại reo vang. Và lúc đó thì Tô Phách đã đi khuất rồi.

Thanh Tranh về nhà nói chuyện với bà nội một lúc, đến lúc cô tắm xong nhìn điện thoại thì phát hiện trong Wechat có một bạn mới mời kết bạn.

Tên ID: Tô Phách

Thời gian mời cũng được một lúc rồi.

Cô lập tức ngồi xuống, nhìn màn hình hồi lâu, cuối cùng chấp nhận lời mời.

Hệ thống liền hiện ra dòng chữ: Bạn đã thêm Tô Phách, bắt đầu trò chuyện.

Thanh Tranh: “Xin lỗi anh, giờ tôi mới nhìn thấy.”

Tô Phách một lát sau mới nhắn lại: “Không sao.”

Sau đó anh gửi cho cô một bức ảnh: Trên con đường tối sẫm, ngoài ánh đèn đường vàng vọt thì không có một bóng người.

Thanh Tranh không hiểu bức ảnh có ý gì. “?”

Tô Phách: “Vừa hay đi qua, đó là đường Thanh Sơn.”

Thanh Tranh không biết đường Thanh Sơn nào. “... Ồ.”

Tô Phách: “Em về nhà rồi à?”

Thanh Tranh: “Vâng.”

Tô Phách: “Được rồi.”

Bây giờ đến lượt cô nhắn lại sao? Hay là không nói gì coi như kết thúc cuộc nói chuyện?

Thanh Tranh nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định gửi một icon “Chúc ngủ ngon” đơn giản để coi như kết thúc. Nào ngờ đối phương gửi lại một

câu: “Tại sao em lại để ID là Mộc Mộc Tranh Tranh?” Cô run tay bấm ngay phải icon “Đừng đi mà cưng”.

Rồi ngay sau đó, tay cô lóng ngóng thu hồi icon lại.

Thanh Tranh: “Xin lỗi, ngại quá, bấm nhầm!”

Nhưng đối phương đương nhiên đã nhìn thấy.

Tô Phách: “Biểu cảm thật dễ thương. Em gửi lại một lần nữa đi, để anh lưu lại.”

Thanh Tranh: “...”

Thế là Thanh Tranh đành phải gửi lại icon “Đừng đi mà cưng”.

Tô Phách hỏi: “Còn có kiểu tương tự thế này không?”

Thanh Tranh muối mặt gửi đi từ hệ thống nào là “Cố tình nhào tới!”, “Ngoan ngoãn đợi anh tới!”, “Nằm im chịu chà đạp!”...

Tô Phách: “Thật thú vị!”

... Anh vui là được rồi.

Tên ID của cô là “Mộc Mộc Tranh Tranh”, vì bạn học của cô hay gọi cô là Mộc Mộc.

Hồi nhỏ còn biết ít chữ, mà chữ “Tranh^[1]” coi như khá phức tạp, chỉ có chữ “Mộc” đứng bên cạnh là mọi người đều nhớ, ngay cả cô cũng hay lười biếng, có lúc viết luôn tên mình là Hứa Thanh Mộc, thế nên bạn học thường gọi cô là Mộc Mộc, và cũng gọi cho đến tận bây giờ.

[1] Tranh: tiếng Trung viết là 橙, gồm chữ “Mộc” - 木 đứng trước và chữ “Đặng” - 登 đứng sau.

Cô đột nhiên nhớ ra, trước đây khi vừa gặp cô, anh đã hỏi: “Em có phải là Mộc Mộc không?”

Lúc này, cô không trả lời câu hỏi của Tô Phách, vì đang bận khoăn, vừa nãy sao cô lại từng chút từng chút để lộ ra “sơ hở” như vậy chứ.

Anh ấy không nghi ngờ gì đây chứ? Nhưng khi nghĩ lại thì cô thấy chắc là không đâu. Hơn nữa, cho dù anh có nhận ra cô hay không, cô cũng sẽ giữ thái độ kiên quyết giả vờ không nhận ra anh.

Cuối cùng, cô tỏ vẻ không có chuyện gì xảy ra, trả lời đối phương: “Tôi chỉ tùy tiện chọn thôi.”

Vốn dĩ cũng là tùy tiện chọn mà.

Thanh Tranh nghĩ, bây giờ đổi tên cũng không kịp nữa, cho dù có đổi thì cũng chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi, chỉ cần sau này chú ý tránh mặt anh ấy là được.

Chương 9: Tôi cười một cái khuynh quốc khuynh thành, em nhìn nhiều một chút

Sau một hồi luyện tập, Tô Phách mồ hôi ròng ròng liền bước đến chỗ có hòn non bộ, lấy chai nước để trên ghế uống.

Lúc này, nhân viên hậu trường mỗi người một việc, đang đi đi lại lại vội vàng. Anh ngược mắt lên thì thấy trong đám người có Thanh Tranh đang ở hành lang. Cô đang quay lưng về phía ông kính, cúi người nói gì đó với nhân viên đạo cụ, trông khá thân mật.

Anh đứng dậy ngược mắt nhìn, nhớ là sáng sớm nay, cũng ở chỗ đó, cô nhìn thấy anh từ xa, nhưng rồi hình như nhớ ra cái gì đó liền quay người bước về hướng khác. Từ đầu đến cuối trông cô rất tự nhiên, nhưng anh lơ mơ cảm thấy, hình như cô đang cố ý tránh mặt.

Thế này thì quả thực hỏng bét rồi. Anh nghĩ.

Thanh Tranh ở bên này, liếc mắt có thể nhìn thấy Tô Phách đang ngồi ở cạnh cây lựu, cô băn khoăn không biết nên đề cập đến chuyện quay video trực tiếp với anh như thế nào.

Đạo diễn Hứa trước đó đã giao cho cô nhiệm vụ quản lý Weibo của vở *Ngọc trầm ký* bản lâm viên để vở diễn sau này luôn có độ hot. Thế nên việc quay video phát sóng trực tiếp được coi như là một trong những sự kiện tuyên truyền, quảng cáo cho vở ca kịch.

Có điều, ngoài việc gửi video quay trực tiếp lên Weibo, Thanh Tranh còn viết một số tin tức về vở kịch hoặc của đoàn, rồi gửi và giới thiệu đến bên thứ ba, có thể nói là vô cùng tận tâm tận lực.

Nội dung bài viết trên Weibo mà cô gửi cũng rất hài hước, thú vị, vừa có nội dung chính xác, chọn lọc, vừa có hình ảnh chất lượng, hoặc là ảnh diễn viên xinh đẹp, hoặc là ảnh hậu trường bận rộn, hoặc là các hoạt động hỗ trợ thú vị. Mỗi bài đăng của cô đều nhận được rất nhiều lời khen của các fan hâm mộ. Họ thường xuyên giục admin cô đăng nhiều bài hơn nữa.

Hai ngày nay, Thanh Tranh tính làm một kỳ phát sóng trực tiếp của diễn viên sau hậu trường, phù hợp với “khẩu vị” của thanh niên thời đại ngày nay. Do vậy, cô đã đi trưng cầu ý kiến của các diễn viên, mọi người đều đồng ý, ngoại trừ Tô Phách là cô vẫn chưa hỏi đến.

Cuối cùng, trước khi tan làm, Thanh Tranh gửi cho Tô Phách một tin nhắn qua Wechat. “Tô tiên sinh, ngày mai tôi muốn làm một kỳ phát sóng trực tiếp cảnh diễn viên ở hậu trường, anh thấy có tiện không?”

Tô Phách: “Được.”

Thanh Tranh: “Cảm ơn anh!”

Sau đó, Thanh Tranh gửi thông báo sẽ phát sóng trực tiếp, các diễn viên đều rất phối hợp, lần lượt gửi thông báo qua Weibo của bản thân.

Đồng An Chi trước đó đã từng quay phát sóng trực tiếp rồi, thế nên cô gửi tin như sau: “Lại sắp gặp các bạn yêu quý rồi, nhớ nhấn like cho admin nhé.”

Tô Phách thì quen với kiểu đơn giản, rõ ràng. “Chiều mai gặp nhau nhé!”

Các anh chị em diễn viên khác cho dù tham gia hay không tham gia đều gửi tin qua Weibo.

Đợi đến giờ nghỉ chiều hôm sau, Thanh Tranh đúng giờ bắt đầu công việc quay trực tiếp các diễn viên trong đoàn.

Là sinh viên ưu tú chuyên ngành đạo diễn, lại sắp tốt nghiệp, đối với việc quay phim, Thanh Tranh vô cùng tự tin. Có điều bây giờ việc phát sóng trực tiếp không cần sự “chuyên nghiệp”, mà cần sự “ngẫu hứng”, như vậy mới càng được người hâm mộ yêu thích.

Thế nên cô phỏng vấn mọi người cũng rất tùy ý, không quay cảnh trực tiếp, mà cung cấp âm thanh trước.

“Chào mọi người, ở đây là hiện trường phát sóng trực tiếp vở *Ngọc trâm ký* bản lâm viên! Tôi chính là admin của mọi người.”

Admin hóa ra là con gái à, tôi cứ nghĩ người nói là anh giai nào đó cơ.

Giọng của admin hay quá đi, tại sao không lộ diện vậy?

Admin mau dẫn chúng tôi đi xem nam thần đi, còn cả mỹ nhân An Chi nữa đấy.

Khu vườn này đẹp quá đi. Đây là cây hợp hoan sao? Cây cao quá, trông được bao nhiêu năm rồi vậy?

Thanh Tranh nói: “Là cây hợp hoan đó, có điều nó bao nhiêu tuổi thì tôi cũng không biết. Được rồi, bây giờ tôi sắp bước vào một khu vực, chính là khu vực có nam thần nữ thần của các bạn, hãy chuẩn bị sẵn sàng...”

Ha ha ha, đây là nam thần Tô Phách của tôi ư? Nam thần, anh dù gì cũng là tiểu sinh đang hot mới vào nghề, tư thế ăn cơm cool như vậy có nên không?

Tô ca rất ngẫu, rất đẹp trai, rất có phong cách!

Oa... muốn biến thành bắp ngô trong tay của Tô ca quá đi.

Nam thần ăn uống đơn giản quá. Nam thần ơi, em mua thịt cho anh ăn nhé! Dù nhà em có khuynh gia bại sản cũng muốn mua thịt cho anh ăn!

Trước khi hát các anh đều không được ăn no, lúc nào diễn xong ăn nhiều vào... nhé.

...

Lúc này, Tô Phách mặc bộ quần áo luyện tập màu trắng đang ngồi trên ghế đá trước hai cây quế, một chân dài lười biếng duỗi ra, một chân gập lại, trên đầu gối đặt một bát mì vằn thắn, một tay còn cầm bắp ngô non đang gặm được quá nửa, tư thế khoan thai ăn trưa, phối với nền trời một màu xanh ngắt, dưới đất một màu vàng ruộm của cỏ hoa.

Thanh Tranh. "...” Anh ấy không ăn cơm hộp sao? Gần đây chú hai đặt cơm ở nhà hàng đó cũng ngon mà.

Tô Phách phát giác ra điều gì, chậm chạp ngẩng đầu lên. Khi nhìn thấy người đang bước về phía mình là Hứa Thanh Tranh, khóe miệng anh khẽ cong lên. “Đến rồi à?”

Nụ cười này, đẹp quá đi ha.

Mình không cẩn thận ấn vào rồi, người này là ai vậy? Đẹp trai quá đi.

Thanh Tranh ổn định tâm trạng, cung kính bước đến chào. “Tô tiên sinh, chào anh, tôi đang phát sóng trực tiếp, thật ngại đã quấy rầy bữa ăn trưa của anh.”

“Không sao.” Tô Phách rất thoải mái nhìn về phía Thanh Tranh khi cô nhắc điện thoại lên quay. “Chào mọi người, tôi là Tô Phách. Cảm ơn mọi người đã quan tâm và ủng hộ cho vở Côn khúc *Ngọc trâm ký* bản lâm viên lần này.”

“Anh Tô, hay là anh ăn cơm trước đi, lát nữa tôi sẽ đến tìm anh sau.” Thanh Tranh nói.

Tô Phách cười, nói: “Không sao, tôi ăn cũng sắp xong rồi.” Anh thu dọn đồ ăn để lên bàn đá bên cạnh.

Sau đó nói với Thanh Tranh: “Muốn tôi làm gì? Cứ theo ý của các bạn.”

Có thể nói là vô cùng hợp tác.

Ánh mắt của nam thần thật là bao dung.

Thực sự cái gì cũng có thể làm sao? Vậy em muốn mang Tô ca về nhà, hát bài “Tắc vi nhĩ, như hoa mỹ quyến, tự thủy lưu niên^[1]” cho em nghe!

[1] Trích trong vở Côn khúc Mẫu đơn đình, có nghĩa là: Dẫu cho nàng có xinh đẹp như hoa, nhưng thời gian trôi đi như dòng nước chảy.

Thanh Tranh nhìn vào màn hình điện thoại, nói: “Anh Tô à, mọi người đều rất vui khi được gặp anh.” Cô tiếp tục đọc hai bình luận. “Có fan hâm mộ nói từ sau khi anh vào Đoàn kịch Côn khúc Bách Châu, cô ấy bắt đầu chú ý đến anh, đã thích anh hơn ba năm nay rồi, là fan cứng của anh đó. Có người khen kiểu tóc hôm nay của anh trông rất đẹp... Anh Tô, họ có rất

nhiều câu hỏi muốn hỏi anh, anh có ngại khi giao lưu với các fan hâm mộ một chút không?”

Tô Phách nói: “Được, tùy em.”

Thanh Tranh nhìn thấy một bình luận đăng lên, liền hỏi: “Anh Tô, có người muốn gửi đồ ăn đến cho anh, anh có cần không?”

Tô Phách đáp: “Không cần đâu.”

“Anh Tô, anh học kịch từ năm bao nhiêu tuổi?”

“Mười bốn.”

Sau đó Thanh Tranh nghe thấy Tô Phách nói: “Cầm điện thoại có một không? Có cần anh cầm giúp không?”

Nam thần thật là chu đáo!

Cảm giác Tô ca ngoài đời còn thân thiện hơn nhiều so với trên Weibo...

Trong lòng Thanh Tranh có chút run rẩy, cô khẽ ho một cái để che giấu cảm xúc của mình, nói: “Anh Tô, tôi không mệt, cảm ơn anh.” Sau đó tiếp tục hỏi: “Anh Tô, ngoài hát Côn khúc, anh thường ngày có sở thích nào khác không?”

“Câu cá.”

Câu cá không phải là hoạt động của cán bộ về hưu sao, nam thần có nói thật không vậy?

Nam thần thường đến chỗ nào câu cá? Em muốn đến đó nằm vùng.

“Anh Tô, anh... có bạn gái chưa?” Trên màn hình hiện ra quá nhiều tin nhắn, cô không thể không hỏi.

Tô Phách cúi đầu cười, sau đó ngược mắt lên nhìn vào cô, rất nhanh, ánh mắt ấy lại di chuyển đến điện thoại cô cầm trên tay.

Tô Phách nói. “Tạm thời vẫn chưa có.”

Các fan hâm mộ tập nập bày tỏ “Hãy để em”!

Đúng lúc đó, giọng của Đồng An Chi vọng đến: “Hi, hai người đang ở đây làm gì vậy?”

Thanh Tranh nhìn thấy Đồng An Chi thì thở phào một hơi. “Chị Đồng, chúng tôi đang quay phát sóng trực tiếp. Nào, chị Đồng, hãy chào fan hâm mộ một tiếng đi!”

Đồng An Chi trong một giây từ vẻ mặt nghịch ngợm biến thành hòa nhã, thân thiện, đứng đối diện với ống kính của Thanh Tranh, nở nụ cười xán lạn. “Hello, chào cả nhà, mình là Đồng An Chi! Các bạn cũ, các bạn mới, có duyên nghìn dặm đến tương ngộ, các bạn ăn cơm chưa?”

Đồng An Chi thấy trên màn hình nhảy ra icon mặt cười “ha ha ha”, rồi kèm thêm tin nhắn “Ăn rồi” và “Chưa ăn”.

Đồng An Chi bước tới cạnh Tô Phách, hỏi anh: “Anh có nói xấu em không đấy?”

Tô Phách đáp: “Chưa kịp nói.”

Đồng An Chi tỏ ra vô cùng may mắn, nói: “May mà em đến kịp, nếu không không biết bị anh bôi đen đến chừng nào!”

Tình cảm thân thiết quá, tim mình muốn tan chảy...

Trần cô, chị hãy đi theo Phan sinh đi mà!

Thanh Tranh đọc được bình luận này, nói: “Fan hâm mộ nói, là fan CP^[1] của hai người, hy vọng nhìn thấy Trần cô và Phan sinh ngọt ngào tình cảm.”

[1] CP: viết tắt của từ couple, có nghĩa là cặp đôi.

Tô Phách trầm ngâm: “Trí tưởng tượng lớn thật!”.

Đồng An Chi cười. “Phan sinh của các bạn chỉ biết uống rượu giải sầu thôi, không biết nói lời ngọt ngào đâu.”

Sau đó, Đồng An Chi hướng vào điện thoại kể mấy câu chuyện vui trong quá trình luyện tập, vừa để tuyên truyền cho vở kịch vừa để lấy lòng các fan.

Thanh Tranh thấy trong video liên tục có lời bình luận thì rất hài lòng. Đồng An Chi vô cùng khéo léo, không cần cô “phỏng vấn” mà tự biết cách dẫn dắt đến các chủ đề fan hâm mộ yêu thích. Nếu so sánh thì Tô Phách có phần tỏ ra... lơ đãng.

Có fan bày tỏ, sau khi An Chi xuất hiện, Tô ca hai tay đút túi quần, phong thái nhàn tản này chỉ có thể là cảnh nền của anh ấy thôi, ha ha.

Thanh Tranh thì lại nghĩ, Tô tiên sinh không nói sẽ tốt hơn, mấy lời nói trước của anh ấy khiến cô kinh hồn bạt vía.

Có điều Đồng An Chi vẫn cue^[1] Tô Phách: “Anh Tô, đừng làm mỹ nam im lặng nữa, nói chuyện đi chứ.”

[1] Cue: là tiếng cuối cùng của một diễn viên dùng để nhắc diễn viên khác nói, làm động tác hoặc ra sân khấu.

Tô Phách nhìn An Chi, ung dung hỏi: “Nói gì đây?”

Nhìn thì thấy mặc dù rất có trách nhiệm nhưng lại không phải là người tích cực.

Thế nên Đồng An Chi không nề mặt anh chút nào, trực tiếp phê bình anh với fan hâm mộ: “Nam thần của các bạn đây, mặc dù tài mạo song toàn, tuần tú lịch sự, nhưng ngũ hành khuyết... hỏa, đúng chưa, chẳng có chút nhiệt tình nào, đúng không?” Rồi lại nháy mắt với Thanh Tranh. “Đạo diễn đại nhân à, có đúng không?”

Thanh Tranh trầm mặc một giây, sau đó mỉm cười đáp lại: “Em vừa mới đến thực tập, cũng không hiểu lắm.”

Đồng An Chi cười hình hích. “Vậy em hãy nói một câu cảm nhận khi gặp anh ấy lần đầu tiên đi.”

Thanh Tranh nghiêm túc đáp: “Người tốt.”

An Chi mặc dù thích trêu chọc người khác, nhưng trường hợp này cũng biết chừng mực, thế nên không đùa nghịch thêm nữa.

Nhưng Tô Phách lại đột nhiên mở miệng hỏi người quay phim: “Người tốt à? Đơn giản vậy sao, không nói thêm được một, hai câu nữa à?”

Lông mi của Thanh Tranh run run, tuy nhiên, bằng âm điệu trầm thấp, thái độ bình tĩnh, cô bắt đầu đọc bình luận của fan hâm mộ: “Các fan hâm mộ yêu quý của anh nói rằng anh là hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trác như ma^[1]; nói rằng giọng của anh... khụ, rất lôi cuốn. Còn có người nói

anh là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn... Câu này ai nói thế nhỉ? Thật là có tài.”

[1] Hữu phi quân tử, như thiết như tha, như trác như ma: đây là bài Kỳ úc 1 (Khúc quanh sông Kỳ 1) trong Thi kinh của Khổng Tử. Dịch nghĩa là: Có người quân tử tài ba, biết lo việc học đạo lý, biết lo lập thân.

Ha ha ha, admin thật là trượng nghĩa, nói ra những lời thật sắc bén.

Tôi thấy mỹ nhân An Chi cười sắp ngất rồi kìa, thật là đáng yêu.

Nam thần hình như có chút bối rối, ha ha, không nhìn nhầm chứ?

Tôi muốn nói, các bạn thực sự không cảm thấy có gì đó kỳ lạ sao?

Khi Thanh Tranh kết thúc cuộc phỏng vấn nam nữ chính và tìm các anh chị em diễn viên khác trong đoàn, cô bỗng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nhóm thanh niên trẻ nói cười một hồi, thu hút không khí hoạt động tương tác của các fan hâm mộ, hiệu quả thực sự tuyệt vời.

Sau buổi phát sóng trực tiếp, cô lên Weibo viết lời cảm ơn mọi người đã tham gia và ủng hộ. Không ít fan hâm mộ còn hỏi buổi phát sóng trực tiếp lần sau là khi nào.

Lần sau? Do cả thân thể lẫn tinh thần đều khá mệt mỏi nên Thanh Tranh nghĩ, đợi bản thân cô trở lại bình thường rồi nói vậy.

Buổi chiều trời đẹp, ánh nắng chiếu xiên xuống khu vườn, cây phong Nhật Bản mọc cạnh hòn non bộ đã trở nên đỏ hồng, cùng với ánh nắng còn sót chiếu rọi rực rỡ.

Đa số mọi người đều tan làm rồi, ngày kia là Quốc khánh, tuy nhiên vở *Ngọc trâm ký* này cần có sự kết hợp mật thiết với phong cảnh tự nhiên vào cuối thu nên đạo diễn Hứa muốn sắp xếp vở diễn vào tháng Mười một. Ông tính toán một hồi, cuối cùng chỉ cho mọi người nghỉ phép ba ngày. Vì ngày nghỉ quá ít nên mọi người đều tranh thủ đi ra biển chơi.

Mọi người gần như ra về hết, chỉ còn Thanh Tranh vì bận một số việc lặt vặt, lại thêm bà nội gọi điện đến nói chuyện, nên khi cô dọn dẹp đồ thì xung quanh đã vắng vẻ, hình như chỉ còn lại mỗi mình cô.

Đang chuẩn bị đi thì màn hình điện thoại của Thanh Tranh phát sáng, một tin nhắn của Triệu Nam hiện lên. “Mấy ngày nghỉ Quốc khánh, cô có kế hoạch gì không? Có muốn cùng tôi đi leo núi gần đây không?”

Triệu Nam hình như đang đối xử với cô ân cần quá mức thì phải, Thanh Tranh nghĩ. Nếu cô mặc nhiên tiếp nhận sự ân cần này, đôi phương có thể tiến thêm một bước, nhưng cô lại không muốn cho người khác tiến thêm nữa.

Thanh Tranh suy nghĩ một lát rồi dứt khoát trực tiếp gọi điện cho Triệu Nam. Sau khi điện thoại được kết nối, cô nghe thấy tiếng ồn ào, hỗn loạn ở đầu bên kia.

Triệu Nam lên tiếng xin lỗi: “Ngại quá, tôi đang hẹn với bạn. Tìm tôi có gì không, cô nói đi.”

Thanh Tranh ngồi xuống ghế gỗ bên cạnh, nói: “Tôi vừa nhận được tin nhắn của anh.”

“Vậy câu trả lời của cô là?”

“Anh Triệu Nam... Tôi rất mạo muội khi hỏi câu này, có phải anh đang muốn theo đuổi tôi, đúng không?”

Triệu Nam bên đó im lặng giây lát. “Nếu như tôi nói có thì sao?”

Trong âm thanh ồn ào, hỗn loạn, câu nói này lọt vào tai Thanh Tranh rất rõ ràng. Lúc này, cô lại thở phào nhẹ nhõm.

Cô mang theo giọng áy náy, nói: “Xin lỗi anh, bây giờ tôi chưa có ý định yêu đương, rất xin lỗi.”

Triệu Nam bên đó trầm mặc hồi lâu, lâu đến nỗi nếu như không có mấy tiếng ồn truyền tới, cô đã nghĩ là tín hiệu bị ngắt rồi.

“Ừ, tôi hiểu rồi.” Anh ta không nói nhiều, tắt ngay điện thoại.

Còn Thanh Tranh cũng không nghĩ ngợi nhiều, nói rõ ràng như vậy cũng tốt.

Cô cất điện thoại, thu dọn đồ rồi bước ra ngoài, ráng chiều khắp trời chiếu xuống bức tường cỏ xanh rêu cao sừng sững của khu vườn. Cô men theo góc tường đi đến bãi đỗ xe ở mặt bên của khu vườn, vừa bước đến thì nhìn thấy xe của Tô Phách vẫn còn đỗ ở đó. Cô nhớ hình như anh đi cùng với nhóm An Chi mà. Lúc ấy cô vẫn đang gọi điện, còn thấy An Chi cúi đầu nhìn điện thoại cười sung sướng, anh thì đi bên cạnh chị ấy.

Cô nghĩ ngợi một lát rồi bước về phía đó. Tô Phách thức thời hạ cửa kính xe xuống.

“Tô tiên sinh, sao anh vẫn còn ở đây?”

“Vừa nhìn thấy xe em đậu sát vào một chiếc xe khác, anh nghĩ em lái xe vẫn chưa tốt lắm, ý anh muốn nói là không chừng có thể giúp em một tay.”

“... Ồ, bây giờ thì không sao rồi.” Hai bên xe của cô đều trống không.

“Vậy Tô tiên sinh đi cẩn thận nhé, chúc anh nghỉ Quốc khánh vui vẻ.” Thanh Tranh cười rồi vẫy vẫy tay, dậm bước về phía xe của mình.

“Hứa Thanh Tranh!”

“Vâng?” Cô ngoảnh đầu lại.

“Nghỉ lễ vui vẻ nhé.” Tô Phách cong môi lên cười, ý cười rất rõ. Anh vốn đã tuấn tú, ánh mắt lúc này lại vô cùng dịu dàng, trong mắt còn sáng bừng lên, cảm giác như hoa đào nở cạnh hồ nước ngày xuân.

Thanh Tranh chớp chớp mắt, đầu óc bỗng cảm thấy mơ hồ, không biết ứng xử thế nào, cuối cùng chỉ đành gật đầu.

“Vậy tạm biệt em. Lái xe chậm thôi, đi đường chú ý an toàn nhé.” Tô Phách nói xong mới khởi động xe rồi đi.

“... Vâng.”

Đạo diễn nhỏ của chúng ta lại nhớ đến mối tình đầu của cô rồi.

Chương 10: Vậy anh ôm em nhé!

Trong mấy ngày nghỉ lễ, vì bà Lương đau dạ dày nên ngày đầu tiên của kỳ nghỉ, Tô Phách liền đưa mẹ đến bệnh viện. Sáng ngày hôm sau, anh đến đoàn kịch, buổi chiều thì nhận được điện thoại của Đồng An Chi, mời anh đến ăn cơm tối.

“Hẹn riêng anh à?”

Đồng An Chi cười nói: “Anh đừng có mơ, đương nhiên còn có bạn bè khác đến vui cùng em rồi, hơn nữa có thêm một vị khách bí mật! À, em còn mời cả Thanh Tranh nữa đấy.”

Tô Phách nhận lời ngay. “Được, mấy giờ?”

“Khách sạn Ngự Long Hiên, bảy giờ.”

Đây là khách sạn sang trọng bậc nhất trong vùng, một bữa ăn bình thường cũng phải tốn vài nghìn tệ.

Tô Phách bèn hỏi: “Em trúng thưởng à?”

Đồng An Chi cười, nói úp mở: “Đến lúc đó anh sẽ biết.”

Màn đêm buông xuống, khách sạn Ngự Long Hiên trông như cầu vồng bảy sắc, lấp lánh các loại đèn, cửa đại sảnh vào khách sạn cao lớn bề thế khiến người ta có cảm giác giàu có, xa hoa. Xe của Tô Phách vừa lái vào cửa đã có nhân viên hành lý đứng chờ sẵn để đón. Anh nhìn xung quanh thấy không có chiếc xe nhỏ màu đỏ đuôi 780 nào liền xuống xe, đổi thẻ và đứng đợi ở cổng.

Chưa đầy mấy phút sau, chiếc xe cần đợi đã đến, lần này có nhân viên hành lý giúp đỡ nên cô đỡ xe rất thuận lợi, sau đó lấy ở cốp xe một bó hoa vân môn vàng.

Hôm nay cô mặc chiếc áo khoác mỏng sợi mohair^[1], dưới ánh đèn chiếu ở cổng khách sạn, trông cả người cô bừng sáng lấp lánh.

[1] Mohair là một loại vải hoặc sợi được làm từ lông của dê Angora. Nó bền và có tính đàn hồi, có độ bóng và ánh sáng cao, có biệt danh là “sợi kim cương”, và thường được sử dụng trong hỗn hợp sợi.

Ánh mắt của Tô Phách di chuyển đến bó hoa. “Em muốn tỏ tình với ai à?”

Thanh Tranh cũng nhìn thấy Tô Phách đang đứng ở bậc thềm, tim bất giác đập nhanh hơn. Bây giờ trong lòng cô cực kỳ mâu thuẫn, mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều cảm thấy phiền. Cô không ghét anh, nhưng cũng không thích gặp mặt anh, thật kỳ lạ.

Thanh Tranh cười. “Tô tiên sinh, không phải tất cả loài hoa đều dùng để tỏ tình. Ví dụ như hoa vân môn vàng này là tượng trưng cho tình bạn, cũng có thể dùng để chúc phúc cho bạn.”

Tô Phách đợi cô bước lên bậc thềm, hai người cùng nhau bước vào trong.

“Vô duyên vô cớ tặng hoa chúc phúc là sao?” Tô Phách cúi đầu nhìn cô.

Thanh Tranh nói: “Không vô duyên vô cớ đâu nhé. Vì An Chi là hoa có chủ rồi, thế nên tôi tặng hoa để chúc mừng chị ấy.”

Lần này Tô Phách cũng cảm thấy bất ngờ: “Sao em biết? Cô ấy nói với em à?”

“Không, tôi đoán.”

Tô Phách lắc đầu, không tin lắm. Anh thấy cô mắt nhìn thẳng bước về phía trước, lại hỏi: “Em chắc chắn chứ?”

Thanh Tranh gật đầu.

“Có muốn đánh cược không?”

Cái này thì có gì đáng đánh cược đâu?

Tô Phách lại đề nghị: “Nếu em thắng, anh sẽ làm một việc giúp em, chuyện nhỏ nhất là được. Còn ngược lại thì em cũng thế.”

Thanh Tranh không hiểu tại sao vì một chuyện nhỏ mà anh phải “phí sức” như vậy, lại cảm giác như mình chắc chắn sẽ thắng, thế nên không hề lo lắng, thoải mái trả lời: “Được.”

Tô Phách cũng không lo lắng, anh căn bản không để ý đến thắng thua.

Đồng An Chi đặt một phòng bao rất sang trọng, khi hai người bước vào, từ xa đã nhìn thấy An Chi bước ra đón.

Thanh Tranh nở nụ cười tươi, tặng bó hoa to trong tay cho An Chi. Đồng An Chi vui sướng nhận lấy rồi thốt lên: “Đẹp quá!”.

“Chúc mừng chị đã tìm được một nửa của mình.”

Đồng An Chi sửng người, sau đó kinh ngạc hỏi lại: “Làm sao em biết?”

Đây cũng là điều mà Tô Phách muốn biết.

Thanh Tranh dứt khoát lấy điện thoại ra, lướt đến nhóm bạn mà Đồng An Chi gửi tin sáng nay. Nội dung như sau:

Điều càng tốt đẹp, càng muốn gặp thì không thể gặp được, nhưng lại thường xuất trong khoảnh khắc mà bạn không ngờ tới nhất. Bây giờ, mình đã gặp rồi. (Cải biên thơ của Dịch Mộ Dung).

Đính kèm là bức ảnh rất đẹp tải từ mạng, đó là một đôi tay của đàn ông đang xỏ giúp đôi giày thủy tinh màu tím vào một bàn chân nuột nà trắng muốt.

Đồng An Chi tám tắc khen: “Đạo diễn nhỏ, sao em lại thông minh thế chứ!”

Thanh Tranh cười híp mắt, nói: “Đó là điều bắt buộc mà.”

Tô Phách lắc đầu, vậy mà cũng nhìn ra sao? Phụ nữ thật tài tình.

Đồng An Chi dẫn họ vào trong phòng bao, ở góc bên trong phòng có một người đàn ông mặc bộ vest trắng thơm. Anh đang xác nhận lại với nhân viên phục vụ tất cả món ăn, rồi ngẩng đầu mời mọi người lần lượt ngồi xuống. Thảm Già Công cũng đã có mặt.

Đồng An Chi vẻ mặt rạng rỡ ho hai tiếng, nói: “Các bạn chú ý, mình giới thiệu với các bạn một chút, đây là bạn trai mình - Lục Thực. Vì anh ấy luôn muốn đến thăm đoàn kịch của chúng ta nên mình muốn chính thức giới thiệu với mọi người, sau đó mới để anh ấy danh chính ngôn thuận qua thăm ạ.”

Thanh Tranh do dự một chút rồi mới lên tiếng: “Lục tiên sinh là ông chủ của Ngự Long Hiên ạ?” .

Trong mắt Lục Thực vụt qua một tia thắc mắc.

Thanh Tranh có chút ngại ngùng giải thích: “Mỗi lần ăn ở nhà hàng ngon, tôi đều thuận miệng hỏi thăm tên hiệu của ông chủ nhà hàng đó.”

Đồng An Chi không nhịn được bật cười. “Không sai, không sai, chị quên em là Vương Ngữ Yên của giới mỹ thực. Vậy hôm nay ăn xong, em có thể đưa ra ý kiến cho anh ấy.”

Vương Ngữ Yên? Tô Phách thăm nghĩ một chút hàm nghĩa phía sau của cái tên này, lò mờ hiệu ra hộp cơm mà trước đây cô mang đến không phải là do cô nấu, đó rất có thể là người nhà cô nấu, anh liền bật cười, lắc đầu.

Tiếp đó, Đồng An Chi bắt đầu giới thiệu bạn bè của mình với Lục Thực.

Cô chỉ vào Thanh Tranh: “Đây là đạo diễn lớn trong tương lai, Hứa Thanh Tranh.”

Lục Thực mỉm cười gật đầu.

Cô chỉ vào Thẩm Già Công: “Đây là sư huynh khóa một của bọn em, Thẩm Già Công.”

Lục Thực vẫn mỉm cười, gật đầu.

Cô chỉ vào Tô Phách: “Đây là bạn diễn của em, trên sân khấu là người tình cũ, Tô Phách.”

Lục Thực: “...”

Tô Phách: “...”

“Tình địch phải không, sau này hãy giao phó An Chi cho tôi.” Lục Thực hùng hồn giơ tay ra.

Tô Phách cũng giơ tay ra bắt và nói: “Vậy sau này tôi có thể yên tâm tìm người tình của mình rồi.”

Đồng An Chi bật cười ha ha.

Không bao lâu, đám anh chị em diễn viên ồn ào náo nhiệt cũng tới.

Nhân viên khách sạn bắt đầu mang thức ăn vào, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện. Tất cả mọi người đều rất tò mò, không biết An Chi và Lục Thực ở bên nhau từ lúc nào.

Đồng An Chi nhanh chóng giải đáp thắc mắc của mọi người: “Chắc mọi người đang nghĩ làm sao tôi đây bắt được rùa vàng đúng không? Anh Tô Phách, anh còn nhớ em nhờ anh mua giúp em trà Hầu Khôi không? Hôm đó là tuần đầu tiên chúng em ở bên nhau, vì anh ấy thích uống trà, em nghe thấy anh nói nhập về trà ngon liền nhờ... Ừm, thực ra, từ lúc chúng tôi gặp nhau đến lúc hẹn hò cũng chỉ hai mươi ngày. Nhưng có lẽ vận mệnh sắp đặt là như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy thì tôi đã biết, chính là anh ấy rồi.”

Mọi người đều cảm khái, cho rằng lúc tình yêu đến thì giống như một trận lốc xoáy, rồi sau đó cười nói ồn ào chúc phúc cho họ.

Chỉ riêng Lâm Nhất là vẫn ở chỗ của mình, than thở: “Thật là ngưỡng mộ người có tình yêu để mà yêu.”

An Chi dùng hành động “lan hoa chỉ^[1]”, giả vờ điếm vào sau gáy của cậu ta, nói: “Cậu mới bao nhiêu tuổi hử, nhân duyên tốt đẹp còn ở phía sau mà.”

[1] Là hành động đầu ngón cái chạm vào đầu ngón giữa của bàn tay phải.

Lâm Nhất thuận thế đứng dậy xoay một vòng, nhấc chân lên, hai tay chấp lại nói: “Su ty, chẳng phải chị cũng thấy em làm trong cái nghề này sao, khó khăn lắm mới được đóng vai chính thì lại được phân làm hòa thượng. Haizz, thật là khổ mà.”

An Chi bị trêu chọc cười suốt, Thẩm Già Công đứng bên cạnh cũng bất ngờ nói: “Chẳng phải là đã cho cậu có tình ý với tiểu ni cô rồi sao?”

Mọi người nghe thế liền cười nghiêng ngả.

Thanh Tranh nhìn vẻ mặt hạnh phúc của An Chi, ngoài việc thực sự mừng cho chị ấy thì cũng bất giác nhớ đến bản thân. Cô với tình yêu đầu từ lúc quen nhau đến lúc “chia xa” cũng chỉ có hai mươi ngày. Hai mươi ngày của An Chi thì thành người một nhà, còn hai mươi ngày của cô thì chỉ nhận được một câu “nhảm người”. Cô cảm thấy có chút buồn rầu, mất mát.

Thanh Tranh cầm cốc lên nhấp một ngụm trà, ánh mắt quét đến “tình đầu” bên cạnh, phát hiện ra anh cũng đang chậm rãi xoay cốc trà trong tay, mắt rũ xuống không biết đang nghĩ gì. Cô không cẩn thận nhìn hơi lâu nên bị anh phát hiện, anh nghiêng đầu nhìn cô, cười nhạt hỏi: “Em nhìn gì vậy?”

“Không có gì...”

Hành động nhỏ nhặt của Thanh Tranh và Tô Phách đều lọt vào mắt của Lục Thực. Anh ta không kìm được cong khóe môi, cầm chiếc cốc trong tay hướng về phía Tô Phách và giơ lên.

Tô Phách cũng giơ cốc trong tay lên. “Tìm được một cộng sự trong cuộc sống thật khó, chúc mừng Lục tiên sinh.”

Lục Thực nhìn anh, rồi lại liếc nhìn Thanh Tranh, sau đó nói một câu đầy hàm ý: “Cùng chúc mừng.”

Sau bữa cơm, Thẩm Già Công vì nhà ở gần đây nên đi bộ tới và cũng đi bộ về nhà. Các anh chị em diễn viên khác thì muốn đi một chỗ nào đó chơi, do đó họ gọi xe và rời đi. Chỉ còn lại Tô Phách và Thanh Tranh, Đồng An Chi hơi say, mang theo giọng diễn kịch, hài hước nói: “Thanh Tranh à, lúc nào thì tìm bạn trai đây, chúng ta bốn người có thể thành một nhóm đi hát hò ăn uống?”

Thanh Tranh cũng hóm hỉnh đáp lại: “Chẳng phải chị nói em là đạo diễn lớn trong tương lai sao, vậy em còn sốt ruột gì chứ? Đợi em có được cả danh lợi rồi thì tìm mỹ nam thế nào chẳng có? Muốn thay ai thì thay, đúng không nào?”

Đồng An Chi nghe thấy thế thì bật cười ha hả, cười đến nỗi gập cả bụng lại. Lục Thực đành phải ôm lấy người yêu, chào tạm biệt Tô Phách và Thanh Tranh.

Đồng An Chi và Lục Thực vừa đi khỏi, Tô Phách liền nhìn Thanh Tranh với ánh nhìn đầy sâu xa, ý vị. “Muốn thay ai thì thay? Chí hướng cũng lớn đó.”

“Tôi chỉ nói chơi thôi mà...”

Tô Phách dường như cũng chỉ buột miệng nói thế thôi, ngay sau đó liền đổi chủ đề: “Vừa nãy anh bị thua cá cược, em muốn anh làm gì?”

Thanh Tranh nhớ ra vụ cá cược với anh trước bữa ăn. “Không sao đâu, tôi không cần anh làm gì cả.”

“Thua thì cũng thua rồi, em nói đi mà.”

Làm gì có ai cứ khăng khăng muốn nhận thua như thế chứ!

Lúc này, có người đi ngang qua kinh ngạc kêu lên: “Anh là Tô Phách ạ? Có phải là thật không ạ?” Cô gái đó vui mừng chạy đến, nắm lấy cánh tay của Tô Phách. “Em là fan hâm mộ của anh, theo dõi Weibo của anh, có thể chụp chung với anh một bức ảnh được không? Em đã xem vở *Tây lâu ký* của anh rồi, những vở trước anh diễn em cũng xem rồi. Trước đây em là fan của anh Khương đó, sau đó thì mê anh, hì hì.”

Khuơng tiên sinh là diễn viên mới được khán giả yêu mến nhất trong đoàn kịch Côn khúc của họ.

Tô Phách khách sáo cảm ơn lại, rồi lịch sự nói tiếp: “Cô chụp đi, nhưng phiền nhanh một chút, tôi và bạn còn có việc.”.

“Ồ ồ, được ạ, được ạ.” Cô gái đứng sát cạnh Tô Phách rồi liên tiếp chụp vài tấm, sau đó mới lưu luyến nói: “Em chụp xong rồi, em có thể ôm anh một cái được không?”

Người nhà của cô gái đứng cạnh nói: “Anh ta là ai vậy? Nhóc con này, thôi đi, mau lên xe thôi. Về nhà nào.”

Tô Phách không thích có hành động quá thân mật với người lạ nên anh cũng từ chối. “Xin lỗi, cảm ơn cô đã yêu mến.”

Cô gái đành phải gật đầu, lên xe. Cùng lúc đó, Tô Phách cũng không dừng lại lâu, ra hiệu cho Thanh Tranh đang nhìn ngó xung quanh bước về chỗ đỗ xe. Tay của anh đặt sau eo cô, nhưng chỉ chạm hờ vào áo cô mà thôi.

Sau khi hai người họ bước đến xe, Thanh Tranh mới cảm khái nói: “Fan của anh nhiệt tình thật đấy.”

Tô Phách buông bàn tay chạm áo cô ra, nói: “Việc cá cược mà nhất thời chưa nghĩ ra, vậy về nhà em từ từ nghĩ nhé.”

Thanh Tranh cũng suýt quên mất chuyện này, cô muốn bốn lạng đánh bạt ngàn cân^[1] bèn nói: “Hay là cũng cho tôi ôm anh một cái nhé, có điều nếu Tô tiên sinh không bằng lòng thì thôi vậy.”

[1] Nghĩa gốc là: Tứ lạng đánh bạt ngàn cân, có nghĩa là lấy yếu thắng mạnh, lấy nhỏ thắng lớn. Ý của Thanh Tranh ở đây là muốn dùng việc đánh cược nhỏ nhoi này để làm việc lớn là ôm Tô Phách.

Trong mắt Tô Phách thoáng có sự xao động, nói nhanh: “Được chứ.”

“...”

Đợi mãi không thấy Thanh Tranh có động tĩnh gì, anh mạnh dạn nói: “Vậy anh ôm em nhé.”

Sau đó, Tô Phách dang tay ra nhẹ nhàng ôm lấy cô. Thanh Tranh chỉ cảm thấy trong đầu nổ “bùm” một tiếng, trong khoang mũi có mùi hương thanh mát rất dễ chịu.

Đợi Tô Phách buông ra, cô hỏi: “Xong rồi à?”

“Xong rồi.”

“Ồ.”

Đây là lần thứ hai Tô Phách nhìn thấy Thanh Tranh như thế, lần đầu tiên nhìn thấy cô đỏ mặt... nhưng lại giả vờ không có gì.

Thật là đáng yêu. Anh nghĩ.

Thanh Tranh thì lại nghĩ: Không thể hiểu nổi, chẳng phải anh ấy không thích mình sao?

Chương 11: Anh không muốn bán nhan sắc một cách vô ích

Vở *Ngọc trâm ký* chính thức công diễn vào tháng Mười một. Khi đó tiết trời thu vừa hay rất thích hợp cho bối cảnh của vở kịch. Hơn nữa, đối với diễn viên, thời tiết như vậy cũng rất phù hợp, không quá nóng, cũng không quá lạnh.

Trải qua một thời gian luyện tập rôm rả hăng say, đạo diễn Hứa quyết định lấy phân cảnh *Cầm khiêu*^[1] ra để diễn tập chính thức một lần. Mọi sự điều động đều giống hệt như diễn chính thức để thử xem hiệu quả diễn xuất như thế nào.

[1] Cầm khiêu: dịch nghĩa là chọn đàn.

Thanh Tranh đã theo mọi người một khoảng thời gian nên dần dần có hứng thú với Côn khúc. Hơn nữa, dù sao thì cô cũng đã bỏ công sức lao động ra nên rất mong chờ vở diễn này.

Trước buổi diễn tập một ngày, bạn cùng phòng của Thanh Tranh là Thi Anh Anh đột nhiên liên lạc với cô. “Mộc Mộc à, có ở đó không? Tớ trở về một chuyến, muốn gặp cậu và ngắm soái ca.”

Thanh Tranh nói: “Cậu thích xem diễn viên trẻ rồi à?”

Thi Anh Anh “ây da” một tiếng. “Chẳng phải tớ đã nói với cậu rồi sao, tớ “nhìn cái đã mê” anh ấy. Sau đó, tớ còn đặc biệt lên mạng tìm các vở

diễn trước đó của anh ấy để xem. Bây giờ tớ rất hâm mộ anh ấy, đúng là rất có phong độ của Cố tiên sinh hai mươi năm trước!”

“Được rồi... Đạo này tớ bận chết đi được, Anh Anh, giờ không nói chuyện được nữa đâu. Có điều bảy giờ tối mai đoàn tớ có buổi diễn tập chính thức đấy, cậu có muốn đến không?”

“Thật không đấy, tốt quá.”

“Lát nữa tớ gửi cậu địa chỉ nhé.”

Hôm diễn tập chính thức, Thanh Tranh và bạn học Thi Anh Anh gặp nhau ở cổng nhà ga cách khu vườn nhà cô không xa. Vừa nhìn thấy bạn, Thanh Tranh đã hỏi: “Cậu ăn cơm chưa? Bây giờ vẫn còn lâu mới tới giờ diễn, tớ dẫn cậu đi ăn chút gì nhé?”

“Tớ giảm béo, buổi tối không ăn đâu. Còn cậu?”

Thanh Tranh hơn ba giờ chiều đã ăn cùng với đoàn diễn viên, vì trước khi biểu diễn họ không được phép ăn no, nên ăn hơi sớm.

“Tớ ăn rồi. Vậy tớ dẫn cậu đến thẳng đó nhé.”

Thi Anh Anh đột nhiên nhìn Thanh Tranh với vẻ nghiêm túc. “Bạn yêu à, tối qua cậu nói với tớ, địa điểm diễn xuất lần này là ở khu vườn nhà cậu. Tin đó làm tớ hoang mang quá, muốn trực tiếp gặp cậu để xác nhận lại lần nữa. Cậu đúng là thiên kim tiểu thư nhà giàu trong truyền thuyết sao? Hơn ba năm qua, cậu ản mình cũng kĩ đấy chứ?”

“Thiên kim gì chứ, tớ cùng lắm chỉ nặng năm mươi cân^[1] thôi. Trước đây tớ cũng có cố tình giấu giếm gì đâu, chỉ là các cậu không phát hiện ra

nên tớ không nói thôi mà.”

[1] Trong tiếng Trung Quốc, từ “kim” trong “thiên kim” và từ “cân” trong “năm mươi cân” là đồng âm, nhưng khác nghĩa, khác cách viết. Thanh Tranh ở đây muốn dùng từ đồng âm này để nói đùa bạn.

Thi Anh Anh vô cùng hào hứng. “Thì tớ cũng chỉ vì quá kinh ngạc thôi mà. Nghĩ lại ngày trước, cô nương ngốc nghếch tớ đây chỉ có bố mẹ làm nghề thầu lúa gạo thôi mà đã luôn khoe khoang trước mặt cậu rồi. Cậu đúng là... quá kín đáo đây.”

Thanh Tranh vô cùng chân thành nắm hai tay của cô bạn Thi Anh Anh, nói: “Bố mẹ cậu thầu lúa gạo thì đúng là cậu phải sống nhờ vào các cụ rồi, khoe là đúng mà.”

Hai người cười nói một hồi, cuối cùng đã đứng trước khu vườn.

Người bảo vệ nhận ra Thanh Tranh nên cho họ vào. Tuy nhiên, Thanh Tranh không thể tự dẫn Thi Anh Anh vào phòng, giờ đã sửa thành hậu trường, vì lúc này ở đó đang vô cùng bận rộn.

“Đợi lúc nào kết thúc vở diễn, tớ dẫn cậu đi gặp nhóm anh Tô Phách nhé. Còn bây giờ tớ dẫn cậu đi xem xung quanh, lúc đó, cậu sẽ đứng ở chỗ nhân viên làm việc bọn tớ.”

Hai người bước trên con đường nhỏ thông với hậu viên, những góc tối trong vườn còn bố trí âm nhạc, đó là âm thanh của tiếng đàn cổ.

“Đây là... cổ tranh?” Thi Anh Anh không hiểu rõ lắm về nhạc cụ truyền thống Trung Quốc.

“Là cổ cầm.” Thanh Tranh sửa lại.

“Thì có gì khác nhau?” Thi Anh Anh hỏi.

“Hình dáng khác nhau, âm thanh cũng khác nhau.” Thanh Tranh giải thích ngắn gọn. Đương nhiên, với Thi Anh Anh thì giải thích như thế cũng chẳng khác nào chưa nói gì.

Có điều, Thi Anh Anh cũng không băn khoăn nữa mà hỏi tiếp: “Vậy cậu biết khúc nhạc này tên là gì không?”

“Lương tiêu dẫn.”

“Thật lợi hại. Quả nhiên là đại diện xuất sắc của cảm kỳ thi họa lớp mình.” Thi Anh Anh hoàn toàn bái phục.

Khúc nhạc kết thúc, lại đến một khúc nhạc mới. Thi Anh Anh nhìn cô chớp chớp mắt, ý tứ rất rõ ràng là muốn kiểm tra trình độ của bạn.

Thanh Tranh vừa nghe đã biết là bài gì. “Thu tiêu bộ nguyệt^[1].”

[1] Dịch nghĩa là: đi bộ dưới ánh trăng mùa thu.

“Tớ phục rồi, tớ phục rồi.” Thi Anh Anh cười nói.

“Tranh Tranh.” Đạo diễn Hứa ở phía trước bước nhanh về phía họ.

“Hi, chú hai.” Thanh Tranh giới thiệu với chú hai của cô. “Đây là người bạn học mà cháu đã từng kể với chú đó, bạn ấy là Thi Anh Anh.”

“Chào cháu.” Đạo diễn Hứa nói xong, rất lịch sự chìa tay ra.

Thi Anh Anh vội đáp lời: “Cháu chào chú!”

“Trước khi diễn cũng không có chuyện gì, Thanh Tranh, cháu dẫn bạn đi chơi đi. Chú sẽ bảo họ bổ sung thêm hai suất cơm.”

Thanh Tranh vội đáp: “Được ạ, chú đi ăn đi.”

Thi Anh Anh nhìn dỗi theo đạo diễn Hứa rě ở góc ngoặt mới ủ rữ nói: “Phòng là của nhà cậu, đạo diễn là chú cậu... Tớ thấy bất công quá, tớ phải gả cho anh chàng họ Cố bốn mươi một xuân xanh mới có thể xoa dịu trái tim yếu đuối này.”

Thanh Tranh bật cười, nói: “Anh chàng họ Cố của cậu không phải là đã có con lớn rồi hay sao?”

“Cũng đúng, không thể phá hoại gia đình người khác được.” Thi Anh Anh bỗng nhiên nghĩ ra cái gì đó, đập tay vào nhau cái “bốp” rồi nói: “Anh Tô thì sao? Chắc là hoa chưa có chủ đúng không? Thế thì mình phải cố gắng khiến cho anh Tô lấy mình mới được, ha ha.”

Thanh Tranh thấy bạn thật là có chí. “... Vậy cậu cố gắng lên nhé.”

Chiều buông xuống, đèn bật lên, cả khu vườn bỗng chốc được bao trùm trong màu ánh sáng bàng bạc vô cùng đẹp đẽ, lung linh.

Khi màn đêm buông xuống, cả khu vườn thật sự mang cảm giác vào thu. Gió thổi nhẹ, lá cây xào xạc, tiếng đàn ngân vang. Đây là lý do vì sao đạo diễn Hứa nhất định chọn mùa thu để diễn vở Côn khúc bản lâm viên, và cũng là để ứng với câu của Phan Tất Chính: *Lá rơi làm giật mình tỉnh giấc mộng tàn.*

Thanh Tranh và Thi Anh Anh ngồi ở một khu dành cho khán giả trong vườn.

Vở kịch cuối cùng cũng bắt đầu.

Có tiếng đàn, tình cảm của Phan Tất Chính và Trần Diệu Thường cũng trở nên vô cùng phong nhã.

Trần Diệu Thường: Người đang tuổi thanh niên trai tráng, hà có gì mà đàn bài ca chưa vợ?

Phan Tất Chính: Tiểu sinh quả thực chưa có vợ.

Trần Diệu Thường: Vậy cũng không liên quan đến ta.

Phan Tất Chính: Dám xin tiên cô cùng nhau đàn khúc nhạc này được không?

Tình tiết vở kịch hòa trong tiếng nhạc du dương cứ thế tiếp diễn. Trên bầu trời mây đã thưa dần, thỉnh thoảng có vài ngôi sao nhấp nháy, soi tỏ người và cảnh trong vườn.

Diễn viên trong kịch đổi cảnh, ánh mắt của quần chúng cũng theo đó mà chuyển từ đình lên cầu nhỏ, từ cầu nhỏ đến hành lang.

Bản lâm viên vì hạn chế thời gian nên đã cắt đi rất nhiều tình tiết nguyên gốc trong vở kịch, chỉ cốt lấy ý và cảnh. Cảnh đêm trong vườn cùng với sự điều chỉnh ánh đèn hợp lý khiến khán giả như được “xem trộm” một cảnh tình yêu nam nữ thời cổ đại. Đây là hai trạng thái cảm xúc hoàn toàn khác khi xem trên sân khấu.

Trích đoạn vở kịch này có thời gian không dài, lúc kết thúc, tiếng vỗ tay rào rào vang lên. Có tiếng vỗ tay của nhân viên hậu trường, cũng có cả lãnh đạo đoàn kịch Côn khúc Bách Châu đến xem, Lục Thực hôm đó cũng có mặt.

Thi Anh Anh vừa vỗ tay vừa nghiêng đầu nhìn Thanh Tranh, giọng nói vô cùng kích động: “Chưa bao giờ tớ có cơ hội được tận mắt xem bản cảnh thực thể này, hôm nay cũng coi như được thỏa lòng mong ước, kịch hay quá...”

Mặc dù Thanh Tranh đã từng xem rất nhiều lần các diễn viên luyện tập vở *Ngọc trâm ký*, nhưng mỗi lần xem xong, cô đều có một cảm giác rất mới mẻ. Đoạn diễn tình cảm trong vở kịch khá nhiều, diễn viên thì đẹp đến nỗi liều nhường hoa thẹn, khiến người ta dễ rung động.

“Đúng vậy, rất hay.”

Thanh Tranh để ý thấy nam chính từ trên sân khấu bước xuống hình như nhìn về phía cô, có điều chỉ trong khoảnh khắc đã ngoảnh đầu sang nói chuyện với An Chi rồi.

Anh ấy chắc không cố tình nhìn cô đâu, có lẽ là vừa hay nhìn ra chỗ này mà thôi!!

Sau khi vở kịch kết thúc, đạo diễn Hứa cùng các đạo diễn trong toàn tập trung lại một chỗ nói chuyện, các diễn viên thì ra sau hậu trường thay trang phục và tẩy trang.

Thanh Tranh giúp các nhân viên hậu trường thu dọn đồ đạc xong, Thi Anh Anh vội vàng giục cô: “Mộc Mộc, dẫn tớ đi gặp anh Tô Phách đi. Tớ muốn xin chữ ký, với chụp ảnh chung nữa!”

Thanh Tranh thấy Tô Phách thường ngày đối xử với người khác có phần hơi xa cách, bản thân cô cũng không hiểu rõ tính cách của anh, nên không dám khẳng định chắc chắn. “Tớ có thể dẫn cậu đi, nhưng anh ấy có muốn ký và chụp ảnh hay không thì tớ cũng không bảo đảm đâu nhé.”

Thi Anh Anh gật đầu lia lịa, gặp trước rồi nói sau.

Hai người đi ra khỏi hành lang, bước qua cầu, cuối cùng cũng đến phòng nghỉ của diễn viên.

Khi Thi Anh Anh nhìn thấy Tô Phách ở khoảng cách gần, mắt cô như bị keo vụn năng dính chặt, có thể nói, Tô Phách trên sân khấu vẫn thua xa ngoài đời.

“Chào anh... em là...” Cô gái họ Thi nổi tiếng về khiếu ăn nói lúc này lại không thể nói năng lưu loát như thường ngày.

Thanh Tranh vốn dĩ không định nói nhiều, nhưng lúc này thực sự không nhìn nổi nữa liền lên tiếng giúp bạn: “Tô tiên sinh, cô ấy là bạn tôi, tên là Thi Anh Anh... rất thích anh.” Thực ra là vừa cảm thấy thích thì đã muốn gả cho anh rồi, thế nên nói “rất thích” cũng không có gì khoa trương.

Tô Phách đã bỏ mũ đội đầu và cởi áo ngoài, mặc chiếc áo sơ mi trắng bên trong, trông vẫn cực kỳ phong độ, anh tuấn. Mang dáng vẻ bình lặng như nước như mọi khi, anh hướng về phía Thi Anh Anh, nói: “Chào em.”

“Chào anh, chào anh ạ!” Thi Anh Anh liếc nhìn Thanh Tranh, ý muốn bảo cô tiếp tục nói đỡ hộ.

Thanh Tranh bất mãn lườm bạn một cái, đành phải tiếp tục nói giúp: “Tô tiên sinh, bạn tôi muốn xin chữ ký của anh, nếu có thể được thì anh chụp với cô ấy một kiểu ảnh chung ạ.” Vì phải nhờ vả nên thái độ của cô khá là nhã nhặn.

Cô vừa nói xong thì Thi Anh Anh đứng bên cạnh đã ngoan ngoãn lấy bút và sổ trong túi ra.

Tô Phách thấy Thanh Tranh cứ cụp mắt xuống, không nhìn anh, anh liền bật cười, nhận lấy sổ và bút ký tên, còn cười với Thi Anh Anh, nói: “Cảm ơn đã yêu mến.”

Thi Anh Anh lúc này nhiệt huyết dâng trào, vô cùng chân thành nói: “Em sẽ luôn là fan của anh!”

Thanh Tranh đột nhiên không nhìn được bật cười khi nhớ tới chuyện trước đây bạn học họ Thi luôn có thái độ cực kỳ bài xích đối với diễn viên trẻ.

“Em cười gì vậy?” Tô Phách hỏi cô.

Thanh Tranh nhìn cười, nghiêm túc nói: “Vui thay cho anh.”

Đồng An Chi thay xong quần áo từ phòng bên cạnh bước tới, vui vẻ hỏi: “Nghe thấy các bạn đang nói chuyện nên bước qua, Thanh Tranh dẫn bạn đến à?”

Thi Anh Anh lập tức chào hỏi: “Chị Đồng, em chào chị! Hôm nay chị diễn tuyệt quá, hay quá ạ!”

Đồng An Chi nói: “Nghe ra thì có vẻ không phải là lời nói dối rồi. Cảm ơn em nhé!”

Tô Phách đứng dậy, nói với Thi Anh Anh: “Đợi tôi đi thay quần áo và tẩy trang rồi chụp ảnh với em, được không?”

“Vâng, được ạ, được ạ, anh đi đi ạ, em đợi anh.”

Tô Phách đang bước đến cửa phòng liền ngoảnh đầu lại nói với Thanh Tranh: “Cô Hứa này, tôi có thể nói chuyện riêng với cô một chút không?”

Thanh Tranh có dự cảm không lành, lo lắng bước đến bên cạnh anh, còn cố tình giữ khoảng cách an toàn. “Gì vậy ạ?”

Tô Phách thấy cô hận bản thân không thể đứng cách mình mười vạn tám nghìn dặm thì bước lại gần, thấp giọng nói nhỏ: “Anh không thể bán nhan sắc một cách vô ích như thế.”

“... Tô tiên sinh, anh thật hài hước.”

Tô Phách cười nhỏ một tiếng. “Anh nói nghiêm túc đây.”

Nghiêm túc sao? Chẳng lẽ còn muốn đưa tiền à? Thanh Tranh không hiểu sự tình suýt chút nữa lấy điện thoại ra chuyển tiền.

“Nghĩ kĩ thì hình như anh không thiếu thứ gì.” Tô Phách lầm bầm.

Thanh Tranh buông chiếc điện thoại đang cầm trong túi xuống.

Tô Phách nói với cô: “Vậy tạm thời cho nợ đã nhé, đợi anh nghĩ ra sẽ tìm em nói chuyện.”

Thanh Tranh nghĩ thầm, nợ nần thế này nguy hiểm quá, nhưng nhất thời cũng chẳng biết nên đối phó thế nào.

Thanh Tranh mở miệng định nói hai lần, nhưng cuối cùng chỉ biết bất lực đáp lại: “Vâng.” Cứ coi như cô vì bạn tốt mà hy sinh đi.

Bạn học Thi Anh Anh vừa “chộp” lấy Đồng An Chi nhờ ký tên, vừa liếc mắt nhìn cảnh tượng Thanh Tranh và Tô Phách đứng nói chuyện, có cảm giác gì đó không thể diễn tả bằng lời. Mặc dù không biết họ đang nói chuyện gì, nhưng hình như là rất hòa hợp.

Mộc Mộc có quan hệ thân thiết với Tô Phách như vậy sao?

Đồng An Chi ký xong, đưa sổ trả lại cho Thi Anh Anh. Thi Anh Anh nhận sổ đã có chữ ký, rồi hỏi nhỏ: “Chị Đồng này, quan hệ của Thanh

Tranh và anh Tô rất tốt phải không ạ? Họ đang thăm thì cái gì vậy, không thể nói cho mọi người cùng nghe sao?”

Đồng An Chi nhún vai: “Tình ý đó.”

“...” Thi Anh Anh thấy Đồng An Chi nói với giọng hài hước, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ thấy không khí trong đoàn tốt như vậy thì không khỏi ngưỡng mộ.

Hôm đó, khi gần về đến nhà, Tô Phách nhìn thấy ở bên ngoài tiểu khu có cửa hàng hoa nhỏ vẫn chưa đóng cửa bèn dừng xe, bước xuống rồi đi vào cửa hàng hoa.

Nhưng khi bước vào trong cửa hàng, anh lại nhất thời không biết mình muốn mua hoa gì. Sống đến gần này tuổi, trừ hồi niên thiếu tặng mẹ hoa hải đường ra thì anh chưa từng mua bất cứ hoa nào khác.

Nhưng dù sao đã bước vào thì không thể tay không về được, anh nhìn đi nhìn lại, thấy mấy bông hoa vân môn ở trong góc là nhìn thuận mắt nhất, liền nói với chủ cửa hàng: “Cho tôi mười cành hoa này.”

Tô Phách về nhà, bà Lương cũng vừa mới từ lớp học khiêu vũ Latin trở về. Thấy con trai ôm một bó hoa to, chậm rãi lau hoa, bà hỏi với giọng vừa tò mò vừa mong đợi: “Con gái tặng à?”

“Không phải ạ.”

“Lẽ nào là con tặng mẹ?” Bà Lương vẫn tỏ ra thích thú.

“Không phải.” Tô Phách sắp không thể kiên nhẫn được nữa. Cuối cùng anh nói thẳng: “Con cảm thấy đẹp nên mua về.”

Bà Lương nhìn con trai như nhìn quái vật. Cuối cùng bà xua xua tay, nói: “Con thích là tốt rồi. Haizz, đúng là càng lớn càng khó hiểu.” Nói xong bà lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Tô Phách không bị ảnh hưởng bởi lời mẹ nói. Anh tìm một bình thủy tinh cắm hoa vào, nhưng lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Anh suy nghĩ một hồi, hôm nào đó phải đi mua một bình hoa đẹp mới được, như vậy mới xứng với những bông hoa xinh xắn này.

Chương 12: Em coi như là trả nợ đi!

Buổi diễn tập trích đoạn *Ngọc trâm ký - Cầm khiêu* rất thành công. Đạo diễn Hứa vô cùng vui mừng, vừa sáng sớm ông đã đến bảo Thanh Tranh cắt nối rồi biên tập lại một đoạn cảnh trong buổi diễn tập làm thành trailer nhỏ quảng cáo cho vở kịch.

Thanh Tranh học chuyên ngành đạo diễn nên đương nhiên cũng học về cắt ghép biên tập. Bình thường cô cũng thích nghịch mấy thứ này, lại yêu cầu khá khắt khe với tác phẩm của mình, thế nên bận rộn cả một buổi sáng, cộng với cả thời gian ăn cơm trưa, cuối cùng mới tạm hài lòng. Lúc đem thành quả cho chú hai thẩm duyệt thì có người đột nhiên chạy tới, nói: “Đạo diễn Hứa, Tô Phách hình như bị đau rồi.”

Đạo diễn Hứa vội vàng đứng dậy, chạy đến khu nghỉ ngơi dành cho diễn viên. Thanh Tranh cũng nhúu chặt mày rảo bước theo.

“Vết thương cũ thôi, không sao đâu, nghỉ ngơi là khỏi.” Trái ngược so với lo lắng của mọi người, Tô Phách trông khá bình thản, cảm giác như người bị đau không phải là anh.

Thanh Tranh thấy một tay anh chống hông, tay kia vịn vào bàn trang điểm, thỉnh thoảng nhúu mày, thỉnh thoảng run run vai, đau vậy mà còn an ủi mọi người đến hỏi thăm mình.

Khi mọi người lục tục tản đi, đạo diễn Hứa gọi Thanh Tranh lại, hỏi: “Cháu lái xe đến à?”

Thanh Tranh gật gật đầu.

“Thế này nhé, chiều nay chú bảo Thâm Già Công đến thay, cháu giúp chú đưa Tô Phách về nhà nghỉ ngơi. Nhiệm vụ tiếp theo của cậu ấy khá gian nan đấy, không thể coi thường sức khỏe được.”

Tô Phách vốn không muốn về nhà, định nghỉ ngơi một lát xem tình hình thế nào, nhưng chưa thốt ra lời thì đạo diễn Hứa đã nói thế. Nghe xong sắp xếp của đạo diễn, anh quyết định vâng lời. Thanh Tranh dìu Tô Phách đến tận cổng khu vườn, không nhìn được ngẩng đầu liếc nhìn anh.

Chẳng phải nói là không đau lắm ư, thế sao hơn nửa trọng lượng cơ thể anh cứ ngã sang người cô thế nhỉ?

“Này, anh...”

“Hử?”

“Anh không sao thật chứ?”

“Tạm thời... không chết được.”

Thanh Tranh câm nín, quyết định không thêm phát huy tinh thần chủ nghĩa nhân đạo nữa, chỉ làm chân lái xe đưa anh ta về nhà là xong nhiệm vụ. Thế là cô dừng lại, hít sâu một hơi, nắm lấy cánh tay anh tiếp tục bước về phía trước.

Tô Phách vốn muốn làm vậy để xem cô thế nào, kết quả lại nhìn thấy trán cô lấm tấm mồ hôi.

Trên đoạn đường đến bãi đỗ xe, Thanh Tranh cảm thấy lực đè lên người mình giảm đi khá nhiều. Khi đến chỗ đỗ xe, cô nhìn lại lần nữa thì thấy anh đột nhiên cười với cô, khiến cô chẳng hiểu ra làm sao.

“Sao anh lại cười?”

“Cảm ơn em.” Tô Phách chân thành nói, đồng thời động vào cánh tay bị Thanh Tranh nắm lấy. “Có điều bị em nắm chặt quá, tay anh hơi tê.” Đây cũng là lời nói thật lòng.

Thanh Tranh tự nhiên được nhận lời cảm ơn, vốn định lịch sự trả lời “Không có gì”, nhưng lại bị nửa câu sau đó của anh làm cho câm nín.

Anh cười, giờ bàn tay “bị tê” đó ra nắm lấy tay cô, rồi nhanh chóng thả ra trước khi cô có phản ứng. “Đúng là tê thật, nắm thử mà cũng không nắm chắc được.”

Thanh Tranh chỉ cảm thấy tay mình âm ấm, nhiệt độ này từ trên tay cô cứ thế chạy tuốt lên trên đầu, đến nổi tai cũng bắt đầu nóng lên. Ngay lúc này, cô rất muốn từ bỏ nhiệm vụ.

“Đi thôi.” Tô Phách lên tiếng.

Đoạn đường sau đó, Thanh Tranh luôn cảm thấy thỏm, lo lắng. Có điều, Tô Phách hầu như chỉ ngồi yên nghịch điện thoại, có vẻ như cử chỉ vừa nãy chỉ là vô tình mà thôi.

Hơn nửa tiếng sau, Thanh Tranh đã lái xe đến khu nhà của Tô Phách.

Sau khi đưa anh vào sảnh, Thanh Tranh giúp bấm nút ở cầu thang máy.

“Anh có tự đi lên được không?” Cô hỏi thăm dò một câu. Đã có thang máy thế này, cô đáng lẽ có thể rút lui được rồi, cô nghĩ thầm.

Tô Phách liếc nhìn cô, hồi lâu không nói gì, đến nỗi Thanh Tranh không biết nên đi hay nên ở. Lưng của Tô Phách là bệnh cũ tái phát, mỗi lần phát tác là đau âm ỉ, ngay bây giờ còn đau nhức hơn cả trước lúc lên xe, nhưng ngoài việc không thể biểu diễn trên sân khấu, còn những cái khác thì không vấn đề gì.

“Không được.” Tô Phách cong cong khóe môi. “Em cứ coi như là trả nợ đi.”

“Gì cơ?”

Tô Phách bảo: “Bạn học em đó.”

“...”

“Rất không muốn trả nợ hả?”

Thanh Tranh thường ngày rất nhanh nhẹn, nhưng đối diện với Tô Phách thì tâm tình có chút dờ dẫm. Cô thầm lầm bầm: Anh thấy ai bị ép trả nợ mà tươi cười rạng rỡ chưa hả?

Lúc này, cửa thang máy đã mở, Thanh Tranh thấy bộ dạng anh thực sự khó chịu, lông mày thỉnh thoảng lại nhíu chặt, thầm nghĩ anh là bảo bối của đoàn, không thể để chuyện gì xảy ra được, nên nói: “Vây đi thôi.” Cô lại cẩn thận nắm cánh tay anh, nhưng lần này chỉ dám nắm nhẹ. “Nhà anh ở tầng mấy?”

Tô Phách cười. “Tầng chín.”

Nhà Tô Phách dùng khóa vân tay để tránh phải mò tìm chìa khóa mở cửa. Sau khi vào nhà, Thanh Tranh phát hiện nhà anh không xây nhiều phòng nhiều cửa, thế nên phòng khách trông rất rộng rãi. Vì mặt phía đông là cửa sổ sát sàn, cộng thêm phòng khách không bày biện nhiều đồ phức tạp nên trông vô cùng sáng sủa, sạch sẽ.

Thanh Tranh dìu Tô Phách đến ngồi ở xô pha, phát hiện phòng khách thông với phòng bếp, trên bàn phòng bếp còn có một bình hoa vân môn

vàng nở rực rỡ.

Thanh Tranh nhớ cách đây không lâu, anh còn cùng cô nói về loài hoa này, nhất thời có chút hoảng hốt.

Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên khiến Thanh Tranh giật nảy mình. Cô bất giác nhìn sang Tô Phách. Tô Phách đang ngồi dựa vào xô pha, phát phát tay, ra hiệu bảo bản thân không tiện đi lại. Thế là Thanh Tranh đành miễn cưỡng ra mở cửa. Trong lòng thầm nghĩ, cầu mong đừng là bố mẹ của anh ấy, nếu không lại phải giải thích này nọ.

Cô do dự mở cửa, không ngờ đứng ngoài cửa là một thanh niên mặc bộ quần áo giao hàng. Anh ta mỉm cười, lịch sự đưa túi giấy cho Thanh Tranh. “Đồ ăn của cô, mời dùng.”

“Cảm ơn.” Thanh Tranh trả lời máy móc, cho đến khi đóng cửa mà vẫn chưa có phản ứng nào.

“Anh đặt đồ ăn à?” Cô chỉ vào chiếc túi trong tay, hỏi Tô Phách.

“Anh ăn rồi, mua cho em đây.”

“Cho tôi?” Thanh Tranh có chút khó hiểu.

“Vừa nãy trên đường đi, anh nghe thấy bụng em reo.” Tô Phách chậm rãi nói.

Thanh Tranh đột nhiên lúng túng, đúng là buổi trưa cô không ăn cơm, vừa nãy vì phải cảnh giác cao độ khi ở một mình với anh nên quên đi cơn đói. Bây giờ thấy anh nhắc nhở, cảm giác đói lại cuộn lên. “Tôi...”

“Không cần cảm ơn, em ăn đi, anh nghỉ một lát.” Tô Phách nói xong liền nhắm mắt lại.

Thanh Tranh lúc này đã rất đói, suất bún bò đang cầm trong tay đúng là món của nhà hàng cô thích. Cô định mở miệng nói chút nữa mang vào xe ăn, nhưng cảm thấy như thế khách sáo quá, cuối cùng đành nói câu cảm ơn, rồi rất có phép tắc ngồi bên bàn trong phòng bếp ăn.

Xô pha cách bàn bếp rất gần. Ánh sáng buổi chiều đã dịu đi nhiều, nhẹ nhàng hắt lên sàn phòng khách. Ánh sáng màu vàng dịu ấy lan tỏa vào cả phòng bếp, chiếu sáng lọ hoa vân môn vàng trên bàn ăn. Một người đang nghỉ ngơi, một người đang ăn, sự tĩnh mịch này mang lại cảm giác rất hài hòa, êm đềm.

Thanh Tranh đang ăn, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, trước kia đã từng có lần anh cũng mời cô ăn cơm, nhưng sau khi ăn xong, anh liền nói “chia tay” với cô.

Ánh mắt của Tô Phách cuối cùng đã di chuyển lên người cô, anh nhìn thấy cô cúi đầu ăn rất chăm chú.

Lông mi của cô dài rất dài, thỉnh thoảng khẽ lay động, anh thật sự muốn đưa tay ra chạm vào, hoặc chạm vào đôi tai đỏ hồng dưới ánh nắng mặt trời của cô...

“Hứa Thanh Tranh.”

“Vâng?” Thanh Tranh ngẩng đầu.

Cô vừa nảy mơ màng, ngây người ra nên bất giác toát mồ hôi.

“Gì vậy?” Cô hỏi lại.

“Em có thể ăn từ từ, không vội.” Tô Phách nói.

Nhưng một suất bún này thì có thể ăn bao lâu chứ, chẳng mấy chốc Thanh Tranh đã no, còn thừa một phần ba bát.

Cô bỏ đũa xuống, đang định dọn bát thì nghe Tô Phách nói: “Giúp anh dán cao có được không?”

Thanh Tranh mặc dù cảm thấy việc “giúp đỡ” này có chút thân mật quá, nhưng lỡ ăn của người ta rồi, lười ngần lại hay sao ấy nên nhất thời không tiện từ chối.

Tô Phách chỉ tay về phía ngăn kéo chỗ bàn trà. “Ngăn kéo bên trái có cao dán.”

Thanh Tranh cuối cùng cũng thuận lợi lấy được cao dán nhờ sự hướng dẫn của anh, sau đó tần ngần ngồi xuống bên cạnh.

“Tôi chưa từng giúp ai dán cao.” Cô không biết mình đang căng thẳng cái gì nữa.

Anh ngược lại rất không khách sáo. “Vạn sự đều có lần đầu tiên.”

Thanh Tranh nghe thấy câu này, cảm thấy bối rối, đành không tranh luận với anh nữa, lên tiếng hỏi: “Dán ở đâu?”

Tô Phách ngồi thẳng người, cởi hai khuy phía dưới của áo sơ mi, sau đó lật lên.

“Ồ đây.” Anh dùng ngón tay chỉ vào phần gần hõm lưng, sau đó nghiêng người đợi cô dán.

Thanh Tranh thấy lưng anh rất gầy, da mịn màng, trắng như sứ, cảm giác có thể nhìn xuyên qua được.

Cô mím môi, thu lại ánh mắt, bắt đầu xé lớp giấy dính. Ai ngờ lớp giấy bảo vệ miếng cao như đang cố ý đối địch với cô, làm thế nào cũng không xé được.

“Anh, cái này chất lượng không tốt phải không? Không xé ra được.”
Cô thấy hơi cáu.

“Không vội, em cứ từ từ xé.” Tô Phách hình như còn khẽ cười.

“...”

Thanh Tranh chật vật mãi mới xé được một nửa, nhưng đột nhiên quên mất vị trí dán cụ thể. Để tránh dán nhầm, cô đành phải giơ ngón tay ra, khẽ chạm vào vị trí mà cô đoán là đúng. “Ồ đây à?”

“... Ừ.”

Thanh Tranh hít một hơi thật sâu, cuối cùng tập trung tinh thần dán miếng cao lên.

Cô vừa bỏ tay ra, Tô Phách lại dùng tay mình áp lên mu bàn tay cô, nhưng cũng rất nhanh rút tay về.

“Giúp anh ấn chặt một chút, nếu không dễ rơi ra lắm.”

Thanh Tranh đã làm rồi nên cũng không thể làm nữa chừng. Thế là cô lại không chế lực, dùng bàn tay chậm chậm ấn xuống, đến khi xác định cao đã dán chắc mới bỏ ra.

“Cảm ơn.” Tô Phách bình tĩnh nói lời cảm ơn, sau đó bỏ áo xuống.

Sau khi Thanh Tranh đi khỏi, Tô Phách nhìn bó hoa vân môn bùng nổ lạng lẹ dưới ánh nắng mặt trời, thầm nghĩ: Không biết gương vỡ lại lành thì

thắng lợi lớn, hay là làm lại từ đầu thì thắng lợi lớn đây?

Thanh Tranh trở về khu vườn, nhưng thời gian còn lại trong ngày, cô không thể tập trung tinh thần được. Lúc sắp tan làm thì cô nhận được link do Thi Anh Anh gửi, kèm theo giọng thắng thốt: “Cậu và anh Tô Phách đã nắm tay nhau rồi cơ à?”

Thanh Tranh không hiểu bạn nói gì liền mở link liên kết ra và ngó người.

Đập vào mắt là hình cô đang đứng ở bãi đỗ xe và Tô Phách thì nắm tay cô. Ảnh chụp rõ ràng cả khuôn mặt của Tô Phách, cô thì đỡ hơn, chỉ bị chụp một phần khuôn mặt. Lại xem kỹ nội dung, mới phát hiện đây là bình luận trên diễn đàn Côn khúc.

Người gửi bài nói: “Tình cờ gặp Tô Phách, diễn viên Côn khúc mà tôi thích, kết quả từ vui mừng biến thành kinh ngạc, đợi đến khi phản ứng lại thì người ta đã lên xe đi mất rồi.”

Do Tô Phách được coi là tài năng xuất chúng trong giới trẻ, cộng thêm anh nhận được không ít sự yêu mến từ sau vở *Tây lâu ký* nên số người bình luận cũng đáng kể.

Có người nói, cầm tay thế này chắc chắn là bạn gái rồi, có người phân tích là vẫn chưa cầm được, chỉ là do góc chụp thôi.

Có người bình luận từ đầu đến chân vóc dáng của cô, tốt xấu đều có.

Vì trong nhà có người thân làm đạo diễn, biên kịch nên Thanh Tranh rất hiểu giới showbiz, cho dù có đọc được lời bình luận không tốt, cô cũng không tức giận.

Tiếp sau đó, cô đọc được một bình luận khiến tim mình thất lại. “Đọc hồi lâu, hình như đúng là chị khóa trên của mình, mình đã từng tham dự tác phẩm của chị ấy. Nếu đúng là chị ấy... thì thật là lợi hại. Tên của chị ấy thường xuyên xuất hiện trên bảng tên nhận học bổng, hai bộ phim ngắn của chị ấy còn được thầy giáo coi là phim mẫu. Ồ, nghe nói chị ấy còn học rất nhiều nhạc cụ nữa, có loại nhạc cụ còn gần như bị thất truyền. Mà nghe nói chị ấy còn biết biểu diễn ảo thuật... Ồ, có người nói chị ấy không xinh đẹp, chẳng phải cái ảnh này chỉ chụp được ba phần thôi sao, xem ba phần cũng thấy xinh rồi mà.”

Thanh Tranh đọc xong lời bình luận của cậu em (hay cô em) khóa dưới nào đó xong, thầm nghĩ: Ảo thuật là cái gì vậy? Cô học ảo thuật bao giờ mà sao ngay chính cô cũng không biết? Nghĩ đến việc mình được đàn em khóa dưới ở trường nhìn với ánh mắt tốt đẹp như vậy, trong lòng cô không khỏi có chút vui sướng.

Những bình luận sau đó, cô không có hứng xem tiếp nữa.

Tuy nhiên cô không quên trả lời lại Thi Anh Anh: “Tớ và Tô Phách rất trong sáng.”

Thi Anh Anh: “Ồ...”

Sau đó, khi Thanh Tranh vừa về đến nhà, Thi Anh Anh lại gửi cho cô một bức ảnh.

Vì có người post bình luận này lên Weibo, thế nên Tô Phách cũng trả lời.

Anh nói: “Đây là cô gái rất ưu tú, mong mọi người đừng bình luận lung tung, xin cảm ơn.”

Thi Anh Anh hỏi Thanh Tranh: “Trong sáng, hử?”

Thanh Tranh: “Trong câu anh ấy nói, có từ nào là không trong sáng?”

Thi Anh Anh: “Căn bản là hoàn toàn khác phong cách viết trên Weibo của anh ấy. Hai hôm trước, tớ đã đọc hết tin của anh ấy trên Weibo rồi, trước đây không phải viết để tuyên truyền cho vở kịch thì cũng chỉ giao lưu với đồng nghiệp mà thôi.”

Thanh Tranh: “Tớ từng hợp tác với anh ấy, cũng coi như là đồng nghiệp mà. Hơn nữa, chuyện này cũng liên quan đến danh tiếng của anh ấy, anh ấy thanh minh một chút chẳng phải rất bình thường sao?”

Thi Anh Anh vẫn đeo bám đến cùng. “Thanh Tranh à, không phải anh ấy nên nói “Cô ấy không phải là bạn gái của tôi” sao?”

“...”

Tối muộn, Thanh Tranh nhận được tin nhắn từ Tô Phách. “Mấy tin trên mạng, em đừng để ý, có điều anh vẫn cần nói lời xin lỗi em.”

Thanh Tranh: “Tôi không để ý đâu, anh không cần phải cảm thấy có lỗi.”

Chương 13: Bạn trai cô thật chu đáo!

Mặc dù nói không để ý, nhưng tối hôm đó Thanh Tranh lẫn hết bên trái đến bên phải trên giường mà vẫn không thể ngủ được. Cô tỉ mỉ nhớ lại một lượt những chuyện xảy ra từ khi gặp lại Tô Phách. Anh đối với cô rất thân thiện, thỉnh thoảng có những hành động trên cả sự thân thiết, ví dụ như khoác áo cho cô, buổi chiều tối trước quốc khánh một ngày còn đợi cô ở bãi đỗ xe để chào, rồi còn ôm cô...

Có lẽ anh không nhớ ra cô, nhưng bây giờ có phải là anh đã thích cô một chút rồi không?

Xem ra, anh thực sự không nhớ trước kia đã cho cô leo cây như thế nào.

Thanh Tranh nghĩ đến đó thì dở khóc dở cười.

Nhìn đồng hồ đã hơn hai giờ sáng, cô phải dừng ngay suy nghĩ vẩn vơ đi thôi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa.

Trước khi ngủ, cô còn mơ màng nghĩ: Lúc đầu sao anh ấy lại “đá” mình nhỉ, lúc đó mình đáng yêu, nghe lời thế cơ mà!

Hôm nay, Thanh Tranh đến khu vườn muộn hơn mọi khi nên đi tới thẳng chỗ đạo diễn Hứa.

Đạo diễn Hứa nhìn thấy cô liền nói: “Tranh Tranh, nào, đến văn phòng chú một chuyến.”

Thanh Tranh liền mang theo cả suất ăn sáng bước vào văn phòng tạm thời của đạo diễn Hứa.

Đạo diễn Hứa vừa pha trà vừa nói: “Năm đoàn Côn khúc lớn nhất toàn quốc sẽ hợp tác với nhau làm một vở mới là *Hồng lâu mộng*. Lần này để giới thiệu người mới, cũng để tuyên truyền cho văn hóa Côn khúc, tất cả diễn viên đều phải thông qua tuyển chọn công khai trên mạng.”

“*Hồng lâu mộng* là một vở lớn mà.” Thanh Tranh mặc dù không hiểu nhiều, nhưng nghe đến ba từ *Hồng lâu mộng* là cô đã cảm thấy vĩ đại, hơn nữa các đoàn kịch lớn trong nước mà cùng hợp tác thì quy mô sẽ vô cùng hoành tráng.

“Ừ, thực ra trước đây cũng từng làm một bản rồi. Lần này là làm bản mới hơn và tuyển chọn dàn diễn viên mới. Chủ tịch hội kịch Côn khúc muốn mời chú làm ban giám khảo.”

Thanh Tranh nghe chú hai nói với giọng phiến não thì hỏi: “Vậy chú lo lắng gì ạ?”

“Chú định không đi, dù sao chú cũng chỉ là đạo diễn Côn khúc nửa vời. Cháu cũng biết đấy, trong vở *Hồng lâu mộng* có rất nhiều chương hồi nhắc đến Côn khúc. Bộ phim lần này sẽ lồng ghép khéo léo giữa kịch và các tình tiết chủ đạo trong truyện, vô cùng thú vị. Chú rất hào hứng, thế nên đã mặt dày đồng ý làm ban giám khảo rồi.” Đạo diễn Hứa ngồi trên ghế bành, uống ngụm trà rồi lại nói tiếp. “Nhưng vấn đề then chốt không phải nằm ở chỗ chú có tham gia làm giám khảo hay không, vì chỉ cần chú dành ra vài ngày tuyển chọn diễn viên đăng ký là được, nhưng nếu Tô Phách và Đồng An Chi tham gia tuyển diễn viên thì cần phải mất thời gian để chuẩn bị, như vậy tiến độ vở *Ngọc trâm ký* chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Mà vở *Hồng lâu mộng* thì quá tốt, đạo diễn cũng coi trọng, chú thực sự không

muốn họ bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy. Thế nên chú dự định lùi thời gian công diễn vở *Ngọc trâm ký* đến trung hạ tuần tháng Mười một, thậm chí có thể lùi đến tháng Mười hai, tóm lại phải để sau khi tuyển xong diễn viên cho *Hồng lâu mộng* thì mới công diễn vở *Ngọc trâm ký*.”

“Lúc đó thời tiết vẫn đang là cuối thu, sắp xếp như vậy cũng ổn ạ.” Coi như là vẹn cả đôi đường.

Đạo diễn Hứa gạt đầu, nhìn cháu gái nói: “Chú nói với cháu chuyện này, chủ yếu là muốn mượn thêm khu vườn của nhà cháu một thời gian nữa. Về phía bố cháu, cháu nói một tiếng với bố giúp chú. Khu vườn này chú định mượn đến tháng Mười một thôi, kết quả lại phải kéo dài thêm.”

Thanh Tranh thấy vẻ mặt chú hai luôn lo lắng thì cười an ủi. “Cũng không chênh lệch bao nhiêu ngày. Chú chỉ là nghĩ thay cho dàn diễn viên trẻ thôi mà.”

Trong lòng đạo diễn Hứa bỗng cảm thấy thoải mái ít nhiều, bèn nói: “Cô cháu gái này thật biết nói chuyện.” Đạo diễn Hứa ngừng một lát rồi nói tiếp với giọng trêu đùa: “Thanh Tranh à, chiêm dụng của hồi môn của cháu lâu như vậy, chú hai cũng thấy rất áy náy, đợi lúc nào cháu kết hôn, chú hai nhất định sẽ tặng cháu một phong bao thật lớn.”

Kết hôn? Đó là chuyện không biết đến khi nào!

Tô Phách dán cao ở nhà nghỉ ngơi nửa ngày một đêm xong, cảm thấy không có gì đáng ngại nữa, sáng hôm sau liền lái xe đến khu vườn. Trên con đường nhỏ dẫn tới phòng hóa trang, anh đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Giọng nói đó phát ra từ phía sau hòn non bộ.

“Người đó đúng là tớ, nhưng bọn tớ không phải là kiểu bạn trai bạn gái gì đâu... nắm tay chỉ là hành động vô tình thôi... Chúng ta là bạn học với nhau gần bốn năm rồi, chẳng lẽ cậu không tin tớ à?”

“Bây giờ không phải cậu ở nơi khác à... Tớ có thể nói không sao, nhưng đột nhiên chạy tới nói với anh ấy “Xin phép cho em chụp anh một pô ảnh ở khoảng cách gần, chính diện nhé”, như vậy không phải mất lịch sự lắm sao? Không phải, chỗ cậu chẳng phải cũng có minh tinh à... Ồ, anh ấy à, cũng không đẹp trai lắm... Được rồi, không nói nữa, tớ chụp trộm anh ấy vậy...”

“Em muốn chụp trộm ai thế?”

Giọng nói của Tô Phách đột ngột vang lên bên tai khiến Thanh Tranh giật nảy mình.

Cô vội vàng cúp điện thoại. “Anh... cảm thấy sức khỏe thế nào rồi?”

“Cũng đỡ hơn rồi.” Tô Phách nói xong, nhìn chiếc điện thoại trên tay cô đầy thâm ý.

Thanh Tranh thực sự cảm thấy mất mặt, có người nào muốn chụp trộm như cô mà lại bị đương sự nghe thấy không cơ chứ, mà cũng không biết anh nghe được bao nhiêu phần trăm rồi, có nghe ra cái gì không?

Tuy nhiên, cô chỉ nhìn thấy một bàn tay giơ trước mặt, trong lòng bàn tay là một đôi tượng nhỏ sống động như thật, một sinh một đán, xem cách mặc trang phục và trang điểm thì chính là Phan sinh và Trần cô trong vở *Ngọc tâm ký*, được chế tác rất tinh xảo, đáng yêu.

Rồi cô nghe thấy Tô Phách nói: “Chuyện hôm qua anh vẫn cảm thấy rất áy náy, thế nên mới tìm thứ này tặng em, coi như bù đắp nhé.”

Thanh Tranh muốn từ chối, nhưng trong lòng lại thực sự rất thích, nhất thời không biết phải làm sao. Tô Phách không giục giã cô, chỉ đứng đó lặng lẽ chờ đợi.

Một lát sau, có giọt nước rơi trên mặt Thanh Tranh, thì ra là mưa.

Tô Phách bỗng nhiên bật cười, nói: “Ông trời cũng đang giục em nhận đây.”

Chỗ họ đứng cách khá xa hành lang, chỉ vài giây sau, trời đổ mưa to. Tô Phách giơ tay ra kéo Thanh Tranh vào lòng, rồi dắt cô chạy nhanh về phía hành lang gần nhất.

Chạy vào trong hành lang, Tô Phách liền buông tay ra, tiện thể nhét luôn đôi tượng vào trong tay cô, nhìn cô cười rồi xoay người bước đi.

Thanh Tranh thấy người ta đi xa mới hít sâu hai cái để bình ổn tâm trạng, tuy nhiên thoang thoảng đâu đây vẫn còn mùi hương mà anh vừa ôm cô. Cô cúi đầu nhìn đôi tượng nhỏ, cuối cùng nhét chúng vào trong túi áo.

Cơn mưa không bao lâu đã chuyển sang lát phát, có điều vẫn có gió. Gần chiều tối, Thanh Tranh thay chú hai cô đến Đoàn kịch Côn khúc Bách Châu giao mấy bản tài liệu. Vừa từ văn phòng lãnh đạo bước ra, đến chỗ rẽ thì cô gặp Triệu Nam.

Thanh Tranh nhìn thấy Triệu Nam thì có chút ngại ngùng. Từ sau lần cô tỏ rõ thái độ của mình, anh ta cũng không liên lạc lại. Có điều, theo phép lịch sự, cô vẫn gật đầu chào anh ta.

“Thanh Tranh!” Anh ta hình như cũng có vẻ mất tự nhiên, nhưng vẫn gọi tên cô.

Thanh Tranh không biết nên nói gì với anh ta, những điều cần nói thì cô đã nói rồi.

Thấy cô muốn rời đi, Triệu Nam liền mở miệng: “Cô có biết chuyện tuyển chọn diễn viên cho vở *Hồng lâu mộng* không?”

“Tôi biết.”

“Nếu như tôi cũng tham gia tuyển chọn thì cô cảm thấy thế nào?”

“Gì cơ ạ?” Thanh Tranh có chút ngỡ ngàng. Triệu Nam là diễn viên hoa liễu, trong cuộc thi tuyển đó phải chọn ra ba diễn viên đóng vai Giả Bảo Ngọc, Lâm Đại Ngọc, Tiết Bảo Thoa, mà trong ba vai đó, không có vai diễn nào phù hợp với anh ta cả.

“Nếu tôi đăng ký vào nhóm tiểu sinh...”

Thanh Tranh thực sự bất ngờ. “Trong Côn khúc mà đổi vai thì rất khó, không phải sao?” Điều này là cô nghe chú hai nói.

“Đúng là khó, nhưng không thử làm sao mà biết được?” Triệu Nam có vẻ như đang trả lời cô, nhưng cũng như đang nói với chính mình.

Thanh Tranh nghĩ cũng đúng, “ừm” một tiếng rồi nói tiếp: “Vậy chúc anh thành công.” Nói xong, cô bước về phía trước, còn Triệu Nam vẫn đứng nguyên chỗ cũ, trầm ngâm vài giây rồi nói to: “Nếu tôi thất bại, cô có cười tôi không?”

Cô một lần nữa dừng bước, ngoảnh đầu lại nói: “Sao có thể chứ?” Bất kỳ nỗ lực nào đều không nên cười nhạo.

“Thế thì được rồi.” Triệu Nam lần này không giữ cô lại nữa, mang theo nụ cười chân thành, nói hai tiếng “tạm biệt” với cô.

Bước đến cổng Đoàn kịch Côn khúc, Thanh Tranh vẫn còn băn khoăn nghĩ: “Tại sao Triệu Nam lại muốn nói những điều này với mình nhỉ?”

Lúc trở về, vì trời mưa, tầm nhìn không tốt, Thanh Tranh lái xe rất chậm. Nhưng khi sắp đến lối rẽ vào khu vườn thì chiếc xe phía trước đột nhiên tăng gấp khiến xe của cô đâm phải đuôi chiếc xe đó. Lực va chạm mạnh khiến đầu cô đập vào vô lăng. Chuyện xảy ra đột ngột, cô chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa. Vừa hay lúc ấy, cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, liền có chút đuối sức ấn nút nghe điện thoại gián tiếp gắn trên vô lăng.

“Alô?”

Đối phương a lô ba, bốn tiếng, Thanh Tranh mới nghe rõ đó là giọng của Tô Phách.

“Xin lỗi, tôi... tôi bị đụng xe.” Ngay lúc này, cô có chút mơ hồ.

“Ở đâu?”

“Ở ngã ba bên ngoài khu vườn...”

Cô nói xong thì anh cũng ngắt điện thoại.

Tài xế chiếc xe phía trước bước đến hỏi cô có sao không, Thanh Tranh đáp là không sao. Người đó bèn gọi điện thoại cho cảnh sát. Cô nhớ ra mình cũng cần phải gọi người của công ty bảo hiểm đến, thế là bèn lục tìm điện thoại.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, cô gọi xong điện thoại thì ngồi yên trong xe chờ đợi, đồng thời cũng để bản thân bình tĩnh lại.

Rất nhanh sau đó có người gõ cửa kính xe, Thanh Tranh ngoảnh đầu ra nhìn, phát hiện chính là Tô Phách, vội vàng hạ cửa kính xe.

Tô Phách mang theo hơi nước mát lạnh khom lưng xuống, ngẩng đầu hỏi cô: “Thế nào rồi? Em có bị thương ở đâu không?”

Thanh Tranh nhìn người ở ngay trước mắt mình, thấy vẻ mặt anh tỏ ra rất lo lắng... Lúc này cô vẫn còn cảm thấy choáng váng và sợ hãi. Cô hiếm khi thể hiện tâm trạng yếu đuối thế này trước mặt anh, nhỏ giọng nói: “Tôi thấy đau ở trán.”

Tô Phách bỗng có cảm giác tim mình như bị kim nhọn đâm vào. “Anh bảo Lâm Nhất qua đợi cảnh sát, bây giờ em cùng anh đi bệnh viện.”

“Không cần đâu, tôi không sao, chỉ là trán bị va đau thôi.”

“Thực sự không sao chứ?”

“Thật mà, tôi lái xe rất chậm, va chạm cũng không nghiêm trọng, chỉ là vừa nãy tôi sợ quá thôi.”

Tô Phách nhíu mày, giờ tay chạm vào chỗ đỏ hồng trên trán cô, Thanh Tranh bất giác dịch lùi về phía sau, nhưng trên trán vẫn còn vương chút hơi ấm, giống như được tiếp sức mạnh, hơi ấm ấy chạy thẳng một lèo xuống trái tim cô. Sau đó hình như trong tim lại hóa thành một con bướm hồng, nhẹ nhàng dập dìu đôi cánh nhỏ.

Dạo gần đây, cảm giác này thỉnh thoảng lại xuất hiện, Thanh Tranh bây giờ không thể xác định cảm giác này nằm yên đã lâu bây giờ nhen nhóm

sống dậy, hay là hoàn toàn đã nẩy mầm đâm chồi rồi. Cô day day huyết thái dương, đợi tâm trạng bình tĩnh lại mới ngược mắt lên nhìn anh.

Cả người anh vẫn hòa trong màn mưa, mặc dù chỉ là mưa bụi nhỏ nhưng áo sơ mi của anh cũng đã ướt.

“Hay là anh lên xe ngồi? Cảnh sát chắc lát nữa mới đến. Thực ra một mình tôi đợi cũng được... Anh về làm việc đi.”

“Anh sắp xếp công việc ổn thỏa rồi.”

Tô Phách nói xong, đi vòng qua bên kia, rồi mở cửa xe ngồi vào ghế phụ.

Không gian trong chiếc xe nhỏ khá chật hẹp, hai người có thể nghe thấy rõ tiếng thở của nhau. Thanh Tranh thuận tay bật nhạc cài sẵn trong xe, nếu không thì yên tĩnh quá.

Trước đó, cô đã cài rất nhiều bài Côn khúc, coi như để bản thân học thêm. Tuy nhiên lúc này, tiếng nhạc vang lên lại là bài *Sơn đào hồng* của Tô Phách. *Dẫu cho nàng xinh đẹp như hoa, nhưng thời gian trôi đi như dòng nước chảy...*

Tô Phách nghe thấy bài hát của mình, khóe miệng khẽ giật giật, ngoảnh đầu nhìn sang phía cô.

Thanh Tranh muốn giải thích, lại nghĩ rằng càng thanh minh thì càng như thú tội, cuối cùng chỉ cười cười, nói: “Thật trùng hợp.”

Tô Phách hiểu ý của cô, trong vô số bài hát, thuận tay bật đúng bài hát của anh, quả thực là rất trùng hợp.

Khúc nhạc này hết lại đến khúc nhạc khác, lần này là bài *Lăn hợa mi* của danh gia Trương Văn Dao đời trước.

“Thật là có tâm.”

Thanh Tranh khẽ “ừm” một tiếng, “ừm” xong mới cảm thấy tâm trạng mình có gì đó là lạ, cảm giác như được “thầy giáo” khen ngợi mà vui mừng vậy.

Sau đó hai người không nói gì nữa, trong xe chỉ có tiếng nhạc du dương, Thanh Tranh nhìn ra bên ngoài cửa sổ đèn thất thần.

Khi bài *Lăn hợa mi* hát đến khúc cuối thì xe cảnh sát tới. Thanh Tranh đang định xuống xe thì Tô Phách ngăn cô lại, bảo cô tiếp tục ngồi trong xe đợi, anh sẽ xuống xử lý.

Thanh Tranh cảm thấy ngại nên vẫn cầm ô bước xuống. Cô mở ô đứng bên cạnh anh. Anh rất cao nên cô cũng phải giương ô lên cao, quá đỉnh đầu anh.

Trời ngày càng tối nên hơi lạnh. Cô bất giác rung mình một cái, Tô Phách thấy vậy thì đón lấy ô ở tay cô. “Để anh cầm cho, em vào trong xe ngồi cho ấm đi.”

Đồng chí cảnh sát nhìn hai người, nói: “Bạn trai cô thật chu đáo, vậy mỹ nữ vào trong xe đợi tí nhé.”

“Không phải bạn trai ạ.”

“Nghe lời cảnh sát đi.”

Hai người đồng thanh lên tiếng.

Thanh Tranh nhìn chú cảnh sát, cân nhắc một chút rồi bước vào trong xe.

Lúc này trời càng tối. Đèn hai bên đường đã được bật sáng. Ánh đèn xuyên qua màn mưa chiếu xuống, chiếu vào gương mặt lúc sáng lúc tối.

Thanh Tranh nhìn Tô Phách đứng cầm ô trong mưa.

Nhìn mãi nhìn mãi, cô bất giác lại nảy lên suy nghĩ: Hình như anh ấy thật sự có chút thích mình thì phải? Nếu không tại sao lại giúp mình như vậy chứ?

Nhưng ngộ nhỡ, anh chỉ là thích giúp đỡ người khác thì sao nhỉ? Giống như anh hồi xưa, thấy cô dầm mưa liền mang ô cho cô đấy thôi. Thanh Tranh lại cảm thấy đau đầu.

Đợi sau khi xử lý xong xuôi, Thanh Tranh cùng Tô Phách trở về khu vườn, vì chỉ có một chiếc ô nên hai người không thể không đi sát cạnh nhau.

Tô Phách than thở: “Đừng đi dịch lùi ra nữa. Em cứ đi thế là cả hai người đều bị ướt đấy.”

“... Ồ.”

Cô ấy thật sự... không thích ở gần mình. Tô Phách nghĩ.

Về đến khu vườn, đạo diễn Hứa sau khi nắm được tình hình, nhìn vào mảng tím bầm trên trán cô cháu hồi lâu, rồi ra lệnh cho cô mai nghỉ ở nhà một ngày.

Thanh Tranh muốn nói không cần, tuy nhiên chú hai cô đã trừng mắt nhìn cô rồi nói: “Lời lãnh đạo nói thì phải nghe chứ.”

Hứa cô nương luôn tôn sư trọng đạo đành phải ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Sau khi Tô Phách cùng cô về đây thì liền đi thu dọn đồ đạc, cô nghĩ một lát, vẫn nên nhắn tin cho anh trước khi đi. “Cảm ơn anh ngày hôm nay.”

Đối phương nhắn lại: “Việc nên làm mà.”

Tô Phách đặt điện thoại xuống, tay kia vẫn nắm chiếc lá khô. Lúc trên đường trở về khu vườn, anh đã nhặt nó từ trên đầu cô. Chiếc lá thấm nước mưa, ướt rượt, nhưng anh lại cứ để nó trong lòng bàn tay, đến giờ vẫn không vứt đi.

Chương 14: Hóa ra cậu đang chơi trò yêu thầm!

Hai ngày sau, Thanh Tranh nhìn thấy tiết mục kịch và danh sách tham gia thi tuyển vòng một vở *Hồng lâu mộng* phiên bản Côn khúc.

Trang đầu tiên của tập tài liệu chính là danh sách diễn viên thi tuyển vai Giả Bảo Ngọc.

Cô theo trực giác tìm Đoàn kịch Côn khúc Bách Châu, sau đó thì nhìn thấy ba cái tên ghi bên dưới: Tô Phách, Thẩm Già Công, Triệu Nam.

Triệu Nam... Cô bỗng nhớ ra chiều ngày hôm đó đã có cuộc trò chuyện ngắn với anh ta, xem ra, anh ta thật sự đã đăng ký.

Do đó, Thanh Tranh lại cẩn thận xem tiết mục tham gia thi tuyển của họ.

Tô Phách thì chọn đoạn trích *Ngọc trâm ký - Trộm thơ* mà anh đã nghiêm túc tập luyện trong thời gian qua.

Thẩm Già Công thì chọn trích đoạn mang tính thách thức hơn là *Tây lâu ký - Ngoạn tiên*, có thể do trước đây khi tham gia vở *Tây lâu ký*, anh ta đã từng được các thầy chỉ đạo nghệ thuật bồi dưỡng cho.

Còn Triệu Nam, cô phát hiện tiết mục dự thi của anh ta là *Trường sinh điện - Khóc tượng*.

“Chú hai à, Vua Đường Minh Hoàng^[1] trong vở *Trường sinh điện* không phải là tiêu sinh sao?” Thanh Tranh bắn khoản hỏi.

[1] Đường Minh Hoàng: còn gọi là Đường Huyền Tông, tên thật là Lý Long Cơ (685-762), là vị hoàng đế trị vì hơn 43 năm của triều đại nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc.

“Cháu đang nói về Triệu Nam à, chú cũng chú ý đến cậu ấy rồi.” Chú hai vừa ăn trưa xong, đang ở văn phòng thực hành quan niệm dưỡng sinh “ăn cơm xong đi bộ một trăm bước, sống đến chín mươi chín tuổi”. Chú chậm rãi, thông thả nói: “Nhân vật Đường Minh Hoàng, phân vai trong Côn khúc thì thuộc đại quan sinh. Mà đại quan sinh thì bao gồm cả tiểu sinh trong đó. Triệu Nam thường diễn vai hoa liễu, muốn chuyển sang diễn tiểu sinh thì kỹ thuật diễn rất khó, nhưng cũng không phải là không làm được. Với tình hình đặc biệt của cậu ta hiện nay, sự quan tâm của công chúng tới cậu ta cũng tương đối cao. Triệu Nam chọn nhân vật Đường Minh Hoàng trong trích đoạn *Khốc tượng* làm vai diễn đầu tiên của mình, có thể nói là sự lựa chọn rất thông minh.”

Thanh Tranh nghe thấy thế thì mơ hồ không hiểu: “Chú nói thế là thế nào ạ?”

“Vì nói về kỹ thuật thì vai diễn tiểu sinh trong Côn khúc cần dùng cả giọng thật và giọng giả để phối hợp hát xướng, nhưng nếu so sánh giữa việc dùng giọng giả và giọng thật của đại quan sinh, thì tỷ lệ này lại cao hơn những người diễn tiểu sinh, hơn nữa tính cộng hưởng lại rất mạnh, thể hiện được khí chất bình ổn, khoan dung, độ lượng của nhân vật. Đối với Triệu Nam diễn vai hoa liễu vốn đã có yêu cầu rất cao về giọng hát thì điều này chính là ưu thế. Nếu vòng một thi tuyển thành công sẽ giúp ích rất lớn trong việc nâng cao tên tuổi cậu ta. Giống như Tô Phách và Nghiêm Nham của Hải Thị, hai người họ vốn là tiểu sinh được công chúng quan tâm, như vậy buổi công diễn thi tuyển vòng một này ngược lại sẽ không gây ngạc nhiên,

bất ngờ lớn cho công chúng và đánh giá của ban giám khảo nhiều như Triệu Nam được.”

“Ồ, cháu hiểu rồi.” Thanh Tranh ghi lại vào cuốn sổ ghi chép.

Đạo diễn Hứa nói: “Lần này, Nghiêm Nham cũng đầu tư rất nhiều công sức. Cậu ấy chọn trích đoạn *Bình tuyết biện tung*^[1], diễn vai Lã Mông Chính. Đây là vai cùng sinh^[2]. Người trong nghề nói, người nào mà học diễn vai tiểu sinh, thì mãi sau mới học diễn vai cùng sinh. Nguyên nhân là để tránh cho việc học trước vai này rồi lại đem khí chất nho nhã, phóng khoáng, tuấn tú của tiểu sinh diễn thành kẻ bần hàn. Nghiêm Nham đang là diễn viên tiểu sinh được mọi người hết lời khen ngợi, vậy mà đột thi tuyển vòng đầu tiên này lại chọn diễn vai cùng sinh, như thế vừa thể hiện tài năng của bản thân, vừa cho thấy được ý tưởng độc đáo của cậu ấy.”

[1] Bình tuyết biện tung: dịch nghĩa là nhìn dấu tuyết mà đoán hành tung. Truyện kể rằng, vị tể tướng nhà Tống là Lã Mông Chính khi chưa đắc đạo, sống trong hầm lạnh, ăn đồ tiếp tế. Con gái của nguyên tể tướng Lưu Mậu là Thúy Bình đứng trên lầu tung quả cầu kén rể và tung trúng Lã Mông Chính. Tuy Lưu Mậu không đồng ý cho lấy, nhưng Thúy Bình vẫn đến hầm lạnh ở cùng Lã Mông Chính. Một hôm, trong lần đi lấy đồ ăn không được, trong lòng huyệt hẫng, trên đường trở về hầm lạnh thì nhìn thấy dấu chân đàn ông (là dấu chân của kẻ hầu hạ mẹ của Thúy Bình mang củi gạo đến tiếp tế), liền nghi ngờ vợ bất chính, hai người xảy ra cãi cọ. Thúy Bình sau khi biết chân tướng sự việc thì trêu chọc lại chồng. Đây là trích đoạn điển hình trong Xuyên kịch, nhân vật Lã Mông Chính thể hiện được hình tượng cùng sinh điển hình, một người đầy bụng văn chương nhưng lại phải sống trong bần hàn, đói khổ.

[2] Cùng sinh: trong Kinh kịch, Côn khúc thì từ “sinh” là chỉ diễn viên nam, và được phân thành lão sinh, võ sinh và tiểu sinh. Tiểu sinh là chỉ những vai nam thanh niên. Trong tiểu sinh lại chia nhỏ thành: cân sinh, trĩ vĩ sinh, quan sinh, cùng sinh, trong đó cùng sinh là nhân vật bần hàn, mặc áo vá.

Đạo diễn Hứa sau đó vẫn không quên nhận xét về Tô Phách: “Tô Phách thì đã chọn vai diễn đúng chuẩn mực.”

“Như vậy không tốt ạ?” Ánh nhìn của Thanh Tranh rơi xuống cái tên Tô Phách.

Đạo diễn Hứa cười. “Bất cứ khi nào, chỉ cần chăm chỉ luyện tập, làm chuyện gì cũng chính trực điềm đậm, không bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài thì không bao giờ bị thiệt.”

“Có nghĩa là...”

Thanh Tranh sau khi từ văn phòng của chú hai đi ra thì nhìn thấy Tô Phách đang đứng ở ao nhỏ cho mấy con cá vàng ăn. Anh đứng quay lưng về phía cô, có thể là vừa tập kịch nên chưa thay trang phục, sau lưng còn ướt mồ hôi. Cô muốn ra phía sân trước thì chắc chắn phải đi qua chỗ anh, thế nên có chút do dự.

“Ăn cơm thôi!” Có người gọi ở sân trước.

Thanh Tranh thấy Tô Phách vẫn đứng bất động, đành phải bước qua, giả vờ thuận miệng hỏi một câu: “Tô tiên sinh, anh không đi ăn sao?”

Tô Phách ngoảnh đầu lại, nhìn cô cười. “Nghỉ một lát đã rồi đi sau.”

Thanh Tranh bước nhanh vài bước, đi qua người anh. “Vậy tôi đi trước nhé.”

“Ừ.”

Thanh Tranh bước tới cổng vòm thì ngoái đầu lại liếc nhìn anh. Đến sân trước, cô gọi Tiểu Triệu đi ngang qua, nhờ bảo anh ta bê chiếc ghế đến chỗ ao nhỏ.

Tiểu Triệu cảm thấy kỳ lạ liền hỏi: “Đề làm gì?” .

Thanh Tranh nói: “Anh Tô Phách đang cho cá ăn, anh bảo anh ấy ngồi mà cho chúng ăn. Các anh chị em diễn viên thường ngày đã luyện tập vất vả rồi.”

Tiểu Triệu cảm thấy cô thật chu đáo, vội vàng nói: “Tôi hiểu rồi.”

“Đợi chút, anh đừng nói là tôi bảo anh mang đến đây. Tôi sợ có người lại bàn ra tán vào.”.

Tiểu Triệu cười, nói: “Tôi hiểu.”

Thanh Tranh nhờ vả xong cũng chẳng để ý đến nữa, đi tìm Đồng An Chi.

Mấy ngày sau đó, thời gian trôi rất nhanh vì mọi người đều bận đến nỗi hận không thể phân thân được. *Ngọc trâm ký* càng về cuối càng cần tỉ mỉ, trau chuốt, mà Tô Phách và Đồng An Chi còn phải chuẩn bị tham gia thi tuyển vở *Hồng lâu mộng*.

Đạo diễn Hứa cũng không dễ chịu chút nào, vì mới học làm đạo diễn Côn khúc nên ông vừa học vừa chỉ đạo. Ông là người cầu toàn, cộng thêm phải tham gia làm giám khảo vở *Hồng lâu mộng*, thế nên cũng bận thờ không ra hơi. Thanh Tranh vì đi theo thực tập nên cũng giúp được chút rất nhiều. Những việc gì không cần đạo diễn Hứa đích thân đi thì lại bảo Thanh Tranh đi nghe, thế nên mấy ngày qua cô cũng chạy ngược chạy xuôi.

Thỉnh thoảng, Thanh Tranh ở vườn thì Tô Phách lại ở trên sân khấu, còn lúc anh tạm dừng luyện tập nghỉ ngơi thì cô lại bận việc khác, thế nên hai người hầu như không nói chuyện với nhau.

Một tuần cuối cùng, Tô Phách và Đồng An Chi tạm thời trở về đoàn kịch, tăng cường luyện tập cho cuộc thi loại vòng một.

Thanh Tranh thì được nghỉ một ngày, vì thời tiết đẹp, cô cùng bà nội trồng hoa nhỏ cỏ trong vườn.

Trong khu vườn mùa thu, cây cối tiêu điều, hoa cỏ xơ xác, may mà bà Hứa đã mua vài chậu hoa đặt vào khiến cho khu vườn bỗng chốc trở nên tươi sáng, cộng thêm những cây trúc xanh mọc sát tường, sỏi trải thành con đường nhỏ, đèn đá ở hai bên lối đi, khi đứng ở đó sẽ cảm thấy rất phù hợp.

“Tranh Tranh à, lâu lắm rồi bà không được nghe cháu đàn, tai của bà ngứa lắm rồi đấy.” Bà nội vừa sửa sang lại chậu hoa lan, cảm thấy hơi mệt nên ngồi trên ghế đá nghỉ ngơi.

“Vâng, cháu sẽ gảy một đoạn nhạc cho bà nghe.” Thanh Tranh bỏ chiếc kéo cắt tỉa hoa lá trong tay, chạy vào nhà.

Lúc trở ra, cô ôm trong lòng một thứ nhìn như đàn hồ, chỉ có điều to hơn đàn hồ bình thường, bầu cộng hưởng do gỗ dừa và gỗ hồng^[1] làm thành, dây đàn dài, có chiếc đàn dây dài gần một mét, lúc đàn còn phải mang thêm một cái “chân nhỏ”.

[1] Cây hồng (Paulownia): là cây gỗ lớn, có tốc độ sinh trưởng nhanh, có tỷ trọng nhẹ, không bị mối mọt, ít biến dạng, không bị cong vênh. Do vậy gỗ hồng được dùng trong nhiều lĩnh vực kinh tế và đời sống như làm đồ gia dụng, ván dán, ván sợi ép, bao bì và các vật dụng khác. Gỗ hồng còn được dùng làm nhạc cụ, đóng tàu lượn, lót vỏ máy bay, toa xe, du thuyền...

Thanh Tranh ngồi xuống, hai chân kẹp lấy “chân nhỏ” của chiếc đàn và bắt đầu gảy. Âm thanh du dương vắn vít lên cây cỏ trong vườn và vang ra cả bên ngoài vườn...

Bà nội cô nghe say mê, sau khi điệu nhạc kết thúc, bà mới buồn bã than thở: “Sau khi người bạn già của bà mất, cháu cũng không chăm chỉ luyện đàn nữa, thế nên bà chẳng mấy khi được nghe.”

Cuộc thi tuyển diễn viên *Hồng lâu mộng* vòng một hôm đó, nắng đã chiếu từ sáng sớm. Ánh mặt trời mùa thu không nóng bức, oi nồng như mùa hạ, hắt những tia nắng ấm áp xuống, khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu. Thanh Tranh ăn cơm trưa cùng chú hai rồi đến thẳng trung tâm thi tuyển. Đạo diễn Hứa vừa đến liền giao lưu cùng các vị giám khảo khác, còn Thanh Tranh ở phòng nghỉ ngơi đợi ông. Sau đó thì các diễn viên bước vào, cô nhanh chóng nhìn thấy Tô Phách, An Chi, Thẩm Già Công và Triệu Nam.

“Hứa tiểu thư đây quyền lực ới lại đây, cho chị ôm chân cái nào.” Đồng An Chi mỉm cười bước đến trước mặt Thanh Tranh. “Mong được tiết lộ quy tắc.”

Thanh Tranh giơ hai tay ra, một tay cầm túi của đạo diễn Hứa, một tay là cốc nước giữ nhiệt màu xanh, nói: “Chị xem, em chỉ là kẻ học việc, nào có quyền hành gì?”

An Chi nhìn thấy dáng vẻ “tay bị, tay gậy” của Thanh Tranh thì bật cười.

Thanh Tranh nói: “Mọi người đi chuẩn bị đi ạ, em sẽ cổ vũ nhiệt tình.”

Triệu Nam nghe cô nói thế thì cười, nói hai tiếng “cảm ơn”. Đồng An Chi và Thẩm Già Công cũng lần lượt bày tỏ lòng cảm ơn. Chỉ có Tô Phách là cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Lúc này, có nhân viên hậu trường đến, nói: “Mọi người ơi, phòng hóa trang đã chuẩn bị xong, mời các bạn theo tôi vào trong!”

Các diễn viên lần lượt theo nhân viên hậu trường bước vào bên trong.

Tô Phách đi sau cùng, lúc bước đến bên cạnh Thanh Tranh, anh bất giác đi gần lại, nói nhỏ: “Cảm ơn em, anh sẽ cố gắng.”

Hai người rất nhiều ngày rồi chưa có sự tiếp xúc nào gần thế này, Thanh Tranh phát hiện ra, khuôn mặt anh đã gầy hơn trước.

Việc thi tuyển vai diễn trực tiếp lần này được coi là một tiết mục đặc biệt. Bởi vì dự án *Hồng lâu mộng* bản Côn khúc này nhận được sự quan tâm, chú ý sâu rộng của các cơ quan ban ngành, thế nên sân khấu biểu diễn cũng được sắp xếp ở nơi rộng rãi, bắt mắt nhất, cộng thêm các cơ quan báo chí, truyền thông cũng không tiếc công sức để tuyên truyền, quảng cáo, và có không ít khán giả tò mò đang đợi xem. Theo tin tức công bố, việc chọn vai cho vở *Hồng lâu mộng* bản Côn khúc này tổng cộng chia thành ba vòng thi đấu: vòng một, vòng bán kết và vòng chung kết.

Kết quả của vòng một cơ bản không có gì phàn nàn, các diễn viên tài năng đều đã thuận lợi lọt vào vòng trong.

Nếu nhất định phải chọn người chiến thắng cao nhất trong vòng một này, thì đó chính là Triệu Nam.

Một diễn viên hoa liễm trẻ ít được người hâm mộ biết đến, lại nhận được phiếu bình chọn của toàn bộ ban giám khảo, và đồng thời cũng nổi tiếng trên mạng. Anh ta có khuôn mặt lạnh lợi, tuấn tú và khí chất đặc biệt. Đối với diễn viên trẻ, đặc biệt là diễn viên có cả ngoại hình lẫn gương mặt như Triệu Nam thì anh ta đã trở thành một hiện tượng đẹp, là “tiểu thịt tươi” trong giới điện ảnh và truyền hình.

Ngoài những tin tức liên quan đến Triệu Nam, Tô Phách và Nghiêm Nham lại một lần nữa bị đem ra so sánh với nhau, khiến cho các fan hâm mộ họ cũng thường xuyên xảy ra mâu thuẫn, xung đột. Một số nhân vật lớn trong giới cũng thích thêm dầu vào lửa, viết về mối quan hệ giữa hai người hết sức căng thẳng.

Nhưng xét một cách tổng thể, tỷ lệ xem chương trình này và bình luận của các giới có liên quan đều tốt hơn nhiều so với mong đợi. Do các diễn viên đều có ngoại hình nổi bật nên cũng thu hút không ít giới trẻ vốn không yêu thích Côn khúc tham gia vào đội ngũ khán giả. Đây cũng là tâm nguyện ban đầu của các lãnh đạo trong việc ủng hộ đoàn kịch hợp tác phát sóng trực tiếp trên mạng, nhằm giới thiệu, quảng bá văn hóa truyền thống của nước nhà đến đông đảo giới trẻ.

Tô Phách từ trong tòa nhà bước ra ngoài, nhìn thấy đèn điện bên ngoài sáng rực, ghé ngồi dành cho khán giả chất đống một chỗ. Anh nhìn xung quanh, khi thấy Triệu Nam và Thanh Tranh đang đứng ở dưới gốc cây to chỗ lối rẽ, lông mày bất giác nhíu chặt.

Lúc này, đứng bên cạnh anh chính là Nghiêm Nham, người mà dân mạng nói rằng anh và anh ta chính là “oan gia cùng ngành”. Anh ta nương theo hướng Tô Phách nhìn thấy Triệu Nam đang đứng nói chuyện với một cô gái. Cô gái đó đứng quay lưng về phía anh ta nên không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ nhìn thấy vóc dáng mảnh mai. “Này, hơn nửa năm không gặp, thằng nhóc Triệu Nam hình như có bạn gái rồi thì phải?”

“Không phải.”

“Gì cơ?”

“Không phải là bạn gái cậu ta.” Anh rảo chân bước qua đó, có điều, hai người họ đã nhanh chóng mỗi người đi một ngã rồi.

Nghiêm Nham chạy hai bước thì đuổi kịp, liếc nhìn Tô Phách với ánh mắt kỳ lạ. “Không phải thì không phải, cậu làm gì mà nghiêm túc thế? Lại đi nhanh nữa chứ, đúng thật là!”

Tô Phách liếc nhìn bóng lưng của Thanh Tranh. “Chẳng phải cậu nói là đói gần chết à? Đi thôi!” Nói xong, anh liền xoay người bước về xe của mình.

“Được, đi đi đi, đến chỗ thịt xiên nướng, nhớ quán ăn ngoài trời của Bách Châu chúng ta quá.”

Thế nên, trong khi dân mạng tha hồ tranh cãi nhau về việc hai viên ngọc trong giới tiểu sinh Côn khúc tranh vai gì thì hai nhân vật chính của chúng ta lại bá vai nhau đi ăn thịt nướng.

Khi Triệu Nam vừa bước ra đã gọi Thanh Tranh lại, lúc đó cô đang xem những lời bình luận của dân mạng về cuộc thi đấu vòng loại.

“Cô thấy tôi biểu hiện thế nào?”

Cô ngẩng đầu nhìn Triệu Nam, nhớ đến những bình luận tốt về anh trên mạng thì gật đầu nói: “Vâng, rất tốt. Hôm nay anh vất vả rồi.”

“Cảm ơn lời khen ngợi của cô, lần thi sau tôi sẽ cố gắng hơn.” Triệu Nam nói không nhanh không chậm, nhưng có thể nhận ra là anh ta rất tự tin.

“... Vậy tôi phải xem mới được.” Thanh Tranh lịch sự mỉm cười. Lúc này, chú hai cô gọi điện đến, có lẽ là tìm cô, cô bèn nói với Triệu Nam: “Vậy tôi đi đây” rồi chào tạm biệt.

Thanh Tranh lờ mờ cảm thấy thái độ của Triệu Nam đối với cô hình như chân thành hơn lúc đầu. Ít nhất thì anh ta không còn cười như kiểu diễn kịch nữa.

Tô Phách lái xe ra khỏi khu vườn. Bên ngoài là con đường lớn tràn ngập không khí văn nghệ, trên cành cây hai bên đường giăng đầy đèn nhấp nháy.

Nghiên Nham tắt Weibo, nói: “Có người nói, tôi vì cậu mới rời khỏi Bách Châu, chạy qua Hải Thị, ha ha ha, chú à, chú đã hại tôi thảm như thế, vậy thì chi phí quãng thời gian qua ở Hải Thị, chú bao hết nhé?”

Bởi vì Tô Phách họ Tô, có fan hâm mộ trên mạng gọi anh là “Tô Tô”, Nghiên Nham xem xong liền nói: “Tô Tô gì chứ, tôi thấy chẳng khác gì gọi chú^[1].” Sau đó, thỉnh thoảng anh lại trêu đùa gọi Tô Phách là chú.

[1] Trong tiếng Trung, phát âm từ Tô là “su” và từ chú là “shu” gần giống nhau.

Tô Phách nói: “Cậu gọi tôi là chú, khiến tôi lại nghĩ đến Đồng An Chi hôm nay diễn nhân vật Phan Kim Liên”.

“Cậu đừng có bắt nạt tôi.” Nghiên Nham lại nói. “Cậu nói đi, hai chúng ta trên mạng xã hội không phải là không có tương tác, sao có người lại vô công rồi nghề bôi đen quan hệ của chúng ta chứ, điều này thật là hoang đường mà.”

Tô Phách thì lại chẳng thấy ngạc nhiên chút nào. “Thế mới gọi là kịch như đời, đời như kịch, không phải sao?”

“Có lý.”

Xe đi được một đoạn thì dừng ở chỗ đèn xanh đỏ, Tô Phách nhìn những người đi đường vội vã đi qua, hình như đều rất vội để đi đâu đó, anh buột miệng hỏi: “Nghiêm Nham, cậu đã theo đuổi ai bao giờ chưa?”

Nghiêm Nham ngẩn người, nói: “Chưa, đều là người ta theo đuổi tôi thôi.”

Tô Phách nói: “Tốt số thật.”

Nghiêm Nham cảm thấy buồn cười. “Chẳng lẽ cậu không phải thế à?”

Anh trầm mặc hồi lâu rồi mới nói: “Không.”

Câu này vì rất lâu mới thốt ra nên Nghiêm Nham cảm thấy như đang moi được tin sốt dẻo. “Ai thế? Nào nào, nói tôi nghe coi.”

Lúc này, đèn đỏ chuyển xanh, Tô Phách thả chân đang giẫm phanh ra, chiếc xe chậm chậm lăn bánh về phía trước. Anh nhàn nhạt thốt ra một cái tên. “Mộc Mộc.”

Nghiêm Nham tò mò: “Mộc Mộc nào cơ?”

“Vài năm trước...” Tô Phách nghĩ ngợi, cảm thấy không biết bắt đầu từ đâu.

“Vài năm trước á?”

Vẻ mặt của Nghiêm Nham bỗng trở nên vô cùng khó tin. “Tôi luôn cảm thấy lạ là vì sao cậu chẳng yêu đương gì, hóa ra là cậu đang chơi trò

yêu thầm? Tám năm rồi mà chưa thành công?”

Tô Phách nhíu mày. “Chưa.” Anh có chút hối hận vì đã đề cập đến chuyện này, liền mở chương trình phát thanh trên xe, không muốn nói thêm gì nữa.

Nhưng Nghiêm Nham lại tỏ ra vô cùng hào hứng. “Chưa á? Không phải là yêu thầm à? Mà là chưa theo đuổi được à? Người anh em này, khắp nơi chỗ nào chẳng có hoa thơm cỏ lạ, sao phải đi yêu thầm nhớ trộm một cành hoa chứ?”

Tô Phách không phủ định, chỉ đáp lại Nghiêm Nham: “Mỗi người đều có chí hướng riêng.”

Một lát sau, Nghiêm Nham lại nói: “Không đúng, tám năm trước chẳng phải cậu vẫn ở trường sân khấu hay sao? Thế sao tôi không nhớ cậu có biểu hiện bất thường nhỉ?”

Tô Phách chậm rãi buông một câu: “Tôi diễn xuất tốt.”

Chương 15: Mơng xuân không dấu vết

Đây là một con đường rất dài, hàng cây hai bên đường tỏa bóng mát rợp kín cả một khoảng không gian lớn đến nỗi hoa không nở được.

Cô bước bên cạnh anh, tĩnh lặng, chiếc áo nỉ có mũ rộng màu xanh nhạt đang mặc trên người như hòa với màu xanh đậm xung quanh, hai màu giao thoa lúc đậm lúc nhạt khiến anh nhìn không rời mắt.

Anh phủ người lên, nhẹ nhẹ đặt môi mình lên môi cô.

Nhẹ như chuồn chuồn chấm nước, chỉ chạm thế thôi rồi buông. Rất ngọt, anh nghĩ. Sau đó, anh lại dùng tay giữ đầu cô, hôn lên môi cô, lần này không chỉ là chạm như lần đầu nữa.

Lúc Tô Phách tỉnh dậy thì trời vẫn sớm hơn bình thường, qua khe hở của rèm cửa sổ, anh thấy trời chỉ tờ mờ sáng, đoán chắc chưa đến năm giờ, vì bên ngoài vẫn chưa có tia sáng nào.

Cả người Tô Phách ướt đầm mồ hôi, nhớ lại những hình ảnh trong giấc mơ, anh phải dùng mu bàn tay che mắt lại. Mình đúng là chẳng ra sao cả. Hôn thì đã hôn rồi, sau đó còn muốn... trói tay cô lại, cắn vào tai, vào cổ cô, muốn để lại dấu vết trên đó. Cô càng nói đau thì anh càng muốn làm, giống như một tên điên cuồng vậy.

Sau vòng đấu loại vở *Hồng lâu mộng* bản Côn khúc, tất cả diễn viên tham gia hoặc nhiều hoặc ít đều có thêm fan hâm mộ, trong đó rõ ràng nhất là fan hâm mộ dành cho Triệu Nam. Mọi người đều nói, hóa ra còn có một diễn viên trẻ giấu tài như vậy. Anh ta diễn trầm ổn, lại không mất đi sự thâm tình, có người thậm chí còn cảm thấy màn diễn xuất của anh đặc sắc hơn cả Tô Phách và Nghiêm Nham.

Fan của Nghiêm Nham thì bày tỏ: “Mấy người có hiểu kịch hay không vậy? Mặc dù Triệu Nam đúng là rất giỏi, nhưng Nghiêm Nham của chúng tôi có xuất thân tốt, hào quang của anh ấy không thể bị che lấp bởi những kẻ đầu cơ trục lợi nhất thời.”

Fan của Tô Phách thì rất bình thản, bày tỏ: “Tô ca ca của chúng tôi có trình độ thế nào, chúng tôi là người hiểu rõ nhất.”

Fan của Nghiêm Nham phản bác: “Fan của Tô Phách à, các bạn lấy đâu ra tự tin thế?”

Fan của Tô Phách đáp: “Anh Tô cho chứ sao, cái khác không nói, chứ đạo này các bạn không xem video *Ngọc trâm ký* đặc sắc quay trên Cygames à, anh Tô rất đẹp trai, kịch thì hay, thực sự không có gì để chê!”

Có người trong nhóm fan của Nghiêm Nham tiết lộ: “Hôm qua ở hiện trường, tôi nhìn thấy anh Nghiêm và anh Tô đi cùng nhau. Hai người nói cười vui vẻ, xem ra quan hệ rất tốt, mọi người đừng có gây thêm mâu thuẫn nữa.”

Lúc Tô Phách thay áo luyện tập kịch xong bước ra thì từ xa đã nhìn thấy một người đang ngồi trên ghế đá, đeo tai nghe, tay thì lật giở sách. Ánh nắng chiếu lên cằm cổ trắng ngần của cô, tóc dài xõa xuống che cả mi mắt,

giống như người trong mộng vậy. Tô Phách lại nghĩ đến giấc mộng tối qua, biểu cảm trên mặt bỗng có chút không tự nhiên. Anh nắm chặt cốc nước trong tay, xoay người bước đến gian để trà nước bên cạnh.

Ở gian trà nước, Đồng An Chi cũng có ở đó. Cô vừa pha xong trà thì nhìn thấy Tô Phách.

“Anh Tô.” An Chi lên tiếng chào.

Nhưng hình như Tô Phách hoàn toàn không nghe thấy, cứ thế đi thẳng.

“Này!” An Chi giơ tay vỗ vào vai anh một cái.

Tô Phách định thân lại, nhìn thấy An Chi, liền nói: “Chào em.”

“Anh đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì, chỉ hơi buồn ngủ thôi.”

“Không phải đây chứ, anh luôn ngủ sớm dậy sớm, chả lẽ... tôi qua anh mất ngủ?”

Đột nhiên có người đoán trúng tâm tư, Tô Phách vẫn không hốt hoảng, chỉ nhìn cô một cái.

Đồng An Chi nhìn anh, định xem biểu cảm trên gương mặt anh để tìm ra manh mối nào đó, có điều cô lại thất bại. Con người Tô Phách dường như chỉ có ở trên sân khấu mới thể hiện vẻ mặt hỷ nộ ái ố, còn bình thường thì lúc nào trông cũng dửng dưng, lạnh lùng. Cô suy đoán, có thể là vì Triệu Nam tham gia thi tuyển và trở nên hot hơn khiến anh bị ảnh hưởng. Cô do dự mở miệng: “Trước đây, Triệu Nam đã từng mượn có tỏ ra bất bình vì Thảm sư huynh, muốn chia rẽ quan hệ của anh và Thảm sư huynh, bị em nghe thấy. May mà Thảm sư huynh tính tình chính trực, còn nhắc nhở anh

ta suy nghĩ cho thấu đáo... Có điều, em thật không ngờ là anh ta lại có dũng khí để đối nghè. Hơn nữa lần đầu tiên diễn được như vậy, chắc chắn là đã tốn không ít công sức.”

Tô Phách gật đầu, khách quan nói: “Cậu ta đúng là diễn xuất không tồi.”

“Anh đánh giá thật công tâm đấy, thực sự không để ý chút nào sao?”

“Em hy vọng anh để ý à?” Anh hỏi lại.

“Được rồi, không nói với anh nữa. À, đúng rồi, hôm trước lãnh đạo muốn giới thiệu cho anh một cô gái, đó là cháu ngoại của ông ấy, còn nhớ không? Nghe nói hôm nay người ta đến khu vườn thăm anh đấy.”

“Em cũng biết à?”

“Ôi chao, tám chuyện là thiên tính của phụ nữ mà.”

Tô Phách lại liếc nhìn cô thêm một cái và không nói gì nữa.

Giờ nghỉ trưa, An Chi đi vòng vèo nửa ngày trời, cuối cùng mới tìm được Thanh Tranh đang ngồi ôm máy tính tra tài liệu ở trong phòng của đạo diễn Hứa. Với vẻ mặt thần bí, cô chạy đến kéo Thanh Tranh đứng dậy.

“Đi xem kịch hay với chị, mau.”

“Kịch hay gì vậy ạ?”

“Lãnh đạo đoàn chúng ta muốn giới thiệu cháu ngoại của ông ấy cho anh Tô Phách, cô gái đó hôm nay đến đây, bây giờ đang ở vườn nhà chúng ta. Anh Tô này đúng là ngày càng được yêu quý mà.”

Thanh Tranh ngẩn người, hỏi: “Cháu ngoại của lãnh đạo ư?”

Đồng An Chi gật gật đầu, bổ sung: “Ừ, nghe nói là giáo viên dạy đàn piano.”

“Ồ.”

Đồng An Chi nhìn thấy Thanh Tranh chẳng có chút hào hứng nào bèn tiếp tục rủ: “Vừa nãy Lâm Nhất nói với chị, cậu ta đi đến sân trước nhìn trộm rồi, cô gái đó rất xinh đẹp, khí chất tốt, đứng cạnh anh Tô Phách thật xứng đôi. Thế nào, có hiếu kỳ không, cùng chị đi xem nhé?”

“Cái này... nhìn trộm người ta xem mặt nhau thì không lịch sự lắm.”

“Đi thôi, đi xem xem anh Tô lần này tìm có gì để từ chối thôi mà. Lần trước anh ấy nói người nhà đã giới thiệu đối tượng cho anh ấy rồi, nhưng chị nghĩ là anh ấy đang mượn cớ thôi.”

Thanh Tranh bị An Chi kéo đi vài bước, dè dặt hỏi: “Sao chị biết là anh ấy sẽ từ chối ạ? Có thể lần này xem thuận mắt thì sao?”

Đồng An Chi dừng bước, nghiêm túc nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn lắc đầu. “Chị nghĩ không thể nào, vì sáng nay chị nhắc chuyện này với anh ấy, anh ấy chẳng có hứng thú gì. Đi thôi, chúng ta đi xem thực tế thế nào!”

Nói xong, An Chi liền kéo Thanh Tranh về phía sân trước.

“À.” Đồng An Chi vỗ vai Thanh Tranh. “Hay là... chị em mình tìm chỗ nào nấp đi?”

Thanh Tranh suy nghĩ rồi nói: “Thôi đừng, đã tới thì vào đi ạ, trốn nấp nhỡ có khi lại lay ông tôi ở bụi này.”

“Ha ha, cũng đúng.” An Chi khẽ bật cười, liền cùng Thanh Tranh đứng từ xa nhìn họ.

Tô Phách và cô bạn đó đứng đối diện với hai chị em nên nhanh chóng phát hiện ra họ. Tô Phách nhìn về phía hai người, rồi nói với người đang đứng một, hai câu gì đó, thế là họ cùng bước đến chỗ Thanh Tranh và Đồng An Chi.

Thanh Tranh thấy Tô Phách đi sóng ngang với người đó. Cô ấy có dáng người cao ráo, mảnh dẻ, gương mặt xinh đẹp, mái tóc không xõa mà chỉ dùng một chiếc dây chun buộc lại đơn giản, độ dài vừa tới ngang lưng. Thanh Tranh nhìn mái tóc đen khiến người ta ngưỡng mộ đó, bất giác nhớ đến bài thơ từng hot trên mạng vài năm trước: *“Đợi em tóc dài đến eo; Thì anh quay lại dẫn em theo...”* Đặt vào tình huống này, thật là hợp cảnh.

An Chi đánh đòn phủ đầu, nói trước: “Thấy hai người ở bên đó, chúng tôi không tiện qua.”

Tô Phách không để tâm, trái lại còn hơi mỉm cười.

“Giới thiệu một chút, đây là cháu gái của ông Trần Đoàn, tên là Ngô Đại; còn đây là bạn diễn của tôi, cô Đồng An Chi.” Anh giới thiệu với người đứng bên cạnh.

Đồng An Chi vừa giơ tay ra bắt thì chiếc điện thoại cầm ở tay còn lại bỗng reo vang. Vừa nhìn thấy số gọi đến là của bạn trai, cô vội vàng bắt tay Ngô Đại, sau đó nói lời xin lỗi “Lát nữa nói chuyện nhé”, rồi bước qua một bên.

Đồng An Chi vừa đi khỏi, ở giữa Thanh Tranh và Tô Phách không có ai nữa.

Thanh Tranh định quay sang chào hỏi Ngô Đại thì bỗng cảm giác ở eo mình có một bàn tay đặt lên rồi khẽ dịch gần vào.

“Cô ấy là Hứa Thanh Tranh.” Tô Phách giới thiệu xong thì bàn tay cũng thức thời buông ra.

Trái tim Thanh Tranh trong khoảnh khắc đó đập loạn một nhịp, nhưng vẫn rất bình tĩnh gật đầu với Ngô Đại. “Chào cô.”

Ngô Đại cười tươi, giọng nói vừa âm áp vừa chậm rãi: “Chào cô. Đúng là nghe tiếng không bằng gặp mặt.”

Nghe tiếng?

Mặc dù Thanh Tranh có chút mơ hồ, nhưng lúc này cô còn mãi bận tâm đến động tác của Tô Phách đối với mình, giống như đang ôm cô, mà cũng giống như chỉ tiện tay chạm vào.

Rốt cuộc là vì anh thích cô nên mới có cử chỉ thân mật đó, hay là vì “bẩm sinh đã thân thiện” rồi? Trước đây anh cũng đối với cô rất “thân thiện”, nhưng cuối cùng chẳng phải là...

Tâm trạng của Thanh Tranh đột nhiên có chút sa sút, đúng lúc này Tiểu Triệu tới tìm, nói rằng đạo diễn Hứa gọi cô qua đó, cô bèn rời đi. Trước khi đi không quên nói với Ngô Đại: “Xin lỗi, tôi có việc bận rồi, cô Ngô cứ tự nhiên nhé.”

“Được.”

Ngô Đại nhìn Thanh Tranh rời đi, biểu cảm trên khuôn mặt có chút không tin. Cô nhìn anh chàng tuần tú trước mặt, không nhận được phải thốt lên: “Anh vẫn... yêu đơn phương à?”

“Cô Ngô quan sát thật tinh tế.”

Tan làm, Tô Phách nhận được điện của thầy Lục Bình Lương, bảo anh đến nhà ăn cơm, nhân tiện chơi ván cờ. Anh do dự một lúc, khi thấy Thanh Tranh đã ra khỏi khu vườn, bèn trả lời thầy giáo: “Vâng, em sẽ qua ạ.”

Lúc Tô Phách về nhà thì đã rất muộn, bà Lương vẫn đang ngồi ở phòng khách xem ti vi, thấy anh về liền đứng dậy, hình như đang đợi anh.

“Nghe nói hôm nay con từ chối cô gái mà Trần Đoàn giới thiệu cho?” Bà Lương nghiêm túc hỏi.

“Mẹ lắp máy nghe trộm trên người con à?” Tô Phách thay dép, bỏ chìa khóa xe vào trong bát sứ ở cửa chính.

“Đừng có đánh trống lảng. Lúc mẹ ở siêu thị mua đồ thì gặp cô Phương ở trong đoàn con, là cô ấy nói với mẹ.” Bà Lương trừng mắt lườm con trai. “Con xem con đi, đôi phương cũng không phải là không tốt, sao con không tìm ai đó mà ổn định đi?”

“Sắp rồi.”

Bà Lương không tin. “Con lúc nào cũng nói vậy.”

“Lần này là thật.”

“Con lúc nào chẳng nói thế.” Bà vẫn quyết không buông tha.

Tô Phách: “...”

Lừa dối bà Lương quá lâu rồi, nên anh cuối cùng cũng phải ném trái đắng của *Sói đến rồi*.

“Mẹ nghe nói con còn bảo cô gái đó là con có người yêu rồi?”

“Mẹ, mẹ đi ngủ sớm đi.”

Tô Phách vào phòng, bật đèn đóng cửa, sau đó cởi áo gió ngoài ném lên giường.

Đội công diễn xong vở *Ngọc tâm ký*, anh nghĩ, đến lúc đó cho dù là bao nhiêu phần trăm, thì anh cũng phải thử xem sao, không thành công thì sẽ thử lại, thực sự không được... Thực sự không được, anh vốn chẳng phải là người ầm áp, nhả nhận gì.

Tô Phách lấy tay bóp trán.

Chương 16: Ánh dương ấm áp giống như hôm nay

Sau khi kết thúc cuộc thi vòng loại *Hồng lâu mộng*, nhóm kịch *Ngọc trâm ký* lại bắt đầu luyện tập không ngừng. Cho đến trước buổi công diễn ba ngày, đạo diễn Hứa cuối cùng cũng thở phào một hơi. vở kịch cơ bản không có vấn đề gì, thế nên ông thúc thời cho phép đoàn kịch nghỉ xả hơi một ngày. Buổi sáng ngày nghỉ, Đồng An Chi gọi điện cho Thanh Tranh, hẹn cô đến Shopping Mall ở gần Nhà hát kịch mua đồ. Thanh Tranh thấy mình cũng không có việc gì khác nên vui vẻ đồng ý.

Hai người đi dạo nửa ngày, An Chi thu hoạch được không ít, ngược lại Thanh Tranh chẳng mua được gì, nhưng cô vẫn cảm thấy rất vui. Hai người bước ra từ cửa sau, đi qua một con đường thì đến nhà thi đấu thể thao cũ của thành phố Bách Châu.

Nhà thi đấu thể thao cũ này có một sân bóng rổ ngoài trời, vì xây dựng đã lâu nên hàng rào sắt bao quanh đã gỉ sét, may mà xung quanh đều có cây cối um tùm, bên cạnh còn có xà đơn và bãi cát. Nơi đây ghi dấu bao ký ức của người dân thành phố Bách Châu hồi trẻ, nhưng bây giờ hình như mọi người đều đã lãng quên nhà thi đấu này, rất ít người còn đến đây chơi bóng.

“Ồ, kia không phải là anh Tô Phách và mọi người sao?” An Chi chỉ vào ba người đang chơi bóng trên sân.

Thanh Tranh cũng nhìn thấy. An Chi rất hào hứng, kéo cô bước qua phía đó. “Mọi người ở đoàn chúng ta thỉnh thoảng cũng qua đây chơi bóng đấy. Người mặc bộ quần áo trắng kia hình như là Nghiêm Nham, chính là

người đóng vai Lã Mông Chính trong cuộc thi vòng loại cho vở *Hồng lâu mộng* đó.”

“Em nhớ rồi.” Thanh Tranh vốn không định qua, nhưng cũng không muốn làm An Chi mất hứng.

Hai người nhanh chóng đi qua đường lớn, men theo hàng rào sắt đi vào sân thi đấu. Thảm Già Công nhìn thấy bọn họ trước tiên, lên tiếng chào: “Tiểu Đồng đến đây à?”

“Vâng, các anh cứ chơi đi.”

Đồng An Chi dẫn Thanh Tranh lên bậc thềm cạnh sân rồi ngồi xuống.

Trên sân lúc này, Nghiêm Nham đang thành thạo đưa bóng, anh vừa lướt qua Thảm Già Công thì bị Tô Phách ở bên cạnh đột ngột lấy bóng thành công. Chỉ cần hai, ba bước chạy, anh ném bóng lên, quả bóng rỏ từ tay anh bay đi, vẽ một đường vòng cung đẹp mắt rồi rơi vào rổ.

Ba người sau đó chơi thêm khoảng năm phút nữa, đến khi Nghiêm Nham kêu ngừng lại. “Không chơi nữa. Chú Tô, tôi nói cho cậu biết, cậu thắng vì có ưu thế chủ nhà thôi.”

Tô Phách không quan tâm, nói: “Cậu nói thế nào cũng được.”

Nghiêm Nham đi về phía Thanh Tranh và An Chi.

“Thế đã xong rồi à?” An Chi đứng dậy, ánh mắt lướt qua ba người. “Anh Nghiêm, sao tôi cảm thấy anh càng ngày càng thấp đi thế? Chắc chắn là đồ ăn ở Hải Thị không hợp khẩu vị rồi, theo tôi thấy, anh nên về Bách Châu đi.”

“Mỹ nhân Đồng à, Trần Đoàn phát tiền thưởng cho cô hay sao mà cô lại giúp đoàn kịch đi tìm người như vậy?” Nghiêm Nham lấy chai nước của mình, mở nắp uống một ngụm rồi nói tiếp: “Có điều, cô đã động vào vết thương của tôi rồi đây, trước đây tôi cao hơn Tô Phách.”

“Hảo hán thì không nhắc chuyện năm xưa.” Tô Phách cười.

“Ồ, người đẹp này nhìn quen quen.” Nghiêm Nham nhìn Thanh Tranh với ánh mắt tò mò.

Thanh Tranh chỉ nhìn thấy anh ta trên sân khấu cuộc thi vòng loại *Hồng lâu mộng*, thực sự không hiểu tại sao anh ta lại thấy cô quen mắt.

Nghiêm Nham nghĩ ngợi một lát, thực sự không nghĩ ra nên dứt khoát bỏ cuộc, giơ tay ra nói: “Chào cô, tôi là Nghiêm Nham.”

Thanh Tranh cũng chân thành đáp: “Anh Nghiêm, chào anh, tôi là Hứa Thanh Tranh.”

Cô không thể nhận ra trình độ biểu diễn cao thấp trong nghệ thuật Côn khúc giữa Nghiêm Nham và Tô Phách, có điều ở ngoài đời, một người thì hoạt bát, khí khái, một người nhã nhặn, đứng đắn, mỗi người một vẻ.

Lúc này, quả bóng rổ bị mọi người bỏ quên không biết thế nào đột nhiên lăn đến, đụng vào chân Nghiêm Nham. Nghiêm Nham liền buông tay Thanh Tranh ra, nhanh chóng nhặt bóng, ném trả lại phía Tô Phách. “Sao lại đụng vào tôi?”

“Là bóng đụng vào anh, không phải tôi.” Tô Phách đã bước đến chỗ Nghiêm Nham, sau khi nhận quả bóng liền ném đến rào sắt bên cạnh.

“Có thể là do anh bắt tay người đẹp quá lâu, anh Tô nhìn không thuận mắt.” An Chi nháy mắt với Nghiêm Nham.

Nghiêm Nham hiểu ý, quay người khoác ngay chiếc áo đang vắt trên xà đơn vào người. “Vậy tôi phải mau chóng mặc áo vào, tránh để lát nữa ông chú lại bảo tôi lưu manh.”

Thẩm Già Công là người thật thà, thấy mỗi lời họ nói đều như có gai thì không chen vào câu nào, chỉ mỉm cười.

“Không được, tôi phải vào QQ lấy ảnh ra để chứng minh năm đó tôi cao hơn lão Tô mới được. Hai mỹ nữ, hãy đợi nhé. Ha ha!” Nghiêm Nham vừa khoác áo vừa nói, thấy mình cần phải tìm lại một chút thể diện.

Lúc này, Thanh Tranh cảm giác ánh nhìn của Tô Phách rơi trên người mình. Cô ngoảnh đầu nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng lảng đi.

Nghiêm Nham nhanh chóng lấy điện thoại ra, lướt qua ảnh tập thể, cá nhân, sau đó dừng trước màn hình một tấm ảnh ba người.

Thế là Thanh Tranh nhìn thấy tấm ảnh cũ này.

Ba chàng thiếu niên đang đứng cạnh nhau, qua nước ảnh mờ nhạt có thể nhận ra Thẩm Già Công cười rạng rỡ nhất, người cao gầy là Nghiêm Nham, một thiếu niên khác tuy trắng trẻo đẹp trai hơn, nhưng vóc dáng lại thấp hơn hai người kia một chút, ngoại hình xuất sắc ấy khiến người ta liếc một cái có thể nhận ra, đó là Tô Phách.

Khuôn mặt này tựa như một chiếc chìa khóa, phút chốc mở ra cánh cửa ký ức thời niên thiếu mà Thanh Tranh cố đóng lại. Tim cô bắt đầu đập nhanh hơn, từng cảnh từng cảnh cứ vụt qua trước mắt cô...

“Khuôn mặt của anh Tô không thay đổi nhiều.” An Chi phóng to ảnh ra, toàn màn hình chỉ còn lại mỗi khuôn mặt của Tô Phách.

Thanh Tranh chăm chú nhìn vào màn hình, đột nhiên có cảm giác thời gian đang quay ngược.

“Thanh Tranh, em nói có phải không?” An Chi hỏi.

Thanh Tranh ngẩn ngơ gật đầu. “Đúng là thay đổi không nhiều.”

Nghiêm Nham bị chọc tức bật cười. “Đừng có nhìn lão Tô nữa, hãy so chiều cao ấy, chiều cao! Lúc đó tôi quả thực cao hơn cậu ta, đúng không?”

Đồng An Chi: “Đúng đúng đúng, anh cao, anh cao... Ày, mà không đúng, lúc đó anh Tô cắt tóc ngắn, thế thì cũng không kém hơn là bao.”

“Tôi nhớ lúc đó Nghiêm Nham quả thực là cao nhất trong nhóm mấy đứa cùng tuổi.” Thẩm Già Công cuối cùng cũng chịu mở miệng.

“Thẩm ca à, anh đúng là Chúa cứu thế của tôi đấy.” Nghiêm Nham kích động khoác vai Thẩm Già Công.

“Có điều lúc tốt nghiệp thì Tô Phách đã cao hơn cậu rồi.”

“Thẩm ca...”

Lúc mọi người tranh luận thì Tô Phách vẫn không nói câu nào, chỉ đứng bên cạnh yên lặng lắng nghe.

Thanh Tranh cũng không nói gì, vì tâm tư của cô vẫn còn dừng lại ở quá khứ. Lúc đó, anh nắm cổ tay cô, chạy xuyên qua đường. Ánh nắng ấm áp giống như ngày hôm nay... tâm hồn thiếu nữ thời thanh xuân có chút đáng cũng có ngọt ngào. Cô không thể không thừa nhận, ngoài kết quả không được tốt ra thì những cái khác đều rất tốt.

Lúc này, mu bàn tay cô bỗng cảm nhận được một chút hơi ấm, đó là do Tô Phách “không cẩn thận” đụng vào tay cô. Cô ngớ ngàng ngàng đầu lên, bất giác nhìn thấy gương mặt đó đang cười với mình. Cô cũng nhìn anh mỉm cười.

Ba người vừa chơi bóng xong toàn thân đầy mồ hôi, cần đến đoàn kịch để tắm gội sạch sẽ. Nghiêm Nham hỏi hai cô có muốn đợi họ khoảng mười phút không, lát nữa sẽ cùng nhau đi uống trà. Đồng An Chi vì sau đó phải đi gặp bạn trai nên nói để hẹn lần sau. Thanh Tranh đương nhiên cũng sẽ không đi, cô cảm thấy tâm trạng của bản thân hôm nay thực sự không tốt, nghĩ ngợi linh tinh đã đành, còn vô duyên vô cớ mỉm cười với người ta. Đã gặp phải vết xe đổ trước đó rồi, sao chớp mắt cô quên ngay vậy?

Đại khái khoảng mười lăm phút sau, Tô Phách và Nghiêm Nham tắm xong, thay quần áo bước ra. Hai người đều để đầu dính, tóc vừa sấy đã khô nên cùng đợi Thẩm Già Công ở hành lang.

Nghiêm Nham vốn không để miệng yên lúc nào, trong lúc chờ đã nói vài chuyện trong nghề, sau đó hỏi Tô Phách: “Tôi nói này ông chú, Mộc Mộc của cậu là thần thánh phương nào vậy? Cậu độc thân đến giờ là vì cô ấy sao? Nếu không theo đuổi được cô ấy, cậu định sống góa bụa cô độc suốt đời à?”

Tô Phách đang đứng gần cửa sổ nhìn cây hoa trà bên ngoài, nghe thấy thế liền ngoảnh đầu liếc nhìn anh ta. “Bố tôi mất sớm, tôi đây rất hiểu cuộc sống cô độc, nhưng “góa bụa” thì không dám. Trước khi gặp được người thích hợp thì cần giữ cho mình đơn thân, như thế không phải rất bình thường sao?” .

“Mỹ nhân Đồng không đẹp sao? Không vừa mắt vừa ý ư?”

“Cô ấy có người yêu rồi.” Tô Phách nói. “Mà dù chưa có người yêu thì cũng không thể.” Không hợp.

Nghiêm Nham hèm hèm hai cái. “Lão Tô cậu thật kén chọn. Vậy cô nàng Hứa Thanh Tranh vừa nãy thì thế nào? Dáng vóc thì xinh đẹp, con người thì tài hoa.”

“Sao cậu biết cô ấy có tài?”

Nghiêm Nham lập tức đáp: “Đôi mắt. Ánh mắt long lanh linh hoạt, lấp lánh có hồn, người không có tài thì không có đôi mắt như vậy...”

Tô Phách cười, không phụ họa cũng không phản bác.

Nghiêm Nham lẩm bẩm rồi bỗng bật cười. “An Chi gọi cô ấy là Tranh Tranh, bên cạnh chữ “Tranh” là chữ “Mộc”, Tranh Tranh và Mộc Mộc, chẳng phải là gần giống nhau sao?”

Lần này Tô Phách không nói, chỉ liếc nhìn anh ta một cái.

Nghiêm Nham vốn định thêm mắm thêm muối để câu chuyện hài hước hơn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Tô Phách, anh ta lại cảm thấy có ý gì khác.

Và đương nhiên Nghiêm tiên sinh sau một hồi suy nghĩ đã tìm ra được điều gì đó.

“Cô nàng vừa nãy nhìn cậu cười, cậu cũng cúi đầu cười là ý gì? Xấu hổ sợ hãi hả?”

Tô Phách bình thản đáp lại: “Sợ cái đầu cậu ấy.”

Nghiêm Nham tung từng nói tiếp: “Lúc cô ấy đi, cậu còn giúp cô ấy gọi xe, nói câu gì mà “về nhà nghỉ ngơi sớm nhé” cứ như kiểu người nhà ấy. Cậu dám nói là cậu không có nửa chút tà niệm nào?”

“Tà niệm?” Có. Chấp niệm, càng có.

Anh cũng không biết chấp niệm đó biến chất từ bao giờ, để bây giờ biến thành tà niệm.

Phía trước có đèn đỏ, chiếc xe taxi dừng ở ngã ba. Thanh Tranh ngoái đầu nhìn ra ngoài. Tiết trời tháng Mười một, lá cây ven đường đã trở nên vàng ruộm, thỉnh thoảng rơi lá tả xuống. Người đi đường cũng rất ít, chỉ có một cặp tình nhân đang sánh bước về phía trước.

Khi xe khởi động lướt đi, Thanh Tranh thấy con người và cảnh vật lùi về phía sau rất nhanh, tựa như thời gian trôi và dẫn cô trở về quãng hồi ức của “mối tình đầu” năm ấy. Cô cứ nghĩ mình đã quên mất ký ức năm ấy rồi, vậy mà từ sau khi gặp lại anh, thỉnh thoảng kỷ niệm lại ủa về, mà càng ngày càng rõ rệt. Cô tựa như uống phải bình rượu “túy sinh mộng tử^[1]” trong phim *Đông Tà Tây Độc*, càng muốn biết bản thân đã quên hay chưa thì lại càng nhớ rõ.

[1] Túy sinh mộng tử: có nghĩa là sống trong cơn say, chết trong giấc mộng.

Nhưng cái đó không quan trọng, quan trọng là tám, chín năm qua, cô vẫn chưa thích bất cứ ai khác. Lúc vùi đầu vào học thì không cảm thấy gì, bây giờ nghĩ lại, không biết có phải vì cô đã từng trải qua mối tình tốt đẹp rồi nên không muốn tiếp xúc với đối tượng mới nữa chăng.

Chương 17: Vậy em cũng thích anh

Hai ngày sau đó, vì trời mưa rả rích không ngớt nên càng cảm nhận rõ tiết thu se lạnh. May mà sau khi mưa tạnh, mây tan, trời cũng hứng nắng.

Vở Côn khúc *Ngọc trâm ký* bản lâm viên của đạo diễn Hứa Lâm chính thức bắt đầu công diễn vào đêm trời thu trăng sáng mây thưa như thế. Để kết hợp với cảnh thiên nhiên, các buổi biểu diễn đều được sắp xếp vào buổi tối, theo kế hoạch là sẽ diễn trong năm buổi. Sau bốn buổi biểu diễn liên tiếp, trên mạng đã xuất hiện không ít fan hâm mộ chụp ảnh và quay video tại hiện trường, thậm chí có cả những bài bình luận rất dài của các fan. Trong đó có không ít bạn chỉ lướt qua xem, không hiểu gì về Côn khúc, nhưng cũng đã bắt đầu say mê vẻ đẹp của bộ môn nghệ thuật này.

Chỉ có điều vì biểu diễn ở cảnh thực lâm viên nên giá vé cao, số lượng người ít, rất nhiều người chỉ có thể theo dõi qua mạng. Để đáp ứng nhu cầu của đa số người yêu bộ môn Côn khúc, đạo diễn Hứa phát biểu trên Weibo rằng, ông đã liên hệ với đoàn làm phim chuyên nghiệp, sau khi diễn xong cảnh cuối cùng thì sẽ tiến hành quay phim và sẽ làm thành đĩa bán ra thị trường.

Hôm nay chính là buổi diễn cuối cùng của vở *Ngọc trâm ký*.

Buổi sáng, Tô Phách đến nhà thầy Lục Bình Lương để xin chỉ giáo vài chỗ. Nhưng nhà thầy Lục ở trong tiểu khu cũ, không thể đỗ xe, anh lại đang tranh thủ thời gian nên quyết định đỗ xe ở bãi đậu xe gần công viên Nhân Dân, sau đó đi bộ một đoạn.

Công viên Nhân Dân được coi là “chợ tình” nổi tiếng nhất thành phố, rất nhiều các ông, các bà ở đây từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều về. Họ tới để tìm đối tượng cho con cháu mình. Tô Phách trước đó chẳng nghĩ gì, đến khi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng ồn ào nhốn nháo mới giật mình nhớ ra. Anh định nhanh chóng đi đường vòng để qua, đáng tiếc là đã muộn, có một ông chú nhanh mắt nhanh tay đã nắm lấy cánh tay của anh.

“Chàng trai, đến tìm đối tượng à?” Trên tay ông cầm sơ yếu lý lịch của con gái, cười khà khà với Tô Phách.

Tô Phách tháo kính râm xuống, gỡ tay ông ta ra nhưng không gỡ được, đành phải nhếch khóe miệng, nói với ông ta: “Có nhà trong thành phố này, nhà có hai phòng, không nợ nần gì, đã ly hôn, đang nuôi con, ông có cần không?”

Ông chú nghe xong vô cùng kinh hãi, lắp bắp nói: “Chàng trai nhìn thì rõ là trẻ trung, vậy mà có cuộc sống thật phong phú.”

Tô Phách lại cố gắng nhếch khóe môi, nghiêm túc nói: “Không phải tôi, là mẹ tôi.”

Ông chú đó nghe xong thì tức đến nổi sắp xì khói ra đằng mũi, vòng qua người Tô Phách, đi thẳng.

Tô Phách cười cười lắc đầu, đi đường vòng bước ra khỏi công viên Nhân Dân.

Dưới ánh trăng sáng vàng vạc, buổi biểu diễn cuối cùng của vở *Ngọc trâm kỳ bản* lâm viên kết thúc tốt đẹp.

Vì hôm sau nữa còn phải quay phim nên tất cả đạo cụ đèn chiếu sáng đều không tháo ra, nhân viên hậu trường sau khi sắp xếp cho khán giả rời đi thì cũng chuẩn bị ra về. Thanh Tranh bị đạo diễn Hứa gọi đến bàn về chuyện quay phim. Việc này quyết định khá đột ngột, lại không phải là chuyện nhỏ, thế nên đạo diễn Hứa bàn bạc, giao việc cho Thanh Tranh khá lâu. Để không bị thiếu sót điều gì, Thanh Tranh mở máy tính ra ghi lại những điều quan trọng.

Sau khi đạo diễn Hứa giao xong việc, Thanh Tranh lại nhớ ra là chưa gửi Weibo ngày hôm nay. Vì đây là buổi diễn cuối nên nội dung gửi lên càng hấp dẫn, thú vị. Cô định viết thêm vài dòng, nhưng lại cảm thấy không ổn.

Lúc này, ở sân trước có không ít người vẫn còn ở đó, xung quanh đều là tiếng nói ồn ào, Thanh Tranh không tập trung được, thế là cô quyết định đi đến khu hóa trang ở sân sau. Càng đi vào sâu bên trong thì càng yên tĩnh. Cuối cùng cô bước đến chỗ chòi nghỉ, ngồi trên chiếc ghế gỗ dài bên trong bắt đầu làm việc.

Chỉ có một đoạn thôi mà cô cứ viết rồi lại xóa, khó khăn lắm mới viết xong. Cô phát hiện thời gian trôi qua cũng khá lâu rồi. Phòng hóa trang của rất nhiều diễn viên, bao gồm cả của An Chi đều đã tối om, chỉ có phòng của Tô Phách vẫn còn lọt ra ánh sáng.

Ánh sáng này giống như suy nghĩ đang quẩn quanh trong đầu cô, vừa muốn từ bỏ, vừa nuôi tiếc. Cảm giác này cô đã từng có, tuy nhiên từ cách đây lâu lắm rồi. Lúc ấy, anh nói với cô “Xin lỗi, anh nhận nhầm người.” rồi biến mất. Sau này, cô đã tìm anh vài lần, nhưng chưa lần nào gặp lại. Vào lần cuối cùng cô bước ra từ nhà cô giáo dạy đàn, bước đi trên đường, nghĩ

rằng không bao giờ gặp lại anh nữa thì trong lòng cũng có cảm giác hết như lúc này.

Cô cảm thấy tâm trạng của mình hôm nay có gì đó không ổn, không biết có phải vì không khí chia tay sau khi buổi biểu diễn vở Côn khúc kết thúc không nữa.

Cô quay đầu lại, dự định biên tập cho xong tin trên Weibo rồi đi. Nếu cứ ở lại, cô sợ mình không chỉ “từng trải qua mối tình tốt đẹp rồi nên không muốn tiếp xúc với đối tượng mới”, mà có khi “hỏi thế gian tình là chi, mà đôi lứa hẹn thề sống chết” cô cũng thực hiện ấy chứ.

Lúc Tô Phách bước ra khỏi phòng thì nhìn thấy ở chòi nghỉ có người đang đứng, ánh sáng của điện thoại di động chiếu vào nửa khuôn mặt, trông vô cùng dịu dàng.

Anh lặng lẽ đứng nhìn cô một lúc, thấy cô sắp đi liền khẽ gọi: “Hứa Thanh Tranh.”

Thanh Tranh suýt chút nữa làm rơi điện thoại, quay người lại thì nhìn thấy Tô Phách đang bước về phía mình. Cô bình tĩnh mỉm cười với anh. “Tô tiên sinh, anh đã vất vả rồi. Buổi biểu diễn rất thành công.”

Tô Phách đứng ở bên ngoài chòi nghỉ. “Cảm ơn em.”

Giọng của anh vô cùng dịu dàng, khiến Thanh Tranh lại có một suy nghĩ thừa thãi.

“Chú hai vẫn ở sân trước, lát nữa tôi ngồi xe của chú ấy về. Vậy tôi đi trước đây.” Thanh Tranh nói xong, không đợi đối phương đáp lại đã định rời đi, nhưng rồi lại cảm thấy hành động của mình quá đường đột, như thế

chẳng khác nào cô đang hoang mang chạy trốn, thế nên cô lại nói: “Vậy tạm biệt.” Nói xong thì bước ra khỏi chòi nghỉ, đi thẳng về phía trước.

Nếu như “bể dâu” thật sự thích cô, vậy cô phải anh dũng nhảy qua “bể dâu” hay quay đầu vào bờ? “Bể dâu” năm đó suýt chìm chết cô, bây giờ cô thật sự có thể lấy lại dũng khí không?

Phía sân sau chỉ còn vài ngọn đèn chiếu sáng, cây cỏ tối mờ mờ. Thanh Tranh cúi đầu bước về phía trước, đột nhiên, chân cô bị hẫng một cái, sau đó, cô như mất trọng lượng ngã nhào xuống.

Đêm mùa thu vừa tối vừa lạnh, hồ nước trong vườn càng lạnh thấu đến tận xương.

Khi nước lạnh đột ngột ập đến, Thanh Tranh sợ hãi không thốt nên lời, chỉ kêu lên một tiếng trầm thấp “á”, sau đó ngoi lên. Hồ nước này mặc dù không sâu, nhưng bên dưới toàn là bùn, cô run lẩy bẩy đứng dậy, cảm giác đôi giày trên chân đã hoàn toàn bị lún sâu xuống, không thể động dậy được.

Thanh Tranh bắt lực.

Một giây sau, có người dùng sức nắm lấy cánh tay thon nhỏ của cô. “Em đừng động dậy, để anh kéo em lên.”

Thanh Tranh nhìn người đứng bên hồ nhờ vào ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn hành lang chiếu tới, cảm thấy tà bị chết chìm trong hồ còn hơn.

Đáng tiếc là hồ nước rất nông, không thể khiến cô chết chìm được.

Một chân của Tô Phách đã đứng trong nước, một tay đỡ sau lưng cô, còn một tay từ đầu gối cô lún xuống. Thanh Tranh có ý tránh thì nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: “Ngoan nào, đừng động dậy, nếu không sẽ bị lún xuống sâu hơn đây.”

Sau đó hai tay anh dùng sức bẻ cô từ dưới hồ lên, đặt ở trên tảng đá to ven bờ, rồi nhanh chóng cởi áo sơ mi của mình khoác lên người cô.

“Bắn...” Thanh Tranh là người sạch sẽ, cô biết bây giờ khắp người mình toàn là bùn đất nên không muốn làm bắn áo anh.

“Nước lạnh lắm, sẽ bị cảm đấy.” Giọng điệu của Tô Phách không cho phép cô từ chối.

Thanh Tranh nhìn chiếc áo phong anh mặc trên người, muốn phản bác nhưng không thốt nên lời, vì anh đã lại bế xốc cô lên.

“A!” Thanh Tranh kêu lên một tiếng thất thanh.

“Vừa nãy rơi xuống nước sao không kêu?” Tô Phách nhíu mày nói.

“... Cho tôi một chút thời gian, tôi có thể tự bước ra khỏi đó được.”

Tô Phách thở dài một tiếng, dường như là bất lực.

Thanh Tranh thì đang nghĩ, chuyện này là thế nào? Thật mất mặt!

Tô Phách nhanh chóng bế cô đến trước cửa phòng tắm của phòng hóa trang rồi để cô xuống.

“Mau vào tắm nước nóng đi, nếu không là cảm lạnh đấy.”

Thanh Tranh vốn muốn trả lại áo cho anh, nhưng phát hiện áo cũng bị bẩn rồi, thế nên đứng đó chần chừ không đi.

Tô Phách giục. “Đi đi, anh ở bên ngoài đợi em.” Nói xong, anh liền bước ra.

Thanh Tranh mở cửa phòng tắm, hơi nước bên trong vẫn còn chưa tản đi hết, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi dầu gội đầu. Cô nhìn hình ảnh mờ mờ của mình trong gương, bất giác đưa hai tay lên ôm mặt, một giây trước còn đang nghĩ mình phải anh dũng nhảy xuống biển hay là quay đầu vào bờ, một giây sau đã rơi xuống nước, mà lại còn ở trước mặt anh. Là đạo diễn, cô không biết cảnh vừa này của mình định nghĩa là hài kịch hay bi kịch.

Tô Phách đứng bên ngoài, xung quanh càng ngày càng lạnh, nhưng anh không cảm thấy lạnh chút nào, hơi ấm còn sót lại trong lồng ngực khiến mạch máu khắp cơ thể anh vẫn như đang sôi sùng sục.

Người anh cũng bị dính bùn nên đến phòng bên cạnh lấy một chậu nước lạnh, dùng khăn bông lau qua, rồi thay một bộ quần áo dự phòng sẵn.

Nước lạnh khiến nhiệt độ cơ thể hạ xuống, Tô Phách cảm thấy bình tĩnh hơn, lúc này mới chậm chạp ngồi xuống.

Không bao lâu, tiếng nước trong phòng tắm ngừng chảy. Nhưng Thanh Tranh vẫn ở lì trong đó không ra.

Tô Phách nhìn về phía phòng tắm, đột nhiên nhớ ra, cô không có quần áo để thay, thậm chí giày cũng không có.

Thế là anh đứng dậy bước đến phòng phục trang bên cạnh, lấy bộ trang phục diễn mà Đồng An Chi mặc, thêm một đôi giày thêu hoa. Anh để tất cả đồ trên một chiếc ghế đầu, rồi bê vào đặt cạnh cửa phòng tắm, hơi nghiêng đầu về phía cửa phòng, nói: “Quần áo và giày anh để ngoài cửa.” Nói xong lại quay ra phòng ngoài.

Nửa giây sau, anh nghe thấy tiếng mở cửa phòng tắm, anh có thể tưởng tượng cánh cửa đó chỉ mở hé hé, sau đó đóng lại ngay lập tức.

Thời gian trôi qua chậm hơn bất cứ lúc nào, tích tắc tích tắc, cảm giác như giờ tay là có thể bắt nó dừng lại.

Trong khoảng thời gian gần như ngưng đọng đó, Tô Phách đã nghĩ rất nhiều. Từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ làm việc gì mà không nắm chắc phần thắng. Trước khi lên sân khấu biểu diễn, anh sẽ cố gắng hết sức để hát. Mỗi vở kịch, mỗi trích đoạn anh đều luyện tập nhiều lần, sửa cho tốt nhất mới thôi. Nhưng tình cảm thì không thể hoàn hảo như vậy, tình cảm vốn không có logic, không thể tính toán, càng không thể kiểm chế được.

Anh vốn định đợi tới ngày mai, hẹn cô ra ngoài, nhưng bây giờ thì một phút anh cũng không muốn đợi thêm nữa.

Một lát sau, người trong phòng tắm cuối cùng cũng đẩy cửa bước ra.

Cô mặc bộ trang phục “thủy tiên” với hai gam màu xanh trắng, vì cô cao hơn An Chi một chút nên đôi giày vải thêu hoa cũng lộ ra ngoài ống quần, rất xinh đẹp. Mái tóc dài mới khô một phần được cô dùng dây chun buộc lại đơn giản.

Thanh Tranh chưa bao giờ mặc trang phục diễn kịch nên có phần không thoải mái.

Tô Phách thì chưa bao giờ nhìn thấy nhân vật Trần Diệu Thường như vậy nên cũng ngẩn người.

Hai người nhìn nhau một lúc, sau đó Tô Phách mới chậm chậm bước đến.

Khi ở khoảng cách gần thế này, trái tim của Thanh Tranh bắt đầu đập loạn xạ, đầu óc cô thì đã hoàn toàn trống rỗng, hoàn toàn không biết làm gì.

“Anh... có ý gì?”

Tô Phách nắm lấy tay cô, lòng bàn tay anh cũng đã rịn mồ hôi, chậm rãi nói: “Hứa Thanh Tranh, anh là Tô Phách, mười bốn tuổi bắt đầu học kịch, đã hát kịch mười một năm rồi. Sở thích không nhiều, tính cách cũng được, biết làm các món ăn thường ngày đơn giản, xin hỏi, em có cần anh không?”

“...”

Tô Phách đang tỏ tình với cô sao?

Anh thực sự thích cô sao?

Thanh Tranh nhớ đến niềm vui của năm ấy, nỗi xấu hổ uất ức năm ấy, lại nhớ đến sự kinh ngạc đến ngỡ ngàng khi tạm biệt nhau, rồi những lần cố ý tránh mặt nhau, còn có cả... tình cảm của cô khi gặp lại. Tất cả cảm xúc đồng loạt dâng trào khiến cô nắm tay thành quyền, tức giận đâm vào ngực anh một cái.

Tô Phách buồn bực “hừ” một tiếng, anh đã nghĩ đến các kiểu phản ứng của cô, nhưng thật không ngờ lại như thế này, nhưng anh cũng hiểu vì sao cô làm như vậy.

Thanh Tranh ngẩng đầu lên, hỏi: “Anh thích em sao?”

“Thích.”

“Kiểu thích giống như tình cảm giữa nam và nữ hả?”

“Kiểu thích giữa nam và nữ.”

“Anh không nhầm chứ?”

“Không.”

Thanh Tranh cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, Tô Phách gần như nín thở.

“Vậy thì em cũng thích anh.”

Tô Phách nắm tay Thanh Tranh từ cửa sau đi đường vòng ra chỗ đỗ xe. Trên người cô khoác chiếc áo gió của anh, áo choàng ngoài màu đen bọc kín bộ trang phục “thủy điện” của cô.

Con đường nhỏ trong đêm tối rất yên tĩnh, Tô Phách luôn nắm tay cô, lúc thì mười ngón tay đan vào nhau, lúc thì nắm lấy bàn tay cô rồi vuốt ve nhẹ nhẹ. Thanh Tranh căng thẳng muốn rút tay về, nhưng không rút ra được nên đành để mặc anh.

Trong lòng cô vẫn có một cảm giác không chân thực. Nhưng độ ẩm ở bàn tay nói cho cô biết, họ thực sự ở bên nhau rồi.

Thanh Tranh cảm thấy mình thật vô dụng.

Quãng đường ngắn ngủi này hình như hai người đi rất lâu, nhưng lại cảm giác chẳng mấy chốc đã đến chỗ đỗ xe.

Đây là lần thứ hai Thanh Tranh ngồi trên xe của Tô Phách.

Sau khi khởi động xe, anh lại nắm lấy bàn tay trái của cô, đặt lên môi mình hôn, hôn xong cũng không buông ra, cứ đặt hờ trên môi như thế.

Thanh Tranh cảm thấy hôm nay cô thực sự bị hao tổn quá nhiều tâm sức, không thể ứng phó được, đầu óc như bị thiếu dưỡng khí, chỉ thì thào nói: “Em buồn ngủ.”

Tô Phách nghiêng đầu nhìn cô, thấy người đang ở cạnh anh có má lúm đồng tiền không sâu lắm, mặt trắng hồng như hoa đào, lòng anh lại rộn ràng không yên.

“Anh hôn em làm em buồn ngủ à?”

“... Anh hôn em, em buồn ngủ, hai câu này có quan hệ song song, không phải nhân quả.”

Tô Phách bật cười buông tay cô ra. “Được rồi, em ngủ chút đi, lúc nào đến anh gọi.”

Thanh Tranh cứ nghĩ trong tình cảnh này, dù cho có buồn ngủ cũng sẽ không thể ngủ được, kết quả cô mới chỉ nhắm mắt nghĩ ngợi dăm ba phút thì đã thiếp đi.

Mộng cũ đã thành, tiếc nuối đã được bù đắp, ngoài niềm vui đến khá bất ngờ này, cô còn có một chút lo lắng, nếu anh nhớ ra cô thì không biết sẽ phản ứng thế nào? Cũng không biết lần này có thể “ở bên nhau” được bao lâu?

Cho đến khi nghe thấy có người gọi tên, Thanh Tranh mới tỉnh giấc. Sau khi nhìn rõ người trước mặt mình là ai, trong phút chốc, cô mơ hồ không biết lúc này là lúc nào. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, đã đến ngõ Hương Trúc rồi.

“Đến rồi à.” Khi Thanh Tranh cởi dây an toàn, người ngồi bên cạnh đột nhiên giơ tay qua, áp lên mu bàn tay cô rồi ấn xuống, “tạch” một tiếng, dây an toàn lại bị cài vào chắc chắn như cũ. Sau đó, Tô Phách cúi đầu xuống hôn cô. Mặc dù chỉ là môi chạm môi, nhưng khoảnh khắc đó khiến Thanh

Tranh có cảm giác như bị một con sóng lớn ập đến khiến đầu óc cô choáng váng. Cô khẽ đưa tay ra, túm lấy góc áo của anh.

Tô Phách cố kiềm chế rời khỏi môi cô, dịu dàng nói: “Chúc em ngủ ngon”, sau đó mới giúp cô cởi dây an toàn.

Chương 18: Anh muốn hôn em

Do hôm trước mất ngủ gần như cả đêm, nên ngày hôm sau, Thanh Tranh đã ngủ bù cả buổi sáng, may mà hôm nay buổi chiều cô mới phải đi làm.

Nhưng khi cô theo thói quen đến khu vườn sớm hơn một chút thì đã nhìn thấy Tô Phách, bên cạnh anh còn có Tiểu Triệu.

Tô Phách đang ngồi trên ghế bành, thân người hơi nghiêng về phía trước, khuỷu tay chống trên đầu gối, hai tay chấp lại, mắt cụp xuống nhìn con mèo trắng mập trên mặt đất. Khi nghe thấy tiếng bước chân, anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hứa Thanh Tranh mặc chiếc áo len trắng bước đến, phút chốc lòng anh như có một chiếc lông vũ nhẹ nhàng thổi qua, gương mặt cũng dần dần lộ ra ý cười.

Cô đúng là thật dễ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, anh nghĩ.

“Đến rồi à?”

Thanh Tranh vẫn có chút ngại ngùng khi phải đối mặt với Tô Phách. “Sao anh đến sớm vậy?” Diễn viên thì khoảng ba giờ chiều mới cần có mặt, bây giờ mới hơn một giờ.

“Qua ngày hôm nay cũng kết thúc vở kịch tại đây. Có chút lưu luyến nên đến sớm một chút.” Tô Phách mỉm cười nói, có điều hình như trong lời anh nói còn mang một ý khác nữa.

Thanh Tranh hiểu được ý trong lời anh nói, nhưng không đáp lại, chỉ đưa hai hộp hoa quả đã gọt vỏ cho anh, vì mua đến cho mọi người ăn nên cô cũng đưa cho Tiểu Triệu. “Tiểu Triệu, anh ăn chút hoa quả đi đã!”

Tiểu Triệu đang gửi tin nhắn chat với ai đó, ngẩng đầu cười ha ha, nói: “Cảm ơn cô Hứa, cô lúc nào cũng chu đáo.”

Thanh Tranh cười, sau đó ngồi xổm xuống xem mèo. “Con mèo này ở đâu ra vậy?”

Tô Phách dùng tăm xiên một miếng kiwi, đưa đến gần miệng người đang xem mèo. “Có lẽ là từ nhà hàng xóm chạy sang.”

Thanh Tranh vuốt ve con mèo, mắt không cả ngược lên. “Anh ăn đi, lúc trưa em đã ăn rồi.”

Tô Phách cũng không nài ép, cho luôn miếng kiwi vào miệng mình, sau đó đặt hộp trái cây trên bàn nhỏ bên cạnh, cúi đầu ngắm nhìn Thanh Tranh đang chơi với mèo con. Thấy mấy sợi tóc của cô lòa xòa ở gần mắt, anh liền đưa tay vén ra sau tai cho cô, sợ cô bị vướng tầm nhìn.

Cảnh đó vừa hay lọt vào mắt Tiểu Triệu. Anh Tô và cô Hứa đang hẹn hò sao?!

Không bao lâu, nhân viên hậu trường phụ trách đèn sáng, đạo cụ, phục trang cũng tới, mỗi người mỗi việc bận rộn không ngừng. Thanh Tranh đã liên hệ được với nhóm quay phim, sau khi xác định thời gian chuẩn thì cô cũng bắt đầu cùng mọi người chuẩn bị công việc.

Lúc bận rộn, cô đặc biệt tập trung, ngay cả Tô Phách rời đi lúc nào cô cũng không biết. Trước khi trang điểm, Tô Phách còn ở bên cạnh cô. Sau đó họ đều bận công việc của mình, thỉnh thoảng mới nhìn nhau, nhưng cũng chỉ là ánh mắt giao nhau trong giây lát. Tuy nhiên, Thanh Tranh có thể cảm thấy được là hôm nay Tô Phách có tâm trạng rất tốt.

Đến khi đèn điện đều sáng trưng thì cũng đã chuẩn bị xong xuôi tất cả. Thanh Tranh lúc đó mới ngồi xuống, lặng lẽ chờ đợi đón xem cảnh cuối cùng của vở *Ngọc trâm ký* được diễn ở khu vườn này. Đối với cô, khu vườn trước kia vốn chỉ là một căn nhà to đẹp mà thôi, nhưng vì diễn vở Côn khúc ở đây nên dường như nó cũng có linh hồn. Cô nghĩ, sau này khi nhìn căn chòi, hồ nước, hành lang, hoa cỏ ở đây, chắc chắn sẽ có một cảm giác khác... Thế rồi ánh nhìn của cô lại bất giác rơi xuống người đang mặc áo xanh kia, anh vừa hay cũng nhìn sang phía cô. Trái tim Thanh Tranh khẽ rộn ràng, khóe miệng cũng hơi cong lên.

Thời gian quay phim ít hơn nhiều so với diễn xuất, đợi khi mọi thứ xong xuôi thì đã mười một giờ tối. Thanh Tranh giúp mọi người cùng tháo dỡ đồ, sắp xếp gọn gàng, khi cô đến sân sau thì các diễn viên đã lần lượt ra về. Cô bước đến trước cửa phòng trang điểm của Tô Phách, thấy cửa vẫn mở nhưng bên trong không có ai. Cô đang băn khoăn không biết đi đâu thì nghe thấy tiếng bước chân phía sau. Ngoảnh đầu lại, cô thấy Tô Phách đang đứng ở dưới mái hiên, ánh mắt mang ý cười nhìn cô.

“Em xong việc rồi à?”

“Vâng, xong rồi. Còn anh?”

“Anh cũng xong rồi.”

Hai người mặc dù không đứng cùng nhau, khoảng cách cũng không gần, nhưng ánh mắt tràn đầy tình cảm của Tô Phách đều không lọt qua được con mắt của Lâm Nhất.

Lâm Nhất cảm thấy suy đoán của cậu chắc chắn là đúng, không phải đạo diễn nhỏ đang theo đuổi anh Tô Phách, mà chính là anh Tô Phách đang

theo đuổi đạo diễn nhỏ. Cậu không chỉ một lần chứng kiến dáng vẻ anh Tô Phách nhìn người ta như vậy, hôm nay còn “trần trụi” hơn nhiều, có thể dùng từ “dịu dàng như nước” để miêu tả cũng không ngoa chút nào.

Tô Phách vẫn phải sắp xếp một số đồ nên dắt Thanh Tranh vào phòng.

“Hôm nay còn buồn ngủ nữa không?”

“... Cũng tạm ổn ạ.”

“À, nói mới nhớ, chiều mai anh đến trường em tham dự buổi giao lưu.”

“Trường em á?” Thanh Tranh có chút bất ngờ.

“Mấy hôm trước lãnh đạo trong đoàn nói với anh. Anh thấy ông ấy nói là Học viện kịch Bách Châu liền đồng ý luôn.”

Thanh Tranh không biết nói thế nào, nghĩ một lát rồi mới cất lời: “Sáng mai em phải cùng bà đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, chiều mai có lẽ là rảnh... Đến lúc đó em đến trường xem sao.”

“Ừ.” Tô Phách thấy cô đứng đó, đưa tay chọc nhẹ lên lúm đồng tiền bên má phải của cô, nói khẽ: “Anh muốn hôn em.”

“... Bị người ta nhìn thấy thì sao?” Không phải, cho dù không có ai nhìn thấy thì cũng...

Tô Phách ghé sát vào tai cô, nói: “Được người ta khen là trai tài gái sắc thì em chỉ cần cảm ơn thôi.”

Thanh Tranh cuối cùng cũng đỏ mặt.

Cô nghĩ, đây là lần đầu tiên, ồ, không phải, là lần thứ hai hẹn hò với cùng một người. Mới yêu không tránh khỏi bỡ ngỡ, không thể trách cô

được.

Buổi giao lưu hôm đó, Học viện kịch cho người lái xe đến đoàn kịch đón Tô Phách và Đồng An Chi, Lâm Nhất cũng đi theo để giúp đỡ họ. Phụ trách tiếp đón họ là một cô giáo trẻ, vừa thấy Tô Phách đã nhìn không chớp mắt, còn lấy ảnh chụp của đoàn kịch ra xin chữ ký.

Tô Phách ký xong liền đưa cho Đồng An Chi, cô liền nói: “Cô giáo có bảo em ký đâu.”

Cô giáo ngại ngùng, vội vàng nói: “Cô cũng ký luôn nhé, ký luôn nhé.”

Đồng An Chi lờm Tô Phách một cái, ký xong liền đưa cho cô giáo ngồi ở ghế trước, nói hai tiếng “cảm ơn”.

Cô giáo vội nói: “Tôi phải cảm ơn hai bạn mới đúng. À, đúng rồi, các em sinh viên rất muốn gặp các bạn.”

Lâm Nhất lặng lẽ ngồi ở góc xe ô tô, vẻ mặt bình thản như không.

Hoạt động lần này, đoàn kịch và nhà trường đã gửi thông báo, Tô Phách và Đồng An Chi cũng đã gửi thông báo qua Weibo.

Bộ phận truyền thông của nhà trường đã sắp xếp một hội trường rất lớn, đồng thời còn hào phóng dành một phần ba số ghế trong hội trường cho người bên ngoài, một việc làm đầy nhân văn.

Đồng An Chi nói: “Tối hôm qua em nói chuyện với Thanh Tranh là chúng ta sẽ có buổi tọa đàm ở trường của cô ấy, cô ấy nói là có thời gian rảnh sẽ đến.”

“Ừ.” Tô Phách không có phản ứng gì.

Đồng An Chi cảm thấy con người này thật vô vị nên không để ý đến anh nữa, tiếp tục lấy di động lướt Weibo, giao lưu với các fan hâm mộ.

Hơn nửa tiếng sau, xe tiến vào trường, cuối cùng dừng ở bãi đỗ xe. Tô Phách mặc bộ com lê tối màu, đeo khẩu trang và đội mũ lưỡi trai, “vũ trang toàn diện” rồi mới xuống xe.

Đồng An Chi trêu chọc: “Anh ăn mặc như vậy là vì sợ người ta không chú ý đến mình à?”

Tô Phách phớt lờ lời cô nói, cứ thế bước về phía trước.

“Ba vị, xin mời đi bên này.” Cô giáo ân cần hướng dẫn, mọi người nhanh chóng lên tầng hai. Vì họ đến sớm nên không gặp ai cả.

Đến phòng chờ, ngồi nghỉ ngơi uống trà xong, Tô Phách lấy di động ra, lướt qua một lượt bài diễn thuyết lưu trong đó, sau đó vào Wechat tìm hình đại diện Thanh Tranh và ấn vào cửa sổ chat.

Tô Phách: “Em đến được không?”

Thanh Tranh nhắn lại rất nhanh. “Có, em đang từ nhà đi đây.”

Tô Phách, “Ừ.”

Đồng An Chi ngồi bên cạnh Tô Phách lúc này nói: “Nghe nói đặt vé đến nghe buổi giao lưu có tám mươi phần trăm là nữ sinh. Em thật sự nghĩ mình đến đây để tự bôi xấu mình thì phải.”

Tô Phách nói: “Chẳng phải vẫn còn hai mươi phần trăm là nam sinh sao? Họ đều đến xem em đây.”

“Ai biết là có phải họ đến để canh chừng bạn gái hay không?”

Tô Phách nghĩ một chút rồi nói: “Em nói có vẻ cũng có lý đấy.”

“...” Đồng An Chi nói với cô giáo. “Anh ấy có phải là hoàn toàn khác so với công tử hoàn mỹ trong tưởng tượng của cô không? Cô xem, mồm miệng thật xấu xa mà.”

Cô giáo cười, vẻ mặt tỏ ý không để tâm, tiếp đó, cô giáo nhìn đồng hồ trên tường, đứng dậy nói: “Tôi đi xem tình hình chuẩn bị phòng thể nào, ba vị cứ tự nhiên nhé. Gần đến giờ, tôi sẽ đến dẫn các vị qua đó.”

“Được.” Tô Phách gật đầu, Lâm Nhất cũng phụ họa nói theo.

Còn An Chi đứng dậy nói: “Cô giáo ơi, xin hỏi, nhà vệ sinh ở đâu ạ?”

“Ồ, tôi dẫn cô đi. Đi theo tôi.”

Hai người lần lượt một trước một sau bước ra khỏi cửa. Lâm Nhất bỗng cảm thấy thoải mái hơn, ngoác miệng cười nói: “Lát nữa nhiều con gái như thế, em ngồi giữa bọn họ, cảm giác thật là hạnh phúc!”

Tô Phách liếc cậu ta một cái, nói: “Giao cho cậu một nhiệm vụ đây.”

Lâm Nhất mắt sáng lấp lánh, sát lại gần, hỏi: “Gì vậy ạ?”

“Cậu đến hội trường ngồi sớm một chút, ngồi phía trước ấy, lát nữa Thanh Tranh đến, cậu giữ cho cô ấy một chỗ tốt nhất nhé.” Tô Phách nói rành rọt từng chữ.

Lâm Nhất “ồ” một tiếng, thầm nghĩ: Anh thật là biết quan tâm đến chị Thanh Tranh mà.

Cách thời gian giao lưu khoảng ba mươi, bốn mươi phút, Tô Phách quyết định đi chào hỏi sư mẫu của mình, liền đứng dậy nói: “Tôi đi ra ngoài

một lát.”

Vì tắc đường, lúc Thanh Tranh đến trường thì buổi giao lưu đã bắt đầu rồi.

Trong phòng đã chật kín người, bên ngoài gần cửa sổ cũng có rất nhiều người.

Trước đó, Tô Phách đã nói với cô, bảo cô đến thì qua hàng đầu tiên tìm Lâm Nhất, cậu ấy sẽ giữ chỗ cho cô.

Kết quả vừa mới đến cửa sau cô đã nhìn thấy Lâm Nhất.

Lâm Nhất vừa nhìn thấy cô đã mặt mày ủ rũ nói: “Đạo diễn nhỏ à, cuối cùng thì chị cũng đến rồi. Em đã phụ lòng ủy thác của anh Tô, không giành được chỗ cho chị. Em cũng không ngờ anh Tô lại hot như vậy, nghe nói một tiếng trước đã có người xếp hàng rồi. Em đã đến sớm nửa tiếng mà cũng không còn chỗ...”

Thanh Tranh không bận tâm lắm về chuyện này, an ủi cậu ta: “Tô tiên sinh hot không phải là chuyện tốt hay sao, tôi và cậu đứng bên này xem cũng được mà.”

Nói xong liền chọn một chỗ trống đứng nhìn vào, thấy Tô Phách mặc bộ com lê màu tối phẳng phiu, trông chừng chặc hơn rất nhiều, khiến cô bất giác nhìn lâu thêm nữa. Khi nhìn sang Đồng An Chi thì thấy chị ấy mặc chiếc áo len mỏng màu trắng phối với chiếc váy dài, trông nữ tính vô cùng.

Hai người vốn là trai đẹp gái xinh, lại diễn một vài tư thế và làn điệu đã được chọn lựa kỹ lưỡng, nhìn thì đơn giản, nhưng rất có chọn lọc khiến sinh viên ngồi bên dưới xem đến say mê.

Thanh Tranh chú ý đến một nam sinh đang dừng bước nhìn cô. Cô ngẩn người, chợt nhớ ra đây là đàn em khoa nhiếp ảnh, lúc mới vào học vì hoạt động của nhà trường nên đã add Wechat của cô. Sau đó cậu ta thường sớm chiều tìm cách đến gặp cô, hỏi han ăn uống, đeo bám nhiệt tình, nhưng cô vẫn dửng dưng như không, sau một tháng thì cậu ta không đến tìm cô nữa.

“Cậu cũng có hứng thú với Côn khúc à?” Thanh Tranh có chút bất ngờ.

Cậu đàn em nói: “Không phải, em đi cùng bạn gái đến đây.”

Thanh Tranh nghe đối phương đã tìm thấy mối lương duyên, bất giác giơ tay ra nói: “Chúc mừng cậu.”

Đàn em nhìn cô cười nói: “Chị cũng thật khó theo đuổi mà. Hẹn chị ra ngoài ăn cơm, chị không đi. Hẹn chị đi dạo phố mua đồ, chị nói chị có thói quen mua hàng qua mạng. Tặng chị đồ thì chị gửi phong bao đỏ thông qua dịch vụ Wechat để trả lại.”

Thanh Tranh: “...”

Lâm Nhất. “...” Cậu nhìn Thanh Tranh, rồi lại nhìn nam sinh đó, trong lòng không ngăn được những suy nghĩ thật phong phú.

Cậu đàn em cuối cùng cũng chào tạm biệt Thanh Tranh, đi ra chỗ phía cửa sổ tìm bạn gái của cậu ta.

Thanh Tranh lại một lần nữa nhìn Tô Phách trên sân khấu. Không biết đây có phải là ảo giác không, nhưng hình như lúc này Tô Phách cũng liếc nhìn cô một cái, mặc dù cái nhìn này rất ngắn ngủi.

Cuối cùng đã đến mục giao lưu trải nghiệm. Người dẫn chương trình tuyên bố, hai diễn viên, mỗi người sẽ chọn một sinh viên lên sân khấu, tay

cầm tay dạy hai động tác hình thể cơ bản. Người dẫn chương trình xin mời bạn học nào muốn giơ tay xung phong.

Lời vừa dứt, dưới khán đài, những cánh tay dài ngắn đồng loạt vẫy vẫy.

Đồng An Chi nhìn đến nổi hoa cả mắt, mỉm cười nhìn Tô Phách, để cho anh chọn trước.

Tô Phách nhìn khắp một lượt hội trường, sau đó mới nói: “Tôi thấy các bạn đứng ở phía sau kia từ lúc bắt đầu buổi giao lưu luôn kiên nhẫn đứng cho đến tận bây giờ, tôi rất cảm ơn sự nhiệt tình, ủng hộ của các bạn. Như thế này đi, tôi sẽ chọn trong số bạn học đứng ở dãy phía sau nhé.”

Đột nhiên, có rất nhiều bạn nữ sinh có chỗ ngồi tử tế bắt đầu hối hận. Sớm biết sẽ như thế này thì chẳng cần tranh chỗ làm gì, đứng có khi lại hóa hay. Đáng tiếc, bây giờ hối hận cũng đã muộn. Mọi người thi nhau ngoảnh đầu lại, muốn biết rốt cuộc ai mới là người may mắn đó.

Lâm Nhất đứng phía sau cửa, thì thào: “Đạo diễn nhỏ à, chị nói xem, anh Tô nhà ta có giống như hoàng đế tuyển phi không?”

Thanh Tranh nhìn nữ sinh khắp hội trường phấn khích, kích động, đúng là không có lời nào phản bác.

“Nữ sinh mặc áo len màu đỏ đứng ở sau cánh cửa.” Tô Phách cuối cùng cũng lên tiếng.

Roẹt, tất cả ánh mắt đồng thời nhìn về phía Hứa Thanh Tranh.

Gì vậy? Thanh Tranh thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, đột nhiên phát hiện ra đúng là hôm nay mình mặc chiếc áo len màu đỏ. Nhưng áo len màu đỏ rất phổ biến, cô nhìn khắp một lượt mới phát hiện thêm là, phù hợp

với ba điều kiện “nữ sinh”, “mặc chiếc áo len màu đỏ”, “ở sau cánh cửa” ... chỉ có mỗi cô.

Thanh Tranh có chút bối rối, nhưng dưới ánh mắt thúc giục của mọi người, cô đành phải miễn cưỡng bước lên.

“Cô ấy học khoa biểu diễn phải không?”

“Nhìn thấy hơi quen quen.”

“Là chị khóa trên của khoa đạo diễn...”

Sau khi Thanh Tranh lên sân khấu, An Chi cười với cô, sau đó nói: “Đàn anh chọn một nữ sinh, vậy tôi phải chọn một nam sinh mới được, để chúng ta xem xem tay áo nước của nam sinh đó vung lên như thế nào.”

“Được ạ.” Mọi người ở dưới khán đài đồng thanh lên tiếng.

Cuối cùng, một nam sinh đeo kính, dáng người mập mạp được gọi tên. Cậu ta rất phóng khoáng, chạy một mạch lên sân khấu dưới sự hoan hô của mọi người.

Tô Phách dạy tư thế lan hoa chỉ của tiểu sinh. Anh làm mẫu trước. “Ngón một là thế này, ngón ba là thế này, sau khi xoay chuyển thì xoay thế này, ngón tay cần hoàn toàn nghe theo lời chỉ huy của bạn. Bạn muốn nó xoay thế này cũng được, xoay thế kia cũng được. Tay phải hoàn toàn liên với trái tim. Bạn có thể bất giác dùng đến nó, mỗi ngón đều cần chỉ đến đúng chỗ. Giống như thế này này, các bạn hãy làm thử xem.”

Nói là dạy, đúng là nghiêm túc dạy thật.

Thanh Tranh đã xem biểu diễn trong suốt thời gian qua, chỉ cảm thấy làm diễn viên không dễ chút nào, đến khi bản thân cô bắt chước họ, gơ tay

lên làm thử mới thấy càng không dễ dàng. Từ nhỏ cô đã học nhạc cụ, tự nhận thấy ngón tay mình khá linh hoạt, nhưng không thể làm như Tô Phách nói là tay liền tim, có trái tim là sẽ làm được.

“Như thế này.” Tô Phách chạm nhẹ vào đầu ngón tay cô, giúp cô điều chỉnh tư thế tay một chút.

Thanh Tranh lại lần nữa có cảm giác tê dại như lần đầu tiên, từ ngón tay đi thẳng đến trái tim.

Cô nghĩ thầm: Lần này thì đúng là tay liền tim rồi.

Cả quá trình dạy đó rất ngắn, hai người mặc dù có lúc đứng gần sát nhau, nhưng vẫn quy củ, hợp lý. Tuy vậy, có không ít nữ sinh bên dưới khán đài đã không kìm chế được mà reo hò, kêu gào, hận người đứng trên sân khấu đó không phải là mình.

Phản hướng dẫn của Tô Phách đã kết thúc rồi mà trái tim của không ít nữ sinh vẫn đập thành thịch, còn nam sinh mập mạp đó cũng đã mặc xong ống tay áo nước mà An Chi đưa.

Lần đầu tiên, cậu ta không hát lên được; Lần thứ hai, trực tiếp hát ngay lên mặt; Lần thứ ba, cuối cùng cũng miễn cưỡng qua, nhưng lúc xoay người, cậu ta vẫn bị đau lưng.

“Cậu không sao chứ?” An Chi vội vàng hỏi.

“Không sao... không sao, ha ha ha...” Cậu nam sinh mập mạp đưa tay đỡ lưng, mỉm cười rồi hỏi: “Chị Đồng, em làm đúng chứ?”

“Đúng rồi, đúng rồi, động tác cuối cùng rất tuyệt.” An Chi vội vàng gật đầu, đối với cậu ta thì như thế cũng không tồi.

“Ừm, mọi người đều nói, em là tên béo nhanh nhẹn.” Cậu nam sinh béo mập vui mừng nói to.

Bên dưới khán đài cười rộ lên, không khí khá là vui vẻ.

Thanh Tranh đứng bên cạnh cũng bật cười, bất giác Tô Phách ghé sát vào bên tai cô, nói nhỏ: “Sau khi xong mình cùng đi ăn tối nhé?”

Thanh Tranh ngẩn người, không ngờ anh lại nói chuyện riêng với cô ở trên sân khấu thế này. May mà lúc này tất cả ánh mắt của mọi người đều bị cậu nam sinh mập mạp thu hút, không ai chú ý đến hành động của họ.

“Em phải về chỗ phòng làm việc của chú hai đã.” Cô đáp lại anh với tốc độ nhanh nhất có thể, sau đó nhanh chóng đứng dịch ra.

Tô Phách cười, đáp lại bằng khẩu hình “được”. Thanh Tranh cảm giác tim cô đập hơi nhanh.

Tiết mục giao lưu khán giả kết thúc, Thanh Tranh và cậu nam sinh đi xuống. Cô nhìn thời gian, rồi lại ngược mắt lên nhìn sân khấu thấy Tô Phách đang giao lưu với người dẫn chương trình liền dặn dò Lâm Nhất vài câu rồi nhanh chóng đến chỗ chú hai.

Sau đó, trên đường về nhà, Lâm Nhất dè dặt hỏi Tô Phách ngồi ghế phía trước: “Anh à, đạo diễn nhỏ có gửi phong bao đỏ cho anh không?”

Tô Phách nghe xong thì chẳng hiểu mô tê gì. “Cái gì cơ?”

Lâm Nhất khổ sở suy nghĩ, không biết có nên nhắc nhở anh ấy không đây.

Chương 19: Một người khó theo đuổi, một người khó rung động

Từ phòng làm việc của chú hai bước ra, Thanh Tranh đến gần chỗ hiệu sách đợi Tô Phách như đã hẹn.

Ánh chiều tà phía tây ngoài cửa sổ hắt những tia nắng ấm áp, chỗ ngồi trong hiệu sách gần cửa sổ rất thích hợp với người chờ đợi. Thanh Tranh gọi cho Tô Phách xong thì phát hiện An Chi cũng vừa gửi tin nhắn cho cô.

An Chi: “Buổi giao lưu chiều này chị căng thẳng quá, may mà đã kết thúc thuận lợi.”

Thanh Tranh: “Buổi giao lưu hôm nay thật tuyệt vời.”

An Chi: “Em thấy chị và Tô Phách, ai tuyệt hơn?”

Thanh Tranh: “... Đều tuyệt.”

An Chi: “Hôm nay anh Tô lấy danh nghĩa việc công làm việc tư gọi em lên sân khấu, chị nghĩ em sẽ thiên vị anh ấy cơ.”

Thanh Tranh nhớ đến cảnh ở trên sân khấu, tay của Tô Phách như hữu ý mà cũng như vô tình chạm vào tay cô, lúc ấy cô thật sự vô cùng cảm tạ bà nội từ nhỏ đã dạy cô tâm thái thản nhiên ứng phó với mọi tình huống.

Cô nói với An Chi: “Thực ra em thích làm khán giả ở bên dưới hơn.”

An Chi: “Ha ha, con người anh Tô này yêu cầu hơi nghiêm khắc, lại không thân thiết, gần gũi như chị nên chắc là làm khó em rồi. À, đúng rồi, tối nay lãnh đạo muốn mời chị và Tô Phách ăn cơm, chị nói chị hẹn người

yêu ăn cơm rồi, kết quả anh Tô cũng đưa ra một “lý do tương tự”. Dám tán gẫu với lãnh đạo như thế, trong đoàn đúng là chỉ có anh ấy.”

Thanh Tranh vốn muốn tìm cơ hội nói cho An Chi biết về mối quan hệ hiện tại giữa cô và Tô Phách, nhưng đắn đo hồi lâu mà vẫn chưa biết nên nói thế nào. Còn đôi phương thì đã gửi tin nhắn: “Chị lái xe đi đây, nói chuyện sau nhé.”

Thanh Tranh nghĩ ngợi một lát rồi xóa dòng hội thoại đã viết được một nửa, trả lời lại: “Vâng, chị lái xe cẩn thận.”

Mặt trời đã xuống núi, trên bầu trời xuất hiện cả vùng ráng chiều rộng lớn, khiến thế giới như biến thành màu hồng.

Cách tám kính, Thanh Tranh nhìn thấy Tô Phách đang lái xe đến.

Sau khi Thanh Tranh lên xe, Tô Phách đưa cho cô một chai nước quả. Trong đầu của Thanh Tranh bỗng nhớ lại câu nói “hẹn người yêu ăn cơm”.

“Đi đâu ăn, em quyết định nhé.” Tô Phách mỉm cười nói tiếp: “Dù sao tên của tất cả các ông chủ nhà hàng trong thành phố này em đều biết mà.”

“... Em coi là anh đang khen em đây.”

“Khen em mà.” Nụ cười của Tô Phách càng rõ hơn.

Trong lòng Thanh Tranh có chút phức tạp, đáp lại bằng câu “Cảm ơn”, sau đó bắt đầu chỉ đường. Khi sắp đến nhà hàng, Thanh Tranh giới thiệu đơn giản: “Món đặc sắc của nhà hàng này là vịt già hầm thuốc bắc, vịt già vẫn là thực phẩm bổ dưỡng tuyệt vời, trong canh của nhà hàng này còn cho thêm các vị thuốc Đông y dưỡng vị sinh tân, dưỡng thận phòng hàn, ăn lúc chớm đông là tuyệt nhất.”

Tô Phách nghe xong, nói: “Vị của anh cũng được, thận cũng không tồi, nhưng bồi bổ một chút cũng không sao.”

Thanh Tranh: “...”

Tô Phách ngẩn người một lát rồi nói: “Lời anh vừa nói không có ý gì khác đâu.” Đây đúng là lời nói thật.

Thanh Tranh lúc này chỉ hy vọng có một cái lỗ để chui xuống. Còn Tô Phách lại gio tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô rồi nói: “Em nói làm anh cũng cảm thấy căng thẳng đây này.”

“...”

Bữa cơm sau đó, Thanh Tranh không nhớ mình đã ăn như thế nào.

Cô chỉ nhớ, lúc hai người dùng cơm, cây ngô đồng ở sân nhỏ của cửa hàng đã che đi phần lớn ánh nắng, thỉnh thoảng mới để lọt xuống vài tia nắng yếu ớt, xuyên qua tấm kính sát sàn chiếu xuống chỗ cạnh bàn ăn, từng tia nắng chỉ to bằng đồng tiền xu, chồng lên nhau tạo thành một bức tranh lấp lánh như chiếc kính vạn hoa.

Thanh Tranh nghĩ: Trước đây chẳng hề phát hiện ra bức tranh này lại đẹp đến vậy.

Trước khi bắt đầu vòng bán kết cuộc thi chọn diễn viên cho vở *Hồng lâu mộng*, các đoàn đều thông báo tiết mục dự thi của diễn viên. Tất cả diễn viên tham gia cuộc thi đều tranh thủ thời gian cuối cùng để luyện tập. Trong thời gian này, đạo diễn Hứa Lâm có một hội thảo nghiên cứu về kịch nói phải đi Hải Thị. Có lẽ vì cảm thấy nếu cứ dẫn cháu gái theo làm mảng Côn

khúc thể này, cháu ông sẽ “bỏ chính theo phụ”, nên ông xin Ban tổ chức hội thảo cho Thanh Tranh đi cùng làm chân dự thính.

Sau khi đến Hải Thị, vừa làm xong thủ tục ở khách sạn thì Thanh Tranh nhận được tin nhắn của Tô Phách: “Em đến chưa?”

Thanh Tranh: “Em vừa đến khách sạn.”

Tô Phách: “Sắp sáu giờ rồi, không nên ăn tối muộn quá nhé.”

Thanh Tranh: “Chú hai gặp người quen, đang nói chuyện với họ, có lẽ phải đợi một lát nữa ạ. Em cũng không đói. À, đúng rồi, trên đường đi, chú hai nói chuyện về anh và anh Nghiêm đấy.”

Tô Phách: “Chú ấy nói gì thế?”

Thanh Tranh: “Nói anh... rất yêu nghề.”

Tô Phách: “Ừ.”

Một nhóm diễn viên cười nói đi ngang qua chỗ Tô Phách, Lâm Nhất bèn dừng lại, nhìn Tô Phách với vẻ mặt kỳ lạ rồi hỏi: “Anh cười gì mà vui thế, đang nói chuyện với ai vậy?”

Tô Phách không cả ngắc đầu lên, phẩy phẩy tay, nói: “Cậu đi luyện giọng đi.”

Những người khác đều nghe lời rời đi, riêng Lâm Nhất là to gan nhất, cậu ta nhanh mắt ghé sát vào nhìn màn hình chiếc điện thoại Tô Phách đang cầm trên tay, liếc thấy câu “rất yêu nghề”.

“Anh này.” Lâm Nhất rụt cổ lại, đề phòng bị đánh, nhưng không nhin nổi, vẫn nói: “Bình thường người hay được khen nhất là anh, cho dù lãnh

đạo đoàn có khen anh tốt thế nào, anh cũng không phản ứng nhiều lắm. Hôm nay là thế nào đây ạ?”

Tô Phách tắt màn hình, vỗ vai Lâm Nhất một cái, mỉm cười nói: “Vẫn chưa đi à?”

Lâm Nhất nhìn nụ cười của anh, đột nhiên có linh tính gì đó, co cổ chạy. “Giờ em đi đây!”

Thanh Tranh bận rộn ở Hải Thị vài ngày, cho đến đúng hôm diễn ra cuộc thi bán kết của vở *Hồng lâu mộng* mới cùng chú hai trở về Bách Châu.

Vì là vòng bán kết nên đa số khán giả đã hiểu biết Côn khúc nhiều hơn. Các diễn viên cũng coi trọng vở diễn của mình hơn.

Tô Phách chưa bao giờ lấy lòng khán giả nên vẫn theo thói quen chọn vai Hầu Phương Vực trong vở *Đào hoa phiến*. Còn Nghiêm Nham cũng chỉ biết lấy lòng khán giả một lần, thế nên lần này anh không chọn vai Liễu Mộng Mai trong vở *Mẫu đơn đình* nữa. Thẩm Già Công lần này bất ngờ đối đầu với tiết mục của Nghiêm Nham. Anh ta cũng chọn đoạn trích *Thập khiêu*, mà họ lại lần lượt lên sân khấu nên các chuyên gia càng có sự so sánh cao thấp.

Tô Phách nhìn Thẩm Già Công sau khi hạ màn bước xuống khán đài, do rất hiểu nhau, nên Tô Phách cũng không nói ra mấy câu an ủi vì thấy không cần thiết, anh chỉ đưa tay lên vỗ vỗ vào vai của Thẩm Già Công.

Thẩm Già Công hiểu hành động đó, cũng chỉ nói: “Cậu hãy cố lên.”

“Được ạ.”

Người tiếp theo lên sân khấu là Triệu Nam.

Triệu Nam không chọn trích vở trong vai tiểu sinh nữa mà chọn vở diễn sở trường *Hổ nang đạn - túy tử sơn môn*.

Thực ra, việc diễn đoạn trích này không liên quan đến vai tiểu sinh, tuy nhiên đoạn trích lại có nguồn gốc từ *Hồng lâu mộng*. Sinh nhật của Bảo Thoa, mẹ của Giả Bảo Ngọc bảo nàng chọn vở diễn, nàng bèn chọn đoạn trích này, còn cùng Giả Bảo Ngọc giới thiệu khúc nhạc *Cổ ký sinh* trong vở này cho mẹ của Giả Bảo Ngọc nghe.

Thanh Tranh đoán, có lẽ là vì xuất xứ của đoạn trích, cùng với sự quan tâm yêu mến ở vòng một của khán giả đối với Triệu Nam nên ban giám khảo mới đồng ý cho anh diễn trích đoạn này.

Thanh Tranh đã từng xem đoạn trích trong buổi biểu diễn riêng của Triệu Nam, nhưng lần này, cô cảm thấy trên sân khấu Triệu Nam dường như đã hóa thân thành Lỗ Trí Thâm, chứ không phải đơn thuần diễn vai Lỗ Trí Thâm nữa, đặc biệt là lúc hát đến khúc nhạc *Cổ ký sinh*. Thanh Tranh đã từng xem *Hồng lâu mộng* vài chục lần, rất quen thuộc ca từ bài hát này, còn biết Lỗ Trí Thâm hát đoạn này lúc từ biệt sư phụ.

Lúc Triệu Nam diễn xong, tiếng vỗ tay dưới khán đài vang lên như sấm, còn có khán giả xúc động rơi nước mắt.

Không nằm ngoài dự đoán, chắc chắn lần này Triệu Nam sẽ lọt vào vòng trong.

Khi rút thăm, Tô Phách là người diễn cuối cùng trong nhóm tiểu sinh.

Anh nhìn chiếc đồng hồ hình tròn treo trên tường, thấy còn cách thời gian lên sân khấu một chút nữa liền ngồi trước bàn trang điểm lẩm nhẩm đọc lời thoại.

Lúc này, nhân viên phụ trách nhạc cụ bỗng hốt hoảng chạy đến tìm anh.

“Anh Tô Phách à, thầy Trương phụ trách đánh đàn violin đột nhiên bị viêm dạ dày, vừa nãy chúng tôi đã cho người đưa anh ấy đến bệnh viện cấp cứu. Anh xem, lát nữa đến phần nhạc đệm cho anh, có nên để như cũ không?”

Tô Phách không ngờ lại đột ngột xảy ra tình huống này.

Ban đầu khi tuyển chọn vai diễn cho vở Hồng lâu mộng, thông qua lãnh đạo đoàn, anh đã tìm được người đánh đàn violin.

Thầy Trương đánh đàn violin tính tình cổ quái, Tô Phách đã phải đến tận nhà mời ba lần, đôi phương thấy anh thực sự coi trọng Côn khúc mới gật đầu đồng ý đánh đàn đệm cho anh diễn.

Đàn violin là nhạc cụ quan trọng trong Côn khúc. Tô Phách từng nghe buổi diễn tấu đàn violin trong một bộ phim phóng sự, âm sắc vô cùng uyển chuyển du dương và rất đặc biệt, khi kết hợp với đàn tam huyền càng khiến cho tiếng đàn tam huyền trở nên mềm mại, réo rắt. Còn khi diễn tấu một mình, thì tiếng đàn violin có thể khiến người nghe bật khóc vì xúc động.

Thực ra Tô Phách mời thầy Trương đánh đàn violin không phải hoàn toàn vì sự thắng thua của cuộc thi, mà anh chỉ muốn thử diễn đoạn trích này với nhạc đệm violin xem như thế nào. Anh luôn cảm thấy âm sắc của violin cộng với tin đồn “sắp bị thất truyền” của nhạc cụ này khiến anh như được

trở về thời kỳ hưng thịnh của Côn khúc, được đứng trên sân khấu vào quãng thời gian đó.

Nhưng cơ hội đáng quý này giờ không còn nữa. Sự việc xảy ra bất ngờ nên chẳng ai biết trước được.

Mặc dù trong lòng vô cùng tiếc nuối, nhưng Tô Phách cũng đành chấp nhận sự thật. Anh lấy di động gửi tin nhắn hỏi thăm thầy Trương, sau đó nghĩ thầm, có lẽ ngày mai anh sẽ đến bệnh viện thăm thầy ấy một chút.

Gửi xong tin nhắn, Tô Phách xóc lại tinh thần để tiếp tục cuộc thi.

Người phụ trách nhạc cụ sau khi chạy đến phòng hóa trang của Tô Phách báo tin xong liền lập tức đi sắp xếp, giữa đường thì bị Thanh Tranh chặn lại.

Thanh Tranh vừa nhận được tin từ An Chi. Chị ấy nói thầy Trương mà Tô Phách đặc biệt mời đến đột ngột gặp chuyện, chị ấy cũng đang rất ngóng chờ tiết mục này mà đáng tiếc lại không xem được. Thế là cô chạy qua đây, định tìm gặp Tô Phách thì lại gặp ngay người phụ trách này.

“Đàn của thầy Trương vẫn để ở đây chứ ạ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy phiền anh dẫn tôi đi xem được không, tôi là bạn học của thầy Trương, để tôi thay thầy ấy đàn cũng được.”

Người phụ trách nhạc cụ mặc dù có hơi hoài nghi nhưng vẫn dẫn cô đi.

Vở này hạ màn, vở khác lại bắt đầu.

Người dẫn chương trình cuối cùng cũng gọi tên Tô Phách.

Nhạc nổi lên, Tô Phách đứng ở cạnh sân khấu nhập vai, phát ống tay áo bước ra sân khấu.

Hát đến khúc nhạc cao trào, phần độc diễn của đàn violin tưởng bị bỏ, nào ngờ từ chỗ để nhạc cụ bỗng vang lên tiếng đàn réo rắt. Tô Phách giật mình, quay người nhìn sang, vừa hay thấy Thanh Tranh đang ngồi ngay ngắn ở đó, một tay cầm đàn, một tay thì đang kéo vĩ.

Thực ra, Thanh Tranh rất căng thẳng, mặc dù phần kéo đàn chỉ diễn ra trong nửa phút ngắn ngủi, nhưng lại là độc tấu. Hướng hồ lên sân khấu là việc không hề được chuẩn bị trước, may là cô đã được học từ nhỏ, lại có không ít kinh nghiệm biểu diễn, thế nên cũng nhanh chóng bình tâm lại để chăm chú đánh đàn.

Khi Tô Phách hát đến đoạn *Tìm nàng khắp nơi, ngày lập đông, gió chiều thổi nhiều hơn, người đã rời đi thật khó gặp lại*, tiếng đàn cổ réo rắt cùng với tiếng hát du dương, uyển chuyển của Tô Phách đã chạm đến nơi mềm mại nhất trong tâm hồn con người.

Tô Phách hát xong, ánh mắt đầu tiên của anh nhìn xuống không phải là ban giám khảo, không phải là người dẫn chương trình, cũng không phải là khán giả, mà là chỗ phát ra tiếng nhạc, nơi có Thanh Tranh đang ngồi.

Thanh Tranh thì như trút được gánh nặng, mừng rỡ nhìn anh mỉm cười.

Cuối cùng, anh mới ngoảnh đầu nhìn xuống khán giả và ban giám khảo. Trong cuộc thi này, nhân vật mà Tô Phách từng diễn không biết bao

nhiều lần bỗng trở nên sống động hơn bao giờ hết, được ban giám khảo đánh giá rất cao.

Bước xuống sân khấu, chưa cả tẩy trang, Tô Phách đã đi tìm Thanh Tranh.

Thanh Tranh vừa lau xong chiếc đàn violin của thầy Trương, đang cẩn thận cất vào hộp đựng đàn, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy anh.

Tô Phách nhìn cô, có bao điều muốn hỏi, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Sao vậy, vừa nãy em có kéo sai không?” Thanh Tranh cười rạng rỡ.

“Anh không ngờ em lại có thể...”

“Thực ra, lúc bảy tuổi em đã bắt đầu học kéo violin rồi. Kể ra thì thầy Trương chỉ là đàn em của em thôi. Có điều, mặc dù em học sớm hơn nhưng học trò được cô giáo thực sự truyền thụ kiến thức cho vẫn là thầy Trương.”

“Sao anh chưa bao giờ thấy em nhắc đến chuyện này?”

Thanh Tranh cười. “Em đâu thể gặp ai cũng nói.”

“Anh là người ngoài à?”

Thanh Tranh nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu.

Tô Phách cười, chân thành nói: “Cảm ơn em.”

Vì lúc người dẫn chương trình công bố kết quả, tất cả diễn viên đều phải lên sân khấu, thế nên Tô Phách đành tranh thủ thời gian trở về phòng

hóa trang để tẩy trang. Thanh Tranh sau khi gửi đàn violin cho người phụ trách thì cũng đi xuống ghế khán giả ngồi.

Kết quả cuộc thi vòng bán kết đã có, người lọt vào vòng trong với vai tiểu sinh là Tô Phách, Nghiêm Nham, Triệu Nam. Còn Đồng An Chi với vai tiểu hoa thì đáng tiếc là không được chọn, có điều cô không lấy làm buồn vì chuyện đó.

“Này, hai người các anh đừng có mà chuồn đi như thế chứ!” Đồng An Chi gọi Tô Phách và Nghiêm Nham đang rời đi.

“Bà cô họ Đồng ời, chúng tôi đi một cách quang minh chính đại, sao từ miệng bà cô lại thành chuồn đi hả?” Nghiêm Nham ngoảnh đầu lại phản đối.

“Cho dù như thế nào thì hôm nay em cũng không được chọn nên trong lòng cảm thấy không vui. Cùng thi với nhau mà hai người các anh lại được chọn, thế thì ít nhất cũng nên bày tỏ tấm lòng đi chứ.” An Chi cười ha ha nói.

“Em không vui á?” Tô Phách hỏi, mà nghe giống như đang chất vấn.

Đồng An Chi bỗng cảm thấy mình có vẻ cười tươi quá đáng, thế nên cũng thu bớt lại, nói: “Em chỉ là cười gượng thôi mà.” Nói xong, cô còn nhanh mắt nhanh tay lấy cái “đệm lưng” ra, nói: “Thẩm sư huynh, anh nói xem, hai chúng ta có phải đều không vui đúng không?”

Thẩm Già Công đang yên đang lành bị lôi vào thì ngẩn người, lúc phản ứng ra thì lắc đầu, nói: “Tôi phải về nhà dắt chó đi dạo đây.”

Lúc này, Tô Phách nhìn thấy Thanh Tranh trong đám đông, cô đang bước về phía bọn họ.

Thanh Tranh định đến để an ủi Đồng An Chi, nào ngờ từ đầu đến cuối chẳng nhìn thấy giọt nước mắt buồn bã nào từ đôi phương cả.

Nhìn thấy Thanh Tranh đến, ý cười vừa thu lại trên gương mặt của An Chi giờ lại trung ra. “Thanh Tranh, em đến thật đúng lúc, chúng ta cùng nhau đi ăn khuya nhé.”

“Ăn khuya ạ?” Thanh Tranh bất ngờ không phản ứng kịp.

“Ừ, bạn trai chị lại đi công tác rồi. Chị nhàn rồi không có việc gì, mà hai người kia lại được chọn vào vòng trong, vậy để hai anh ấy mời đi.”

Nghiêm Nham cười, lắc đầu. “Ồ, hóa ra bọn tôi chỉ là sự chọn lựa thứ hai mà thôi. Có điều, tôi và lão Tô đều là người độ lượng, như vậy đi, chúng ta đến chỗ nhà hàng xiên nướng mà tôi và lão Tô hay đến nhé.”

“Ok.” Đồng An Chi vui vẻ nhận lời.

Thấy Thanh Tranh không nói gì, Tô Phách liền hỏi: “Có được không em?”

Thanh Tranh nghĩ ngợi một lát, nhìn anh rồi gật đầu nói: “Được ạ.”

Trước khi đi, cô gửi tin nhắn cho chú hai, nói rằng mình cùng mọi người đi ăn khuya.

“Cô Hứa à, tôi rất tò mò không biết cô biết đánh đàn violin từ khi nào? Cái này còn là nhạc cụ đệm của Côn khúc nữa cơ đấy. Nếu như Tô Phách không nói, thì tôi cũng không biết đâu.” Nghiêm Nham hỏi Thanh Tranh. Anh thực sự rất tò mò, nhạc cụ này rất hiếm, sao cô lại học nó chứ.

“Vì cô giáo là bạn thân của bà nội tôi, bà nội tôi cảm thấy tiếng đàn violin rất hay, lại có ít người học nên kiên trì cho tôi đi học, cứ học như vậy đến mười mấy năm. Sau đó thì cô giáo đột ngột bị bệnh nhồi máu cơ tim qua đời, từ đó tôi không học nữa.” Thanh Tranh trả lời rất chi tiết.

“Em học những mười mấy năm?” Đồng An Chi kinh ngạc đến ngây ngốc. “Chị nhớ thầy Trương nói, thầy ấy học mười năm. Vậy ra em vẫn là đàn chị của thầy ấy.”

Thanh Tranh trước đó nói chuyện với Đồng An Chi nên mới biết người Tô Phách mời là thầy giáo Trương Việt Phi.

“Em đúng là học đàn trước, nhưng lúc đó em lười học lắm. Còn nhớ thầy Trương gần mười bốn tuổi mới đến học đàn, nhưng học hành chuyên tâm hơn em nhiều, hơn nữa đến bây giờ thầy ấy vẫn đang tiếp tục học thạc sĩ mà.” Thanh Tranh xấu hổ nói.

“Cô Hứa đúng là người đặc biệt, có thực lực mà vẫn rất khiêm tốn.” Nghiêm Nham nói xong thì đặc biệt liếc Tô Phách một cái.

Ai ngờ Tô Phách nói thẳng: “Nhìn tôi làm gì?”

Nghiêm Nham tiến sát lại, nói nhỏ: “Sao cậu không cảm ơn người ta? Chẳng lịch sự gì cả.”

Tô Phách thấy Đồng An Chi kéo Thanh Tranh đến trước mặt mình thì cười, nói: “Cảm ơn rồi mà.”

Nhà hàng mà Tô Phách và Nghiêm Nham hay đến nằm trong ngõ nhỏ của thành cổ Bách Châu. Ở đây không có cảnh đêm với đường quốc lộ đèn

đỏ đèn xanh như ở thành phố lớn, mà thay vào đó là ánh đèn đường vàng dịu và những quán ăn nhỏ nằm lọt thỏm trong ngõ.

Thanh Tranh cảm thấy khá bất ngờ, vì ở đây cách ngõ Hương Trúc không xa, mà cô cũng thỉnh thoảng đến đây mua đồ ăn. Vậy mà cô chưa từng nhìn thấy anh.

Vào quán ngồi, Nghiêm Nham liền hỏi: “Các bạn ăn gì nhỉ?”

“Anh giới thiệu đi.” An Chi lần đầu tiên đến quán này, thấy ở đây vô cùng náo nhiệt thì nói: “Các anh thật biết tìm chỗ, ở đây đúng là nhiều đồ ăn.”

“Vậy thì mỗi người mười xiên thịt cừu, mười xiên gân bò, hai phần sườn cừu, bốn quả cà nướng...”

Vì tiệm nhỏ nên thực đơn đều do khách tự viết và đưa cho chủ quán. Nghiêm Nham múa bút, nhanh chóng viết xong, đưa thực đơn cho chủ quán. Trên đường trở về chỗ ngồi, anh nhìn thấy tay của Tô Phách đặt trên lưng ghế của Thanh Tranh, ánh nhìn thì như có như không rơi trên người cô... Ngoài lúc “yêu đương” trên sân khấu ra, anh chưa bao giờ thấy Tô Phách nhìn ai bằng ánh mắt đó. Chân mày của Nghiêm Nham giật giật, có biến, hai người này nhất định có biến.

Sau khi trở về chỗ ngồi, Nghiêm Nham mỉm cười nhìn Thanh Tranh, sau đó nói với giọng rất nghiêm túc: “Hứa Thanh Tranh!”

“Chào anh!” Thanh Tranh ung dung trả lời anh bằng một nụ cười, không ngại ngùng hay luống cuống chút nào.

Thật thú vị, Nghiêm Nham vẫn mỉm cười, nói: “Tôi nghe An Chi nhắc đến cô. Nghe nói cô học ngành đạo diễn, còn nói cô đã có hai tác phẩm đạt

giải thưởng, cô ấy xem còn rơi nước mắt, rất có ý nghĩa hiện thực. Đúng là phải chúc mừng cô rồi.” Nói xong, anh ngoái đầu nhìn Tô Phách, tiếp tục nói: “Tài mạo song toàn, chắc là không ít người theo đuổi nhỉ?”

Những cô gái bình thường khi bị hỏi đến những vấn đề như vậy thường ít nhiều cảm thấy ngại ngùng, xấu hổ, nhưng Thanh Tranh thì mặt không biến sắc, đáp: “Anh Nghiêm, anh quá khen rồi.”

An Chi đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, bật cười, rồi nói với Thanh Tranh: “Không ít người theo đuổi em, đúng không? Nhưng em cũng rất khó theo đuổi nhỉ. Lâm Nhất đã kể về cách từ chối nam sinh của em, nó nói cái gì mà hẹn em đi ăn cơm thì em không đi; hẹn em đi dạo phố mua đồ thì em nói quen mua đồ trên mạng; tặng đồ cho em, thì em chuyển tiền vào phong bao trong Wechat trả lại người ta, ngay cả anh Tô nghe xong cũng nói rằng rất đúng. Ha ha.”

Thanh Tranh vừa uống ngụm nước, suýt thì bị sặc.

“Vậy không biết tiêu chuẩn chọn bạn trai của cô Hứa là...?” Nghiêm Nham đột nhiên nổi tính tò mò.

Thanh Tranh lần này không trả lời mà ngoảnh đầu sang nhìn Tô Phách.

Tô Phách liền giơ tay ra, nắm lấy tay cô, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc đến sững sờ của hai người còn lại, anh chậm chậm nói: “Là như tôi vậy.”

Đồng An Chi: “Trời ạ, hai người...”

“Mình quả nhiên là có ánh mắt hỏa nhãn kim tinh mà.” Nghiêm Nham cảm khái.

Đồng An Chi bình tĩnh lại, sau đó cười rạng rỡ. “Hai người ở bên nhau, tôi vừa cảm thấy ngạc nhiên, lại vừa cảm thấy hợp lý. Ngay từ đầu tôi đã có cảm giác anh Tô có “cái nhìn khác” với đạo diễn nhỏ của chúng ta mà. Quen biết anh Tô bao năm, anh ấy luôn có trái tim của một “hòa thượng”. Trong đoàn có biết bao cô gái đẹp, chưa bao giờ thấy anh ấy trêu chọc ai. Hai người các bạn, một người khó theo đuổi, một người thì khó động lòng, cũng coi như là xứng đôi đi. Tranh Tranh à, Tô Phách theo đuổi em bao lâu vậy?”

Thanh Tranh thầm tính toán trong lòng: “Mười...”

Đồng An Chi: “Ngày?”

Thanh Tranh: “Giây.”

Tô Phách đưa tay lên chạm vào vành tai cô. “Không phải. Tôi nên sớm bày tỏ tình cảm của mình với cô ấy mới phải, là tại tôi nhát gan quá.” Dã tâm thì lớn, nhưng lo lắng lại nhiều, quả thật là lỗi tại anh.

Nghiêm Nham cười nhạo Tô Phách. “Trước đây lúc tôi yêu đương, cậu chê cười tôi, bây giờ thì cậu cũng thế rồi nhé, sau này đừng ai cười ai nữa đấy.”

Thanh Tranh khẽ nắm tay Tô Phách, bàn tay kia thì cầm cốc trà chậm chậm uống một ngụm. Nhưng ở dưới bàn, tay của Tô Phách luôn nắm lấy tay cô không buông, thậm chí còn cầm tay cô đặt lên đầu gối anh, ngón cái vuốt ve mu bàn tay cô.

Thanh Tranh cúi đầu, nghĩ: Xem ra anh ấy thực sự thích mình.

Chương 20: Hai em đang hẹn hò à?

Ngày đầu tiên sau cuộc thi bán kết chọn diễn viên cho vở Hồng lâu mộng, Triệu Nam đột nhiên xin rút lui. Tô Phách vừa nhận được tin thì chạm mặt Triệu Nam ở ngay cửa phòng luyện tập.

Triệu Nam nhìn thấy Tô Phách, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Tô Phách nhìn Triệu Nam, lịch sự gật đầu, thấy cậu ta không nói gì, anh không muốn đợi, cũng không muốn hỏi, cứ thế chuẩn bị rời đi.

“Có thể nói chuyện một chút không?” Triệu Nam cuối cùng cũng gọi anh lại.

Tô Phách dừng bước. “Vậy đến phòng luyện tập đi.”

“Được.”

Phòng luyện tập là nơi mà diễn viên khó quên nhất, một năm bốn mùa, trừ những lúc đi diễn hoặc nghỉ lễ tết thì hầu như ngày nào họ cũng đến đây. Ở đây chỗ nào cũng là kính, từ cửa sổ đến tường... trống huơ trống hoác, nhưng mà sáng vô cùng.

Triệu Nam bước vào phòng, sau đó lên tiếng: “Tôi xin nghỉ việc rồi.”

“Gì cơ?” Tô Phách tin là mình không nghe nhầm, nhưng cái tin tức này quả thật là khá đột ngột.

“Nói một cách thẳng thắn thì tôi sợ mình đã vào nhầm nghề. Vì từ nhỏ đã béo ục ịch nên coi như tôi đã vào nhầm nghề. Tôi luôn nghĩ rằng thật là không công bằng, chúng ta cùng là những diễn viên có tài năng, nhưng dựa vào cái gì mà anh có thể đường hoàng nhập vai, còn tôi chỉ có thể giấu

khuôn mặt này qua lớp sơn màu dày cộp? Dựa vào cái gì mà anh có thể đứng trên sân khấu diễn vai phong tình tuấn tú, còn tôi chỉ có thể vào vai thô bạo chỉ biết thét gầm? Dựa vào cái gì mà anh luôn là nhân vật chính đường hoàng, còn tôi chỉ là nhân vật phụ mà quần chúng chẳng bao giờ để ý tới?”

Ba lần nói câu “dựa vào cái gì...” cũng đủ thể hiện được sự không cam lòng của Triệu Nam trong suốt những năm qua.

Tô Phách nhìn cậu ta, trầm mặc.

Triệu Nam lại tự trào phúng: “Tuy nhiên ở cuộc thi vòng loại thì tôi đã biết, tư chất của tôi rốt cuộc cũng không thể bằng anh. Cái này không liên quan gì đến việc luyện tập bao nhiêu năm.” Hai người họ đều ở trong nghề, Tô Phách đương nhiên biết cậu ta đang nói về cái gì.

Từ trước đến nay, Tô Phách hoàn toàn cảm nhận được sự đồ kỵ của Triệu Nam đối với anh. Triệu Nam hình như luôn so đo với anh, nhưng anh không phải là một người hẹp hòi, thế nên tuy biết mà chẳng hề để bụng.

“Có một số chuyện, càng kéo dài lâu thì chắc chắn anh càng coi thường tôi, mà tôi cũng cảm thấy mình thật ti tiện. Giờ nói ra được, cảm thấy thoải mái hơn rồi.”

Thực ra, Tô Phách không coi thường Triệu Nam. Anh chỉ cảm thấy họ không đi cùng trên một con đường, nói chuyện không hợp nên cũng không cần thiết phải đeo cái mặt nạ giả vờ thân thiết làm gì. Có điều, hôm nay cậu ta đã thẳng thắn nói chuyện với anh như vậy, thì anh cũng nên đáp lại vài câu.

Hơn nữa, diễn viên Côn khúc truyền thống chuyển nghề cũng không ít, mặc dù Tô Phách cảm thấy Triệu Nam từ bỏ khả năng tốt, từ bỏ bao nhiêu

năm luyện tập như vậy thực sự rất đáng tiếc, nhưng mỗi người có một mục đích theo đuổi riêng, Tô Phách cũng không biết nên nói thế nào. “Cậu nghỉ việc rồi thì định làm gì?”

“Sau cuộc thi vòng loại của vở Hồng lâu mộng, đạo diễn Liêu Trinh đến tìm tôi. Ông ấy nói trong bộ phim điện ảnh mới, có một vai rất phù hợp với tôi, khuyên tôi hãy cân nhắc về việc chuyển nghề. Lúc đó tôi nghĩ, có lẽ tôi thực sự làm nhầm nghề rồi.” Triệu Nam không giấu giếm kể lại.

Liêu Trinh là một đạo diễn khá có tiếng trong giới điện ảnh. Tô Phách đã từng xem phim của ông, thấy rất được.

“Cậu quyết định như vậy cũng tốt.” Tô Phách đứng thẳng người rồi bước đến, chìa tay ra. “Chúc cậu may mắn và thuận lợi.”

Triệu Nam nhìn anh mỉm cười, nắm lấy tay anh, nói: “Cảm ơn anh Tô.”

“Không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây.” Tô Phách từ trước tới nay không thích dài dòng, khi đã nói những lời chúc phúc với nhau rồi thì nên rời đi. Thế là anh buông tay ra và bước về phía cửa.

Triệu Nam nhìn bóng lưng anh khuất sau cánh cửa, sau đó tiện tay cầm cây thương ở góc tường, múa một đường oai phong lẫm liệt. Trước khi thu lại cây thương, anh vuốt ve cán thương, giống như lời tạm biệt cuối cùng dành cho năm tháng tuổi trẻ nhiệt tình, nồng cuồng của mình.

Tô Phách rời khỏi đoàn kịch Côn khúc liền lái xe đến thẳng Học viện kịch Bách Châu. Anh đỗ xe ở cổng phía tây, đeo kính râm lên, dựa vào thân

cây bên đường, rồi nhắn tin cho Thanh Tranh. “Anh đang đứng ở cây ngô đồng thứ hai, đối diện với cổng phía tây đợi em.”

Một lát sau thì nhận được tin nhắn, chỉ đơn giản một chữ: “Vâng.” Anh cười cất điện thoại đi, ngẩng đầu nhìn cánh cổng sắt đối diện. Cổng phía tây không phải là cổng chính, nên sinh viên ra vào không nhiều.

Những sạp bán đồ ăn hai bên đường đều cạnh cây ngô đồng pháp to lớn, đã vào cuối thu, lá vàng rụng tầng tầng lớp lớp, phảng phất như mái nhà được đính bởi một lớp giấy thếp vàng. Tô Phách nhìn sinh viên ra ra vào vào và con đường dài rợp bóng cây, dần dần nhớ đến con đường Thanh Sơn năm xưa.

Cuộc sống luôn là như vậy, có những lúc, ta đứng ở một nơi nào đó nhìn ngắm cảnh vật xung quanh thì liền có cảm giác như mình đã từng đến đây rồi.

Thanh Tranh về trường dịp này là để chuẩn bị cho kỷ niệm sáu mươi năm ngày thành lập trường. Nhà trường có kế hoạch tổ chức vô cùng long trọng, nguyên dạ hội đã diễn ra trong ba buổi tối, những tác phẩm mà sinh viên trong trường kịch đạt giải cao đều sẽ được công diễn vào ban ngày. Tác phẩm kịch một màn *Hoa triều* của Thanh Tranh là một trong số tác phẩm được công diễn, thế nên cô đành phải xin chú hai nghỉ phép, về trường bận rộn sắp xếp công việc.

Hoa triều vốn là tác phẩm đã diễn từ nửa đầu năm nay, nếu diễn lại sẽ không có gì khó khăn cả. Nhưng vấn đề là, một bạn đóng vai quan trọng trong vở kịch đã ra nước ngoài, mặc dù thầy cô trong trường nhanh chóng giới thiệu cho cô một sinh viên khác, nói rằng bạn ấy rất có kinh nghiệm

biểu diễn, nhưng đất diễn vai này chỉ kém vai chính chút xíu thôi, mà thời gian lại quá gấp nên Thanh Tranh khá lo lắng.

Thanh Tranh bước ra khỏi phòng tập, vừa đi hướng về phía tây, vừa lấy gương trang điểm trong chiếc túi xách đeo chéo ra. Da cô trắng, nhưng nếu ngủ không đủ giấc là gương mặt sẽ bơ phờ mệt mỏi, khiến người khác nhìn vào sẽ có cảm giác nhột nhạt.

Cô cầm lấy gương soi, tự nói một mình: “Sắc mặt cũng tạm được, da dẻ khá mịn màng.” Sau đó cô thử cười trước gương. “Mỗi lần ngoảnh mặt nhoén miệng cười, mặc dù không khiến cho trăm người phải chao đảo, thì cũng ít nhất làm cho hai, ba người ngả nghiêng đấy chứ nhỉ.”

Thanh Tranh bỏ chiếc gương nhỏ xuống thì nghe thấy người bên cạnh ho khan, cười nhẹ một tiếng.

Cô bất giác nhìn qua thì thấy đó là giảng viên môn sáng tác văn học. Cô đã từng học ở lớp của cô giáo này vài lần, đối phương chắc chắn đã nghe được mấy lời lảm bảm của cô vừa nãy. Cô giáo ấy họ Thái, khoảng hơn năm mươi tuổi, dáng vẻ nho nhã, gương mặt thân thiện, tuy nhiên lại nổi tiếng mạnh mẽ, nghiêm khắc.

Sau đó, Thanh Tranh nghe cô Thái nói: “Không chỉ là hai, ba người đâu.”

Khoảnh khắc này khiến Thanh Tranh xấu hổ muốn chết, nhưng cô vẫn bình tĩnh, lịch sự đáp: “Cảm ơn cô quá khen ạ.”

Cô giáo Thái “ừ” một tiếng, sau đó bước vào ngã rẽ bên cạnh.

Có điều, Thanh Tranh không “xấu hổ” được lâu, vì một tin nhắn mới nhận được khiến cô rơi vào trầm tư.

Lúc cô bước đến cổng phía tây thì nhìn thấy Tô Phách đi qua đường, đang bước về phía mình.

“Nhiều việc quá à? Thấy em đi đường mà cứ mãi nhìn điện thoại.” Tô Phách vừa nói vừa dặt tay cô.

Thanh Tranh vừa nhìn thấy anh, tâm trạng đã khá hơn rất nhiều. Cô cười, nói: “Không phải là việc của trường, là Triệu Nam. Anh ấy vừa nhắn tin nói với em là anh ấy đã nghỉ việc, cũng không tham gia thi tuyển vở Hồng lâu mộng nữa. Chuyện này anh biết không?” Nói đến đây, nụ cười của cô cũng nhạt đi vài phần, dù gì đứng ở góc độ bạn bè thì đối với Thanh Tranh, Triệu Nam để lại ấn tượng không tồi.

“Biết.”

“Thật là đột ngột.”

“Cậu ta có lựa chọn riêng của mình.” Tô Phách nhàn nhạt nói.

“Cũng phải...” Thanh Tranh cảm thấy hình như trước mặt cô, anh không muốn nhắc nhiều đến Triệu Nam.

“Đi thôi, em muốn ăn gì?” Tô Phách hỏi.

Thanh Tranh thực ra không đói lắm, vì hơn hai giờ chiều cô mới ăn trưa. Lúc này, một chiếc xe ô tô màu trắng bóng đổ xịch ngay ở phía trên, cách họ vài bước chân.

Cửa kính xe kéo xuống, Thanh Tranh liền nhìn thấy cô giáo Thái.

Thanh Tranh nhất thời không phản ứng kịp, thứ nhất là không hiểu vì sao đối phương lại dừng xe, thứ hai là cảm giác xấu hổ không còn mặt mũi nào ban nãy lại dâng lên. Gần bốn năm học ở trường, đó là khoảnh khắc cô

cảm thấy mất mặt nhất, còn xấu hổ hơn cả hồi năm thứ nhất bị kéo lên sân khấu diễn vở *Sấm chớp* rồi bị quên lời.

Kết quả cho thấy, chuyện xảy ra lúc này khiến Thanh Tranh có cảm giác, mấy chuyện trước kia chẳng là cái “đỉnh gi” gì!

Tô Phách lên tiếng chào: “Cô Thái!”

“Ừ, nhìn dáng người cô liền đoán là em.” Cô Thái không ngờ lại gặp được môn sinh mà chồng mình vô cùng yêu quý, hài lòng ở đây. Hơn nữa, cậu ta còn cầm tay cô học trò mà cô từng dạy năm ngoái. Do luận văn viết rất trau chuốt, ngoại hình cũng xinh đẹp nên cô rất có ấn tượng về cô sinh viên này.

Mặc dù bất ngờ, nhưng cô Thái Khởi dù sao cũng là người từng trải, mặt không đổi sắc, hỏi: “Hai em đang hẹn hò à?”

Tô Phách cười, thâm nghĩ, sư mẫu vẫn thẳng thắn như xưa, một câu đi thẳng vào vấn đề.

“Vâng ạ.”

“Thầy Lục em có biết không?”

“Biết ạ. Em đã từng nói với thầy một lần.”

Cô Thái gật đầu, nói: “Biết rồi thì sau này sẽ không giới thiệu bạn gái lung tung cho em nữa.” Nghe giọng điệu của cô Thái Khởi thì hình như cũng cảm thấy rất phiền khi thầy Lục Bình Lương cứ thích diễn vai “bà mối” đi xe duyên khắp nơi.

Tô Phách giơ tay vuốt một bên tóc của Thanh Tranh, nói: “Cô Thái là sư mẫu của anh.” Sau đó lại nói với cô Thái: “Cô ấy tên là...”

Cô Thái Khởi nói: “Cô biết. Cô đã từng dạy em ấy, tên là Hứa Thanh Tranh.” Cô Thái nghĩ ra điều gì đó, mỉm cười nhìn Thanh Tranh rồi nói: “Em không chỉ một lần ngoảnh mặt mỉm cười làm điên đảo trăm người, mà em còn rất thông minh, xinh đẹp.”

Thanh Tranh cho dù đầu óc có linh hoạt đến mấy, thì e rằng bây giờ cũng hoàn toàn ngây ngốc, may mà lí trí vẫn tỉnh táo để xâu chuỗi vấn đề. Đó là trước đây Tô Phách và Đồng An Chi đến trường họ giao lưu, Lâm Nhất từng nói rằng sư mẫu của Tô Phách cũng dạy ở trường này, chỉ không ngờ đó lại là cô Thái.

Sau phút kinh ngạc, cô thực sự hy vọng có thể quay lại mười phút trước, để cẩn thận ngậm chặt cái miệng hay nói lung tung của mình vào, và bảo nó đừng nói gì nữa!

Thanh Tranh dù sao vẫn phải lễ phép cúi đầu, nói: “Cảm ơn cô Thái.”

“Không cần cảm ơn, cô nói thật lòng đấy.” Cô Thái thật phóng khoáng, sau đó còn nói với Tô Phách: “Vậy các em đi chơi đi nhé.” Nói xong, cô mới khởi động xe rồi đi.

Đợi chiếc xe đi khuất, Thanh Tranh mới hỏi: “Cô Thái là sư mẫu của anh à? Sao lại trùng hợp như vậy?”

Tô Phách cũng cảm thấy có chút kỳ diệu, nhưng dù sao đây cũng là chuyện tốt. “Điều đó chứng tỏ chúng ta có duyên phận, vòng vèo một hồi lại vẫn có liên quan tới nhau.”

Thanh Tranh thì tỏ ra cực kỳ băn khoăn, xua xua tay. “Anh để em từ từ tiêu hóa đã.”

Hai người sau khi lên xe, Tô Phách bỏ kính râm ra, thấy người bên cạnh anh lúc thì nhăn nhó mặt mày, lúc thì thở dài thườn thượt liền dứt khoát xáp tới, làm chuyện mà trong lòng anh đã muốn làm từ lâu.

Tô Phách đặt môi mình lên môi cô, thấy cô cứng đờ người, nhưng không phản đối mới âm thầm thở phào một cái, rồi hôn cô thật sâu.

Anh nghĩ, tại sao hồi xưa mình không vừa nhìn thấy đã yêu cô ngay nhỉ? Rõ ràng anh thích cô như vậy cơ mà.

Còn Thanh Tranh thì chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, toàn thân nóng rực nhưng lại chẳng còn sức đâu nghĩ ngợi gì nữa. Nếu có sức thì cũng chỉ đủ để cô cố gắng tóm lấy lưng áo anh, rồi mặc cho bản thân hoàn toàn đắm chìm trong đó.

Chương 21: Tớ yêu rồi!

“Biết.”

Sau khi thành viên mới tham gia vào vở kịch Hoa triều, Thanh Tranh cùng mọi người tập luyện liên tục ba ngày. Lần đầu tiên diễn tập có hóa trang toàn bộ vở kịch thì thấy kết quả không tồi.

Lúc nghỉ giữa giờ, Thanh Tranh triệu tập mọi người lại, nói ra mấy chỗ có thể diễn xuất tốt hơn.

Đợi khi mọi người ra về hết, Thanh Tranh bước đến trước mặt Hàn Thần, nói: “Hai ngày qua vất vả cho cậu rồi. Cảm ơn cậu đã tình nguyện đến giúp chị.”

“Có vất vả gì đâu, em đã ngưỡng mộ chị từ lâu rồi.” Hàn Thần dáng người cao to, nói năng bộc trực, thẳng thắn,

Thanh Tranh cười, nói: “Cảm ơn cậu.”

Hàn Thần: “Chị à, với gương mặt này của chị mà không làm diễn viên là hơi tiếc đấy nhé. Còn nhớ buổi giao lưu Côn khúc của trường lần trước, nhìn thấy chị lên sân khấu, em thấy tỏa sáng chẳng thua kém chị Đồng An Chi chút nào.”

Thanh Tranh trầm nghĩ bụng, hôm đó mà mình còn tỏa sáng được cơ á? Không bị mất bình tĩnh đã là may lắm rồi.

“Hôm đó cậu cũng ở đấy à?”

Hàn Thần cười. “Thực không dám giấu, em chính là thành viên của Hội Côn khúc Nhã Phong trong trường.”

Hội Nhã Phong là Hội Côn khúc của trường Bách Châu, thứ Bảy hằng tuần đều có thầy giáo dạy luyện hát, thỉnh thoảng lại biểu diễn, mặc dù thành viên không nhiều, nhưng cũng được nhận giải thưởng Hội ưu tú của trường.

“Xin hỏi, ai là chị Thanh Tranh ạ?” Một thanh niên mặc đồng phục giao hàng đứng ở cửa lối đầu vào hỏi.

“Là tôi đây.” Thanh Tranh có chút băn khoăn bước ra. “Nhưng tôi đâu có đặt đồ ăn?”

“Ồ.” Cậu thanh niên giao hàng nhìn hóa đơn. “Là anh Tô đặt bảo mang đến đây, số điện thoại có đuôi là 6255.”

Là Tô Phách.

Cậu thanh niên nhìn vẻ mặt của cô, xác định là không giao nhầm, liền đặt hai túi to trên tay lên chiếc ghế cạnh cửa.

Tối nay, Thanh Tranh định mời mọi người đi ăn, vì hai hôm nay luôn tranh thủ tập luyện từng phút nên thường nhờ một người đến căng tin trường mua đồ ăn nhanh về, đến lúc mang về thì đồ ăn cũng nguội, nhưng mọi người vẫn quây quần ăn uống vui vẻ.

“Oa, là đồ ăn của quán Ngự Long Hiên này! Vẫn còn nóng hổi đấy!”

“Chị đúng là vẫn hào phóng như xưa.”

“Chị này, Ngự Long Hiên là nhà hàng cao cấp, hình như chưa từng giao hàng bao giờ.”

...

Thanh Tranh cũng tò mò, cô bảo Hàn Thần ăn trước, còn bản thân thì bước ra ngoài phòng gọi điện cho Tô Phách.

Tô Phách vừa tập xong vài đoạn trích, đang chuẩn bị uống chút nước thì điện thoại reo. Anh nhìn tên hiển thị trên màn hình, mỉm cười ấn nút nghe.

“Đồ ăn đến rồi chứ?”

“Vâng.” Thanh Tranh nhẹ nhàng đáp lại, sau đó hỏi anh: “Ngự Long Hiên cũng có thể đặt giao hàng sao?”

Tô Phách đáp như lẽ đương nhiên: “Đi cửa sau với bà chủ.”

Thanh Tranh bật cười, sau đó nói: “Vậy Tô tiên sinh tốn kém rồi.”

“Em ăn ngon là trách nhiệm của anh.”

“Vậy người khác thì sao?” Thanh Tranh không nhịn được liền trêu chọc anh một câu.

Tô Phách ngừng một lát, sau đó đáp: “Yêu người yêu cả đường đi.”

“...” Thanh Tranh nhất thời không đáp lại anh, lúng túng nhìn xung quanh, vừa hay nhìn vào bên trong qua tấm kính cửa sổ thì thấy Hàn Thần cầm hộp cơm bước đến chỗ cô, nên cô liền nói với anh: “À, phải rồi, lần này có một bạn mới tham gia vở kịch, còn là fan hâm mộ Côn khúc đấy.”

“Vậy lần sau trong đoàn có vé tặng, em có thể đem cho cậu ấy.”

Thanh Tranh cũng chỉ thuận miệng nói thế, không ngờ anh lại “tốt bụng” như vậy... Đúng là yêu người yêu cả đường đi!

Hai người họ nói chuyện phiếm thêm vài câu, bên chỗ cô có người gọi cô mau tới ăn, nếu không đồ ăn sẽ nguội.

Tô Phách cười, nói: “Em đi ăn đi!”

“Vâng.”

Tô Phách đặt điện thoại xuống, Thẩm Già Công tập xong sớm vừa hay nghe thấy hết cuộc điện thoại của Tô Phách, liền ngần ngừ hỏi anh: “Cậu thế này là... có bạn gái rồi à?”

Tô Phách nghĩ, đến Thẩm Già Công mà cũng nhìn ra rồi. Anh gật đầu, nói: “Đúng vậy, em có bạn gái rồi.”

Thẩm Già Công đầu tiên là bất ngờ, sau đó thì tò mò hỏi: “Là ai vậy, tôi có quen không?”

“Anh quen đây, là Hứa Thanh Tranh.”

“Ồ...” Thẩm Già Công ngẫm nghĩ, thấy hai người rất hợp nhau. “Cô ấy rất được đây, cậu hãy đối xử tốt với cô ấy nhé.”

“Anh nói cứ như mẹ em ấy.”

“Đi thôi.” Thẩm Già Công cầm chai nước lọc uống hai ngụm. “Đi nào, tôi mời cậu ăn cơm. Tôi có mấy phiếu ăn lẩu, sắp hết hạn rồi.”

Tô Phách thấy ăn lẩu mất rất nhiều thời gian, hướng hồ tới nay anh còn phải luyện tập tiếp, ăn quá no cũng không thoải mái, chỉ cần có cái gì đó ăn cho ấm bụng là được, bèn cười, nói: “Có thời gian ăn cơm như thế thì em đã đi tìm bạn gái rồi.” Quan trọng là, cô ấy cũng bận.

Thẩm Già Công trêu chọc: “Đúng là trọng sắc khinh bạn.”

“Quá khen!”

Lúc này, Lâm Nhất đang ở cách đó không xa chuẩn bị ra về nghe thấy thế thì liền kích động gửi tin nhắn vào nhóm “Bản lĩnh nhỏ”: “*Tô sư huynh có bạn gái rồi nhé! Sự thật trăm phần trăm đấy! Chính miệng anh ấy nói với Thẩm sư huynh.*”

Sư đệ số 1: “Ai?”

Lâm Nhất: “Hứa Thanh Tranh! Hứa tử! Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của mình mà.”

Sư muội số 1: “Thật hay giả thế?”

Lâm Nhất: “Đương nhiên là thật rồi. Sư huynh gọi điện cho Hứa tử giọng dịu dàng lắm. Chẳng giống anh ấy chút nào.”

Sư muội số 1: “Thế thì mừng quá rồi! Bây giờ người lớn tuổi nhất trong đoàn chúng ta chưa kết hôn chỉ còn Thẩm sư huynh thôi.”

Sư đệ số 3: “Thẩm sư huynh thì hơi khó đấy.”

Sư đệ số 4: “Ha ha ha, đừng nói như vậy mà.”

Sư muội số 2: “Các sư huynh tử muội này, em phải thành thật kể lại chuyện này mới được... Lúc chị Hứa đến đoàn chúng ta, chẳng phải chị ấy mang cơm đi sao? Hôm ấy, em nhìn thấy chị Hứa sắp ăn thì có việc nên đặt hộp cơm xuống rồi bước ra ngoài, Tô sư huynh cũng nhìn thấy, sau đó... Tô sư huynh đến lấy hộp cơm của chị ấy ăn... Còn mặt không đổi sắc nói: “Nhóc con, coi như em chưa từng nhìn thấy nhé!” Sau đó thì em... em cũng giả vờ như không nhìn thấy gì.”

Những người còn lại: “...”

Lâm Nhất: “Tô sư huynh thật xấu xa!”

Lâm Nhất vừa gửi tin nhắn đi, ngẩng đầu lên thì phát hiện Tô Phách đang bước về phía mình, còn vẫy vẫy tay. “Lâm Nhất, lại đây!”

Lâm Nhất giật thót tim, hoảng hốt bước đến.

Tô Phách nói: “Đưa di động của cậu đây cho tôi xem.”

Lâm Nhất giao nộp điện thoại với ánh mắt chờ chết.

Tô Phách xem xong đoạn chat hiển thị trên màn hình, dùng tài khoản của Lâm Nhất gửi vào nhóm chat: *“Để hôm nào chọn được ngày lành tháng tốt, tôi sẽ mời mọi người ăn một bữa thịnh soạn. Tô Phách.”*

Cả nhóm im lặng vài giây, sau đó thì tập nập gửi icon hoặc là kích động hoặc là đáng yêu.

Lâm Nhất nói nhỏ: “Chọn ngày lành tháng tốt á? Có nghĩa là lấy vợ sao?”

Tô Phách cười khẽ, nói: “Coi như cậu thông minh.”

Thẩm Già Công đã dọn đồ xong, đeo túi lên vai, rồi bước đến vỗ vai Lâm Nhất. “Tô Phách còn phải luyện tập, chúng ta đừng làm phiền cậu ấy nữa, tôi mời cậu đi ăn lẩu.”

Lâm Nhất vội vàng nói với giọng nịnh nọt: “Cảm ơn Thẩm sư huynh!”

Hôm diễn ra vòng chung kết cuộc thi chọn diễn viên vở Hồng lâu mộng lại đúng là ngày đầu tiên chào mừng thành lập trường Bách Châu.

Sáng hôm đó là buổi diễn tập có hóa trang cuối cùng của vở Hoa triều. Mặc dù các buổi diễn tập trước đó rất thuận lợi, nhưng đến lúc gần diễn, không khí căng thẳng vẫn bao trùm lên tất cả. Từ sáng sớm, mọi người đã lục tục kéo đến, thay đồ, nhâm lại kịch bản, mỗi người một việc.

Hứa Thanh Tranh là đạo diễn nên đến rất sớm. Nhân lúc mọi người hóa trang, cô tranh thủ thời gian nhắc nhở những việc quan trọng cho từng người. Đến lượt Hàn Thần, Thanh Tranh đặc biệt tỉ mỉ tổng kết lại mấy cảnh diễn trước đó để cậu ấy hiểu sâu hơn về nhân vật và kịch bản. Vì cậu mới tham gia vào vở diễn, tuy kỹ năng diễn tốt, nhưng dù sao cũng chỉ mới tiếp xúc với kịch bản có vài ngày nên cũng là khó với cậu ấy.

Lúc này có sinh viên bước đến nói: “Chị ơi, tiếp sau đây là đến lượt vở *Hoa triều* của các anh chị rồi đây.”

“Được rồi.” Thanh Tranh vỗ tay, bảo mọi người nhanh chóng tập hợp.

Buổi diễn tập có hóa trang buổi sáng diễn ra thuận lợi, cơ bản đã đạt được trình độ như lần tham dự công diễn ban đầu. Lúc kết thúc, Thanh Tranh nhắc nhở mọi người buổi chiều nghỉ ngơi cho tốt để dồn toàn bộ sức lực chuẩn bị cho buổi biểu diễn tối nay.

Mọi người lần lượt rời đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình Thanh Tranh ở phòng tập. Mấy ngày qua cô làm việc không ngừng nghỉ, đi lại nhiều nên quả thực có hơi mệt. Có điều vẫn chưa thể thả lỏng được, dù sao thì tối nay mới là buổi diễn chính thức. Lúc này, cô lại nhớ đến Tô Phách. Tối nay cũng là vòng thi chung kết của anh, không biết bên đó anh thế nào rồi. Đang nghĩ thì Tô Phách gọi điện tới, cảm giác như có thần giao cách cảm vậy.

“Buổi trưa định tranh thủ thời gian đến gặp em, nào ngờ bị lãnh đạo giữ lại.”

Giọng của Tô Phách rất dỗi dằn, khiến tâm trạng đang căng thẳng của Thanh Tranh cũng dỗi đi phần nào. “Hôm nay là vòng chung kết của anh rồi, nên luyện tập cho tốt. Buổi tối em còn có vở diễn nữa nên không thể đến xem anh diễn được, anh... cố lên nhé.”

“Ừ, anh sẽ cố. Em ở đâu đấy, hình như xung quanh rất vắng.”

“Em đang ở phòng tập, vừa mới kết thúc buổi diễn tập có hóa trang.”

“Đừng để mệt quá, em đi ăn cơm đi, chiều nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

“Vâng.”

“Tối nay xong việc nếu không quá muộn thì anh sẽ đến gặp em.”

“Được ạ.”

Hôm nay, Thanh Tranh quả thực không có bụng dạ nào để ăn uống nên đến căng tin ăn bát mì sườn. Sau đó, cô trở về phòng, mở máy tính ra. Trong máy tính của cô có lưu một file đuôi là SP. Đây là file mà cô đang lần lượt thu thập các video diễn xuất của Tô Phách sau khi kết thúc vở *Ngọc trâm ký*. Cô muốn cắt ghép để làm thành một MV, định tranh thủ thời gian buổi chiều sẽ hoàn thành nốt.

Cô mở một video mới trong số đó, đây là bộ phim truyền hình đã chiếu cách đây từ rất lâu. Trước đây, cô mất chút thời gian để tìm, bộ phim này tên là *Thế giới hoa hoa*, là một bộ phim mà nhiều năm trước Tô Phách tham gia. Các bạn trên mạng nói anh chỉ xuất hiện trong một tập và cũng không có nhiều lời thoại.

Bộ phim đang chiếu được một nửa thì cửa phòng đột nhiên mở ra. Thi Anh Anh xách chiếc va li to dùng lê từng bước vào phòng.

“Ôi mẹ ời!” Thi Anh Anh đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính của Thanh Tranh, nói với vẻ không thể tin nổi: “Bao lâu rồi không xem bộ phim này, cậu mà cũng bắt đầu xem bộ phim cổ xưa suốt mướt thế này á?” Nói xong liền đẩy chiếc va li sang một bên, giơ tay ra muốn sờ trán Thanh Tranh xem bạn mình có bị sốt hay không.

Thanh Tranh không thềm để ý đến bạn, tiếp tục chăm chú xem phim.

“Chắc dạo này cậu áp lực quá nên mới đi xem mấy cái phim ủy mị này hả? Nhưng cậu cũng không thể chọn mấy kiểu phim này chứ, cậu xem chất lượng phim kìa, đây là phim từ hồi bọn mình còn nhỏ mà.” Cô bạn đang tự nói, tự nghe, bỗng nhiên cảm giác có một thiếu niên lướt qua màn hình. “Oa, cậu nhóc này cũng khá đấy!” Nói xong, cô hoàn toàn quên mất mình vừa mới chê bai bộ phim này thế nào, hăm hở xáp đến xem.

Lúc này cậu thiếu niên trong phim đã quay người đi, chỉ để lại bóng lưng hết sức buồn bã. Còn cô bé ở bên cạnh đang nằm bò dưới đất, vừa hét gọi “anh” vừa khóc om sòm.

“Ôi, cậu xem đi!” Thi Anh Anh chỉ vào màn hình kinh ngạc nói: “Cô bé này có phải rất giống cậu không? Giống hệt tấm ảnh mà cậu gửi cho mình trước đây ấy, nhìn xem đúng không?”

Thanh Tranh cũng cảm thấy có chút giống giống.

Lúc này thì hết một tập, bài hát cuối của bộ phim vang lên.

“Ôi, cậu tua lại đi, để tớ xem cậu thiếu niên vừa nãy!” Thi Anh Anh bóp vai Thanh Tranh thúc giục.

Thanh Tranh bị bóp đến váng cả đầu, ấn nút dừng trên màn hình, rồi ngoảnh lại nói với bạn: “Bà cô quái đản à, khẩu vị của cậu nặng quá đấy.”

Thi Anh Anh suýt chút nữa cũng bị bạn làm cho hồ đồ, may mà kịp thời nghĩ thông suốt, đáp trả: “Gì cơ, không phải cậu cũng xem phim đấy à, cậu thiếu niên ấy bây giờ có khi còn lớn hơn tớ vài tuổi ấy chứ!”

Thanh Tranh nghĩ thầm: Đúng là lớn hơn cậu thật.

“Anh Anh à, tớ yêu rồi.”

Thi Anh Anh: “... Yêu ai cơ?”

“Tô Phách.”

Thi Anh Anh lần này im lặng rất lâu. “Nếu như người khác nói với tớ như vậy, chắc chắn tớ sẽ đáp trả một câu “Anh ấy còn là chồng của tôi cơ!”, nhưng cậu từ trước tới giờ không hay nói lung tung... Thế nên, cậu thật sự ở bên Tô Phách rồi à?!”

“Xin hãy dùng từ văn minh một chút.”

“Cậu và anh ấy kết duyên cầm sắt, chung vai sát cánh rồi à?” Thi Anh Anh đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, cười tươi rói. “Thế nên lần cầm tay đó... là cầm tay thật à?”

“Không phải, lần đó vẫn chưa ở bên nhau mà.” Thanh Tranh thấy biểu cảm của Thi Anh Anh đã bình tĩnh trở lại thì nói thêm: “Cậu cũng tiếp nhận nhanh thật đấy.”

Thi Anh Anh lườm cô, nói: “Cho dù xảy ra bất cứ chuyện quái lạ nào với cậu, tớ cũng không cảm thấy quá bất ngờ, vì lúc cậu điên lên thì ngay cả

các môn khoa học ở đại học cũng đều có thể đạt điểm tối đa, chuyện này người bình thường có làm được không?!”

“...”

Lúc này, thông tin về diễn viên tham gia diễn xuất di chuyển trên màn hình, cô đưa tay ấn nút dừng, vì cô nhìn thấy tên của Tô Phách, rồi tiếp đến là cái tên ở phía sau tên anh khiến cô ngẩn người - Mộc Mộc.

Mộc Mộc?

Chương 22: Mưa to gió lớn sắp đến ư? Không hề tồn tại mà!

Vở kịch *Hoa triều* được sắp xếp vào nửa phần sau của đêm liên hoan kỷ niệm trường, thế nên họ có khá nhiều thời gian chuẩn bị. Các diễn viên đã tới từ sớm, sau khi trang điểm xong thì mỗi người tự nhẩm lại lời thoại. Thanh Tranh ở bên cạnh họ, đầu tiên là kiểm tra cách trang điểm và trang phục của mỗi người, sau đó đếm lại từng đạo cụ, sau khi sắp xếp ổn thỏa thì phần khai mạc của đêm liên hoan cũng bắt đầu.

Người dẫn chương trình sau khi đọc lời mở đầu đầy du dương trầm bổng thì các tiết mục lần lượt được trình diễn. Trước khán đài rất náo nhiệt, còn sau hậu trường và cánh gà thì mọi người đi lại tấp nập, ồn ào. Cuối cùng, nhân viên hậu trường nhắc nhở toàn bộ diễn viên vở kịch *Hoa triều* lên sân khấu. Khi vở kịch bắt đầu, Thanh Tranh luôn đứng ở cánh gà căng thẳng quan sát. Đến khi hạ màn, cô mới thở phào một hơi, xem đồng hồ thì thấy đã tám rưỡi tối.

Các diễn viên lần lượt lui vào sau cánh gà, tất cả mọi người đều hưng phấn, Thanh Tranh vừa nói “Mọi người đã vất vả rồi” thì di động trong túi reo vang, cô nhìn màn hình, là chú hai gọi. Lúc này, việc chọn diễn viên cho vở *Hồng lâu mộng* cũng sắp kết thúc, cô nghĩ chú hai gọi đến là muốn thông báo cho cô biết kết quả.

“Các bạn ra trước đi, tôi nghe điện thoại đã.” Cô ấn nút nghe, sau tiếng “A lô”, cô chạy ra phía sau hậu trường, tìm một chỗ không có ai và đứng đó. Vì là ngày thành lập trường nên khắp nơi trong trường đều treo đèn nhấp nháy, đêm tối vốn yên tĩnh cũng trở nên náo nhiệt.

Chỗ Thanh Tranh đứng bình thường là chỗ mà ánh đèn không chiếu tới, còn bây giờ vì có ánh đèn màu lấp lánh phía xa nên xung quanh cô tràn ngập ánh sáng mờ mờ ảo ảo.

“Thanh Tranh à, vai diễn đã chọn được rồi.” Giọng của chú hai còn lẫn cả tiếng ồn ào truyền qua điện thoại. “Tô Phách là người xuất sắc nhất trong nhóm tiểu sinh, nhưng màn biểu diễn của Nghiêm Nham cũng rất đặc sắc, thế nên Ban giám khảo sau khi bàn bạc đã quyết định hai người họ cùng đảm nhận vai Giả Bảo Ngọc.”

Mặc dù Thanh Tranh luôn rất tin tưởng Tô Phách, nhưng khi nghe thấy kết quả, cô vẫn vô cùng vui mừng.

“Cháu xem, chú hai thật sự có mắt nhìn người đúng không, lúc làm vở Tây lâu ký, chú vừa nhìn đã chọn ngay cậu ấy.” Chú Hứa Lâm có chút tự đắc.

“Đúng vậy, chú thật sự có mắt nhìn người.”

“Thật sự đáng tiếc cho Triệu Nam. Đoạn trích trong vở *Cổ ký sinh*, cậu ấy hát rất hay. Chú cũng rất kỳ vọng biểu hiện của cậu ấy ở vòng chung kết. Chỉ có điều, cậu ấy quá thông minh, thừa biết nếu tiếp tục thi thì cậu ấy chắc chắn thiếu nền tảng, không giống như Tô Phách. À, mà cháu không được xem cậu ấy diễn đoạn trích *Nhật tranh* hôm nay. Phong cách diễn rất tự nhiên, khoáng đạt, vẻ biểu cảm tinh tế, mỗi ca từ đều rất rõ ràng, nghiên cứu kỹ quy cách âm thanh vận điệu, chú cũng không thể tìm ra lỗi sai nào.”

“Vâng.”

Nghe chú hai nhắc đến Triệu Nam, Thanh Tranh liền nhớ đến việc anh ta liên lạc với mình lần cuối, còn trịnh trọng xin lỗi cô. Nói rằng anh ta vì nhất thời có ý muốn theo đuổi cô nên đã gây phiền phức cho cô, mong cô

thứ lỗi. Bây giờ anh ta xin nghỉ việc để chuyển sang làm diễn viên điện ảnh, không biết tình hình thế nào rồi.

Sau khi cúp máy, Thanh Tranh trở lại hậu trường, thấy mọi người đã rời đi, cô liền trở về chỗ khán giả bên dưới khán đài. Vị trí cũ của cô ở gần sân khấu, nhưng lúc này cô thấy phía sau cũng còn nhiều chỗ trống, lại lười đi lên trên nên đã chọn đại một chỗ ngồi xuống.

Cô gửi tin nhắn chúc mừng Tô Phách, nhưng mãi mà không thấy anh nhắn trả lời.

Màn hình di động tự động tối, ánh mắt của Thanh Tranh di chuyển lên sân khấu, nhưng trong đầu cô chỉ nghĩ đến Tô Phách.

Lúc này anh ấy đang làm gì? Vừa chiến thắng trong cuộc thi, có lẽ là phải cảm ơn không ít người, và chắc là nhiều người chúc mừng anh lắm. Trước đó anh từng nói, sau khi cuộc thi kết thúc có thể đi tìm cô, không biết anh có đến không nhỉ?

Thời gian dần trôi, buổi liên hoan cũng sắp kết thúc. Thanh Tranh sợ lúc tan cuộc thì người đông đúc nên quyết định rời đi sớm vài phút.

Tô Phách bước ra khỏi địa điểm thi thì cũng đã hơn chín giờ tối. Trước đó, Nghiêm Nham nhiệt tình hẹn mấy bạn học cùng trường ngày trước đi ăn khuya, nhưng anh từ chối, nói có việc phải đi trước.

Lúc Tô Phách lái xe đến cổng chính của Học viện kịch Bách Châu thì đã có một hàng xe đậu ở đó. Thế nên Tô Phách quay đầu xe, lái vòng ra cửa sau. Khó khăn lắm anh mới đỗ được xe, sau đó vừa đi vào trong trường vừa

lấy điện thoại gọi cho Thanh Tranh. Lúc mở điện thoại ra thì nhìn thấy tin nhắn chúc mừng của Thanh Tranh gửi cho anh cách đây nửa tiếng trước. Anh không khỏi mỉm cười.

Anh lo cô vẫn còn bận nên chỉ nhắn tin trả lời: “Anh đang ở trường em, đang xem bảng hướng dẫn chỉ đường vào hội trường đêm liên hoan.”

Thanh Tranh vừa bước ra khỏi hội trường không bao lâu, khi gần tới chỗ vườn hoa thì có hai, ba bạn sinh viên bước qua, vừa hay đọc được tin nhắn của Tô Phách, đang định nhắn lại thì phía sau có người gọi: “Chị ơi, đợi em với!”

Đó là tiếng của Hàn Thần. Thanh Tranh dừng bước ngoảnh đầu lại nhìn, đúng là cậu ấy. Đối phương chạy thẳng đến chỗ cô, đưa chiếc khăn quàng cổ cho cô. “Chị, khăn quàng cổ của chị này.”

“À ừ nhỉ, chị quên mất đấy.” Thanh Tranh trước khi bước vào hậu trường đã để chiếc khăn ở chỗ ngồi gần sân khấu, sau khi xong vở diễn không quay lại chỗ cũ nữa nên quên đi mất. “Cảm ơn em nhé.”

“Em đợi chị rất lâu mà không thấy chị quay lại, đang định gọi điện cho chị thì nhìn thấy chị đi ra từ cửa sau, nên em mới vội vàng chạy ra đây.” Cậu nam sinh vui vẻ cười. “Bạn học đang đợi em, em đi trước đây. Tạm biệt chị nhé.”

“Ừ, chào em.”

Thanh Tranh quay người định đi thì Tô Phách đã xuất hiện trước mắt cô, đứng cách cô khoảng mười mét, mỉm cười nhìn cô. Anh không mặc áo vest, chỉ mặc một chiếc áo cổ cao màu đen, trông cao và gầy hơn, vì là buổi tối nên ngoài người quen ra thì có lẽ không ai nhận ra anh ngay được.

Thanh Tranh vội rào bước đến chỗ anh. “Anh đến rồi à?”

“Anh đến được một lúc rồi. Thấy em đang nói chuyện với bạn nên anh đứng ở bên này đợi.”

Thanh Tranh nói qua loa: “Cậu ấy là Hàn Thần, mới gia nhập vào nhóm diễn, rất có tài năng.” Thấy anh mặc ít áo, cô quan tâm hỏi: “Anh mặc như vậy không lạnh sao?”

Tô Phách cười, kéo khóa áo khoác lên giúp cô, sau đó nắm tay cô. “Anh không lạnh, đi ăn chút gì đi, buổi tối có buổi biểu diễn, chắc là em cũng không ăn uống tử tế đúng không?”

Cô đoán tối nay anh cũng chẳng ăn gì ra hồn nên đồng ý ngay: “Vâng.”

Chưa bước được hai bước, điện thoại của Tô Phách đổ chuông.

“Chú à, đón được bạn gái chưa đó? Đón được rồi thì dẫn qua đây đi!”

Tô Phách cười rạng rỡ. “Sao cậu biết tôi đến đón...” Anh nhìn sang Thanh Tranh, cố ý nhấn mạnh, nói: “... bạn gái.”

“Vậy cậu nói xem, cậu vội vội vàng vàng bỏ đi đâu? Chắc chắn không thể về nhà ngủ rồi, đúng không nào? Thôi mau đến đây đi, cậu chiến thắng rồi mà không đến cùng tôi mời mọi người à, keo kiệt thế à?” Mọi người bên đó chưa kịp đợi Tô Phách trả lời đã tiếp tục gào to.

Tô Phách lắc đầu, nhìn Thanh Tranh. “Em muốn đi không?” Nếu cô mệt không muốn đi đến chỗ có nhiều người, thì anh cũng sẵn sàng mang tiếng “keo kiệt”, sau này tìm cơ hội mời mọi người sau vậy.

Thanh Tranh nghĩ, cuộc thi đã kết thúc, đáng lẽ anh cùng mọi người đi ăn mừng thì bây giờ lại đặc biệt đến đón cô. Thế nên cô gạt đầu rất dứt

khoát, nói: “Đi chứ!”

Nghiêm Nham qua điện thoại còn thấp thoáng nghe thấy cuộc đối thoại của hai người họ, cười cười rồi hạ thấp giọng, nói: “Chú à, mọi người đều đang tò mò về bạn gái của chú đây, muốn quỳ bái cô gái đã thu phục tiểu sinh “lòng gan dạ sắt” nhất trường kịch chúng ta.”

Tô Phách đáp: “Quỳ bái cũng được thôi, nhưng đừng làm quá mà cô ấy sợ.”

“Tớ đã gặp bạn gái cậu rồi, núi Thái Sơn có đồ sụp ngay trước mặt thì cô ấy cũng mặt không đổi sắc đâu.”

“Được rồi, đừng đánh trống lảng nữa, lát nữa gặp.” Tô Phách cúp điện thoại, lúc này, tiếng cười nói ồn ào vang lên phía sau lưng họ, đêm liên hoan văn nghệ đã kết thúc, mọi người bắt đầu ra về rồi.

Buổi tối nên xe cộ đông đúc hơn, chưa đến nửa tiếng, Tô Phách đã lái xe đến chỗ hẹn, sau đó dẫn Thanh Tranh bước vào nhà hàng cá nướng Lão Đàm Gia rất đông khách.

Hai người vừa bước vào cửa, Nghiêm Nham ngồi gần cửa sổ liền đứng dậy vẫy tay với họ. Đó là một chiếc bàn lớn, đã có sáu người ngồi, Nghiêm Nham đứng dậy, cả bàn liền nhìn về phía họ, có người còn kêu to “tài tử giai nhân”, làm những người ngồi ở bàn khác đều tò mò nhìn ngó, khiến cho Thanh Tranh và Tô Phách vừa bước vào cửa đã trở thành tiêu điểm nhìn ngắm của không ít người.

Đợi đến khi hai người họ ngồi vào chỗ, Nghiêm Nham hi hi ha ha cầm chiếc cốc ở trước mặt Thanh Tranh, rót đầy một cốc bia, nói: “Người đẹp,

lại gặp mặt rồi, nào, anh mời cô một cốc.”

“Phải em mời anh mới đúng chứ.” Thanh Tranh cười nâng cốc lên. “Chúc anh đã giành chiến thắng trong cuộc thi.”

“Người giành chiến thắng đâu chỉ một mình anh.” Nghiêm Nham mỉm cười. “Sao chỉ mời mỗi anh chứ?”

Thanh Tranh nhìn sang Tô Phách ở bên cạnh thì thấy anh cũng đứng lên, rót trà nóng vào chiếc cốc đang đặt trước mặt mình, sau đó đổi cốc bia của Thanh Tranh, nói: “Trời lạnh, em uống cái này cho ấm.”

Một anh chàng hơi mập ngồi cùng bàn thấy thế lên tiếng: “Thế này thật không giống với Tô Phách mà tôi quen.”

Tô Phách không đáp lại, chỉ giơ cốc bia về phía các bạn, cười nói: “Tôi uống cạn nhé. Các cậu thì tùy, đều là người quen cả, không cần mời qua mời lại đâu.”

“Vậy tôi cũng uống cạn đây.” Nghiêm Nham uống một hơi cạn sạch, sau đó nói: “Sau khi tốt nghiệp, mỗi người một nơi. Bao nhiêu năm rồi, gặp nhau thế này thật không dễ dàng. Ngày thường mọi người đều phải giữ giọng nên uống ít, nhưng hôm nay thì không say không về.”

“Đúng thế, đúng thế, không say không về.” Mọi người tới tấp phụ họa theo.

Lúc này, một người bạn ngồi cạnh Tô Phách nói: “Nhóm bọn mình năm đó chơi với nhau rất vui, hôm nay chỉ thiếu mỗi Thẩm ca thôi đấy.”

“Thẩm ca yêu chó hơn bọn mình.”

“Bây giờ Thẩm ca vẫn chưa có người yêu đúng không cả nhà?”

“Lão Nghiêm cũng đã có đâu.”

“Lão Nghiêm không phải là không có, mà là có quá nhiều.”

Vừa nghe thấy câu đó, Nghiêm Nham vội vàng giải thích: “Làm gì mà quá nhiều, đừng nói vậy, mỗi lần tôi chỉ yêu một người, bây giờ thì chẳng có ai cả.”

Mọi người cười đùa nói thêm vào vài câu, lúc này nhân viên phục vụ lại bung lên đĩa cá nướng thứ hai. Nghiêm Nham chỉ vào con cá, nói với Thanh Tranh: “Gọi cho hai người đó, món đặc sản của nhà hàng này, cô nếm thử xem.”

“Cảm ơn anh.” Thanh Tranh vừa nói xong thì nhận được tin nhắn Wechat của Thi Anh Anh, vì là tin nhắn thoại, trong nhà hàng lại ồn ào nên cô không thể nghe được, sau đó lại nhớ ra rằng sau đêm liên hoan cô chưa gọi cho Thi Anh Anh nên xin lỗi mọi người, ra ngoài gọi điện.

Nhân lúc cô đứng dậy, Tô Phách liền đưa áo khoác cho cô. Thanh Tranh nhận lấy rồi bước nhanh ra ngoài cửa, đứng cạnh một cái cây bên đường. Cô cúi đầu nói chuyện, vài sợi tóc lòa xòa rủ xuống, che lấp một bên má. Áo khoác đang khoác hờ trên người, cô thỉnh thoảng lại lấy tay đỡ, ống áo đung đưa giống như đang vỗ nhẹ lên cây nhựa ruồi thấp lùn được cắt tỉa tròn xoe.

Tô Phách cứ một lúc lại nhìn cô qua cửa kính, Nghiêm Nham thấy thế thì thốt lên: “Các cậu nhìn Lão Tô kia, đúng vẻ mặt muốn kết hôn, sinh con rồi.”

Tô Phách ngoảnh đầu lại, bình thản đáp một câu: “Yêu đương mà không lấy kết hôn làm tiền đề thì đều là hạng lưu manh cả.”

Không bao lâu, Thanh Tranh quay trở lại, chưa ngồi vào chỗ thì đã có người hỏi cô: “Cô Hứa à, nghe Nghiêm Nham nói cô học chuyên ngành đạo diễn ở Học viện kịch Bách Châu. Ở cổng phía đông của Học viện kịch Bách Châu có một con đường, ven đường đều trồng cây ngân hạnh, cứ đến mùa thu là có màu vàng rực rỡ, mỗi lần tôi lái xe qua con đường đó đều cảm thấy đẹp vô cùng.”

“Đúng, đó là đường Hoa Linh.”

“Thực ra cổng trường kịch chúng tôi cũng có một con đường giống như vậy.”

“Đường Thanh Sơn. Con đường này lão Nghiêm quen thuộc nhất, năm đó có khi là đường đào hoa của lão. Cứ ba ngày lại đổi một em rồi dẫn em đi trên đường, có khi đi cả vài chục lần, lại còn bị thầy giáo bắt được.”

“Mình nhớ, bọn mình còn nói, bên đường Thanh Sơn có biết bao nhiêu cây ngô đồng thì lão Nghiêm có bấy nhiêu cô bạn gái.”

“Bây giờ chắc chắn vẫn chưa dừng lại, ha ha.”

Nghiêm Nham mặt mày nhăn nhó. “Các cậu tha cho tôi đi mà.”

Đường Thanh Sơn, cây ngô đồng, cổng trường kịch... Thanh Tranh nhớ cô và Tô Phách quen nhau chính là trên con đường có hai hàng cây ngô đồng ở cổng trường kịch, sau đó họ cùng nhau đi bộ, cùng nhau đi ăn, đều ở tại con đường đó.

Thì ra, con đường ấy gọi là đường Thanh Sơn.

Bỗng nhiên trong đầu Thanh Tranh vụt qua một bức ảnh. Là Tô Phách từng gửi cho cô xem, anh nói đó là đường Thanh Sơn. Lúc ấy cô cảm thấy rất lạ, bây giờ mới chợt nhận ra một điều - Anh thực chất đã nhớ ra cô!

Anh nhớ ra cô từ lúc nào vậy? Lúc anh gửi cô bức ảnh là hình như họ mới đến khu vườn nhà cô đóng kịch không lâu.

Chẳng lẽ ngay từ đầu anh đã nhớ ra cô rồi ư?

Thanh Tranh cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, không muốn thất thố trước mặt nhiều người. Nếu anh nhớ ra cô, vậy có lẽ anh đã biết trước đó vì sao cô cố tình tránh mặt anh. Cô nhớ đến hàng loạt hành động, cử chỉ của mình dạo đó, cảm thấy ngốc nghếch chẳng khác nào đang “bị tai trộm chuông”.

Trực giác khiến cô cảm thấy Tô Phách đang nhìn mình, nhưng cô không dám nhìn lại, một lúc sau, cô mới không kìm chế được lên nhìn anh thì thấy nụ cười nhàn nhạt mà ấm áp của anh.

Thanh Tranh nghĩ, nếu như anh không cười ấm áp, chân thật như thế thì cô sẽ nghĩ anh đang cười nhạo mình.

Quả nhiên là tiểu sinh nổi tiếng, kỹ thuật diễn thật là tốt quá mà.

Tô Phách nhìn thấy ánh mắt thẳng thốt, do dự của cô thì biết rằng cô đã hiểu ra tất cả.

Anh thâm thở dài. Anh vốn nghĩ, cô đã không muốn nói đến thì anh cũng sẽ thuận theo cô, tất cả bắt đầu lại từ đầu. Bây giờ thì nên thuận theo tâm ý của cô như thế nào đây?

Sau đó, Thanh Tranh vẫn tỏ ra hết sức bình thường, chỉ có điều rất ít nhìn Tô Phách.

Chương 23: Chúng mình nói về chuyện nhằm lẫn hồi xưa nhé!

Lúc ra về, vì mọi người đều uống rượu nên ai nấy tự gọi tài xế lái thay.

Khi những người khác đều đi cả, Tô Phách cũng gọi tài xế lái thay nhưng vẫn chưa thấy họ đến.

Thanh Tranh và Tô Phách ngồi trong xe, đèn hai bên đường vì bị che lấp bởi nhiều cây nên có chỗ khá tối, trên đường thỉnh thoảng mới có một chiếc xe lướt qua, ánh đèn loang loáng.

Thanh Tranh trầm ngâm một lát rồi ngoảnh đầu nhìn sang Tô Phách.

“Anh nhớ ra em à?”

Tô Phách thở phào một cái. “Ừ.”

“Tai sao... không nói cho em biết?”

“Anh cứ nghĩ em không muốn nhắc đến.”

Thanh Tranh tự nhiên thấy anh nói đúng.

Trước đây cô không muốn anh nhận ra mình, để bản thân cô không bị ngại ngùng. Nhưng sự thật bày ra trước mắt là, anh không chỉ sớm nhận ra cô, mà còn nhìn ra cả suy nghĩ của cô, chu đáo phối hợp diễn xuất với cô.

Tô Phách khẽ nắm tay cô. “Đừng giận anh có được không?”

“Em không giận.” Người cô giận là chính bản thân mình...

Lúc này, điện thoại của tài xế lái xe thay vang lên. Tô Phách ấn nút nghe. “Anh Tô phải không ạ? Tôi là người lái xe thay mà anh gọi, xe của

anh là chiếc việt dã màu đen, biển số xe... Tôi nhìn thấy rồi!” Tiếp sau đó, có người gõ hai tiếng vào cửa kính xe.

Người lái xe thay là một ông chú béo tốt. Hai người họ vừa mở cửa xe đã nghe chú ấy liên tục nói lời xin lỗi vì đã đến muộn.

Đợi chú lái xe ngồi vào ghế lái, Tô Phách mới nói: “Phiền chú cho đến ngõ Hương Trúc trước.”

“Được!”

Vì có người thứ ba trong xe nên hai người không tiện nói gì. Ngược lại, chú tài xế lại hay nói, nhưng ông nói mấy câu, không có ai đáp lời nên cũng lặng yên không nói nữa.

Cửa hàng cá nướng nằm ở phía bắc thành phố nên chẳng mấy chốc đã đến ngõ Hương Trúc, Thanh Tranh không bảo tài xế lái xe vào bên trong ngõ, cô nói “tạm biệt” với Tô Phách rồi xuống xe, nhưng Tô Phách cũng xuống xe với cô.

“Anh đưa em vào bên trong.”

Thanh Tranh lắc đầu. “Ở đây rất an toàn, xung quanh đều là hàng xóm thân thiết. Em về nhà sẽ nhắn tin cho anh.”

Tô Phách thấy Thanh Tranh kiên quyết thì dịch lùi xuống một bước. “VẬY anh đứng đây nhìn em đi vào trong.”

Thanh Tranh không nói nổi anh, đành một lần nữa chào tạm biệt anh, rồi xoay người bước vào trong ngõ.

Trên đường đi, Thanh Tranh nghĩ, thực ra Tô Phách giấu giếm tình yêu đầu của anh cũng tốt, cô chẳng thể trách móc được gì. Nhưng cô thực sự để

ý...

Thanh Tranh sau khi bước vào sân nhà mình, ngồi trên chiếc ghế nhỏ mà bà nội vẫn chưa chuyển vào phòng, lấy điện thoại ra, do dự soạn một tin nhắn, xóa rồi lại viết, cuối cùng mới quyết định gửi đi. Nếu đã nói rõ như thế thì cô cũng không muốn giấu giếm làm gì.

“Năm ấy, anh có thích em không?” Tô Phách vừa trở lại xe thì nhận được tin nhắn của Thanh Tranh.

Anh nhìn chăm chú vào màn hình, ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định nói thật: “Năm ấy... anh không.”

Thanh Tranh nhìn thấy câu trả lời, khóe miệng bất giác giật giật, khoảnh khắc ấy, trái tim cô có chút run rẩy.

“Không biết anh có còn nhớ không, lúc đó, câu cuối cùng anh nói với em là “Xin lỗi, anh nhận nhầm người”. Hồi đó anh đã không thích em, nhưng lại vô có đối xử tốt với em, vậy em có thể nghĩ rằng người anh thích là người khác không?”

Lúc này, phía trước xe có người đi bộ đột nhiên lao qua, chú tài xế liền phanh gấp lại, ló đầu ra chửi một câu. Sau khi Tô Phách ngồi vững, nhìn ngõ nhỏ phía trước không dễ quay đầu, liền nhanh chóng trả lời câu “Không phải”, sau đó nói với chú lái xe: “Phiền chú đợi cháu một lát.” Anh nói xong liền xuống xe và chạy trở lại con ngõ nhỏ.

Trên đường đi, Tô Phách bấm số gọi cho Thanh Tranh.

Chuông kêu vài tiếng sau cô mới ấn nút nghe. “Anh...”

Chưa đợi cô hỏi, Tô Phách đã vội nói: “Anh sắp đến ngõ nhà em rồi, chúng mình nói chuyện đi.”

Lúc Tô Phách chạy đến ngõ Hương Trúc thì từ xa đã nhìn thấy Thanh Tranh bước về phía anh. Cô bước rất chậm, giống như đang suy nghĩ điều gì. Đèn ở ngõ rất tối, khoảng cách các cột đèn lại xa khiến bóng người in trên mặt đất trở nên dài hơn. Anh không nhìn rõ mặt cô, càng sốt ruột chạy nhanh hơn.

Cho đến khi đứng trước mặt rồi, anh mới nhìn rõ đôi lông mày cô đang chau lại. Đồng thời, Thanh Tranh cũng ngẩng đầu, hít sâu một hơi rồi mới mở miệng: “Anh nói đi.”

Tô Phách nhìn chăm chú vào hàng lông mày đang nhíu lại của cô, giờ tay lên muốn vuốt ve. Lúc sắp chạm vào trán cô thì cô nắm lấy tay anh. Vì ở trong sân khá lâu, bị gió lạnh thổi vào nên bàn tay cô lúc này rất lạnh.

Tô Phách cuối cùng mới hiểu, thì ra, đối với anh, đó là một chuyện rất nhỏ, không quan trọng, nhưng lại khiến cô hiểu lầm mà bị tổn thương, khiến cô cho rằng anh đã từng coi cô là thế thân của người khác. Nghĩ đến đây, tim anh bất giác nhói đau, dứt khoát dùng hai tay mình nắm lấy đôi tay cô. Lúc này, Thanh Tranh không giãy ra nữa.

“Năm ấy, anh đúng là nhận nhầm người, vì trí nhớ kém, nên anh không nhớ được hình dáng của cô gái ấy, mới nhầm em thành người khác.”

Chuyện này nói ra thì là một sự nhầm lẫn, nhưng anh lại cảm thấy vô cùng may mắn.

“Ai vậy?” Thanh Tranh hỏi.

“Anh chỉ nhớ cô ấy tên là Mộc Mộc, anh từng cùng cô ấy đóng chung một bộ phim truyền hình...”

“*Thế giới hoa hoa.*” Tô Phách còn chưa nói xong, Thanh Tranh đã tiếp lời.

Tô Phách có chút bất ngờ: “Em biết ư?”

“Em...” Thanh Tranh nghĩ ngợi, MV còn chưa làm xong, không nên nói thì hơn. “Fan của anh nói trước đây anh từng đóng phim, mà cũng chỉ có một bộ phim truyền hình tên *Thế giới hoa hoa.*”

“Em xem rồi à?”

Thanh Tranh nhìn anh, nói: “Trong phim có một cô gái, đúng là rất giống em thời trung học.”

Tô Phách biết cô luôn bình tĩnh xử lý mọi chuyện, nhưng có lúc anh lại thấy thương cô vì quá bình tĩnh. Anh dịch gần lên trước, cố gắng che gió cho cô.

“Thực ra, nói một cách nghiêm túc thì anh không hề quen cô ấy, chỉ là từng nợ cô ấy một ít tiền, muốn có cơ hội gặp lại thì trả tiền cho cô ấy.” Anh ngừng một chút, rồi lại nhấn mạnh một câu “không liên quan đến tình cảm”.

Thanh Tranh đoán ra đoán vào, cũng không thể đoán được rằng lại có nguyên do như vậy. Cô có chút thất thần. “Nợ tiền ư?”

Tô Phách cảm thấy đôi bàn tay trong tay mình đã ấm lên một chút. “Năm ấy, anh đóng xong phim thì nhận được một trăm đồng tiền thù lao. Lúc sắp về nhà thì anh phát hiện ra là một trăm đồng đó đã biến mất. Lúc đó, điều kiện kinh tế gia đình anh không được tốt, thế nên anh cứ tìm mãi, nhưng đến khi trời sắp tối mà vẫn không thấy đâu. Sau đó, có một cô gái

đến hỏi anh có phải là đánh rơi tiền không, anh nói mình bị rơi mất một trăm đồng. Cô ấy nói cô ấy vừa mới nhặt được một trăm đồng, sau đó đưa cho anh tờ tiền rồi chạy mất.”

Thanh Tranh nghe rất nhập tâm. “Cô ấy tìm được tiền cho anh, sao anh lại nói anh nợ cô ấy tiền?”

Tô Phách xoa xoa tay cô, nói: “Nhưng phó đạo diễn đưa cho anh hai tờ năm mươi đồng cơ.”

Thanh Tranh ngó người, nghĩ một lát rồi nói: “Thế nên tờ tiền đó không phải là của anh, hơn nữa đại khái là cô ấy đã lấy tiền của mình đưa cho anh?”

Tô Phách gật đầu. “Anh cũng nghĩ như vậy. Nhưng lúc đó anh quên hỏi tên cô ấy, chỉ nhớ lúc đóng phim, có người gọi cô ấy là Mộc Mộc. Sau đó thì anh đổ vào trường kịch, thầy cô giáo ở đó rất nghiêm, sau này anh không còn tham gia các hoạt động đó nữa. Cho đến khi anh gặp em, nghe thấy người khác gọi em là Mộc Mộc, lại nghĩ đến chuyện một trăm đồng, mà thấy em cũng khá giống cô ấy. Lúc đó anh chỉ nghĩ rất đơn giản, nếu là em thì anh sẽ trả lại tiền cho em.”

“Sau đó anh phát hiện em không phải là cô ấy?”

“Ừ.”

“Thế nên anh rất thất vọng.”

“Không, anh chỉ trách bản thân quá lỗ mãng, không làm rõ mọi chuyện mà đã cư xử thật qua loa.”

Thanh Tranh trầm mặc, anh hỏi đó đối xử với cô rất tốt là bởi vì một hiểu lầm không bao giờ ngờ đến, đúng là dở khóc dở cười... May mà bây

giờ anh đối với cô là thật lòng, vậy những nhâm lẫn hồi đó cũng có thể coi là đã có một kết thúc viên mãn. Nghĩ đến đây, cô cảm thấy mình nên trút bỏ nỗi buồn bực đi được rồi.

Cô nhìn anh cười, hàng lông mày cũng dần ra, nhưng anh vẫn chưa nói hết.

“Sau đó, em không nói gì liền bỏ đi, đột nhiên không gặp lại nữa. Anh nghĩ rất lâu cũng không hiểu vì sao, luôn canh cánh trong lòng. Cho đến khi gặp lại em lần nữa, anh mới biết, cảm xúc đó không phải là canh cánh trong lòng, mà là nhớ mãi không quên. Để đến nỗi, sau tám năm, vừa nhìn đã nhận ra em, và cũng khẳng định là mình không nhìn nhầm.”

Thanh Tranh nhìn anh, nghĩ đến câu “cảm xúc đó không phải là canh cánh trong lòng, mà là nhớ mãi không quên”, có lẽ, cô cũng sẽ nhớ suốt đời.

Hôm sau, Thanh Tranh hỏi anh: “Em thay đổi rất nhiều. Rốt cuộc vì sao anh vừa nhìn đã nhận ra em?”

Tay của Tô Phách di chuyển trên mặt cô, miệng nói: “Mắt, vẫn là đôi mắt biết cười; Môi, vẫn là đôi môi như cánh hoa; Mi tâm ở đây vẫn có một nốt ruồi nhỏ; Lúm đồng tiền thì sâu hơn một chút, tóc dài hơn một chút, cũng cao hơn một chút.”

Nói xong, Tô Phách dang tay ôm cô vào lòng.

“Xin lỗi, là anh không tốt, cho dù trước đây, hay là sau này khi gặp lại em lần nữa.” Do hai người ở rất gần nhau nên cô có thể cảm nhận rõ hơi thở của anh.

Thanh Tranh lúc này mới cảm thấy tim của anh đập khá nhanh. Thì ra anh ấy cũng căng thẳng ư?

Thực ra, anh ấy chẳng làm sai điều gì cả.

Nghĩ đến đây, Thanh Tranh lắc đầu, cảm giác anh ôm cô chặt hơn. Rất lâu sau, cô mới lại nghe thấy anh nói: “Hai ngày nữa, anh sẽ đến Học viện Hý kịch Lương Phụ ở Hoa Châu để tập trung luyện tập.”

“... Thời gian sắp xếp gấp vậy sao?”

“Vở kịch này có thể sẽ được biểu diễn để chào mừng ngày lễ kỷ niệm “phi vật thể” bộ môn Côn khúc sang năm.”

Thanh Tranh nhớ đến bức tường trắng trước cổng Học viện kịch Bách Châu, trên đó có ký hiệu màu xanh lam, ở giữa ghi ngày Mười tám tháng Năm.

“Là ngày Mười tám tháng Năm ư?”

“Ừ.”

Thanh Tranh cười nói: “Ngày đó vừa hay là sinh nhật của em.”

“Anh biết.”

Chương 24: Bà xã thật khéo tay

Đêm khuya thanh vắng, Thanh Tranh nằm trên giường nhắn tin cho Tô Phách. “Anh về đến nhà chưa?”

Tô Phách: “Anh vừa về.”

Thanh Tranh: “Vừa nãy em quên hỏi anh, sao anh biết sinh nhật của em?”

Tô Phách: “Năm đó em từng nói qua.”

Thanh Tranh: “Em nói ư?” Vậy mà cô đã hoàn toàn quên.

Tô Phách: “Có điều, sinh nhật em hôm đó đúng vào ngày kỷ niệm thành công vở Côn khúc *Thân Dị*. Thật đáng tiếc là mỗi năm vào sinh nhật em, anh lại phải đi diễn nên không ở bên em được.”

Thanh Tranh: “Không sao, em vẫn có thể tổ chức sinh nhật vào ngày âm lịch mà.”

Lần này, Tô Phách gửi một tin nhắn bằng giọng nói. “Vây ngày dương lịch hằng năm, anh lên sân khấu hát kịch cho em nghe, âm lịch hằng năm thì anh ở dưới sân khấu tổ chức sinh nhật với em. Có được không?”

Câu “Có được không?” của Tô Phách ngọt ngào như mật ngọt, nhỏ từng giọt từng giọt vào trái tim Thanh Tranh.

Nhưng giọt mật này giống như bản nhạc dạo đầu, khơi gợi rất nhiều dư vị của biết bao năm tích lũy trong lòng. Một đoạn tình cảm đã qua gần chín năm, nói nực cười, là vì nhất thời giận dữ, chưa làm rõ mọi chuyện mà cô đã tự nhận định kết cục; nói tiếc nuối là vì một hiểu lầm nho nhỏ mà họ đã

bỏ lỡ nhiều năm như vậy... Có điều, may mắn là họ vẫn còn có thể gặp lại, còn có thể bước đến bên nhau... Thanh Tranh ngoảnh đầu, nhìn cuốn Thi kinh trên giá sách, lại nghĩ đến câu nói “Chấp tử chi thủ, giữ tử giai lão^[1]” trong đó.

[1] Có nghĩa là: Năm tay nhau cả đời, ở bên nhau đến già.

Hai ngày sau, Học viện Hý kịch Lương Phụ của Hoa Châu tập trung tất cả diễn viên tham gia vở Hồng lâu mộng phiên bản Côn khúc.

“Vở Hồng lâu mộng của chúng ta chủ yếu thông qua việc liên kết vài cảnh quan trọng trong nguyên tác như cảnh yến tiệc sinh nhật, cảnh tịch thu tài sản ở phủ họ Giả, cảnh Bảo Ngọc kết hôn... để biểu đạt tình cảm vui buồn. Điểm đặc sắc của chúng ta là kịch trong kịch...” Hai ngày đầu, các biên kịch chủ yếu giảng giải cho các diễn viên hiểu ý đồ biên kịch và sự đặc sắc của cả vở kịch.

Từ đó, các diễn viên lần đầu tiên biết rằng, thì ra ngoài việc diễn vai mà mình đóng thì mỗi phần kịch trong kịch của buổi yến tiệc, họ cũng cần đảm nhiệm. Đây vừa là sự trải nghiệm thú vị, nhưng cũng vừa là thử thách khó khăn.

Ví dụ, bốn đoạn trích *Yến tiệc xa hoa*, *Lễ Thất tịch*, *Tiên duyên*, *Ly hôn* trong *Nguyên xuân điểm kịch* cần lần lượt Nghiêm Nham, Lý Khả Khả (trong vai Bảo Thoa), Tô Phách và Nghiêm Tiểu Dao đóng vai. Mặc dù chỉ hát một khúc nhạc, nhưng đối với diễn viên trẻ thì phải rất dụng công.

Chiều tối hôm sau, buổi họp về vở kịch cuối cùng cũng kết thúc. Các diễn viên trẻ có thời gian rảnh rỗi tíu tít hẹn nhau đi ăn uống, mười mấy người ồn ào bước ra khỏi học viện.

Tô Phách và Nghiêm Nham đi sau cùng.

“Này, lão Tô, nghe xong buổi họp kịch bản này, sao tôi thấy cậu vẫn có vẻ ung dung điềm tĩnh thế nhỉ?”

“Không thế thì sao? Tôi phải viết hai từ “áp lực” lên mặt rồi đi quảng cáo rùm beng à?”

Nghiêm Nham cười ha ha. “Biết cậu cũng không thấy nhẹ nhõm là tôi yên tâm rồi.”

Tô Phách lắc đầu, vừa nãy gửi tin nhắn cho Thanh Tranh, nhưng chưa thấy cô trả lời, anh tiện tay đăng nhập vào Weibo, khi nhìn thấy người mà mình thầm theo dõi đã gửi một video lên weibo nửa tiếng trước, anh liền dừng bước.

Video đó kèm theo dòng chữ: “Có chút ngược, có chút ngọt ngào.”

“Xem gì vậy?” Nghiêm Nham tò mò xấp lại gần.

Tô Phách liền mở video ra xem.

Cảnh đầu tiên là anh ngồi trước gương để nhân viên make-up tẩy trang, chiếc áo trắng anh mặc đã thấm ướt mồ hôi.

Anh cười, thầm nghĩ: Đây có lẽ là lúc mình diễn vở *Tây lâu ký*, thợ chụp ảnh đã chụp mấy bức hậu trường.

Màu sắc của video rất ấm áp, ánh sáng được điều chỉnh từ sáng sang tối, cuối cùng mọi hình ảnh biến mất, chỉ còn lại một màu trắng xóa.

Sau đó, trong nền màu trắng mờ mờ ảo ảo xuất hiện cảnh hồ nước lững lờ chảy vào buổi sáng sớm, một đám trẻ lơ cỡ chạy ra từ phía vận khí luyện thanh; Trong phòng luyện thanh, bọn trẻ xoay lưng, xoay hông, nhưng khuôn mặt đều nhìn tập trung vào một chỗ; Lúc tan giờ luyện tập, đám trẻ

đều xuống lầu, tay nắm chắc vào tay vịn cầu thang, từng bước từng bước đi xuống...

Một giọt mồ hôi rơi xuống hóa thành mực tàu, khi nở ra, là anh ở mỗi đoạn trích diễn xuất có video ghi lại; Anh thời niên thiếu vẫn còn ngây thơ, anh dần dần lớn lên với phong thái chững chạc, mỗi bông hoa mực tàu nở ra đều là phong thái của anh trên sân khấu, và nhạc nền chính là khúc *Lăn họa mi* trong vở *Ngọc trâm ký - Cầm khiêu*: “Lá rơi làm kinh động giấc mộng tàn...”

Sân khấu dần bị mờ lấp, rồi xuất hiện một đoạn video. Các đốt ngón tay thon dài cùng làn da trắng nổi bật trên màu mực tàu, tựa như âm dương lưu chuyển.

Lúc anh xuất hiện trở lại, quần áo chỉnh tề đứng trên sân khấu, phóng khoáng uyển chuyển hát kịch.

Ổng tay nước phát một cái, áo xanh rơi xuống hóa thành hồng bào, một bông mẫu đơn đẹp tuyệt từ phía sau lưng anh nhuộm thành mây đen, tầng tầng lớp lớp rồi dần nhạt đi, tiếng vỗ tay lúc này nổi lên trong đám sương khói mịt mù.

Video không dài, chỉ khoảng hơn bốn phút ngắn ngủi, cuối cùng kết thúc trong cảnh phồn hoa.

Tô Phách xem xong video với vẻ mặt bình lặng, sau đó viết bình luận gửi đi.

Côn khúc tiểu sinh Tô Phách: Em thật tốt. @ Là Tranh chứ không phải là Mộc.

Fan hâm mộ cũng nhanh chóng nổi bình luận...

Anh Tô Phách gửi gì vậy nhỉ? Sao nói giọng cung chiêu thế???

Người xưng “là Tranh chứ không phải là Mộc” là ai vậy nhỉ?

Đang xem video được hai mươi giây, mình không nhịn nổi phải thoát ra nói một câu, bối cảnh của nam thần vô tình khiến người ta cảm thương. Trước đây mình từng xem qua những tin tức hậu trường, cảnh nam thần phải làm việc đến nỗi mồ hôi nhễ nhại, lúc đó mình chỉ cảm thấy thật thu hút, nhưng bây giờ, mình cảm thấy thật có lỗi với anh ấy...

...

Khoảng năm phút sau, có người xem xong video, quay lại bình luận.

Video làm rất tốt, cảm giác như nhìn thấy một diễn viên Côn khúc từ khán đài thâm lặng bước lên sân khấu tràn ngập tiếng vỗ tay.

Mình phát hiện chủ Weibo này trước đây cũng đã gửi không ít video, có những video là chụp hình nguyên cảnh, có những video được cắt ra, cái nào cũng rất đẹp.

Ba chữ của nam thần, cần phải tỉ mỉ thưởng thức, thật là quá trêu người mà.

Em thật tốt? Em thật tốt? Là tỏ tình hay là cảm ơn vậy?

Nghiêm Nham nhớ lại ID “Là Tranh chứ không phải là Mộc”, rồi lại thấy Tô Phách thường ngày gửi tin lên Weibo không vô vị thì cũng rất nhàm chán, bây giờ lại nói ra câu đó thì trong lòng đã có đáp án, không còn nghi ngờ gì nữa.

“Lão Tô này, bạn gái cậu rất có khả năng ning chồng tương lai đấy.”

“Ừ, cô ấy đúng là rất có thực lực.”

Nghiêm Nham bị câu nói đó làm cho run cầm cập, cũng hòa theo đám đông, lấy điện thoại ra viết bình luận: *Tô ca ca nịnh fan hâm mộ đó.*

Vừa bình luận xong thì thấy Đồng An Chi cũng đăng nhập Weibo, đáp lại ngay sau câu bình luận của anh. *Có fan như thế, ngưỡng mộ quá!*

Trong số này, bình luận nổi bật nhất thuộc về Thẩm Già Công. *Đối đãi với fan hâm mộ, không thể lả lơi, cần phải tôn trọng, có họ mới có chúng ta. Cùng nhau cố gắng.*

Bình luận này của Thẩm Già Công nhận được một lượng lớn fan hâm mộ đồng lòng nhất trí trả lời như sau: *Không không không, Thẩm ca ca à, bọn em rất muốn bị đối xử lả lơi!*

Thanh Tranh tắm gội xong bước ra, vừa cầm khăn lau tóc, vừa mở di động lướt Weibo, sau đó thì sững sờ... Cô phát hiện rất nhiều người bình luận Weibo của cô.

Weibo của cô thường dùng để đăng những video mà cô cắt ghép, thu hút được không ít người hâm mộ, cũng coi như là có một số ít fan, nhưng lần này lượng bình luận lại cao đến bất ngờ.

Sau khi xem một chút, cô liền hiểu ra tất cả.

Cô chỉ định gửi video qua Weibo thôi. Nhưng vạn lần không ngờ, chính chủ lại trực tiếp bình luận, còn có Nghiêm Nham, Đồng An Chi và Thẩm Già Công nữa.

Bàn tay đang lau tóc dừng lại, Thanh Tranh ngồi xuống giường soạn tin nhắn gửi Tô Phách: “Anh theo dõi Weibo của em à?”

“Từ lâu đã tìm thấy Weibo của em trong danh sách theo dõi của An Chi.”

“... Anh viết như vậy, có phải là quá táo bạo không đó?”

“Thế là đã hàm súc lắm rồi.”

Thanh Tranh mím môi cười, nghĩ một lát, chậm rãi bấm chữ gửi đi: “Thế nếu không hàm súc thì sao?”

Đối phương nhanh chóng hồi đáp, hiển nhiên là từ mà trong lòng đã nghĩ từ lâu: “Bà xã thật khéo tay.”

Thanh Tranh: “... Đúng là hàm súc thì tốt hơn.”

Lúc Tô Phách cất điện thoại thì nghe thấy Nghiêm Nham nói: “Là Tranh chứ không phải là Mộc? Lão Tô, có phải sau khi cậu uống rượu say, ôm em Hứa rồi gọi là Mộc Mộc không? Thế nên bạn gái cậu trong lúc tức giận mới lấy tên trên Weibo như thế.”

Tô Phách không thèm để ý đến suy luận sắc mùi ngôn tình của cậu bạn, chỉ đáp lại một câu: “Thanh Tranh chính là Mộc Mộc.”

Nghiêm Nham nhất thời không phản ứng kịp. “... Cái cô gái tám năm trước đó á? Người cậu đang nói đó chính là cô gái tám năm trước sao?”

Tô Phách đút hai tay vào túi quần, bước về phía trước, trên mặt mang theo một nụ cười như có như không.

Nghiêm Nham sau khi hoảng hốt nhận ra vội đuổi theo. “Tô Phách, cậu là đồ biến thái! Cậu ôm hang đợi thỏ tám năm ư? Lại còn thận trọng từng bước tận tám năm ư?”

“Đều không phải.”

Anh chỉ là nhớ nhung suốt tám năm, vậy mà thoát cái tám năm đã trôi qua.

Trong thời gian diễn tập vở Côn khúc *Hồng lâu mộng*, Thanh Tranh cũng về trường chuẩn bị tác phẩm tốt nghiệp.

Hai người họ đều đặn mỗi ngày gọi điện cho nhau vào buổi tối. Nhưng hôm đó, đang buổi trưa thì Tô Phách nhận được điện thoại của Thanh Tranh.

“Kịch bản tác phẩm tốt nghiệp của em đã sửa xong rồi, tên nguyên tác là tác phẩm nổi tiếng *Trái tim vượn* của Tề Lão.”

Tô Phách: “Anh không hiểu lắm về kịch nói, kể về cái gì vậy?”

“Câu chuyện của một diễn viên đóng vai hề, đề tài hiện thực chủ nghĩa, rất mất thời gian và công sức.” Đây có lẽ là thành quả lớn nhất trong thời gian cô thực tập ở chỗ chú hai. Vì thích và hiểu Côn khúc nên cô mới thử một tác phẩm kịch nói có độ khó cao và nhiều tầng nghĩa như thế này.

“Tại sao lại là vai hề chứ không phải cân sinh?” Tô Phách nghe xong, hài hước nói.

Thanh Tranh cười, đáp lại anh: “Vậy anh phải đi hỏi Tề Lão rồi. Hỏi ông ấy tại sao không viết một vở kịch mà cân sinh đóng vai chính?”

“Hay là em đổi một vở khác đi!”

“Đổi vở gì?”

“*Bá vương Biệt Cơ* thì sao?”

“Đó chẳng phải là kịch hoa liêm sao?”

“Có thể đôi mà. Bá Vương đóng vai đẹp trai, em nghe nhé...” Tiếp sau đó, Tô Phách diễn một đoạn đối thoại giống như đang ở sân khấu thật, còn tự thay đổi vai sinh đàn.

Ngu Cơ: “Thiếp muốn tự sát?”

Bá Vương: “Thật sao?”

Ngu Cơ: “Thật.”

Bá Vương: “Nàng chắc chứ?”

Ngu Cơ: “Chắc.”

Bá Vương: “Vậy nàng chết đi.”

Thanh Tranh cười ngất. “Anh thay đổi kịch bản kiểu gì vậy?”

Tô Phách vẫn ung dung tổng kết: “Yêu cô ấy thì đáp ứng tất cả nguyện vọng của cô ấy.”

Thanh Tranh trầm mặc giây lát, cuối cùng chọn cách nịnh nọt: “Anh thật có tài đấy. À, em nghĩ kĩ rồi... ngày mai em dẫn anh đi ăn quán Thuần Lư Cư ở Hoa Châu nhé.”

“Ừ.” Tô Phách cười đáp lại, trong lòng thầm nghĩ: Trước đây lúc nào cũng buồn phiền vì nghĩ ăn gì, xem ra sau này không phải buồn phiền nữa rồi.

Chiều tối hôm sau, trải qua hơn ba tiếng đi xe, Thanh Tranh cuối cùng đã đến Hoa Châu.

Học viện Hý kịch Lương Phụ tọa lạc ở vị trí phồn hoa nhất của thành phố Hoa Châu, lúc Thanh Tranh xuống xe, sừng sững trước mắt cô là một tòa nhà năm tầng vừa mới mở lại rất cổ điển, hoàn toàn trái ngược với kiến trúc lâm viên của Học viện kịch Bách Châu.

Cô vừa ký tên thì nghe thấy giọng người gác cổng nói: “Ồ, cậu Tô ra rồi.”

“Thanh Tranh.”

Giọng nói này vô cùng quen thuộc với cô, trong đêm gió mùa thu khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Tô Phách bước đến bên cạnh cô, hỏi: “Em vừa đến à?”

Thanh Tranh cười cười. “Bị tắc đường chút.”

Người gác cổng nhìn thấy hai người họ, liền thêm vào một câu: “Cậu Tô này hôm qua đã đến chào hỏi tôi, trưa hôm nay lại đến lần nữa, chỉ sợ chúng tôi làm cho cô Hứa phải đợi lâu, ha ha.”

Thanh Tranh cười rạng rỡ nhìn sang Tô Phách.

Tô Phách đón lấy hành lý của cô, đặt vào trong phòng bảo vệ.

“Chú Trương à, cháu gửi tạm hành lý ở đây nhé, bọn cháu ăn tối xong về sẽ lấy lại ạ.” Nói xong, anh còn đưa cho chú Trương một bao thuốc lá. “Cảm ơn chú.”

Chú Trương nhận bao thuốc, mặt càng tươi rói. “Cậu Tô thật khách sáo, cô cậu cứ đi chơi đi, để tôi trông cho.”

Thuần Lư Cư là một nhà hàng có tiếng ở Hoa Châu, nằm ở phía tây thành phố, bên cạnh đó là địa điểm du lịch nổi tiếng của Hoa Châu, hồ Hoài Sa. Tô Phách và Thanh Tranh ăn xong liền đi dạo quanh hồ.

Nước hồ Hoài Sa đầu đông lẫn tăn gợn sóng, vàng trắng lười liềm cong cong chiếu xuống mặt nước, giống như một bức tranh thủy mặc. Thỉnh thoảng có con chim nước vội vàng bay qua, đột ngột phá vỡ sự yên tĩnh của bức tranh và thoát cái biến mất không còn thấy đâu nữa.

Trời lạnh nên người đi dạo không nhiều. Tô Phách nắm tay Thanh Tranh thật chặt.

“Anh mới đến Hoa Châu vài ngày mà đã nhớ nhà rồi à?”

“Vì ở nhà có em.”

Thanh Tranh không ngờ anh lại thốt ra lời nói tình cảm như vậy, hoàn toàn không biết đáp lại thế nào. Cô nhìn xung quanh rồi nói với anh: “À, tối nay em ở nhà cô em.”

“Ừ, trước đó em đã nói rồi mà.”

Thanh Tranh biết anh đang ám chỉ là cô lảng chuyện, cười ranh mãnh, tiếp tục nói: “Cô em từ sau khi lấy chồng ở Hoa Châu, mỗi năm em đều đến đây hai lần, cô em cũng rất thích Côn khúc. Lần đầu tiên em nghe Côn khúc là do cô em dẫn đi đấy.”

Tô Phách liếc nhìn cô, cảm giác cách nói chuyện của cô với anh giống như trở về nhiều năm trước, trên con đường Thanh Sơn đó, lúc vui lúc buồn, nhưng đều có chút nũng nịu, xinh đẹp.

“Trước đây em từng nói với anh là Côn khúc rất hay.”

“Anh vẫn còn nhớ à?” Thanh Tranh xấu hổ nói.

“Hồi đó, mỗi câu nói của em anh đều nhớ rõ, mỗi ngày còn nhớ ba lần.”

“...”

Hai người lại đi về phía trước một đoạn, vừa đến gần cây cầu nhỏ thì nghe thấy tiếng rơi “tôm” xuống nước cách đó không xa.

Hai người họ cùng quay ra nhìn, Thanh Tranh còn chưa kịp nhìn rõ cái gì thì Tô Phách đã lao đi. Anh cởi vội áo khoác ngoài và giày, nhảy xuống nước hồ lạnh băng. Thanh Tranh ngăn người vài giây, sau đó cũng chạy qua, vừa chạy vừa bấm di động gọi tới hai số 119 và 120.

“Tô Phách!” Cô nhìn thấy Tô Phách đang kéo một người bơi vào bờ. Người đó không biết là đang giẫy ra hay đang bám vào anh, Thanh Tranh nhìn thấy thế mà lòng dạ hoảng hốt, sợ hãi. May mà Tô Phách nhanh chóng bơi vào bờ, những người đi đường nghe thấy tiếng động cũng vội vàng chạy đến giúp đỡ. Vài người hợp sức kéo cô gái đó lên bờ, còn Tô Phách lúc này mới bám vào mô bùn đất gần bờ và leo lên.

Người phụ nữ được cứu vẫn rất tỉnh táo, nằm rạp xuống đất khóc lóc sụt sùi.

Xe 119 nhanh chóng lướt đến, người ở hiện trường càng lúc càng đông.

Tô Phách đón lấy khăn bông nhân viên cứu hộ đưa, lau thật nhanh rồi mặc áo khoác, đi giày, kéo Thanh Tranh lặng lẽ rời khỏi đám người đông đúc.

Khi lên xe ngồi, Thanh Tranh nắm lấy hai tay Tô Phách, trong lòng sợ hãi, hỏi: “Anh có lạnh không?”

“Em hôn anh chút đi.”

Thanh Tranh quả thực bị làm cho sợ hãi, lúc này anh nói gì thì cô làm vậy. Nhưng nụ hôn nhẹ nhẹ rụt rè của cô không thể thỏa mãn đối phương, Tô Phách dứt khoát đưa tay giữ mặt cô, hôn cô thật sâu.

Rất lâu sau mới buông cô ra. “Nóng rồi.”

Thanh Tranh lúc này vẫn chưa định thần lại được, hoàn toàn nói theo trực giác: “Thế thì tốt.”

Trên gương mặt Tô Phách lúc này nở một nụ cười.

Anh nhìn ngắm người trước mắt, khuôn mặt cô trắng bệch vì sợ hãi đã dần dần khôi phục thần sắc. Anh nói khẽ: “Tranh Tranh, đợi em tốt nghiệp xong, bọn mình đính hôn nhé, được không?”

Chương 25: Anh vẫn nhớ em như thuở ban đầu

Mùa đông đã đi qua được một nửa, trời lúc này rất lạnh. Những đám mây màu chì nặng trĩu kéo đến giữa không trung như sắp mưa đến nơi.

Trong căng tin của Học viện kịch Bách Châu, điều hòa bật rất ấm. Thanh Tranh và Thi Anh Anh mỗi người gọi một bát mì.

“Cho tớ và nam thần của cậu chat qua video đi.” Thi Anh Anh thấy Thanh Tranh đặt điện thoại bên cạnh thì nhanh chóng chớp lấy lúc lấy tay.

Thanh Tranh chọn đúng thời điểm, cướp lấy điện thoại, nhét vào túi, nói: “Tớ dám chắc anh ấy bây giờ tám mươi phần trăm là đang luyện kịch, rất bận.”

Thi Anh Anh không còn cách nào khác, đành vừa nhai mì vừa nói: “Đồ keo kiệt.”

Thanh Tranh bắt lực. “Tớ nói thật mà.”

Kết quả, một giây tiếp theo cô bị chính câu nói của mình “vả đôm đốp” vào mặt.

Vị trí cô ngồi đối diện cửa ra vào, mặc dù xa, nhưng liếc mắt là có thể nhìn thấy người bước vào - người này mặc bộ quần áo màu đen, đội mũ màu đen, mũ chụp xuống rất thấp, còn đeo cả kính râm và khẩu trang.

Thanh Tranh lập tức nhận ra là ai, sau đó thì đứng phắt dậy, tim đập thình thịch.

Cô bất giác nhìn xung quanh, vì đã qua giờ ăn rồi nên trong căng tin chỉ có lác đác vài người.

Đợi đôi phương bước lại gần, cô hỏi với giọng kinh ngạc: “Sao anh lại đến đây?”

Hai người họ đã hơn mười ngày không gặp nhau rồi.

Thi Anh Anh vùi đầu húp mì lúc này cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đang đứng trước mặt Thanh Tranh - dáng người cao ráo, mặc bộ quần áo màu đen, ngẩng lên nhìn mặt thì lại nhìn không rõ vì bật rất kín.

Thi Anh Anh nghĩ, người này là ai chứ? Nghĩ mình là mình tinh chắc?

Sau đó, cô thấy người này đưa tay lên kéo khẩu trang xuống tận cằm, khi đã nhận ra là ai, bạn học họ Thi suýt nữa thì phụt cả chỗ mì trong miệng ra ngoài. “Khụ khụ khụ, anh Tô...” Tiếp sau đó cô vội vàng lau miệng.

Tô Phách nhìn Thi Anh Anh, gật đầu nói: “Chào Cô, cô Thi.”

“Chào... chào anh!” Thi Anh Anh có chút kích động, “Anh Tô, anh cứ gọi em Anh Anh là được, gọi cô Thi thì xa cách quá.”

Tô Phách cười, nhìn sang Thanh Tranh, nói: “Nhóm kịch cho bọn anh nghỉ hai ngày.”

“Anh ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Mì ở đây nấu cũng ngon lắm, đặc biệt là mì nấu rau mù tạt, rau mù tạt là nhà hàng tự trồng nên rất tươi, em đi mua cho anh một bát nhé, anh đợi chút.” Thanh Tranh nói xong liền dợm bước về phía cửa sổ chọn món ăn.

Tô Phách giữ cô lại, giơ ngón cái lau giọt mồ hôi đọng trên chóp mũi cô do ăn mì nóng, sau đó mới nói: “Vây phiền em nhé.”

“Có gì đâu... Vậy em đi gọi nhé.”

“Ừ.”

Tô Phách rất bình thản để bạn gái giúp mình gọi món ăn tối, còn bản thân thì ngồi đối diện với Thi Anh Anh, sau khi tháo kính râm, anh đưa tay ra đây phong độ rồi nói: “Mời ngồi, Tiểu Thi.”

Tiểu Thi: “...”

Thi Anh Anh ngồi xuống, Tô Phách lại nói: “Cứ mặc kệ tôi, cô tiếp tục ăn đi.”

Thi Anh Anh trầm nghĩ, anh ngồi đối diện thế này, em có lòng dạ nào mà ăn chứ.

Cô nhìn nam thần đưa tay lên day day mi tâm thì buột miệng hỏi: “Nam thần à, anh tập kịch mệt lắm phải không ạ?”

“Cũng tạm.” Tô Phách đã quen với nhịp điệu khẩn trương của việc tập kịch, chỉ có điều, nghệ thuật không bao giờ có điểm dừng, luôn có thể làm tốt hơn.

“Phải giữ gìn sức khỏe, vì sức khỏe là vốn quý nhất đấy ạ.”

Tô Phách thành tâm thành ý cảm ơn.

“Các cô đạo này bận không?”

Anh chỉ tiện miệng hỏi, Thi Anh Anh không nghĩ là anh thật lòng quan tâm đến việc cô có bận hay không, thế nên cô nhanh trí cười cười, nói: “Anh hỏi về Mộc Mộc à. Cô ấy vừa chọn xong diễn viên cho tác phẩm tốt nghiệp, đã bắt đầu diễn tập rồi. Lần nào cô ấy cũng như vậy, rõ ràng là cao

thủ, nhưng vẫn muốn bay đầu tiên, khiến lũ chim ngốc nghếch bọn em theo không kịp. Anh Tô à, anh... có lẽ cũng là người như vậy, đúng không?”

Tô Phách đáp: “Cô nói ngược rồi. Thực ra chỉ có chim ngốc nghếch bay trước, thì nhìn mới không thấy ngốc.”

Thi Anh Anh nghe thấy thế thì ngẩn người, trước đây nói mấy lời tương tự thế này với Thanh Tranh, và Thanh Tranh cũng đáp lại gần tương tự như Tô Phách.

Thi Anh Anh cảm phục thốt lên: “Hai người thật là... một cặp trời sinh.”

Thanh Tranh quay trở lại, ngồi xuống rồi nói: “Em đặt rồi, lát nữa người phục vụ sẽ mang đến.”

Tô Phách cười đáp: “Được.”

Tô Phách người cao, chân dài, chân để dưới gầm bàn nhỏ còn chạm phải chân Thanh Tranh.

Thi Anh Anh nhìn ngấm họ, vừa liếc mắt đã thấy chân của hai người họ như có như không chạm nhau dưới gầm bàn, họ cũng không có bất cứ động tác thân mật nào, khiến một người suốt ngày chỉ cắm mặt vào học như cô nhìn mà xấu hổ.

Thi Anh Anh ăn xong mì, rất biết điều tìm ngay một cái cốc rời đi.

Bát mì của Tô Phách được mang lên rất muộn, Thanh Tranh ngồi bên cạnh đợi anh.

“Lát nữa cùng anh đến văn phòng cô Thái nhé.” Tô Phách nói.

“Cô Thái Khởi ạ?”

Tô Phách cười. “Ừ. Lần này anh mang ít đặc sản Hoa Châu đến, đã nói với thầy Lục là đem qua rồi, không ngờ thầy nói hôm nay ở lại tăng ca cùng sư mẫu.”

Thanh Tranh nhớ lại chuyện mất mặt của mình khi ở trước mặt cô Thái, mặc dù không nhỏ mọn đến mức từ chối không đi, nhưng dù sao cũng thấy ngại ngùng, trong lòng cô thầm nghĩ “đến đâu hay đến đấy vậy” rồi cắn răng gật đầu, nói: “Được ạ.”

Đến cửa văn phòng cô Thái, Thanh Tranh bỗng có cảm giác như mình đến gặp cha mẹ chồng vậy. Thấy cô lưỡng lự không bước, Tô Phách ngoảnh đầu lại nhìn cô. “Sao vậy em?”

Thanh Tranh lắc đầu. “Không có gì.”

Tô Phách lịch sự gõ cửa, người mở cửa là Lục Bình Lương.

“Biết là cậu mà.” Thầy Lục cười bảo hai người họ vào phòng.

Lần đầu tiên Thanh Tranh nhìn thấy thầy Lục nhưng cũng lên tiếng chào thầy giống Tô Phách.

Lục Bình Lương mặc dù sắp nghỉ hưu nhưng dáng người vẫn thẳng tắp, khỏe khoắn, gương mặt hiền lành phúc hậu.

Ông nhìn Thanh Tranh, rồi lại nhìn Tô Phách, cười khà khà, hỏi: “Đây là Thanh Tranh phải không?”

“Vâng, thưa thầy. Cô ấy là học trò của cô Thái đấy ạ.” Tô Phách cười nói.

Lục Bình Lương liếc nhìn gương mặt không để lộ cảm xúc của vợ, cười nói: “Thế thì đúng là rất có duyên phận đấy, ha ha.”

Thanh Tranh thầm so sánh trong lòng, cảm giác thầy Lục xem ra dễ gần hơn cô Thái. Ai ngờ, câu tiếp theo của thầy Lục lại là: “Hai đứa, sau này nếu như sinh con, con gái có thể hát vai đàn, con trai có thể theo nghiệp của bố rồi.”

Tô Phách cười, nói: “Cái này phải xem ý của đứa bé ạ.”

Thanh Tranh thầm nghĩ, nhịp điệu của cuộc nói chuyện này có phải là quá nhanh rồi không?

Lúc này, cô Thái mới cất giọng: “Lão Lục, ông thế này là muốn hai trò cống hiến hết sức mình rồi lại bắt con của họ cống hiến tiếp ư?”

“Tôi chỉ lo trước tính sau thôi mà.” Thầy Lục giải thích một câu, sau đó chuyển chủ đề, nói: “Tô Phách à, hai em ngồi đây một lúc nữa, đợi sự mẫu của các em xong việc thì cùng về nhà thầy ăn cơm tối nhé.”

Câu này của thầy vừa thốt ra, Thanh Tranh thầm nghĩ, vừa ăn xong cơm trưa đã hẹn cơm tối, thầy Lục đúng là người hay lo trước tính sau. Nhưng cứ ngồi đây thế này, áp lực cũng thật là lớn. Thế nên, cô nhìn Tô Phách.

Tô Phách còn chưa kịp nói gì, cô Thái Khởi đã lên tiếng: “Được rồi lão Lục, ông đừng làm phiền đôi trẻ hẹn hò nữa.”

Tô Phách lễ phép nói: “Thầy Lục, lần sau chúng em sẽ làm phiền thầy cô ạ. Lát nữa em còn phải về đoàn, báo cáo tình hình tập luyện với trưởng đoàn nữa.”

“Là thầy hồ đồ, vậy hai em mau đi giải quyết công việc đi nhé.” Thầy Lục đứng dậy tiễn khách.

Cô Thái Khởi lúc này cũng đứng dậy, tiễn họ ra tận cửa.

Thanh Tranh mỉm cười nói: “Thầy cô không cần tiễn nữa đâu ạ, tạm biệt.”

Từ văn phòng bước ra, Tô Phách nắm tay Thanh Tranh bước về ký túc xá của cô. Sân trường đêm mùa đông, xung quanh đều thoang thoảng mùi hương của hoa lạp mai.

“Anh xong việc sẽ đến đón em nhé.” Anh vừa nói, vừa nhẹ nhàng vâng về ngón tay cô.

Mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau, cảm giác tê tê nhẹ nhẹ ở đầu ngón tay khiến cho trái tim cô cũng run rẩy theo.

“Vâng.”

Cô nghĩ, cô thực sự rất thích anh, mà hình như còn nhiều hơn cả trước đây.

Chiều tối, nhiệt độ hình như lại hạ thấp hơn, trên cửa sổ của phòng diễn tập đã phủ một lớp sương mỏng. May mà trong phòng luyện tập khá nhiều người, lại có điều hòa nên mọi người cũng không cảm thấy lạnh.

Thanh Tranh tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, trao đổi công việc với Hàn Thần, nam chính trong vở kịch *Trái tim vượn*.

Hàn Thần từng đóng vai hoa liêm trong đoàn Côn khúc Nhã Phong, trước đó, họ cũng đã hợp tác rất ăn ý trong vở *Hoa triều*, thế nên tác phẩm

tốt nghiệp lần này, người đầu tiên cô nghĩ đến là cậu ấy.

“Hàn Thần à, cậu cần phải hiểu rõ tính hai mặt của nam chính, từ lúc mở màn vở kịch đến lúc cao trào, trong công việc và cuộc sống, biểu hiện của nam chính hoàn toàn rõ ràng. Trong cuộc sống, nam chính rất mộc mạc, thậm chí đơn giản, anh nói với nữ chính: “Em thấy anh trên sân khấu diễn vai cô quái, gian xảo, nhưng dưới sân khấu anh không làm được, không dám nói một câu là anh yêu em.” Tình cảm của cậu cần phải tím tím lại, không nên kích động, thế này không phải là tỏ tình, mà là bộc bạch.”

“Được rồi, em thử lại xem sao.”

“Cậu từ từ điều chỉnh, không vội, coi như đang chơi đi.”

Có người cười nói: “Đạo diễn, chị không sợ bọn em biến tác phẩm tốt nghiệp của chị thành trò chơi sao, chị không tốt nghiệp được thì làm thế nào?”

Thanh Tranh cong khóe môi, cười. “Yên tâm đi, tôi sẽ không từ bỏ đâu. Mọi người nghỉ thêm năm phút nữa rồi diễn lại một lần, sau đó chúng ta kết thúc tại đây nhé.”

Lúc Tô Phách bước vào phòng, nhìn thấy Thanh Tranh đang nói với một nhóm người, cô đứng quay lưng về phía anh, tóc buộc đuôi ngựa phía sau, trông rất trẻ trung và năng động.

Ánh nhìn của anh di chuyển từ cột tóc đuôi ngựa đến chiếc áo nỉ cổ tròn màu xanh nhạt trên người cô, màu xanh này khiến một cảnh trong ký ức anh lại lần nữa hiện ra.

Đó là lần đầu tiên cô đến trường học của anh, cô cũng mặc chiếc áo nỉ có mũ màu xanh nhạt như vậy, đứng ở cạnh hồ nước trong trường, xung quanh hoa hải đường nở rộ, tràn ngập ý xuân.

Tô Phách đứng cạnh cửa, nhìn đến thất thần, sau đó lắc lắc đầu, mang theo cái thở dài tiếc nuối.

“Ở lối cửa phụ có một soái ca đang đứng nhìn vào xem.” Có một nữ sinh nói khẽ.

Mọi người gần đó nhanh chóng hướng ánh mắt về phía nữ sinh vừa nói thì thấy một người đàn ông cao gầy đang đứng dựa tường, mặc bộ quần áo đen, đeo khẩu trang màu đen, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt.

“Chân dài quá, lại mặc một cây đen, thật là ngầu!”

“Tiếc là đeo khẩu trang, không nhìn được hết mặt. Có phải là sư huynh nào đó đã ra khỏi nghề trở về trường không?”

Đạo diễn nhỏ vốn đang nghiêm túc nói chuyện với Hàn Thần, nghe thấy từ một cây đen, đeo khẩu trang đen thì sửng người, sau đó ngoảnh đầu nhìn ra, vừa nhìn đã biết là ai. Thanh Tranh tỏ ra rất bình tĩnh, tuy trong lòng thì dậy sóng.

Cô nhanh trí, dứt khoát nói: “Hôm nay tập đến đây thôi, ngày mai lại tiếp tục. Mọi người vất vả rồi.”

“Đột ngột vậy à? Tại sao?”

Đạo diễn nhỏ nói: “Cho mọi người được nghỉ sớm không thích à?”

Mọi người tấp nập thu dọn đồ. Có một chàng trai động tác nhanh nhẹn, không cầm theo túi, chỉ lấy chiếc điện thoại trên bàn rồi nói: “Anh chị em,

mai gặp lại.” Sau đó thì chạy đi.

Có người hỏi Thanh Tranh: “Chị à, hay là cùng nhau đi ăn cơm đi?”

“Chị không đi đâu, chị có việc rồi.”

“Được ạ, vậy bọn em đi đây.”

“Ừ.”

Thanh Tranh cho sổ và bút vào trong túi, nhìn người đang đứng ở cửa phụ, lơ mơ cảm thấy đôi mắt ấy đang cười. Mọi người xung quanh đều rời đi từ cửa trước, chỉ có cô bước về phía cửa phụ.

“Sao anh tới sớm vậy? Chẳng phải nói là sáu rưỡi gặp nhau ư?”

Tô Phách đưa tay lên tháo khẩu trang xuống. “Nhớ em nên tới sớm. Vậy mà lại làm em phải nghỉ sớm, có lỗi quá.” Anh nói xong, giúp cô xách chiếc túi trong tay, thậm chí còn cúi đầu xuống hôn một cái vào khóe miệng cô, động tác nhanh gọn, lại nho nhã, hôn xong mới nói: “Thế này để bù đắp.”

Lông mi của Thanh Tranh khẽ run run. “Anh có chắc là bù đắp không, hay là lợi dụng?”

Vừa nói xong thì nghe thấy người đứng ở cửa chính nói: “Xin lỗi, em quên cầm cốc nước.” Hàn Thần chạy đi sau đó quay trở lại đứng ở cửa, nói với vẻ mặt không tin nổi, lấy đồ xong thì cúi đầu nhanh chóng rời đi, trước khi ra ngoài còn bỏ lại một câu: “Đạo diễn, hai người cứ tiếp tục đi ạ.”

Đạo diễn nhỏ: “...”

Tô Phách hỏi lại: “Có muốn tiếp tục không?”

Thanh Tranh nghĩ, mình luôn bị Tô Phách trêu chọc, đến mức từng bước thất bại, thường ngày cô cũng là típ người “Thiên ma vạn kích hoàn kiên kính; Nhậm nhĩ đông tây nam bắc phong”^[1] cơ mà. Trong đầu cô bỗng nảy ra một ý, nhìn người trước mặt mình rồi giơ tay ra vít cổ anh xuống, chủ động hôn.

*[1] Là hai câu thơ trích trong bài thơ **Trúc Thạch** của nhà thơ Trịnh Tiếp, Trung Quốc. Dịch nghĩa: Ngàn đập muôn va vẫn cứng chắc; Bốn bề gió cuốn mặc thổi qua.*

Tô Phách khẽ cười, khiến trái tim của đạo diễn nhỏ càng không kiềm chế được, mà cô lại chẳng biết gì về kỹ xảo hôn, thế nên liền cắn môi anh. Tô Phách giơ tay ôm lấy eo cô, miên man một hồi mới hôn dịu dàng trở lại.

“Sao em lại hấp dẫn thế chứ?” Tô Phách yêu thích vô cùng, cái ý nghĩ đen tối trong đầu lại hiện ra khiến anh khẽ ho một tiếng. “Ăn gì để lớn vậy?”

“Anh cũng hấp dẫn mà.”

Tô Phách rất ít khi cười ha hả, nhưng lúc này lại cười rất vui. “Em thật lợi hại.”

“Sao cơ?”

“Em luôn làm anh cảm thấy rất vui.”

Thanh Tranh nghĩ, cô không thể bị trêu chọc thế này được nữa, cô nhận thua, cô đầu hàng. Thế nên, cô nói: “Chúng ta đi thôi. À, đúng rồi, anh đeo khẩu trang vào đi...” Nói xong, cô bất giác nghĩ tới việc Hàn Thần ở trong nhóm Côn khúc Nhã Phong, vậy thì cậu ấy chắc cũng biết Tô Phách.

Ở bên kia, Hàn Thần vừa bước xuống lầu thì bị nữ chính của vở kịch *Trái tim vườn* gọi giật lại. “Này, Thần Thần, sao cậu chạy nhanh vậy?”

Hàn Thần dừng bước, hỏi: “Trước đây có phải cậu từng nói với tôi, cậu cũng thích Côn khúc?”

Cô gái cười đáp: “Tớ là fan hâm mộ fake của Côn khúc, chỉ thích soái ca thôi.”

“Thích Tô Phách không?”

“A, thích chứ, dù sao Tô Phách bằng thanh ngọc nhuận, hoa nhường nguyệt thẹn cơ mà. Tớ còn thích cả mấy người như Nghiêm Nham, Lục Lâm Phong nữa.”

“Ồ.” Hàn Thần lẩm bẩm. “Vậy fan như cậu chẳng xứng chút nào, người ta ở trước mắt cậu mà cũng không nhận ra. Còn nữa, anh Tô của cậu cũng không bằng thanh ngọc nhuận tí nào đâu.”

“Cậu nói gì cơ?”

“Không có gì.”

Hàn Thần phát hiện trên mặt lạnh lạnh, sau đó thì nghe thấy tiếng có người reo lên: “Oaaa! Tuyết rơi rồi!!!”

Bách Châu đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông, hơn nữa còn là tuyết rơi dày đặc. Bách Châu rất nhiều năm không có trận tuyết nào lớn như vậy. Sau một buổi tối, ngọn núi phía xa xa đã biến thành một vùng trắng xóa, hai bên đường, hoa sơn trà đỏ thắm, quả nam sơn trúc đỏ rực, thông xanh biếc... đều được khoác lên mình lớp tuyết mỏng lấp lánh. Cả Bách Châu được bao

bọc trong màu trắng tinh khiết khiến nhiều người có cảm giác như đang nằm mơ.

Con đường Thanh Sơn trong trường kịch, như mọi hôm trời chưa sáng đã có người luyện giọng. Sau khi trời sáng, người đi lại trong trường ít đi, có người phải lên lớp, có người phải tập luyện. Trên hành lang, có hai, ba người lười biếng nhìn ra ngoài ngắm tuyết, họ cứ ngó đầu ra, lại sợ bị thầy giáo phát hiện.

“Năm đó, em đột nhiên không học đàn cổ nữa, là vì anh ư?”

“... Vâng, có điều anh không cần xin lỗi đâu. Bà nội em cũng cảm thấy cứ hai, ba ngày em lại đi đường dài như thế, thực quá vất vả.”

“Nhưng chuyện em buồn là sự thật.”

Một đám tuyết nhẹ nhàng rơi xuống người anh, sau đó nở hoa.

“Không sao, em đã báo thù được rồi, bây giờ em không còn buồn nữa.”

Cô cười vô cùng vui vẻ.

Đám học sinh lên ngắm tuyết bò rạp trên bậc cửa sổ ở cuối hành lang nhìn ra xa, bị thu hút bởi cảnh tượng đôi nam nữ đứng bên bờ hồ ở giữa vườn trường. Chàng trai mặc chiếc áo choàng màu đen dài qua gối, còn cô gái mặc chiếc áo khoác lông vũ màu đỏ. Một đen một đỏ, trông vô cùng nổi bật giữa không gian tuyết trắng.

“Nhìn kia, có người đang hẹn hò bên hồ kia!”

“Tay trong tay, thật là to gan lớn mật, không sợ bị thầy giáo bắt sao?”

“Á, họ còn hôn nhau kìa!”

...

Tuyết rơi ngày một lớn, cây bạch trà cạnh tòa nhà lớp học đã phủ một lớp tuyết dày, lá tả rơi xuống.

Tuyết rơi xuống, phủ trắng toàn thân hai người đứng bên hồ.

Trong số sinh viên nhìn ngắm họ, có người bỗng hát lên câu: “Sương tuyết thổi trắng tóc, cũng xem như bạc đầu...” [2]

*[2] Là một câu hát trong bài **Mộng đẹp như xưa**; Lời: Tịnh Ngõa, HITA thể hiện.*

Ngoại truyện 1: Đường Thanh Sơn năm đó

1.

Ở Bách Châu, mưa rả rích không ngớt, cuối cùng, sau gần nửa tháng, trời cũng hửng nắng.

Sáng thứ Bảy cuối tuần, Thanh Tranh ôm một bó lau bước xuống xe buýt, lần đầu tiên cô tới đây nên cảm thấy rất xa lạ.

Men theo đường lớn bước về phía trước, hai bên đường cây cối rậm rạp xanh tốt tán rộng tỏa ra che gần hết đường đi, mỗi chiếc lá như được uống no nước mưa, mon mơn căng tràn sức sống.

Thanh Tranh ôm bó lau bước đi rất cẩn thận. Bó lau này là bà nội cô tìm người mua hồi đầu đông năm ngoái. Lúc đó hoa còn nhiều, cắm vào bình cổ để sát sàn trông vô cùng tao nhã, hoang sơ. Đúng lúc cô giáo dạy cô cầm chuyển nhà, bà ngoại bảo cô mang đến tặng.

Rõ ràng cô giáo nói là ở gần tiểu khu Đào Viên, nhưng hình như cô đã đi rất lâu mà vẫn không tìm thấy.

“Tiểu khu Đào Viên, tiểu khu Đào Viên rốt cuộc ở đâu vậy...” Ở ngã ba đèn xanh đỏ, cô lo lắng lắm lắm.

Lúc này, từ bên cạnh có một giọng nói truyền tới: “Đi ngược lại khoảng năm mươi mét nữa, từ con đường phía bên tay phải đi vào cách đó không xa là tiểu khu Đào Viên.”

Thanh Tranh cảm thấy giọng nói này thật hay, cô ngoái đầu nhìn thì thấy một nam sinh cao gầy đang đạp xe, cậu ta có sống mũi cao thẳng, ánh

mắt sáng, lông mày rậm, trên người mặc bộ quần áo đen giống như trang phục vũ đạo, phía sau lưng áo hình như còn có chữ.

Thanh Tranh muốn nói một tiếng cảm ơn, nhưng đúng lúc đó có một cơn gió thổi tới, thổi bay không ít hoa lau. Một ít hoa còn bay vào miệng cô, khiến cô ho sặc sụa hai, ba tiếng, mặt đỏ ửng lên. Đến lúc nhìn lại người ta thì đối phương đã đạp xe đi mất rồi. Thanh Tranh hí mắt nhìn, thấy phía sau áo của người đó có viết một chữ “Kịch” rất to.

2.

Hoàng hôn, hai bên đường Thanh Sơn bao phủ bởi ánh chiều tà, ánh sáng còn sót lại xuyên qua cành cây chiếu xuống bãi cỏ khiến cho mấy bông diên vĩ cũng phát sáng.

Tô Phách đẩy xe từ công trường kịch đi ra. Lốp bánh sau bị hỏng nên anh phải dắt đi sửa.

Anh cúi đầu đi phía sau hai nữ sinh.

“Từ sau khi bọn mình học hai trường trung học khác nhau thì chưa gặp nhau đâu đấy.”

“Không phải chứ!”

“Mộc Mộc, suýt nữa quên hỏi cậu, sao cậu lại ở đây?”

“Cô giáo dạy đàn cổ của tớ chuyển nhà đến gần đây.”

Mộc Mộc?

Cái tên này khiến Tô Phách mang máng nhớ đến một chuyện, anh ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Nữ sinh gọi bạn là “Mộc Mộc” đó cao hơn cô bạn đi bên cạnh một chút, mặc chiếc áo dài màu vàng nhạt, giày thể thao màu trắng đang bước lên ánh nắng còn sót lại trong ngày...

“Tớ còn nhớ, hồi học tiểu học, hằng năm cứ vào hội diễn văn nghệ ngày Quốc tế thiếu nhi, Tết Nguyên Đán là lại có tiết mục biểu diễn của cậu. Tớ đặc biệt thích nghe cậu đàn bài *Lưu thủy*, cậu gảy đàn rất tự nhiên. Giống thế này này...” Nữ sinh cao gầy nói, còn dùng tay biểu diễn.

“Ha ha, Trương Sảnh, cậu đừng nghịch nữa, thế gọi là côn phát.”

“Ôi trời, cậu nói với tớ, tớ cũng chẳng hiểu đâu. Còn có một loại đàn gì, cái loại mà rất cổ ấy, cậu cũng đang học à? Còn cả thư pháp nữa?”

“Đều đang học.”

“Cậu giỏi thật đấy, tớ mỗi học khiêu vũ thôi mà đã thấy mệt rồi, cậu định tu luyện thành người toàn năng à?”

“Sau này khi gặp mỗi tình đầu, tớ có thể thể hiện mà. Nếu anh ấy muốn múa kiếm, tớ có thể đánh đàn cho anh ấy nghe, nếu anh ấy muốn ngâm thơ, tớ có thể giúp anh ấy viết ra.” Giọng của cô khá ngọt ngào, mềm mại, nhưng không hề nũng nịu. “Ừm, người nhà bỏ bao tâm huyết công sức để đào tạo tớ có tố chất nghệ thuật, trở thành một cô gái nho nhã, nhưng tớ chỉ nghĩ đến phong hoa tuyết nguyệt, thực sự quên mất việc chính, thật là hổ thẹn.”

Cô gái tên Trương Sảnh đó bị cô làm cho bật cười ha hả.

Tô Phách mặc dù biết cô đang nói đùa, nhưng cũng không nhịn được nghĩ thầm: Trí tưởng tượng của con gái thật phong phú.

Thế rồi anh thức thời đi vượt lên trước, cách chỗ đó không xa thì rẽ vào con đường bên phải.

Anh mới đi được vài bước thì loáng thoáng nghe thấy Trương Sảnh nói: “Mộc Mộc này, anh ấy học ở trường kịch đấy, vừa nãy đi phía sau bọn mình, cậu thấy có đẹp trai không?”

“Tớ không để ý thấy.”

“VẬY CẬU NHÌN ĐI, A, ANH ẤY NGOẢNH ĐẦU LẠI KÌA!”

“...”

Khoảnh khắc đó, bốn mắt nhìn nhau.

Tô Phách cũng nhanh quay đầu lại tiếp tục bước về phía trước.

3.

Thanh Tranh ôm chiếc đàn cao hơn cô nửa thân người bước ra khỏi tiểu khu Đào Viên, chưa đi được bao lâu thì trời đổ mưa. Mỗi tuần cô học đàn vào thứ Ba, thứ Năm và thứ Bảy. Hôm nay cô đến để chỉnh đàn, trong túi có ô, nhưng chẳng thể cầm được.

May mà trời mưa không to lắm, cô quyết định chạy nhanh đến bên xe buýt. Nhưng mới chạy được hai bước đã mệt bỏ hơi tại. Vừa ngẩng đầu thì lại nhìn thấy nam sinh đó. Anh vẫn mặc bộ quần áo màu đen, lần này còn cầm một chiếc ô lớn.

Đây là lần thứ ba cô nhìn thấy anh. Lần thứ nhất, anh giúp cô chỉ đường. Lần thứ hai, Sảnh Sảnh bảo cô nhìn soái ca, kết quả cô và anh bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này, anh đang bước về phía cô, ánh nhìn hình như rơi trên người cô.

Một giọt mưa rơi trúng mi mắt cô rồi rớt xuống, bỗng nhiên, cô thấy trước mắt mình mờ mờ ảo ảo. Cô đưa tay lên dụi mắt, lúc mở được mắt ra thì anh đã đứng trước mặt cô, lặng lẽ che mưa cho cô.

“Em tên là Mộc Mộc à?”

Thanh Tranh cảm giác anh nhìn cô rất lâu, không biết đang nghĩ gì, do đó cô ngán người gật đầu.

Giây tiếp theo, anh đón lấy chiếc đàn trong lòng cô, ôm lấy đàn bằng một tay, còn tay kia che ô cho cô.

“Đến bến xe buýt à?”

“Vâng.”

“Xe số mấy?”

“Xe 214.”

Hai người sánh vai nhau bước về phía trước, Thanh Tranh liếc mắt nhìn thì thấy trên ngực áo của anh thêu hai chữ: Tô Phách. Chắc đó có lẽ là tên của anh, cô nghĩ.

Thanh Tranh thật may, vừa tới bến xe buýt thì xe cũng đến.

Anh giúp cô bê đàn lên xe. Khi xe khởi động rồi đi, Thanh Tranh mới nghĩ ra là cô đã quên nói lời cảm ơn anh. Rồi nghĩ đến ông cụ phía sau cô đang xách hai túi to, anh cũng tiện tay xách giúp đồ lên xe giúp ông cụ.

Ngoài cửa sổ mưa lất phất, nhưng người ấy vẫn đứng đó, hình như đợi chuyển xe khác, Thanh Tranh bất giác nghĩ: Anh ấy thật là... kính già yêu trẻ.

“Tô Phách.” Cô khẽ nhắc lại cái tên mà chỉ cần nhìn một lần đã nhớ này.

4.

Khi Tô Phách tỉnh dậy vào buổi sáng sớm thì trời đã tạnh mưa, trên bầu trời lúc này nhuộm một màu đỏ ửng.

Mới năm giờ sáng, anh theo thói quen ra công viên gần nhà luyện giọng.

Lúc quay trở về, đi ngang qua chợ, anh nhìn thấy cá tươi bày bán trên sạp hàng liền mua một con, sau đó mua thêm một ít rau nữa. Trở về nhà, anh thả cá vào chậu nước, sau đó đi nấu bữa sáng.

Lúc mới thức dậy anh dùng nồi cơm điện nấu cháo, giờ cháo đã chín, thức ăn là dưa chuột muối và tôm khô, rán thêm hai quả trứng gà nữa.

Anh rửa tay, đi qua phòng khách, đứng trước cửa phòng mẹ.

Trước khi gõ cửa, tay anh khựng lại, nhớ đến chuyện tối qua. Lúc anh về nhà, thấy mẹ đang ngồi lặng lẽ bất động trên sô pha, mắt nhìn chăm chăm xuống dưới đất. Anh chào “mẹ” một tiếng, nhưng chỉ nghe thấy mẹ chậm chạp nói một câu. “Hôm nay hình như mẹ nhìn thấy bố con.”

Lông mày của anh bất giác nhíu chặt.

Năm anh bảy tuổi, bố anh chẳng để lại lời nhắn gửi nào mà bỏ nhà đi, sau đó không trở về nữa. Anh và mẹ suốt dọc đường ngóng chờ, hy vọng,

cho đến khi đi học trường kịch thì anh đã hoàn toàn tuyệt vọng, đồng thời cũng bình tĩnh tự vạch ra cho mình cuộc sống của một đứa trẻ không có bố.

“Mẹ, chắc mẹ làm việc mệt quá đấy mà, mẹ đi tắm nước nóng, sau đó nghỉ ngơi sớm đi.”

“Không, con trai, mẹ thực sự đã nhìn thấy ông ấy.”

Anh và mẹ nhìn nhau một lúc, cả hai đều không nói gì. Một lúc lâu sau đó, mẹ anh bỗng như quả bóng da xì hơi, lặng lẽ rơi nước mắt.

Tô Phách cảm thấy đầu óc quay quay, cô quên đi ký ức đau thương đó, gõ cửa phòng.

“Mẹ ơi, dậy thôi.”

Nghe thấy bên trong có tiếng động, anh mới quay trở lại bếp rán trứng.

Lúc ăn sáng, mẹ anh không nói câu nào. Trước khi ra khỏi nhà để đi làm, bà mới ngoảnh đầu lại nhìn anh với vẻ mặt áy náy, nói: “Mẹ không sao, con yên tâm đi.”

Tô Phách gạt đầu, nhìn mẹ bước xuống lầu.

Trở về phòng, anh mở cửa sổ, sau đó ngồi xuống bên cạnh bàn sát cửa sổ. Một góc nhỏ trên bàn được ánh sáng chiếu vào phát sáng, những tia nắng hắt lên tấm kính dưới bàn thật chói mắt.

Anh ngoái đầu nhìn chiếc đồng hồ đặt trước bàn, chỗ hiển thị ngày thứ rõ ràng đã chuyển sang số bảy màu đỏ, nhớ lại lúc gặp cô vào thứ Bảy tuần trước, hình như là chín giờ sáng thì phải.

Lúc này, thời gian đã vừa qua tám giờ, anh dứt khoát nhấc tấm kính lên, lấy tờ tiền bên dưới ra, rồi lại nhìn xung quanh, cầm lấy cuốn sách *Thư kinh* ở đầu giường. Cuốn sách này đã hết hạn mượn đọc, vừa hay anh cũng cần đến thư viện trường để trả sách.

Anh cầm thẻ xe buýt ra khỏi nhà, vì chiếc xe đạp đã sửa xong của anh hôm trước bị mất trộm, nên mấy ngày nay anh phải đi lại bằng xe buýt.

Xuống xe, thấy bến xe buýt vắng tanh vắng ngắt, chỉ có mỗi mình anh. Tô Phách quyết định đứng đây đợi. Anh nghĩ, cô học đàn ở gần đây thì nhất định sẽ đến bến xe buýt vào một thời gian cố định, khả năng cao anh có thể gặp được cô.

Lúc đợi chờ không có việc gì làm, anh tiện tay mở sách ra đọc. Trang kẹp tiền được lật giở đến một cách tự nhiên. Anh đọc lướt qua thì phát hiện chính là bài thơ *Kiên gia*^[1].

[1] Kiên gia (Lau lách): là bài thơ trong Thi kinh của Khổng Tử.

Kiên gia thương thương,

Bạch lộ vi sương,

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương^[2].

[2] Dịch nghĩa là: lau lách tươi tốt, móc trắng như sương, người được nhắc đến thì đang ở phương nào của vùng đất mênh mông.

Đọc đến đây, anh bỗng nhớ lúc gặp cô ngày hôm đó, trong tay cô là bó lau sậy, không biết có phải là lau lách như trong thơ không?

Đang nghĩ ngợi lan man thì xe buýt số 214 cũng đến bến. Một vài người lần lượt bước xuống xe, cô là người cuối cùng.

Cô vừa xuống xe thì bắt đầu lục túi xách, hình như đang tìm thứ gì đó, tuy nhiên túi xách trong tay lại bị rơi xuống đất, đồ đạc trong túi rơi tung tóe khắp mặt đất.

Anh bước đến giúp cô nhặt lên.

“Là... là anh à?” Cô sững người một lát, có chút kinh ngạc nhìn anh.

Tô Phách có thể khẳng định cô không nhớ anh, có điều, chuyện này không quan trọng. Sau khi anh nhặt đồ lên giúp cô, tiện tay kẹp một trăm đồng vào trong đồ dùng học tập của cô và đưa cho cô.

“Trả cho em này.”

Lúc cô nhận đồ, lại ngẩn người giây lát. “Cảm ơn anh.”

Tô Phách đang định rời đi thì cô gọi lại: “Đợi chút đã!”

“Cái này cho anh.” Cô lấy từ trong túi xách ra một hộp giấy nhỏ được gói rất đẹp.

Tô Phách có chút bất ngờ. “Cái gì vậy?” Anh xem chữ trên đó, hình như là tiếng Nhật, anh chẳng biết gì về thứ tiếng này.

“Một loại bánh điểm tâm, bố em đi công tác mua về, rất đẹp, ăn cũng rất ngon. Em mang theo nên tặng anh nếm thử.” Tiếp đó, cô nói một mạch ba lý do để cảm ơn anh. “Cũng muốn cảm ơn anh đã chỉ đường cho em, che ô cho em và còn giúp em nhặt đồ.”

Nói xong, cô đưa hộp giấy nhỏ đó cho anh. Lúc này, đám cỏ ven đường đung đưa, chim trên cành cây hót riu rít, ánh nắng xuyên qua đám mây và tán lá cây, chiếu những tia nắng vàng óng xuống bàn tay cô.

Nhìn ánh mắt sáng lấp lánh, ngón tay thon thả trắng mịn của cô, khóe miệng của Tô Phách khẽ cong lên, anh giơ tay ra nhận lấy món quà.

5.

Chiều tối thứ Ba, Thanh Tranh tan lớp học đàn, đi thẳng về hướng trường kịch. Cô giáo dạy đàn cổ của cô từng nhắc đến vài lần, rằng ven bờ hồ trong trường học trồng rất nhiều cây anh đào, đến mùa hoa nở, mỗi khi gió thổi qua, từng chùm hoa phấn hồng rơi lả tả xuống hồ nước.

Cô luôn muốn đi xem hoa, và biết đâu có khi lại gặp được anh.

Đi men theo tường bao của trường, một vạt dây tóc tiên vươn ra khỏi tường. Qua hình trạm rỗng của tường bao, Thanh Tranh vừa đi vừa ngó vào bên trong, phát hiện ở phía không xa trong trường có hồ nước trong vắt lấp lánh. Hàng cây bên hồ rậm rạp, còn có mấy học sinh đi lại gần đó.

Đến cổng trường, Thanh Tranh đi về phía bác bảo vệ trường, cười ngọt ngào nói: “Cháu chào bác ạ.”

Bác bảo vệ trông rất hiền hậu, thân thiện, gỡ kính lão xuống nhìn ra. “Cháu gái, cháu có chuyện gì không?”

Nhớ đến lời của cô giáo dạy đàn cổ là trường kịch thường không cho người lạ vào, cô nhanh nhẹn nói: “Mẹ cháu bảo cháu đến tìm anh, đưa đồ cho anh ạ.”

“Ồ, thế anh cháu là ai?”

“... Là Tô Phách ạ.” Trong trường này, cô chỉ biết mỗi anh.

Bác bảo vệ ngẩn người, rồi lại nhìn Thanh Tranh một cái, gật đầu nói: “Ừm, nhà cháu ai cũng đẹp trai xinh gái.”

“Cháu cảm ơn bác.” Miệng của Thanh Tranh ngọt như được quét mật vậy.

Bác bảo vệ nghe xong, cảm thấy rất hài lòng liền nhiệt tình tìm danh bạ trong điện thoại. “Cháu chờ một chút, bác gọi điện cho cô giáo chủ nhiệm của anh cháu, hỏi xem cậu ấy có ở trong lớp không.”

“Cô chủ nhiệm ạ?” Thanh Tranh ngớ người, cảm giác mấy lời nói dối của mình sắp bị vạch trần đến nơi, đang lúc không biết làm thế nào thì một giọng nói quen thuộc vang lên: “Tìm anh à?”

Thanh Tranh đang bò trên bậu cửa sổ định ngăn bác bảo vệ bấm điện thoại, ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy Tô Phách.

Anh hôm nay mặc chiếc áo thể thao màu trắng sữa, so với chiếc áo tập diễn màu đen lần trước thì có phần thư sinh, thân thiện hơn nhiều.

Bác bảo vệ vui vẻ hỏi: “Tô Phách, cháu có em gái à?”

“Anh trai!” Cô không biết vừa nãy anh nghe được bao nhiêu phần trăm rồi, để không bị vạch trần tội nói dối, cô đành muối mặt lên tiếng gọi trước.

Sau đó cô nhìn thấy cái người mà cô gọi là “anh trai” đó bật cười khiến cô đỏ bừng mặt.

Thanh Tranh và anh cùng đi về phía hồ nước, trên đường đi, cô xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, trong lòng thầm nghĩ, anh ấy tốt quá, không những không vạch trần tội nói dối của cô, mà sau khi biết cô muốn xem hoa bên hồ liền dẫn cô đi.

Đến bờ hồ, nhìn thấy hai bên bờ hồ là hoa hải đường nở rục rĩ giống như những đám mây hồng nhỏ hết lớp này đến lớp khác, thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, cánh hoa hải đường rụng xuống mặt hồ và dập dềnh theo

mặt nước. Hai người đi men theo ven hồ, trái tim của Thanh Tranh cũng xao động giống như những cánh hoa kia vậy.

“Anh học cái gì vậy?”

“Côn khúc.”

“Học ca kịch rất vất vả đúng không ạ?”

“Cũng tạm tạm.”

Thanh Tranh bối rối, nói gì không nói, lại đi hỏi người ta học có vất vả không. Đáng lẽ cô nên nói chuyện gì thoải mái chút chứ. Cô cứ thế nghĩ đến “chủ đề thoải mái”, kết quả buột miệng bật ra một câu: “Giọng của anh rất hay.” Nói xong câu này, mặt cô vừa bớt đỏ một lúc thì giờ lại đỏ ửng lên.

“Cảm ơn em.” Tô Phách liếc nhìn cô, cảm giác cô như hòa thành một thể với những bông hoa hải đường ở đây vậy.

Hai người cứ thế cùng nhau đến bến xe buýt, khi đi qua cửa hàng bán bánh gạo rán, Tô Phách dừng lại mua hai suất, sau đó đưa cho cô một suất.

Thanh Tranh cảm thấy có chút bất ngờ.

“Nghe thấy bụng em reo.”

“...”

Sau khi ngồi trên xe buýt, Thanh Tranh cho rằng hôm nay cô không nên đến ngắm hoa...

À mà không, vẫn nên đến chứ.

Suất bánh gạo rán cầm trong tay thỉnh thoảng lại tỏa ra mùi thơm, cô cầm que tăm đặt phía trên, cẩn thận xiên một miếng bỏ vào miệng, rất mềm và thơm.

Chiếc xe buýt cứ thế lăn bánh về phía trước, màu ráng chiều đã nhạt dần, trăng đầu tháng lơ mờ xuất hiện nơi chân trời, trông giống như dấu vết của một nụ hôn phớt trên má.

Tối đó, cô nàng Thanh Tranh mơ một giấc mơ.

Trong giấc mơ của cô có bánh gạo rán rất ngon, có hoa hải đường và có anh.

6.

Thứ Ba của một tuần mới, vì cần có cô giáo giúp điều chỉnh dây đàn, Thanh Tranh lại ôm đàn xuống xe buýt. Chưa bước được vài bước, cô cảm thấy toàn thân như mất hết sức lực, do mấy hôm bị cảm cúm nên bây giờ cô vẫn cảm thấy váng vất, mệt mỏi.

Đi qua một hiệu thuốc đèn điện sáng choang, cô nghĩ chỉ uống thuốc cảm cúm thì không thể khỏe được nên bước vào mua thêm thuốc kháng sinh.

Cô bước vào hiệu thuốc, lúc lấy tiền ra trả mới nhớ là lúc ôm đàn ra khỏi nhà đã để quên cặp sách ở nhà rồi, trên người chỉ có thẻ xe buýt, không có tiền.

“Thôi ạ, cháu không mua nữa ạ. Cháu xin lỗi.” Cô ho vài tiếng, rồi trả lại thuốc.

Rời khỏi hiệu thuốc, cô mơ mơ hồ hồ bước về đoạn đường nhỏ phía trước, rồi đặt đàn xuống nghỉ lấy sức. Nhưng một lát sau, bỗng trước mắt cô xuất hiện một hộp thuốc, chính là hộp mà cô không có tiền mua kia.

Mình không bị ảo giác đấy chứ, cô nghĩ thầm.

“Trông sắc mặt của em kém lắm, có cần đi khám bác sĩ không?”

Cô nhớ ra giọng nói này, tim bất giác nảy lên một nhịp.

Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Tô Phách đang một tay cầm thuốc một tay cầm chai nước đứng trước mặt cô. Một tuần rồi không gặp anh, được gặp lại anh lần nữa, trong lòng cô không khỏi cảm thấy vui vui. “Hi!”

Lúc này, Tô Phách vừa hay chọn xong mấy viên thuốc nhuận họng thì nghe thấy tiếng cô, ngoảnh sang đã thấy cô bỏ lại thuốc rồi đi. Nhân viên bán hàng nói có lẽ cô bé không mang tiền nên anh liền mua luôn cho cô.

“Không cần đi khám bác sĩ đâu ạ, em chỉ hơi vầng đầu thôi.” Thanh Tranh chần chừ nhận lấy, rồi phát hiện ra là ngay cả nắp chai nước anh cũng đã mở sẵn hộ cô rồi. Uống thuốc xong, cô bỏ đồ vào trong túi.

“Hôm nào em sẽ gửi anh tiền ạ.” Lần trước anh còn mua bánh gạo rán cho cô ăn nữa.

“Một hộp thuốc thôi mà, không trả cũng không sao.”

“Thế sao được. Làm gì có ai đi mời uống thuốc...”

Anh nhìn cô, cảm thấy tư duy của cô có chút... Anh cười nhẹ, lắc đầu, có điều lần này anh không từ chối nữa, chỉ giơ tay cầm đàn giúp cô.

“Tiểu khu Đào Viên, đúng không?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng anh đã bước về phía trước rồi.

Thanh Tranh chậm một nhịp, sau đó đuổi theo, thầm nghĩ: Sao anh ấy lại tốt vậy... Tốt đến mức... tốt đến mức cô muốn lấy mười lăm đồng tiền thuốc chia làm mười lăm ngày trả cho anh. Thanh Tranh bước đi phía sau anh, mặc dù cơ thể vẫn cảm thấy mệt, nhưng trong lòng lại lâng lâng cảm giác ngọt ngào, giống như là một viên kẹo đang tan chảy giữa ánh nắng mặt trời vậy.

7.

Hôm nay, Thanh Tranh nhìn thấy cuốn *Sở từ* ở thư viện trường. Cuốn sách rất cũ, bìa đã ố vàng. Cô nhớ cô giáo Ngữ văn từng nói, *Thi kinh* và *Sở từ* là hai ngọn nguồn lớn của thi ca Trung Quốc. Vì Tô Phách, cô đọc hết *Thi kinh*, sau đó nhiệt huyết dâng trào, còn mượn cuốn *Sở từ* mang về.

Buổi tối, một mình ngồi dưới ánh đèn bên bàn học, cô lật giở đến “Tương quân”, “Tương phu nhân” trong đoạn *Cửu ca*^[3]:

[3] Cửu ca: là bài thơ đẹp nhất, tinh tế nhất, có sức hút nhất trong thơ của Khuất Nguyên, là đại diện cho thành tựu cao nhất trong sáng tác nghệ thuật của nhà thơ Khuất Nguyên, Trung Quốc.

Quân bất hành hề di do, kiển thùy lưu hề trung châu?

Nguyên hữu chỉ hề lễ hữu lan, tư công tử hề lại cảm ngôn^[4]...

[4] Dịch nghĩa: Tương Quân à, chàng do dự không đi, vì ai mà dừng nơi bến nước? Nước sông Nguyên có cỏ bạch chỉ, sông Lễ có hương hoa lan, thương nhớ Tương phu nhân mà không dám nói.

Ngôn từ của bài thơ vô cùng đẹp đẽ, hơn nữa tình yêu của các vị thần này thực sự khiến cô cảm động. Thanh Tranh tìm trong ngăn kéo giấy viết thư mà cô đã mua từ lâu nhưng không dùng đến, lấy bút máy nắn nét viết lên đó những câu thơ mà cô thích.

Cuối cùng, cô gấp tờ giấy chép những câu đó nhét vào phong thư, để trong cặp sách. Ngày hôm sau, cô đến trường kịch, nhờ bác bảo vệ đưa lá thư cho Tô Phách. Lúc rút tay về, cô chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình đầy mồ hôi.

Rất nhiều năm sau, Thanh Tranh nhớ lại bản thân lúc đó, cảm thấy mình thật là dũng cảm, không biết sợ là gì.

8.

Gần trường kịch có cây hoa anh đào, trước khi hoa nở, cây bị che lấp giữa một đám cây, không nổi bật chút nào. Nhưng hôm nay, Thanh Tranh đi qua thì phát hiện dường như chỉ trong một đêm cây đã biến màu. Những bông hoa màu phấn hồng nở e ấp trên đầu cành giống như thiếu nữ đang xấu hổ đứng tựa cửa.

Hôm nay cô không có giờ học đàn nhưng vẫn đến, nhìn đồng hồ thì thấy chỉ còn khoảng mười phút nữa là trường kịch tan học.

Cô đứng dưới gốc cây, muốn ngắm hoa, nhưng lại không phải là ngắm hoa, vì cô đang bồn chồn, thấp thỏm trong lòng như thác đổ vậy.

Khi anh xuất hiện trong tầm mắt, trái tim cô đột nhiên loạn nhịp.

Không biết anh đã đọc thư chưa, nếu đọc rồi, anh sẽ nghĩ thế nào về cô, sẽ có quyết định như thế nào?

Anh nhìn về phía cô, cô hít sâu một hơi, vẫy vẫy tay về phía anh.

Chỉ thấy anh nhìn cô cười, mặc dù chỉ là nụ cười rất khẽ, nhưng dường như đã khiến trái tim cô đang treo tíu trên cao nhẹ nhàng, mềm mại rơi xuống một biển bông.

Anh bước đến, hỏi cô: “Em ngấm hoa à?”

“Không, em đợi anh...” Nói được nửa câu, cô vội nuốt lời vào trong, sợ rằng khi nói ra, mặt sẽ không kiềm chế được đỏ lựng lên mất. Im lặng một lát, cô đành phải lấy tiền ra, đưa cho anh. “Em trả lại anh này. Cảm ơn anh đã mua thuốc cho em.”

Anh không nói gì, giờ tay cầm lấy.

Hai người cùng bước đến trạm xe buýt, trên đường, anh dùng số tiền đó mua một cây kẹo bông màu hồng thật to cho cô.

“Hôm nay tan học sớm thế à?”

“... Vâng.”

Cô cầm lấy cây kẹo bông, cắn khẽ một miếng, vị ngọt cứ thế quán quanh đầu lưỡi, khiến cô bất giác ăn thêm miếng nữa, sau đó nghĩ, hay là để về nhà ăn một thể...

9.

Khi Tô Phách về đến nhà, mẹ anh vẫn chưa về, trong nhà yên tĩnh lạ thường.

Anh vo gạo, rồi bấm nút nấu ở nồi cơm, không hiểu sao lại nghĩ đến cô gái đứng ở dưới gốc cây anh đào, nghĩ đến tiếng gọi “anh trai” ngọt ngào của cô.

Anh nghĩ: Nếu trong nhà có thêm một người như vậy thì náo nhiệt biết bao.

10.

Một thời gian sau, Thanh Tranh cảm thấy mỗi ngày như được sống trong bong bóng mộng ảo vô cùng đẹp dễ, ngọt ngào.

Đến nỗi sau khi bong bóng vỡ tan, cô đã mất rất nhiều năm mà vẫn không quên được ký ức đó.

“Anh cắt tóc ngắn thế, không lạnh sao?”

“Bình thường mà.”

“Các bạn nam lớp anh cũng giống thế à?”

“Không hẳn. Cũng có bạn cạo trọc đầu.”

“Trọc đầu thì giống tiểu hòa thượng lắm, tiểu sinh các anh có diễn vai hòa thượng không?”

“... Có, vai phản xuyên.”

“Anh mượn cuốn *Liêu Trai* à?”

“Ừ.”

“Cẩn thận đêm đến có hồ ly tinh và nữ quỷ đến tìm anh đấy?”

“Tại sao?”

“Vì anh là thư sinh mà.”

“Thế nếu là nam hồ ly hoặc nam quỷ thì sao?”

“Thế thì... thì họ sẽ biến thành nữ rồi mới đến.”

“...”

“Hoa anh đào thật là đẹp.”

“Đây là anh đào quý phi, nghe nói cả thành phố Bách Châu này mới có một cây.”

“Dương Quý Phi ạ?”

“Ừ.”

“Em nhớ là anh từng diễn vai Đường Minh Hoàng?”

“Đã từng học *Văn lệnh* và *Khốc tượng*.”

“Em muốn nghe anh hát...”

“Buồn lắm. Bây giờ là mùa xuân, không thích hợp.”

“Thế thì đợi đến mùa thu anh hát nhé.”

“...”

11.

Lúc tan học, Tô Phách bị cô giáo chủ nhiệm gọi đến văn phòng. Các bạn cùng lớp rất lấy làm lạ, vì anh học hành xuất sắc, chỉ cần có cơ hội biểu diễn ngoài trường là cô giáo đều tìm gặp anh.

“Em chào cô Lệ.”

“Em có biết vì sao tôi gọi em đến không?”

Tô Phách nghĩ ngợi rồi lắc đầu.

“Diễn viên ca kịch Côn khúc ở trên sân khấu một phút thì ở dưới sân khấu phải mất mười năm luyện tập, không được phép lơ là chút nào. Em có tư chất tốt, có thiên phú thì có thể lười biếng, kiêu ngạo sao? Hằng ngày ở trên lớp, các thầy cô đã dặn dò em như thế nào, em còn nhớ được bao nhiêu? Trong thời gian này, tôi luôn đợi em tập trung cho việc học, nhưng em đã không làm thế.” Mỗi lời nói của cô giáo nặng cả nghìn cân, như đang đè nặng lên trái tim của Tô Phách. Anh hoàn toàn hiểu điều mà cô giáo không nói rõ ràng ra đó là gì.

“Chưa thành công mà tâm đã phân tán thế này. Được rồi, mấy lời nói này, tôi chỉ nói một lần thôi, em nghe rõ đây. Nếu như em vẫn không tập trung tinh thần thì không cần phải học kịch nữa đâu. Hãy sớm quay về trường học văn hóa đi, học hành chăm chỉ thì còn có thể thi đỗ đại học. Không cần phải lãng phí thời gian ở chỗ chúng tôi làm gì. Em hãy suy nghĩ cho kĩ nhé.”

Cuối cùng, cô Lệ nhìn anh, nói: “Em về đi, về suy nghĩ cho kĩ.” Sau khi Tô Phách ra khỏi văn phòng, cô do dự một lát, cuối cùng mở ngăn kéo,

vút lá thư đã để ở đó cả nửa tháng nay vào sọt rác.

12.

Hai tuần nay, Thanh Tranh cảm thấy hình như Tô Phách bốc hơi đi đâu mất.

Ráng chiều hôm nay rất đẹp, treo mãi ở phía tây như không muốn lặn xuống. Giống như chưa đợi được người cần đợi, chưa nói được với người ta lời tạm biệt, nên vẫn phải đỏ mặt đứng đợi.

Đây là lần tròn tiết đầu tiên trong cuộc đời của Thanh Tranh để đến trường kịch. Cô biết hằng ngày anh đều về nhà, chỉ cần cô đứng đợi ở cổng trường là có thể gặp được anh.

Từng tốp người bước ra, từ lúc đông như cây hội, đến lúc thưa dần thưa dần, ánh nắng chiều chỉ còn chiếu những tia rất mỏng, rất mờ xuống mặt đất. Trong ánh sáng hoàng hôn đó, người cô đợi cuối cùng cũng xuất hiện.

“Sao em lại tới đây, hôm nay chẳng phải không có tiết học đàn sao?” Tô Phách có chút bất ngờ, hình như rất lâu rồi anh chưa gặp cô. Sau khi cô Lệ tìm gặp anh, anh cảm thấy gần đây mình cũng thỉnh thoảng nhớ đến cô, trong lòng có chút phân tâm, thế nên không còn tìm cơ hội “tình cò” gặp cô nữa. Và anh cũng nghiêm túc luyện tập, học hành hơn. Trong khoảng thời gian này, cô cũng không đến tìm anh.

Thanh Tranh muốn nói, nhưng lại không thốt ra lời, nhìn anh rồi mắt bỗng đỏ lên.

“Sao thế?” Anh giật mình hoảng hốt.

“Không có gì.” Cô khụt khịt mũi, cố gắng nặn ra một nụ cười. “Đạo này anh rất bận phải không?”

“Ừ.”

Cô và anh sánh vai bên nhau, bước đi rất chậm, anh cũng phối hợp với cô, bước rất chậm.

Đi qua một cửa hàng văn thần mới mở, Tô Phách nói: “Em đói không, cùng ăn cái gì nhé?”

Sau khi hai người ngồi xuống, Tô Phách mới mở miệng giải thích: “Gần đây trường đang cho tập lại bài *Bạch la sam*, chọn anh làm vai nam chính, vai kịch này hơi nặng.”

Vậy là chỉ vì bận thôi sao? Cô nhìn anh.

“Hơn nữa...” Câu tiếp sau, anh do dự một chút. “Sau này có lẽ không thể cùng em nói chuyện giống như trước kia được, xin lỗi...” Thực ra, anh cũng không biết vì sao mình phải xin lỗi.

Thanh Tranh nghe thấy thế, trái tim giống như bị cái gì đó đập vào, âm ỉ đau.

Văn thần được đưa lên, cô không muốn ăn chút nào, chỉ miễn cưỡng ăn một miếng rồi bỏ đĩa xuống.

“Ý của anh là... sau này em sẽ không đến tìm anh nữa đúng không?”

Tô Phách nhất thời không biết trả lời thế nào, đành nói lảng sang chủ đề khác: “Nghe nói, bộ phim truyền hình đó sắp công chiếu rồi.”

Anh không trả lời trực tiếp với cô, có phải là muốn mặc nhiên thừa nhận lời cô nói không? Trong đầu của Thanh Tranh lúc này chỉ còn sự trống rỗng.

“Bộ phim truyền hình nào cơ?”

“Bộ phim dân quốc mà ngày trước em tham gia đóng ấy.”

“Em không đóng phim truyền hình...”

Tô Phách im lặng một lúc, sau đó mới áy náy nói: “Xin lỗi, anh nhận nhầm người.”

Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, anh đã nói hai lần “xin lỗi” với cô.

Thanh Tranh cúi đầu trầm nghĩ: Làm thế nào bây giờ...

“Tô Phách, cậu ở đây à! Cô Lệ đi tìm cậu khắp nơi đấy.” Một nam sinh vừa bước vào cửa hàng nhìn thấy Tô Phách thì chạy đến, kéo anh đứng dậy.

“Chuyện gì thế?”

“Tớ không biết, trông vẻ mặt cô ấy rất sốt ruột.”

Tô Phách chỉ kịp nhìn Thanh Tranh một cái rồi bị cậu bạn kéo đi.

Thanh Tranh không biết đã ngồi đó bao lâu, cho đến khi vầng dương cũng đã thu về ánh nắng cuối cùng, trong mắt cô lúc này ảm đạm hết như sắc trời kia.

Tô Phách không thể ngờ rằng, ngày hôm đó, anh một lần nữa nhìn thấy bố mình. Một cái xác lạnh băng, nằm bên dưới tấm vải trắng xóa.

“Uống rượu say ngã xuống sông, bị chết đuối.”

Mẹ anh đã ngất xỉu rồi, chỉ còn anh đứng đối diện với ông, nhưng anh không thể chảy ra được một giọt nước mắt nào. Tất cả ký ức hồi nhỏ của anh có liên quan đến ông chỉ là say xỉn và đập phá đồ đạc. Giờ đây, anh chỉ thương mẹ, mẹ không đáng phải chịu khổ như thế.

Bình tĩnh làm xong mọi thủ tục, Tô Phách theo ý của mẹ, tìm một mộ phần ở ngoại ô mai táng cho ông. Trên bia mộ, Tô Phách chỉ bảo người ta khắc tên của ông.

Từ nay về sau, anh và mẹ không còn liên quan đến người ấy nữa.

Khi Tô Phách trở về trường thì cây anh đào quý phi đã rụng hết hoa.

Ngoại truyện 2: Gặp phụ huynh

1. Gặp đồng chí Hứa tiên sinh

Cuối năm cận kề, cuối cùng Tô Phách cũng được nghỉ phép, đang uống nước mật ong cho nhuận giọng thì nhận được điện thoại của Nghiêm Nham.

“Cậu ư? Cậu cá á?” Tô Phách kỳ lạ hỏi lại.

Nghiêm Nham trong điện thoại thở dài nãy nê, nói: “Tôi cũng có muốn thế đâu, đang định vui vẻ về quê ăn Tết, nào ngờ nhờ phúc lớn của mấy bà bác, bà dì tôi, tôi không đi xem mặt thì cũng là trên đường đi xem mặt, đúng là không thể sống nổi nữa. Mà so với việc đó thì thà hẹn cậu đi câu cá còn hơn. Hai người đàn ông thì không thể đi dạo phố, xem phim được đúng không nào?”

Tô Phách cực thích câu cá vào mùa đông, người thừa, cảnh đẹp nên đồng ý ngay. “Được, đến hồ câu dưới chân núi Linh Bích đi, tôi chưa từng đến đó, nghe nói ở đó được lắm.”

Nghiêm Nham nói: “Tôi cũng chưa từng đến đó, cậu quyết là được rồi.”

Vì hôm qua tuyết rơi, đỉnh núi Linh Bích vẫn phủ một tầng tuyết trắng, hồ nước xanh lạnh lẽo, thỉnh thoảng vài chỗ trên mặt nước còn kết băng dày. Cây cối xung quanh trông rũ rượi, thiếu sức sống. Chỉ có mấy cây lập mai cách đó không xa là thấp thoáng sắc vàng của hoa nở.

Hai người ngồi bên hồ, lấp xong cần câu cá.

Hồ cá rộng mênh mông, tuyết phủ trắng xóa, nhưng chỉ có hai người họ. Nghiêm Nham lắc đầu nói: “Để tránh tình yêu thương của mấy bác mấy dì trong nhà, tôi đúng là phải bất chấp tính mạng mình. Cậu thì tốt rồi, chả phải lo lắng bị thúc giục gì.”

Tô Phách nhìn mặt nước phẳng lặng, nói: “Tôi vẫn chưa nói với mẹ.”

Nghiêm Nham tỏ vẻ bất ngờ. “Tại sao? Cậu sợ mẹ cậu phản đối à?”

Tô Phách cong môi cười, nói: “Sao có thể? Bạn gái tôi đáng yêu thế cơ mà. Tôi sợ gặp phụ huynh xong phải kết hôn ngay.” Anh e đạo diễn nhỏ của anh sẽ bị dọa cho sợ hãi.

Nghiêm Nham thực sự muốn vứt luôn cần câu bỏ đi, tìm một con đường sống khác!

Cuối cùng, anh ta với tâm tình bức bối móc điện thoại ra, gửi một tin lên Weibo: “Có một số người, các bạn sẽ không ngờ được bộ mặt thật của họ như thế nào đâu! Thực sự muốn đoạn tuyệt tình nghĩa anh em!”

Các fan hâm mộ liền “ùn ùn kéo đến” nhắn tin hỏi thăm.

Dòng bình luận đầu tiên có lời lẽ rất sắc bén: “Nghiêm Nghiêm làm sao thế? Bị “anh em” bắt nạt à? Đừng khóc, đừng khóc nhé!”

Những lời bình luận sau đó thì mỗi người một kiểu.

Nghiêm Nham thầm nhủ, các bạn cũng lương thiện quá đi, chỉ biết an ủi suông mà không giúp tôi đối phó với người anh em tri nhân tri diện bất tri tâm, bất tri tên kia.

Anh không đạt được mục đích lại chuyển sang Wechat, nhấn vào nhóm Wechat có tên gọi là “Lan Hương Uyển”.

Nghiêm Nham: “Có một số người, các bạn sẽ không ngờ được bộ mặt thật của họ như thế nào đâu!”

Một tiểu sinh cùng đoàn với Nghiêm Nham nói: “Ai hai mặt hai lòng thế? Anh em sẽ thay anh xử lý hắn!”

Nghiêm Nham: “Tô Phách.”

Tiểu sinh trong đoàn: “... Không quen.”

Nghiêm Nham: “Không quen? Trước đó không phải hai người ở trong đoàn còn thảo luận nói chuyện với nhau là nếu có cơ hội thì muốn hợp tác chung trong một vở kịch sao?”

Thẩm Già Công: “Sao thế, Nghiêm Nham, mấy ngày nay có rảnh không? Cùng đi chơi bóng rổ đi, anh gọi Tô Phách đi cùng. Các cậu nói chuyện cho rõ ràng, giữa anh em với nhau không nên giữ khúc mắc trong lòng. Ha ha.”

Các thành viên khác trong đoàn: “...”

Tiểu sinh cùng đoàn với Nghiêm Nham: “Thẩm ca à, anh đã có bạn gái chưa?”

Thẩm Già Công: “Ba năm trước đã từng có, nhưng chia tay rồi, thì sao?”

Tiểu sinh cùng đoàn với Nghiêm Nham: “Lý do chia tay của bạn gái anh có phải là: Thẩm Già Công, anh chưa bao giờ biết tôi đang nghĩ cái gì, tôi đang muốn cái gì?”

Thẩm Già Công: “Cô ấy nói bọn tôi không hợp nhau, tôi cũng không biết không hợp ở chỗ nào. Haizz, tôi rất thích cô ấy.”

Những thành viên khác trong nhóm: “...”

Lúc Nghiêm Nham đang nghịch điện thoại, có người thứ ba đến hồ câu cá, một người đàn ông trung niên mặc áo choàng màu đen, đeo khăn quàng cổ kẻ ca rô màu xám, cách ăn mặc có vài phần giống như những nhân vật chính khách những năm ba mươi.

Người đó bước đến bên cạnh họ thì dừng lại.

Tô Phách cảm nhận có người đang nhìn mình, bèn ngược lên nhìn ông chú đó và khẽ gật đầu.

Ông chú đó cất tiếng: “Thời tiết thế này còn gặp được bạn câu cá, thật hiếm có.”

Nghiêm Nham bỏ điện thoại xuống, anh phóng khoáng, hoạt bát thân thiện đáp lại: “Chú ơi, đồ câu của chú nhìn cao cấp quá, chú là cao thủ câu cá ạ?”

Ông chú đáp: “Tôi câu cá hơn chục năm rồi.” Sau đó, ông chỉ về phía chiếc thuyền nhỏ đậu ở bờ hồ trước mặt, nói: “Tôi ra chỗ đó. Các cậu cứ từ từ câu nhé.”

Sau đó, họ nhìn thấy ông chú bước thong thả đến gần chiếc thuyền rồi nhanh nhẹn nhảy lên thuyền. Ông chui vào trong mũi thuyền, lát sau lấy ra một chiếc mũ rộng vành, một chiếc áo mưa và một chiếc ghế mây nhỏ.

Nghiêm Nham cảm thán: “Xem ra cao thủ là khách thường xuyên ở đây.”

Ông chú đó có vẻ không thích câu cá lắm, vì mỗi câu trên cần câu có bị cá cắn hay không ông cũng mặc kệ, lúc thì ông nghịch điện thoại, lúc thì ông nhìn hai người họ.

Hơn nửa tiếng trôi qua, Tô Phách đã câu được ba con cá vừa vừa, còn ông chú đó sau khi cho mồi vào cần câu lần đầu tiên thì không đưng đến mồi nữa, cũng có nghĩa là, trong khoảng thời gian ấy, không có con cá nào cắn câu.

Lại gần nửa tiếng nữa trôi qua, ông chú từ trên thuyền bước xuống, bắt một nắm giun đỏ trong xô đựng mồi thả xuống rửa sạch chất bẩn và các con giun chết. Sau đó, ông lấy mấy sợi dây đỏ, nhanh chóng buộc vài con giun vào làm một búi giun.

Nghiêm Nham hỏi với vẻ không hiểu: “Ông ấy đang làm gì vậy?”

“Cách buộc giun thế khó lắm đấy, mồi câu buộc xong mà vẫn sống, khi thả xuống nước sẽ quẫy đạp, thu hút cá đến.” Tô Phách đứng dậy, nói tiếp: “Chú ấy muốn bắt cá đấy, bọn mình ra đó xem đi.”

Hai người đi theo ông chú đến chỗ băng dày, nước đục, sau đó thấy chú ấy nhanh nhẹn đục một cái lỗ trên mặt băng rồi thả mồi câu xuống.

Chẳng bao lâu đã bắt được một con cá to quẫy đành đạch.

Nghiêm Nham vỗ tay đôm đốp, sau đó dùng cùi trỏ huých vào Tô Phách đang đứng bên cạnh. “Lão Tô, có cần bái chú ấy là sư phụ không?”

Ông chú đã nghe thấy mấy lời trước đó của Tô Phách, cười nói: “Không cần bái sư phụ, vừa nhìn mà có thể hiểu được cách câu cá của ta, chứng tỏ cũng là người trong nghề rồi. Thường ngày có thể tìm cơ hội nói chuyện nhiều là được.”

Ở vào tình huống này, giờ phút này, Nghiêm Nham đột nhiên nghĩ đến “kết nghĩa Vườn Đào”, mặc dù không đến mức kết nghĩa giao bái nhau, nhưng kết bạn Wechat chắc là cũng có thể.

“Chú ơi, có thể kết bạn ở Wechat được không ạ?” Nghiêm Nham cảm thấy ông chú này thật thú vị, trước đó ở trên thuyền thật có phong thái của Khương Thái Công câu cá, lúc muốn bắt cá thì lại lập tức ra tay luôn, giống như cao nhân ẩn sĩ trong tiểu thuyết kiếm hiệp vậy.

“Được chứ.” Ông chú nhanh nhẹn lấy điện thoại ra, nói với Tô Phách: “Cậu câu cá mấy năm rồi? Vừa nãy tôi thấy cậu câu được khá khá. Nếu tôi không câu được con cá nào, có khi bị các cậu coi thường cũng nên.”

“Năm, sáu năm rồi ạ.”

“Cũng khá lâu đó chứ. Sau này chúng ta hẹn nhau cùng đi câu cá nhé.”

Ba người kết bạn trên Wechat xong xuôi, ông chú nói: “Hôm nay trời lạnh, con tôi bảo tôi không được ra ngoài quá lâu. Tôi phải về đây, tạm biệt.”

Nói xong ông liền xách theo con cá to rời đi.

Nghiêm Nham nói: “Ông chú này trông thật oai phong, vừa nhìn đã thấy có máu mặt rồi.” Tiếp đó, anh lướt vào trong nhóm kết bạn trên Wechat của ông chú, muốn tìm hiểu kỹ hơn.

Trong nhóm bạn của ông chú đó chỉ có ba cái tin, tin thứ nhất viết cách đây ba năm trước, nói con gái đã đỗ đại học với thành tích xuất sắc khiến ông rất tự hào. Tin thứ hai viết cách đây hai năm trước, kỷ niệm hai mươi lăm năm kết hôn của ông với vợ. Tin thứ ba là viết cách đây nửa năm trước, viết thông tin đăng tuyển chức vụ giám đốc quản lý công ty, còn bản thân ông sẽ lui về.

Nghiêm Nham thật lòng khâm phục: “Ông chú này thật lợi hại, chỉ có ba tin thôi mà đã cho người khác thấy được tình cảm vợ chồng mặn nồng,

con cái giỏi giang, gia đình có điều kiện.”

Tô Phách nói: “Đừng tọc mạch chuyện riêng nhà người ta nữa. Có câu cá nữa không? Không câu thì về nhé.”

“Về thôi, về thôi, sắp lạnh cóng rồi. Chúng ta đi uống cái gì nhé? Tôi mời.”

“Tôi mời, nhưng tôi không đi đâu, có được không?”

Nghiêm Nham định nói, thế thì chẳng nghĩa khí gì cả, không thèm đi với bạn, nhưng rồi lại nghĩ, thế thì cũng nghĩa khí đấy chứ, không đi còn trả tiền hộ mình.

“Cậu vội về làm gì? Chẳng phải bạn gái cậu đi họp lớp sao?”

Tô Phách đáp: “Về nhà uống trà.”

“Anh trai à, cậu chưa đến ba mươi tuổi đâu đấy, có cần giống cán bộ già về hưu thế không?”

Hôm đó, “cán bộ già” Tô Phách về đến nhà liền nhắn tin cho Thanh Tranh. “Em về nhà chưa?”

Thanh Tranh: “Em về rồi. Tối nay em được ăn cá nhé.”

Sau đó gửi cho anh một đoạn video cá bơi trong hồ nước.

Thanh Tranh: “Chúc Tô tiên sinh quanh năm dư thừa, vạn sự thành công!”

Tô Phách cúi đầu nhìn di động, cười đáp lại: “Nhờ phúc của em, điều anh mong muốn nhất... đã thành rồi.”

2. Gặp bà Lương

Hai hôm nay, Thanh Tranh cứ suy nghĩ làm sao để giới thiệu Tô Phách với gia đình mình thật hoàn mỹ. Nhưng cho dù là phương án nào, hình như đều không được hoàn mỹ cho lắm. Chả bù cho trước đây cô còn nghĩ, nếu mà có người yêu sẽ lôi người đó về giới thiệu với gia đình một tiếng là xong. Quả nhiên là nói miệng thì dễ, làm thật mới thấy khó hơn rất nhiều.

Và mấy ngày đã trôi qua mà cô vẫn chưa nghĩ ra.

Hôm nay, sau khi đi ăn tiệc chúc mừng năm mới trở về, Thanh Tranh đang định vào phòng tắm thì Tô Phách gửi yêu cầu nói chuyện qua video.

Cô đảo mắt nhìn căn phòng cũng khá sạch sẽ của mình, rồi thuận tay vuốt lại tóc, sau đó mới ấn nút nói chuyện.

Màn hình sáng lên, lần đầu tiên cô nhìn thấy Tô Phách đeo kính.

Tô Phách cũng đang ngấm nhìn cô, hình như là cô uống chút rượu, anh nghĩ. Hai má hơi hồng, mắt lấp lánh nước, vô cùng cuốn hút.

Đúng là hợp khẩu vị.

Anh dịch người dựa vào sofa, ngồi ở tư thế thoải mái, sau đó đọc một câu: “Vân sơn vạn thiên, tri tình chích hữu nhàn oanh yến.”^[1]”

[1] Dịch nghĩa: mây núi cao ngàn vạn dặm, chỉ có yến oanh nhàn hạ là si tình mà thôi.

Đạo diễn nhỏ thông minh hơn người, đương nhiên hiểu được ý của Tô Phách, nhất thời rượu bốc lên đầu, trả lời lại: “Em cũng rất nhớ anh. Rất nhớ.”

Tô Phách dịu dàng nói: “Ừm, em nói lại lần nữa đi.”

Thanh Tranh rất chiều ý, nói lại lần nữa: “Em rất nhớ anh.”

Tô Phách đang ngồi trên sofa đơn cạnh cửa sổ, mặc chiếc áo len rộng rãi màu nước gạo, lúc này, anh ghé mặt vào gần màn hình, nói: “Ngoan lắm. Anh rất thích.”

Thanh Tranh cảm thấy mình bị rượu làm cho ngốc nghếch, đột nhiên cô nghĩ đến cái gì đó, nói: “Hôm nay bà nội tìm thấy chiếc đàn cổ của em rồi, em đàn cho anh nghe một bài nhé.”

Nói xong, cô liền bước đến trước chiếc đàn cổ cạnh cửa sổ và ngồi xuống, mở giá đỡ điện thoại hình chiếc nhẫn lên, sau đó đánh bài *Tửu cuồng*^[2]. Cô còn tùy hứng hát: “Cốc rượu đỏ, bình rượu đỏ, chum rượu đỏ, đỏ đỏ đỏ, đỏ đỏ đỏ, đỏ đỏ đỏ...”

[2] Tửu cuồng: là một khúc nhạc do Nguyễn Tịch trước tác, ông là một danh sĩ trong Thất Lâm Trúc Hiên thời Ngụy Tấn, Trung Quốc.

Lúc này, bà Lương đẩy cửa bước vào và vừa hay nghe thấy.

Bà vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Thanh Tranh trông như tửu tiên trên màn hình, rồi lại nhìn thấy dáng vẻ đầy tán thưởng của Tô Phách, không cẩn thận, chiếc cốc cầm trong tay nghiêng đi làm nửa phần canh dưỡng sinh đổ vào tay...

3. Gặp bà nội

Hôm trước, Thanh Tranh bị “gặp phụ huynh” bất ngờ khiến cô lúng túng hận không thể đào ba thước đất để chôn mình xuống đó. May mà cô

cũng là người rộng lượng, sau khi trách mình hơn nửa tiếng xong thì cũng ngủ một giấc một mạch đến sáng.

Sau khi thức dậy, ăn xong bữa sáng, cô cùng bà nội đến chợ Hoa Điền. Lúc này, trong chợ vô cùng ồn ào, náo nhiệt. Các chủ cửa hàng thì bận rộn tính tiền, còn các nhân viên thì bận rộn đóng gói, không khí náo nhiệt đó rất dễ lây truyền sang người khác. Thanh Tranh vừa chọn được vài cành lan vũ nữ thì nhận được tin nhắn Tô Phách gửi đến. “Em ngủ dậy chưa?”

Cô cười đáp lại bằng tin nhắn âm thanh: “Rồi ạ.”

Không ngờ ngay sau đó Tô Phách liền gọi điện tới.

“Dậy sớm thế.” Giọng nói ở đầu bên kia còn mang theo tiếng cười, Thanh Tranh nghe thấy có chút say mê.

“Bà nội muốn mua mấy chậu hoa, em đang cùng bà đi chợ Hoa Điền, em cũng muốn tiện đây mua một ít hoa mang về.” Thanh Tranh vừa nói xong thì nhìn thấy đậu đỏ bên cạnh, tròn căng chắc nịch, trông rất thích mắt.

“Em lái xe đi à?” Anh hỏi.

“Không, chút nữa em gọi xe taxi cũng được.” Từ sau khi Thanh Tranh gặp tai nạn, rồi sau đó ở ngay trong ngõ cũng suýt chút nữa lại đâm vào một cậu bé chạy lung tung, cô không tự lái xe nữa.

“Vậy hóa đơn thanh toán đây anh nhận nhé.”

“Hả?”

Thanh Tranh nhất thời không hiểu gì thì lại nghe anh nói: “Vậy cô Hứa à, lát nữa gặp nhé. Đuôi biển số xe của tôi là 789.”

Vậy là anh ấy muốn đến đón cô ư? Thanh Tranh ngoái đầu nhìn bà nội đang do dự xem có nên mua thêm chiếc bình hoa tử la lan màu trắng không. Cô không biết lát nữa nên giới thiệu Tô Phách như thế nào.

Bà nội cô chọn không nhiều, chẳng mấy chốc đã gọi Thanh Tranh lại và nói: “Tranh Tranh à, con gọi xe đi.”

“... Đã gọi rồi ạ.”

Chủ cửa hàng dùng xe đẩy nhỏ giúp hai bà cháu đẩy chỗ chậu cây đã cho vào túi ni lông ra ven đường. Bà cô thấy xe vẫn chưa đến thì lại chạy vào trong cửa hàng chấp tay phía sau nhìn đông ngó tây.

Một lát sau, Thanh Tranh nhìn thấy xe của Tô Phách. Anh đỗ xe ở bên cạnh, bước xuống xe, nhìn mấy chậu cây để cạnh Thanh Tranh. “Chỉ có mấy chậu này thôi à em?”

“Vâng. Sao anh đến nhanh vậy?”

“Muốn rủ em đi ăn sáng, lúc gọi điện cho em thì anh đã ở gần nhà em rồi.”

“Anh còn chưa ăn sáng sao?”

“Đợi chút nữa ăn cùng em.”

Nói xong, Tô Phách mở cốp xe, lần lượt bê chậu cây lên. Thanh Tranh muốn giúp đỡ liền bị anh ngăn lại, nói: “Không cần đâu.”

Lúc bà cụ Hứa bước ra thì Tô Phách vừa hay đã bê tất cả chậu cây lên xe, sau đó còn chu đáo mở cửa sau cho hai bà cháu. Bà cụ Hứa thấy lái xe vừa trẻ trung tuấn tú lại lịch sự lễ phép thì vô cùng hài lòng.

Sau khi ba người lên xe, Tô Phách lấy túi đồ để ở ghế lái phụ ra phía sau.

Thanh Tranh đón lấy, nhìn xem thì thấy bên trong có nước lọc, nước trái cây và sữa.

Bà cụ Hứa nhận lấy nước cháu gái đưa, thăm nghĩ người lái xe này phục vụ thật là chu đáo.

“Chàng trai à, cháu là lái xe chuyên nghiệp à?” Bà cụ không kiềm chế được liền hỏi.

Tô Phách cười, đáp: “Nghiep dư thôi ạ.”

Thanh Tranh ngồi bên cạnh đang uống sữa, suýt chút nữa thì phụt ra ngoài.

Trên đường đi thông thoáng, không bị tắc nên chiếc xe nhanh chóng đến ngõ Hương Trúc. Lần này, Tô Phách trực tiếp lái xe đến tận cổng nhà họ Hứa, sau đó xuống xe bê giúp từng chậu cây vào trong sân vườn, ngay cả mấy bó hoa Thanh Tranh mua, anh cũng mang vào tận nơi.

Sân vườn vào mùa đông nên cây cỏ đều tiêu điều, khi mấy chậu hoa được đặt vào, khung cảnh xung quanh lập tức trở nên tràn đầy sức sống. Tô Phách để xong chậu cây cuối cùng thì quan sát xung quanh, cảm thấy sân vườn tuy không rộng, nhưng hàng trúc trồng ở cạnh tường, con đường nhỏ quanh co trên nền đất, hay đèn đá đặt hai bên đường đều được bố trí rất cẩn thận, trang nhã.

Bà cụ Hứa rất tán thưởng chàng trai nhiệt tình tốt bụng, lấy mấy quả quýt trong nhà nhét vào tay anh, nói: “Cảm ơn cậu nhé. Thực ra mấy thứ

này cứ để hai bà cháu tôi bê cũng được, làm mất thời gian của cậu quá.”

Tô Phách nhận mấy quả quýt, cười cười nói cảm ơn, sau đó lại nói: “Chuyện nhỏ thôi ạ.”

“Nhóc con, cháu hãy đi tiễn chàng trai này nhé. Còn phải cảm ơn cậu ấy nữa đây, người đâu mà tốt quá.”

Thanh Tranh: “... Bà ơi, không phải tiễn đâu, hãy bảo anh ấy vào nhà ngồi một chút đi ạ.”

Bà cụ Hứa: “Hả?”

Thanh Tranh thấy Tô Phách đứng bên cạnh đang nhìn cô cười.

Thanh Tranh: “Bà ơi, anh ấy là bạn trai của cháu.”

Đồng chí Hứa tiên sinh vừa hay bước vào cửa: “...” Chàng trai này chẳng phải là người cách đây không lâu mình mới kết bạn trên Wechat làm bạn câu cá đó sao?

Tô Phách nhìn thấy đồng chí Hứa tiên sinh: “...”

Ngoại truyện 3: Mối tình đầu của tôi

Trên sân khấu, sau mỗi bữa tiệc phồn hoa, tất cả ánh đèn sáng đều tắt, chỉ còn duy nhất một ngọn đèn chiếu vào người đang diễn kịch trong kịch, cứ lặp lại như vậy liên tiếp câu chuyện đến cao trào.

Trên sân khấu ngập tràn tuyết trắng mênh mông, Tô Phách diễn vai Giả Bảo Ngọc khoác chiếc áo màu đỏ đậm, độc bước một mình, vô cùng thơ lương... Lúc thì thấy anh đứng trên lầu đài, lúc thì thấy lầu đài sụp xuống. Khúc *Hồng lâu mộng* có sự bi hoan, mộng ảo, thông qua màn biểu diễn nhỏ nhả của Côn khúc đã chạm đến trái tim của mỗi khán giả.

Buổi công chiếu đầu tiên của vở *Hồng lâu mộng* đã kết thúc viên mãn. Các diễn viên lần lượt kính mời thầy chỉ đạo diễn xuất của mình ra sân khấu, cùng cúi chào khán giả. Thời khắc đó, toàn bộ khán giả đều đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt. Các thầy chỉ đạo diễn xuất thì một mực đẩy các diễn viên trẻ lên đứng trước sân khấu, còn mình lui về phía sau, còn các diễn viên lại kéo bằng được thầy của mình ra... Màn nhường nhịn này khiến khán giả bên dưới vô cùng cảm động.

Vở kịch Côn khúc *Hồng lâu mộng* lần này được đông đảo fan hâm mộ quan tâm đón nhận, tuy có người khen kẻ chê, nhưng tổng thể thì vẫn khẳng định sự thử thách mới mẻ lần này của đoàn kịch. Hơn một tháng qua, những người sáng lập đã nhận được nhiều lời mời đến phỏng vấn trên các trang mạng hoặc đài truyền hình.

Trong lần phỏng vấn gần đây nhất, Nghiêm Nham được coi là trung tâm, từ nhỏ chưa phải chịu khổ bao giờ, cả đoàn kịch thương anh nhất, vì

người luyện tập miệt mài vất vả nhất chính là anh. Nói đến “cái nhất” này, anh đặc biệt tự hào.

Đồng thời, anh còn trêu chọc Tô Phách, kể rằng lúc anh đến thời kỳ thay đổi giọng, thầy giáo cứ lo một mầm cây non mơn mớn sẽ bị chết yếu.

Người dẫn chương trình hỏi Tô Phách: “Anh có từng nghĩ nếu không làm được trong ngành này thì làm thế nào không?” Tô Phách trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Tham gia thi cao học.”

Người được phân vào vai Lâm Đại Ngọc tên là Nhan Phàm thức thời bổ sung: “Anh đẹp trai như vậy, cho dù không thể hát kịch thì cũng có thể chuyển sang phát triển ở mảng điện ảnh mà.”

Người dẫn chương trình nghe xong, nói rằng những diễn viên như họ rõ ràng có thể nhờ gương mặt, nhưng lại dựa vào tài năng của bản thân để kiếm sống.

Thời gian đặt câu hỏi dành cho khán giả, những vị khách mời mỗi người một câu, câu hỏi là do người dẫn chương trình tùy ý chọn.

Những câu hỏi mà các diễn viên khác nhận được đều liên quan đến việc diễn xuất, chỉ riêng Tô Phách là bị hỏi vấn đề liên quan đến cá nhân.

Người dẫn chương trình: “Mời anh Tô Phách nói về mối tình đầu của mình.”

Tô Phách cúi đầu, tựa như đang nhớ lại từng chút, từng chút kỷ niệm xưa, cuối cùng chỉ thốt ra hai chữ: “Rất ngọt.”

Ánh sáng sớm mai rất dịu nhẹ, làn gió buổi sáng khe khẽ thổi, vén lên giấc mộng đẹp đẽ.

Thanh Tranh nghiêng đầu, nheo mắt ngắm trộm người bên cạnh gối, trong lòng thầm miêu tả lông mày, lông mi, sống mũi, khóe miệng của anh... Nhớ lại tối qua, ban đầu thì dịu dàng, mềm mại, sau đó thì chấn động tâm hồn, Thanh Tranh cảm thấy bản thân như hóa thành cây lục bình trên mặt nước, dập dềnh chìm nổi.

Lông mi dài và dày của Tô Phách khẽ động đậy, Thanh Tranh bất giác đưa tay ra chạm vào, khẽ khàng, cẩn thận, giống như nghịch ngọn lửa nên hồi nhỏ vậy.

Sau đó tay của cô liền bị nắm lấy thật chặt.

Thanh Tranh đỏ mặt nói: “Anh tỉnh rồi à?”

Tô Phách mở mắt ra, ghé vào tai cô, thì thầm: “Hơn năm giờ anh đã tỉnh rồi.”

Ở khoảng cách này, ngay cả tiếng hít thở cũng to hơn bình thường, thứ âm thanh mang đến cảm giác tê dại.

Thanh Tranh khẽ đẩy anh ra, rồi chợt nhớ ra là diễn viên Côn khúc như anh thường có thói quen dậy sớm để luyện tập. Cô ngoái đầu nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, giờ đã sắp mười giờ sáng rồi...

“Sắc lệnh trí hôn^[1]...” Cô bặm môi líu ríu nói.

[1] Có nghĩa là: sắc đẹp làm cho đầu óc mê muội.

Anh nén cười nhìn cô.

“Em muốn nói sao em... lại ngủ một mạch đến giờ này...” Cô nói xong liền chui đầu vào chăn.

Cách tắm chăn mỏng, cô nghe thấy Tô Phách bật cười ha hả.

Khoảng mười một giờ, Đồng An Chi và Thẩm Già Công đến nhà Tô Phách.

“Anh Tô Phách, chúc mừng dọn đến nhà mới nhé!” Đồng An Chi vừa bước vào cửa đã bắt đầu quan sát khắp nơi, rồi đưa ra kết luận: “Đều dựa theo sở thích của Thanh Tranh để thiết kế nhỉ!”

“Sở thích của cô ấy cũng là sở thích của tôi.” Tô Phách nhàn nhạt nói.

An Chi nghe thấy thế thì cạn lời.

Sau khi Tô Phách rót trà cho Đồng An Chi và Thẩm Già Công xong, An Chi lấy điện thoại ra giờ lên lắc lắc, rồi nói: “Hôm qua, anh Tô Phách bị chụp trộm khi đi xem vở kịch diễn tốt nghiệp của Thanh Tranh ở trường Bách Châu đấy.”

Thanh Tranh đang bận rộn hỏi xem những người trong nhóm lúc nào thì tới, nghe thấy thế ngẩng đầu lên hỏi: “Bị chụp trộm à?”

“À ừ.” An Chi cười híp mắt mở điện thoại ra. “Sáng sớm nay mình nhìn thấy tin đó ở Weibo của Tô Phách. Để mình đọc cho các bạn nghe...”

“Dáng vẻ lúc Tô Phách ngồi ngay ngắn trông đẹp trai quá!”

“A, nam thần của mình lại không đeo khẩu trang! Đẹp trai chết mắt, mình không xong rồi, mấy người mau lại đỡ mình đi...”

“Triệu Nam chuyển qua đóng phim điện ảnh rất thành công. Không biết anh Tô Phách có chuyển qua đóng kịch không nhỉ?”

“Vở Côn khúc ‘‘Hong lâu mộng’’ mà anh Tô Phách diễn rất hot, anh ấy đang nổi tiếng như vậy thì sao có thể chuyển nghề khác được?”

“Dám chắc tám mươi phần trăm là anh Tô Phách đi xem bạn gái, các chế xem ánh mắt của anh ấy đi, rõ ràng là ánh mắt dụ dỗ đang đắm chìm trong tình yêu...”

Đọc xong đoạn comment này, An Chi ngẩng đầu nhìn Tô Phách. “Mấy bạn fan hâm mộ này thật là tinh mắt!”

Tô Phách vốn muốn tìm cơ hội công khai, chọn ngày không bằng đúng ngày, thế là anh cầm điện thoại, lướt tìm comment đó rồi gửi đi, kèm theo hai chữ: “Đúng vậy!”

An Chi lướt điện thoại, kinh ngạc kêu lên: “Anh Tô Phách à, anh cũng nhanh tay quá đi, nói công khai là công khai luôn hả?!”

Tô Phách ung dung đáp: “Thế đã là rất chậm rồi.” Anh đợi mãi đến khi cô tốt nghiệp mới công khai mà.

Thanh Tranh: “...”

Chẳng bao lâu, mọi người lục tục kéo đến. Không chỉ có Lâm Nhất và anh chị em trong đoàn kịch, mà còn có Trương Tuấn Nhất mới được điều tới đoàn kịch Côn khúc Bách Châu. Anh ta chính là bạn cùng lớp ở trường

kịch của Tô Phách. Anh ta vừa bước vào nhà đã ôm Tô Phách rất nhiệt tình, sau đó thần bí đứng chặn ở cửa, nói: “Tô Phách, hôm nay còn có một người đến nữa. Cậu đoán xem là ai nào?”

Tô Phách suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không nhớ ra nhân vật đặc biệt đó là ai.

Mọi người úp úp mở mở một hồi, liền tự động nhường đường.

Tô Phách ngược mắt lên nhìn, hóa ra là cô giáo Lệ, cô chủ nhiệm của anh ngày xưa.

Cô Lệ nổi tiếng nghiêm khắc ở trường kịch, nhưng từ trước đến nay không một sinh viên nào sau khi tốt nghiệp ghét cô, vì sau khi nhớ lại, mọi người đều nhớ đến những đức tính tốt đẹp của cô.

“Tô Phách.” Cô Lệ ăn mặc rất thoải mái, mỉm cười bước đến trước mặt Tô Phách.

Khi bước vào nhà, cô Lệ và mọi người không ngồi xuống ngay, cô bước đến gần Tô Phách rồi nói: “Có thể nói chuyện với em một chút được không?”

Tô Phách ngây người, sau đó nghĩ ngợi rồi dẫn cô ra ban công.

Cửa ban công khép lại, tạm thời ngăn cách với tiếng cười nói ồn ào trong phòng khách.

“Ngại quá, em không mời mà cô lại đến.” Cô Lệ mỉm cười nói.

“Không ạ, là do em sơ suất, không thường xuyên đến thăm cô.”

“Hôm nay đến là cô có một thứ muốn trả lại cho em.” Cô Lệ nói xong liền lấy ra một phong thư trong túi xách.

Tô Phách băn khoăn nhận lấy, khi mở lá thư, anh phát hiện bên trong có bưu thiếp rất đặc biệt, nhưng có lẽ là quá lâu nên đã ngả màu ố vàng.

“Năm đó cô định vứt nó đi, nhưng sau đó lại nghĩ, tuổi thanh xuân của mỗi người đều đáng trân trọng, thế nên cô lại nhặt về, cất giữ giúp em. Hôm nay là lúc mà cô nên trả lại cho em.”

Lúc cô Lệ nói mấy câu này, những tầng mây dày đặc trên không trung dần dần bay đi, ánh sáng mặt trời từ sau đám mây đó chiếu xuống, khiến cho lá thư trong tay Tô Phách sáng lóa lên.

“Lần trước Nghiêm Nham đến thăm cô, cậu ấy nói với cô, bạn gái bây giờ của em chính là cô gái mà em nhớ mãi không quên đến tám, chín năm trời. Cô đoán, có lẽ là em ấy.”

“Hồi đó, lúc cô dạy bảo em, em thực sự chưa hiểu, cho đến khi gặp lại cô ấy lần nữa, em mới biết, thực ra cô ấy...” Tô Phách liếc nhìn nét chữ cô viết năm đó, trong lòng không kiềm chế được sự xúc động. “... chính là mối tình đầu của em.”

Bất ngờ mây bay đi hết, mặt trời hiện ra, ánh nắng chiếu rọi khắp nơi như ôm trọn cả mặt đất. Lúc anh gấp phong thư lại thì cửa ban công vang lên tiếng cóc cóc, Thanh Tranh đang đứng bên trong cửa kính, vẫy vẫy tay với họ.

Tô Phách mở cửa, tiếng cười trong phòng liền vang tới.

“Chúng em đã chuẩn bị xong hết rồi, anh và cô giáo vào ăn lẩu thôi ạ.” Thanh Tranh bước đến bên Tô Phách, nói.

Cô Lệ nhìn hai người, cười nói: “VẬY cô vào trước nhé.”

“Cô giáo nói chuyện gì với anh vậy?” Cô khẽ hỏi.

“Nói về Sở từ^[2].” Anh nắm lấy tay cô.

[2] Sở từ: là một thể thơ do quan Đại phu nước Sở là Khuất Nguyên khai sáng, tên gọi này xuất hiện vào thời Tây Hán, Trung Quốc.

“Gì cơ ạ??”

Lúc này, ánh sáng từ trên bức tường của ban công hắt bóng hai người họ, thật giống vở kịch có cảnh mở màn ngọt ngào.

Ngoại truyện 4: Thích em mới trêu chọc em

Năm tháng giống như chú chim nhỏ nhanh nhẹn, vừa dang đôi cánh xuyên qua ánh dương ấm áp của mùa xuân, thì chớp mắt đã xuyên qua mùa đông lạnh giá.

Quãng thời gian hơn nửa năm, Thanh Tranh thi vào đoàn kịch nói Bách Châu. Tô Phách ngoài diễn xuất trong nước còn ra nước ngoài biểu diễn vở *Quán nguyên ký*, tuy kịch bản cũ nhưng được biên kịch mới, còn Đồng An Chi thì sau tết Trung thu đã nghỉ việc ở đoàn kịch, thậm chí chị ấy còn sắp kết hôn...

Thời khắc này, Thanh Tranh đang đứng trong khách sạn sang trọng xa hoa, cô vừa tan làm liền chạy đến đây.

Cô dâu nhìn thấy cô, lập tức tươi cười bước đến đón. “Đạo diễn nhỏ đến rồi à, nào nào, ký tên vào, ký tên vào. Anh Tô Phách còn chưa đến, hai người vẫn chưa ở bên nhau à?”

“Cơ quan của cả hai nằm ở hai hướng khác nhau, bọn em ai lo việc người nấy.” Thanh Tranh nói xong liền lấy phong bao ra đưa cho An Chi. “Chúc chị cùng anh Lục bách niên giai lão, sống đến răng long đầu bạc!”

Cô dâu gương mặt hồng hào lấy phong bao. Cô dâu nói: “Anh Tô đã chuyển tiền mừng chị rồi, chị rất hào phóng, bao cho cả bàn ăn vẫn đủ. Em không cần mừng nữa đâu, mau cất đi.” Nói xong liền lấy phong bao nhét vào túi xách của Thanh Tranh.

Thanh Tranh thấy An Chi bận rộn thì không nói nhiều lời, để chị ấy đi đón tiếp các vị khách khác.

“Vây em vào trong đi, cứ tự nhiên tìm một chỗ ngồi nhé.”

“Vâng.”

Điều hòa không khí trong hội trường được mở rất vừa vặn, Thanh Tranh vừa bước vào đã cảm thấy ấm áp. Cô bận rộn cả ngày, cộng thêm tối qua ngủ cũng muộn, nên vừa ngồi xuống không kìm được ngáp mấy cái. Bao nhiêu người ở đây thế này, cô cũng không tiện bò ra bàn ngủ, đành chỉ biết chống cằm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có một nhà ba người ngồi xuống bên cạnh cô, người mẹ ôm đứa con chào cô: “Chào người đẹp.”

Thanh Tranh ngồi thẳng dậy, nói: “Chào anh chị.”

“Em đi một mình à?”

Lúc này, Thanh Tranh nhìn thấy có một người bước vào cửa, chiếc áo choàng dài màu đen vắt trên tay, cô bất giác mỉm cười, mắt cũng híp lại. Cô cất giọng ngọt ngào. “Không ạ, em đang đợi bạn trai.”

Tô Phách bước vào cửa liền đưa mắt nhìn xung quanh, ngay sau đó nhìn thấy cô liền sai bước đến. Người mẹ bế đứa con sáng mắt lên, nói: “Ôi chao, bạn trai em thật là đẹp trai.”

Thanh Tranh từ trước đến nay luôn rất phóng khoáng, cởi mở, gật đầu nói: “Đúng vậy ạ.”

Tô Phách đã ngồi xuống bên cạnh cô, gật đầu với vợ chồng nhà nọ.

“Em đến lâu chưa?” Tô Phách hỏi.

“Em vừa đến được một lúc.”

“Hai ngày không gặp em rồi.” Hai ngày trước, Tô Phách ra ngoại tỉnh biểu diễn, chiều nay mới trở về đoàn kịch. Tô Phách cầm tay cô nâng lên, cũng không để ý người khác có nhìn thấy hay không, cứ thế hôn vào lòng bàn tay cô.

Tai của Thanh Tranh đỏ ửng lên, thầm nghĩ: Minh tu luyện vẫn chưa đủ. Sau đó nhìn thấy vợ chồng nhà kia thỉnh thoảng liếc nhìn họ.

Tô Phách hôn xong, còn mỉm cười đưa tay vuốt ve mặt cô, nói: “Sao mặt em đỏ vậy?”

“...”

Nghiêm Nham vừa hay bước qua (đặc biệt đến để tham gia hôn lễ) nghe được mấy câu này, liền hài hước nói: “Tôi bảo này lão Tô, sao ông còn trêu chọc bạn gái mình thế?”

“Nếu không thì trêu ai?” Một người đàn ông yêu một người phụ nữ thì mới trêu chọc cô ấy chứ.

Nghiêm Nham lắc đầu cảm thán: “Tôi nhớ hồi trước còn học ở trường kịch, ông cũng đâu có lưu manh thế này, nói ông là mỹ nam lạnh lùng cũng không ngoa mà.”

Thanh Tranh nhớ đến hồi đó, nói: “Em thấy Tô Phách hồi đó rất ấm áp.”

Nghiêm Nham ho sù sụ vài cái. “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.”

Tô Phách cười vuốt tóc Thanh Tranh, không nói gì.

Anh nhìn quanh phòng tổ chức lễ cưới, khắp nơi đều là màu phấn hồng đậm hoặc nhạt, nơi nào cũng có hoa anh đào và bướm bướm trông giống

nghĩ, còn có cả rèm buông bằng lụa mỏng nữa. Trong lòng anh thầm nghĩ, không biết cô thích kiểu hôn lễ như thế nào?

Hôm đó, sau khi tiệc cưới kết thúc, Tô Phách dẫn Thanh Tranh một lần nữa bày tỏ lời chúc mừng tới cô dâu chú rể đang hơi biêng biêng, sau đó chào họ ra về.

Anh nhớ ra từ hồi cách đây rất lâu, người nào đó hồn nhiên gọi anh là “anh trai”, anh nghĩ, nếu trong nhà mà có thêm cô ấy thì thật náo nhiệt và tốt biết bao.

Lúc đó, trong nhà anh quả thật quá yên tĩnh.

Hai người lên xe, tay của Thanh Tranh hơi lạnh, thế là Tô Phách bèn hôn tay cô, sau đó là trán, rồi môi.

Ở bữa tiệc, Thanh Tranh đã uống không ít rượu vang, rượu làm cho mặt cô ửng đỏ, lúc này lại bị Tô Phách quán quýt một hồi nên mắt còn ươn ướt.

Tô Phách nhìn ngắm người con gái trong lòng, thầm nghĩ bản thân thật sự đã tự gây ra nghiệp chướng, không thể sống bình thường nữa rồi.

Anh đưa ngón tay mình vào bên môi đang hơi hé ra của cô, khẽ nói: “Thanh Tranh, ngậm vào nhé?”

Thanh Tranh bèn há miệng ra, khẽ ngậm lấy.

Tô Phách thầm nghĩ: Cũng không tốt hơn là bao nhiêu.

Sau khi lái xe đến tiểu khu nhà mình, Tô Phách thấy Thanh Tranh mở mành ngủ bèn dứt khoát bế cô vào nhà.

Thanh Tranh dùng chút lý trí còn sót lại khó xử nói: “Tô Phách... em tự đi được mà.”

“Em cứ nằm yên đó.”

Sau khi vào nhà, Tô Phách bật đèn phòng khách, phòng ngủ không bật đèn, chỉ có ánh đèn từ ngoài cửa sổ hắt vào.

Anh bế cô đặt lên giường, đắp chăn cho cô, người nằm trên giường giống như cá được cho xuống nước, thoải mái vùi cơ thể vào giấc ngủ đông.

“Lần sau không được uống rượu nữa.”

Tô Phách vào phòng bếp rót một cốc nước ấm, lúc trở lại phòng ngủ thì thấy Thanh Tranh đang nằm nghiêng ôm lấy chăn, một chân lộ ra bên ngoài chăn, chiếc quần bò màu xanh nhạt cô đang mặc bó lấy chân cô.

Tô Phách đặt cốc nước xuống, đưa tay kéo dịch chăn xuống, rồi cởi từng khuy áo len cho cô. Khi anh đã cởi chiếc áo len dày của cô ra, lại tiếp tục cởi quần bò của cô, khuy quần khá chặt, lúc cởi, anh vô tình chạm vào làn da cô, mịn màng, mềm mại, độ ẩm từ làn da truyền qua đầu ngón tay anh đi thẳng vào trái tim.

Thanh Tranh không mở mắt ra, chỉ âm ừ nói: “Tô Phách?”

“Ừ.”

“Anh đang làm gì đó?”

“Cởi quần áo giúp em, để em ngủ thoải mái hơn.”

Cô khẽ mở mắt ra, mơ màng nói: “Ngủ ư? Anh muốn ngủ với em à?”

Thân ảnh mờ mờ trước mắt cô không trả lời, chỉ cảm thấy bàn tay đang đặt ở bụng cô không ở đó nữa.

Tô Phách phủ người xuống, ghé sát gần môi cô, nheo mắt nói: “Đừng có trêu anh nữa được không? Anh không muốn ức hiếp người không tỉnh táo.”

Đạo diễn nhỏ ý thức mơ hồ, yếu ớt nói: “Nhưng em thích anh, em muốn ôm anh.”

Cô không nghe thấy tiếng trả lời, chỉ cảm giác cánh tay đang định vung lên của mình bị giữ ở hai bên hông.

Tô Phách chống tay phía trên người cô, sau đó cúi đầu hôn cô. Thanh Tranh bị hôn đến nỗi thiếu dưỡng khí, ngoảnh mặt sang một bên tránh.

“Định chạy đi đâu?” Tô Phách giữ cầm cô để mặt cô ngoảnh về phía anh, tất cả những thứ gọi là lịch sự nho nhã, có chừng mực đều bị ném sang một bên, anh thấp giọng cười, nói: “Chẳng phải là muốn ôm anh ư?”

Ngoài trời không biết mưa từ lúc nào, trong cái mùa thiếu mưa này, cơn mưa đêm đã rơi rất lâu lên cửa kính.

Ngoại truyện 5: Hình dáng của tình yêu đầu

Tô Phách đã rất nhiều lần đứng ở cổng đoàn kịch nói đợi đạo diễn nhỏ cùng đi ăn trưa bất kể trời nắng hay mưa. Mỗi lần anh nhìn thấy cô bước về phía mình, trái tim luôn tĩnh lặng lại khẽ xao động.

Thanh Tranh vừa bước ra khỏi cổng lớn liền nhìn thấy chiếc xe quen thuộc và cả bóng dáng người ấy. Tô Phách có vóc dáng cao ráo, chân dài, mặc bộ quần áo gió, đứng dưới bóng cây ngọc lan cao to.

Cô ráo bước nhanh hơn, Tô Phách cũng bước về phía cô.

“Không cần chạy.”

Tô Phách lại nhớ đến giấc mơ tôi qua....

Anh bước qua căn phòng có tường trắng ngói xanh, đó là điểm đặc sắc của dãy phòng ở khu thành cổ Bách Châu. Cuối cùng, anh dừng bước trước cánh cửa gỗ đang mở một nửa, bởi vì anh đã tìm được người cần tìm. Cô mặc bộ đồ thể thao màu trắng, ống tay áo xắn lên cao đang gần như đang ngồi bò ra bàn ăn mì, phía sau cô là cây cối um tùm. Trước mặt cô là chiếc ti vi kiểu cũ đang chiếu tiết mục thiếu nhi.

Lúc cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt mở to, lấp lánh.

Sau đó, họ xuất hiện ở đường Thanh Sơn, xung quanh bóng cây râm mát, ve sầu kêu râm ran, có một giọng nữ sinh êm ái vang lên bên tai anh. Anh ngoảnh đầu lại nhìn thì nhìn thấy nụ cười của cô. Nhưng đi mãi, đi mãi lại chẳng thấy cô đâu nữa.

Giấc ngủ của anh không sâu, sau khi tỉnh lại, anh luôn nghĩ đến màu trắng nổi bật trong màu xanh ngắt của mùa hè đó, nhưng sau này lại không thể tìm thấy người ấy nữa.

Một cảnh khiến cho trái tim anh rung động, còn một cảnh lại khiến cho trái tim anh hoảng hốt.

Anh nghĩ đến năm mình vừa hai mươi tuổi, khi đi qua một nhà làm đàn, lúc ấy anh đã có chút tiền để dành, cũng không hiểu nghĩ gì mà anh lại bước vào hỏi ông chủ cửa hàng là có giáo viên nào dạy đàn cổ không. Ông chủ cửa hàng nói là có, thế là anh đăng ký học. Anh cũng không thực sự muốn học, lại bận nữa, coi như học theo hứng nên chưa học được một năm, cô giáo dạy đàn vì lý do sức khỏe không dạy nữa, và anh cũng chỉ học đến đó rồi bỏ.

“Thanh Tranh!”

Thanh Tranh vừa bước đến trước mặt Tô Phách thì nghe thấy đồng nghiệp ở phía sau gọi cô. Tô Phách cũng nhìn theo tiếng gọi, đó là một chàng trai trông khá bảnh bao, mặc chiếc áo khoác màu cam.

“Anh Lương.” Thanh Tranh khách sáo chào lại.

Người tên là Lương đó trước đây đã từng gặp Tô Phách, chào hỏi qua loa Tô Phách, sau đó đưa chiếc ô đã gấp cẩn thận cho Thanh Tranh. “Lần trước em cho anh mượn, nhưng anh cứ quên không trả cho em. Vừa nãy thầy Lục nói hôm nay dự báo thời tiết có mưa, em cầm lấy đi.”

“Ồ, cảm ơn.” Thanh Tranh nói: “Thực ra không sao đâu, trên xe bạn trai em cũng có ô ạ.”

Anh Lương đó nói: “Anh nên cảm ơn em mới đúng. Không có việc gì nữa, anh đi trước đây.”

Tô Phách cao hơn anh Lương, nhưng hình như bằng tuổi, sau khi đối phương quay người rời đi, anh liền nắm tay Thanh Tranh đi về hướng chiếc xe đang đậu.

Trước đây anh đến đón người thì nhìn thấy đạo diễn nhỏ đang giờ ô che cho người đó, khi cô nhìn thấy anh thì bèn đưa ô cho đối phương. Lúc ấy, người đó đứng trong mưa, mắt nhìn theo xe họ khởi động mới rời đi.

Có lúc, trực giác của đàn ông còn chuẩn hơn phụ nữ.

Đạo diễn nhỏ không biết Tô Phách đang nghĩ gì mà lại thần thờ như thế, quả là ít gặp. Thế nên cô bèn trêu chọc: “Giai nhân đang ở bên, mà anh lại để tâm ở tận đâu?”

“Anh đang nhớ giai nhân.”

“...” Nói không lại, đúng là nói không lại mà.

Tô Phách lại hỏi: “Đồng nghiệp của em đều biết giai nhân như em là hoa đã có chủ đúng không?”

Đạo diễn nhỏ thẳng thắn nói: “Đương nhiên ạ. Cho dù em không nói, anh thường xuyên đến đón em thế thì ai cũng biết thôi.” Nói xong, Thanh Tranh nhớ ra cái gì đó liền bật cười. “Một bạn nữ đồng nghiệp của em là fan của anh, sau khi biết anh là bạn trai em thì dỗi lòng nói là chúng ta rất đẹp đôi. Sau đó, em mời cô ấy đi ăn một bữa lẩu, cô ấy liền thành tâm thành ý nói chúng ta rất rất đẹp đôi. Tô Phách à, fan của anh chẳng có khí phách gì cả!”

Tô Phách không nhịn được bật cười, lắc đầu nói: “Chúng ta vốn rất đẹp đôi mà.” Giọng anh trầm ấm, nghe kĩ còn thấy được trong đó cả sự dịu dàng.

Tô Phách nhìn người con gái bên cạnh, trong lòng thực sự rất yêu thích. Thế nên chưa đợi cô lên xe đã hôn cô.

Tô Phách lại nghĩ: Cứ làm quân tử nho nhã thật mệt quá đi. Thế nên, mình không làm nữa.

Buổi tối, Thanh Tranh về nhà bà nội, trước khi ngủ thì nhận được tin nhắn của Tô Phách. “Sau này không được che ô cho người khác.”

Thanh Tranh không hiểu gì, hỏi lại: “Gì ạ?”

Tô Phách: “Không nhớ thì thôi vậy.”

Tô Phách đã nói thế thì Thanh Tranh cũng không nghĩ nhiều nữa.

Ở chỗ Tô Phách, sau khi gửi tin nhắn cho Thanh Tranh xong thì anh đi tắm, vừa tắm vừa nghĩ, tin nhắn đó cũng không thể nói hết được tâm ý của bản thân. Đến khi tắm xong bước ra, khoác áo tắm vào, nhìn mình trong gương, thân hình cũng được coi là săn chắc, gương mặt cũng anh tuấn như người ta thường khen. Anh lại nhìn thấy tin nhắn chúc ngủ ngon của Thanh Tranh trong điện thoại, nghĩ ngợi một lát liền chụp bức ảnh nửa thân trên của mình gửi đi.

Thanh Tranh đang mơ mơ màng màng, nhìn thấy bức ảnh đó thì tỉnh ngủ hoàn toàn.

Thực ra, Tô Phách chụp cái ảnh đó vẫn mặc áo tắm, chỉ lộ ra một chút ngực, tóc còn ướt dính vào trán, vẻ mặt rất thoải mái. Nhưng hành động được coi là bình thường này lại xảy ra với Tô Phách thì ít nhiều cũng có chút là lạ.

Thế nên Thanh Tranh yếu ớt hỏi: “Tô Phách, anh sao vậy?”

“Có đẹp không?”

“... Đẹp.”

“Tặng em đây.”

Thanh Tranh không biết được tâm tư nhỏ của Tô Phách, chỉ âm thầm lưu lại bức ảnh, nghĩ rằng sau này lúc nào không gặp được anh thì mở ra xem cho đỡ nhớ, trong lòng cảm thấy rất vui.

Ngoại truyện 6: Đợi đến khi hoa mùa xuân nở rực rỡ

Tô Phách ở trên mạng có lúc cũng bị người ta nói xấu.

Nhưng lần nói xấu này khiến anh không thoải mái chút nào.

“Các bạn chẳng lẽ không biết sao? Gia đình bạn gái Tô Phách giàu có lắm đấy. Hồi đầu Tô Phách diễn vở *Ngọc trâm ký* bản lâm viên, địa điểm diễn chính là vườn của nhà bạn gái. Anh ta luôn thích những cô gái có tiền. Bạn gái trước kia của anh ta cũng có điều kiện, nhưng không được “trâu bò” như bạn gái lần này. Ha ha ha.”

Tô Phách cũng rất muốn cười ha ha ha, anh mới có một cô bạn gái, đào đâu ra “bạn gái cũ”?

Anh trước nay không thích chia sẻ những chuyện đời tư của mình lên mạng, cũng rất ít khi đi giải thích, thanh minh những tin đồn bịa đặt về mình. Nhưng lần này thì lại thấy rất cần. Thế nên, anh lên Weibo, viết một câu: “Ruộng tốt ngàn khoảnh^[1], mỗi bữa cũng chưa ăn đến một hộc^[2]; Phòng đẹp vạn gian, đêm nằm cũng chỉ năm thước^[3]. Tôi có cái ăn, cái mặc, có sự nghiệp, hà tất phải thế?”

[1] Khoảnh: đơn vị diện tích của ruộng đất, một trăm mẫu bằng một khoảnh.

[2] Hộc: dụng cụ đo dung tích thời xưa, dung lượng khoảng 5 đấu. 1 đấu = 10 lít.

[3] Thước: một thước bằng một phần ba mét.

Anh vừa gửi tin đi, lập tức gây bão cộng đồng mạng.

Fan 1: Nam thần nhà mình mà tham tiền? Đúng là nực cười!

Fan 2: Bao nhiêu đạo diễn phim điện ảnh tìm anh ấy, nhưng đều bị từ chối đấy, được chưa? Làm mình tinh chả lẽ không kiếm nhiều tiền hơn diễn viên Côn khúc?

Fan 3: Nếu không thật lòng, thì dù là thiên kim, nam thần của tôi cũng không động tâm; Nếu yêu thật lòng, thì dù bị ngàn vạn người hiểu lầm, nam thần của tôi vẫn dũng cảm tiến tới!

Fan 4: Xem nam thần của tôi, tôi cuối cùng đã hiểu thế nào là “người không biết thì không giận”. Thế mới là quân tử, ha ha, nam thần nhà mình thật đáng tự hào!

...

Chỉ chưa đến một giờ, dư luận đã bị fan hâm mộ của Tô Phách đánh bại, chỉ có điều Tô Phách không biết, vì sau khi gửi tin đi, anh cất điện thoại, bước vào cao ốc trước mặt.

Lúc này, ánh trăng treo trên cao, tòa cao ốc được bao phủ bởi ánh trăng sáng mờ mờ, khiến cho không gian xung quanh thêm vài phần huyền ảo. Mọi người lần lượt từ tòa nhà đi ra, Tô Phách thỉnh thoảng còn nghe được vài câu, đều là bàn luận về vở kịch vừa được công diễn. Xem ra, vở kịch đầu tiên cô làm đạo diễn đã hạ màn và nhận được không ít lời khen. Anh vui mừng khê cong khoe môi, bước vào thang máy ấn nút lên tầng ba mươi.

Vở kịch kết thúc, khán giả đã ra về, Thanh Tranh mượn có có việc bận không thể đi cùng mọi người, nhưng vẫn rất nhiệt tình ra hậu trường lần lượt tiễn các diễn viên trong đoàn.

Đợi trong hội trường không còn một ai, cô một mình bước lên sân khấu, đứng ở giữa sân khấu ngắm nhìn và nhớ lại. Bận rộn bao nhiêu lâu, kết quả coi như cũng khiến mọi người hài lòng. Cô nghĩ và nhìn về chỗ ghé

trông cô để dành cho anh. Cho dù anh phải đi biểu diễn xa, không thể đích thân đến xem, nhưng cô vẫn dành cho anh một chỗ.

Từ cửa ra vào hội trường truyền đến tiếng bước chân, tiếng giày cộp cộp từ xa đến gần.

Thanh Tranh ngẩng đầu lên, đang băn khoăn không biết ai còn chưa đi. Khi nhìn rõ người đến, trên mặt cô lộ rõ vẻ không thể tin nổi.

“Anh... không phải ngày mai anh mới về sao?!”

Câu nói vừa buột ra khỏi miệng, cô bỗng nhớ lại nửa năm trước, sinh nhật của cô, anh có lịch diễn vở *Hồng lâu mộng* ở Bắc Kinh, đã hứa với cô hôm sau sẽ về bù đắp sinh nhật cho cô, kết quả là mười một giờ bốn mươi lăm phút tối hôm đó anh xuất hiện trước mắt cô.

Cũng chính hôm đó, anh chính thức cầu hôn cô.

Cô nhớ ánh trăng hôm đó lơ mờ như bị tấm màn mỏng bao phủ, nhớ bó hoa hồng được xếp trái tim ở giữa, nhớ đôi mắt chăm chú, tràn đầy tình cảm của anh, khiến cho người đối diện không thể giả vờ, chỉ có thể đáp lại một tiếng từ trong lòng: “Vâng.”

“Anh đợi không được đến ngày mai, thế nên tranh thủ về.”

Mười ngón tay đan vào nhau, hai người chậm chậm đi về chỗ chiếc xe đang đậu.

Thanh Tranh đưa tay chỉ về phía trước. “Trước mặt chính là đường Thanh Sơn.”

“Đúng vậy.” Tô Phách nhìn con đường Thanh Sơn um tùm cây cối và tối mờ mờ, nói một câu rất nhỏ: “Năm đó, anh đã đi tìm em.”

“Anh nói gì cơ?” Thanh Tranh không nghe rõ.

Anh thu lại ánh mắt, nhìn người trước mặt, mỉm cười nói: “Cảm ơn vì em vẫn ở đây.”

Hôn lễ của Tô Phách và Thanh Tranh diễn ra vào một ngày mùa xuân năm sau.

Mặc dù còn một khoảng thời gian nữa, nhưng chỉ cần rảnh rỗi là Thanh Tranh lại chạy đến đoàn kịch Côn khúc, tìm Tô Phách để thảo luận với anh về chuyện in hoa trên thiệp cưới và dùng hoa gì trong hôn lễ.

Hôm nay, cô tranh thủ thời gian ngủ trưa của mình đến đoàn kịch Côn khúc.

Chẳng ngờ mọi hôm buổi trưa đoàn kịch vắng lặng như tờ thì hôm nay lại vô cùng ồn ào, hình như tất cả diễn viên đang tụ tập lại một chỗ, thậm chí ngay cả Đồng An Chi đã rời xa sân khấu rồi mà cũng có mặt.

Thấy trong vườn có rất nhiều người, Thanh Tranh bước lùi về phía sau, định tránh mặt một lát. Nào ngờ Đồng An Chi mắt tinh, gọi giật cô lại: “Đạo diễn nhỏ!”

Giọng của diễn viên vốn vang, thế nên Đồng An Chi vừa mới lên tiếng, tức thì tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía cô, khiến cô không tránh mặt đi đâu được, đành phải bước qua đó.

Tô Phách nhìn thấy cô bước đến, giơ tay ra ôm lấy cô, rồi rất tự nhiên hôn lên tóc cô.

Mặc dù mọi người trong đoàn kịch đều quen với thái độ yêu chiều của Tô Phách dành cho Thanh Tranh, nhưng Lâm Nhất vẫn thay mặt mọi người phát biểu một câu: “Anh Tô Phách à, phải chú ý hình tượng chứ. Fan của anh luôn khen anh cao quý lạnh lùng đấy.”

Tô Phách không hề bị ảnh hưởng bởi câu nói đó, ung dung hỏi lại: “Có không?”

Đồng An Chi cười hỏi: “Kính lọc của fan quá dày, đúng không đạo diễn nhỏ?”

Thanh Tranh gật đầu, trầm nghĩ: Sao lại không chứ, phong lưu cà lơ phất phơ, không hiểu sao bản thân mình hồi thiếu nữ lại không phát hiện ra bản chất của anh ấy nhỉ?

Nhưng miệng vẫn hỏi một câu rất hợp lý: “Mọi người đang có... hoạt động à? Nếu không tiện thì em...”

“Ôi dào, có gì mà không tiện, hơn nữa chưa nói đến chuyện em là đồng nghiệp một nửa của bọn chị, thì chỉ riêng việc em là bà xã của Tô Phách cũng đủ là một thành viên trong đoàn rồi.” Đồng An Chi giờ không còn là thành viên của đoàn, nhưng trình độ nịnh hót còn hơn cả hồi xưa.

Mọi người tập nập phụ họa vào khiến cho Thanh Tranh cảm thấy khá ngại ngùng.

“Vì có một năm, cuối năm đoàn diễn vai phản xuyên^[1] rất thành công, nên lãnh đạo đoàn muốn làm một Gala phản xuyên để tri ân khán giả.” Tô

Phách giải thích ngắn gọn cho Thanh Tranh hiểu việc mọi người đang định làm.

[1] Phản xuyên: diễn viên đóng vai nữ cải trang nam, hoặc nam cải trang nữ.

Lúc này, Đồng An Chi bỗng nảy ra một ý, đó là đề nghị Tô Phách và Trương Tuấn cộng tác với nhau.

“Được được được.” Trương Tuấn từ sau khi tốt nghiệp chưa được đóng chung với Tô Phách trên sân khấu, sau khi được điều chuyển đến đoàn kịch Côn khúc Bách Châu, hai người cũng diễn vở khác nhau. Khi Đồng An Chi nói vậy, quả thực có chút mong muốn đóng cùng nhau. “Nhưng diễn gì bây giờ? Hai bọn tôi đều là tiểu sinh, nếu như căn cứ vào quy định của diễn viên phản xuyên thì phải diễn vai nữ.”

“*Mẫu đơn đình*.” Có người đề nghị. “Nhưng ai diễn Xuân Hương đây?” Hai người đều là diễn viên có thực lực ngang nhau, dường như đề ai đó diễn vai nha đầu thì không hay lắm.

Trong đầu đạo diễn nhỏ bỗng nhớ ra một vở kịch mà trước đó cô đã nghiên cứu tài liệu về Côn khúc và biết được.

Do vậy, cô nói: “*Liên hương bạn*^[2] thì sao?”

[2] Liên hương bạn là một vở kịch bách hợp do tác giả Lý Ngự ở đời Minh, Trung Quốc viết. Chuyện kể rằng, có một thiếu nữ tên là Thạch Vân Tiên trong một lần lên chùa đã gặp một cô gái thông minh, xinh đẹp tên là Ngữ Hoa. Hai người vừa gặp đã si mê nhau ngay. Sau đó, Thạch Vân Tiên còn hứa với Ngữ Hoa sẽ về nhà thuyết phục chồng mình lấy cô làm vợ bé để hai người có thể ở cạnh nhau. Sau đó, nhờ sự khéo léo của Thạch Vân Tiên, cả hai người đã được ở cạnh nhau như ý nguyện.

Tô Phách: “...”

Trương Tuấn: “...”

“Ha ha ha ha, cái này được đấy, quá được ấy chứ!” Những người khác sôi nổi bình luận.

Đồng An Chi cười đến nỗi không khép nổi miệng. “Nếu như hai người đóng vở này, có khi những fan mà không rút được vé sẽ bóp tay than thở vài năm ấy chứ.”

“Không rút được vé là sao ạ?” Thanh Tranh không hiểu hỏi lại.

Đồng An Chi giải thích: “Vé lần này đoàn dự định dùng hình thức rút thưởng qua Weibo để tặng cho fan hâm mộ, không bán vé công khai. Ha ha ha, ai da, không được rồi, tôi cười sắp ngất rồi đây, hai soái ca à, cứ quyết định thế nhé.”

Trương Tuấn dờ khóc dờ cười, nhưng anh cũng là người biết chơi đến cùng, thế nên mạnh miệng nói: “Được, mọi người vui là được rồi.”

Về phần Tô Phách, do bạn gái đã đề nghị như thế, anh bất luận thế nào cũng phải nhận lời thôi.

Lúc này, mắt Đồng An Chi đảo một vòng, nhắm ngay Thanh Tranh, nhìn cô một lúc rồi mở miệng nói: “Tôi muốn diễn vai hề, nhưng không có ai diễn chung. Đạo diễn nhỏ à, hay là em diễn với chị đi, có thích không?”

“Gì cơ ạ? Em à?” Thanh Tranh nghĩ là mình vừa nghe nhầm.

“Ừ, chị là người ngoài biên chế, còn em là người nhà của diễn viên, chúng ta rất hợp để làm một đôi.”

“Nhưng em không biết hát.”

“Có gì đâu, dù sao cũng không bán vé, mọi người đều góp vui vì fan hâm mộ thôi. Nếu không chị cũng không có mặt ở đây, đúng không? Chúng

ta sẽ diễn vở *Nghiệt hải ký - hạ sơn*. Em ở gần chùa ăn lộc Phật, để Tô Phách trước đây từng đóng vai tiểu ni cô Sắc Không dạy em, chỉ hát một đoạn thôi, anh ấy thuộc lời đấy.”

Thanh Tranh muốn lên tiếng từ chối, vì cô cảm thấy dù thế nào thì cô cũng không thể luyện để đạt được trình độ lên sân khấu biểu diễn. Kết quả là Tô Phách đột nhiên nói: “Được, tôi dạy cô ấy.”

Thanh Tranh mở to mắt nhìn Tô Phách, nghĩ đến một khắc trước mình đề nghị anh diễn vở *Liên hương bạn*, liền thán nhủ: Anh cũng báo thù nhanh quá đi mà!

Đã thế rồi, Thanh Tranh cũng không muốn làm mất hứng của mọi người, bèn nói: “VẬY... để em thử nhé?”

Đồng An Chi vui mừng vỗ tay. “Chị cực kỳ chờ đợi đấy!”

Hôm đó, lúc Thanh Tranh và Tô Phách về nhà, cô trình trọng cầu xin: “Lúc anh dạy em, không được đánh em, không được mắng em, không được chê em ngốc. Nếu không em sẽ không học đâu.”

Yêu cầu của đồ đệ này thực là quá nhiều, có điều ai bảo đồ đệ lại là vợ anh chứ, thế nên Tô Phách dịu dàng cười nói: “Được.”

Từ buổi chiều hôm Thanh Tranh nhận lời Đồng An Chi cùng chị ấy đóng chung một đoạn trong vở *Nghiệt hải ký - hạ sơn*, trong lòng luôn cảm thấy áp lực như bị một tảng đá lớn đè lên vậy.

Mặc dù Tô Phách luôn nghiêm khắc tuân thủ lời hứa “không đánh, không mắng, không chê ngốc”, thậm chí còn vô cùng dịu dàng, dịu dàng

đến nỗi... lúc này bên cổ cô lại tràn ngập hơi thở của anh.

“Tay trái hướng lên trên, đúng rồi, đầu quay lại, hơi chéch sang trái một chút...”

Không khí dần nóng lên, sau đó thì hơi thở của anh dần phủ lên mũi cô...

“Em có một câu muốn hỏi anh.” Thanh Tranh nhìn vào mắt của Tô Phách. “Trong thời gian chỉ có hai tuần, anh có chắc là dạy được em lên sân khấu không?”

“Không.” Tô Phách không do dự nói thẳng.

Thanh Tranh lập tức héch cằm lên. “Anh nói thế là ý gì?”

Tô Phách mặt không đổi sắc, nói: “Anh chỉ muốn hưởng thụ một chút cảm giác khi dạy em.”

Thanh Tranh: “...” Người gì vậy chứ?!

“Vậy anh hưởng thụ thì cũng hưởng thụ rồi, chi bằng chúng ta thỏa thuận một chút?”

“Em nói nghe xem nào.”

“Em đã nghiên cứu rồi, đoạn trích anh và anh Trương Tuấn diễn rất thích hợp dùng violin để đệm nhạc. Em nghĩ, em sẽ đệm nhạc giúp anh, đổi lại anh diễn vai Sắc Không giúp em, thế nào?”

“Ý tưởng này, em đã hỏi qua An Chi chưa?”

“Chị An Chi nhất định sẽ đồng ý với em.”

Tô Phách nheo mắt. “Vậy em dựa vào cái gì mà nghĩ anh sẽ đồng ý?”

Đạo diễn nhỏ lúc này da mặt rất dày, nói: “Em tặng anh một màn kịch trên giường, được không?”

Tô Phách hiềm khi lại ngăn người ra như thế...

Sau đó thì nghiêm túc đồng ý.

Nghe tiếng nước chảy róc rách trong nhà vệ sinh, gương mặt Thanh Tranh đỏ lên một chút. Nhớ lại lúc đuổi anh vào phòng tắm, hình như anh còn chưa cầm đồ ngủ vào. Thanh Tranh hít sâu một hơi, sau đó đi vào phòng ngủ.

Một lát sau, cô phát hiện dưới đáy tủ quần áo của anh đặt một cái hộp to trông rất lạ.

Sự tò mò nổi lên, cô lén mở nắp chiếc hộp ra.

Trang phục thủy tiên?

Cô ngẩn ra vài giây, rồi đột nhiên ý thức được điều gì, nhưng ngay sau đó nghe thấy Tô Phách bước ra từ phòng tắm lấy quần áo, thở dài một tiếng: “Không muốn để em mặc, nhưng cũng không muốn người khác mặc, thế là anh liền mua nó đây.”

Danh sách các tiết mục biểu diễn tiền năm cũ, chào mừng năm mới của đoàn Côn khúc Bách Châu được công bố, fan hâm mộ vui mừng khôn xiết, đặc biệt là fan của Tô Phách.

Có nhiều người sớm đã nghe tin Tô Phách đóng vai Sắc Không đẹp đến kinh động lòng người, nhưng trên mạng đều phàn nàn rằng những

người có mặt ở đó chụp ảnh không chuyên nghiệp chút nào. Các fan hâm mộ không ngừng kêu gào đòi diễn lại, không ngờ ngoài được xem vở kịch có nhân vật Sắc Không, họ còn được xem Tô Phách và Trương Tuấn phối hợp diễn trong vở *Liên hương bạn*, làm sao mà họ không kích động chứ?

Quả đúng như suy đoán, sau khi có kết quả rút thăm trúng thưởng, trên Weibo của đoàn kịch đã diễn ra một màn quỹ khóc sói gào. Những fan không rút trúng đều quý cầu xin những người được đến xem hãy chụp thật nhiều ảnh, quay thật nhiều video, và phải chụp có trình độ một chút, đừng có chụp mờ.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, các fan có mặt đã không phụ lòng của mọi người, các diễn viên được chụp rất đẹp, đặc biệt là Tô Phách. Rõ ràng khi đóng tiểu sinh anh tiêu sái, tuấn tú là thế, nhưng khi vào vai đán cũng vô cùng yêu kiều diễm lệ, một vẻ đẹp khiến người ta thích thú.

Lúc này, đạo diễn nhỏ đang phóng to những bức ảnh mà fan hâm mộ chụp Tô Phách khi đóng trong vở *Liên hương bạn*, xem đi xem lại.

“Cô ấy đẹp hơn anh à?” Tô Phách bước đến đưa cho cô một cốc nước ép trái cây.

“Hả? Cái này chẳng phải là anh sao?”

“Thế sao em chỉ nhìn cô ấy mà không nhìn anh?” Tô Phách vòng hai tay ôm lấy eo của Thanh Tranh, lúc này còn tăng lực siết ở tay nữa.

Thanh Tranh cuối cùng cũng hiểu ra, cười không khép nổi miệng, nhìn anh nói: “Chưa từng thấy ai tự ghen với chính mình như anh.”

Nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh, ươn ướt của cô, Tô Phách mới hài lòng nói: “Thế này mới đúng chứ!”

Ngoài cửa sổ, cảnh lập mai mùa đông phát phơ, quần quýt trong gió. Ở đầu cành, mấy bông hoa vàng bồng nở, dường như muốn nói với người ở bên trong khung cửa sổ một câu rằng: Thời tiết thật đẹp^[1]!

[3] Thời tiết thật đẹp: là câu nói của nữ chính Đỗ Lệ Nương trong đoạn trích của vở Côn khúc Mẫu đơn đình - Du viên.

Lời cuối sách: Tôi nhớ em!

Tôi không phải là người mê kịch, nhưng bắt đầu từ năm 2015, tôi luôn muốn viết một cuốn tiểu thuyết liên quan đến Côn khúc.

Bởi vì năm đó, tôi bị bạn kéo đi Thượng Hải xem vở kịch *Mẫu đơn đình* do các diễn viên bậc thầy biểu diễn.

Thế nào gọi là đúng người, đúng thời điểm, trước đây tôi chưa bao giờ cảm thấy Côn khúc hay, thậm chí không phân biệt nổi sự khác biệt giữa Sở kịch^[1] và kịch, nhưng do độ tuổi, kinh nghiệm và nghệ thuật biểu diễn bậc thầy của các diễn viên, mà từ đó về sau, tự nhiên tôi dần dần thích Côn khúc.

[1] Sở kịch: một loại kịch hát, phát triển từ lối hát Hoa cổ ở vùng Hoàng Cương, Hiếu Cảm ở tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc.

Nhưng để cầm bút viết thì không dễ dàng chút nào. Vì không hiểu nên tôi đành nghe liều, xem liều. May mắn là ở bên cạnh tôi còn có những người bạn thích Côn khúc, tôi có thể nhờ họ chỉ bảo thêm.

Có vài lần, chỉ cần vài cốc trà xanh, vài người bạn thân, cùng nhau ngồi ở Giang Nam ngắm mưa, nghe điệu mài nước mềm mại, nho nhã là đã cảm thấy thật tuyệt vời. Lối hưởng thụ này từ trước tới nay tôi chưa từng được trải qua.

Tôi thường nghĩ, có thể là quê hương tôi ở Giang Nam, mảnh đất nơi đây đã tạo nên tính cách con người tôi, hơn nữa chính sự tinh tế, đẹp đẽ và sang trọng của Côn khúc vừa hay lại hợp với tính cách của tôi.

Một người bạn rất yêu Côn khúc của tôi nói rằng: “Chúng ta cứ nghe hết lần này đến lần khác những làn điệu ấy là có thể lĩnh ngộ sâu hơn về vẻ đẹp ngôn ngữ nước mình.”

Năm 2018, tôi chính thức cầm bút viết cuốn tiểu thuyết này, tựa “nhốt mình” gần một năm mới hoàn thành bản thảo đầu tiên. Sau nhiều lần hiệu đính, cuối cùng cuốn sách cũng được xuất bản. Trong câu chuyện thanh tân ngọt ngào này, tôi đã vùi giấu sự yêu thích và khao khát của mình với Côn khúc, nếu các bạn độc giả đọc được cuốn này mà có thể gieo hạt giống yêu thích ca kịch, thì tôi vui mừng vô cùng.

Cho đến nay, tôi vẫn không phải là người hâm mộ kịch, nhưng trong một ngày mưa giăng mờ ảo, hơi nước mờ mịt thế này, tôi rất muốn mở máy vi tính ra, nghe khúc *Lăn họa mi*: “*Tối liêu nhân xuân sắc thị kim niên, thiếu thậm ma đề cự cao lai phân họa viên, nguyên lai xuân tâm vô sở bất phi huyền. Thị thủy trà mê thảo trú quần xoa tuyến, khắp tiện thị hoa tự nhân tâm hướng hảo xử khiên*^[1]...”

[1] Dịch nghĩa: Năm nay cảnh xuất sắc xuân thật đẹp, hoa nở trên tường cũng thấy đẹp. Trên đường đi, ngay cả cảnh hoa tường vi cũng mọc vào váy áo, có lẽ là vì hoa cũng yêu vẻ đẹp của nàng.

Hết